

Карл Май

Пирамидата на бог Слънце

Първа глава Старият Роденщайн

Ако се тегли една права по картата на Германия от Майнц до Кройцнах, тази линия ще докосне името на едно селце, което е седалище на местното лесничество. Последното представлява обширна, подобна на замък, постройка, издигната преди столетие за по-многобройни обитатели от тези, които я населяваха през 1848 година.

С течение на времето живеещият тук Главен лесничей се почувства твърде самотен в мрачния замък и помоли една далечна родственица да се засели с дъщеря си при него. Тази роднина беше фрау Стернау, майката на доктор Карл Стернау. Вдовица от години, тя охотно прие предложението на своя родственик, когото обикновено наричаха хер хауптман¹, понеже като ландвер² притежаваше такъв чин.

В малкото стопанство пред замъка, известно по-рано като негов преден двор, живееше неголямото семейство на кормчията Унгер. То се състоеше от често отсъстващия баща фрау Унгер и осемгодишния им син Курт, отракан хлапак и всеобщ любимец на обитателите на замъка.

Беше ранно утро и хер хауптманът седеше в служебната си стая и се трудеше над таблицата за умножение. Това беше работата, която най-малко му харесваше и тя бе причината за надвисналите над челото му тежки облаци и стаената в очите мълния.

По едно време на вратата се почука.

– Влез! – повели Роденщайн.

Вратата се отвори и пропусна помощник-лесничея Лудвиг Щраубенбергер. Той беше дясната ръка, фракотумът на Главния лесничей и като такъв пръв посрещаше проявите на неговата светла и тъмна страна. Свикнал на военни порядки от времето, когато служеше в ротата на хер хауптмана, той удари токове и застина до вратата без да поздравя.

– Е? – изръмжа Главния лесничей.

– Добро утро, хер хауптман.

– Добро утро! Проклетата сган!

– Кои? Крадците на дърва?

– Крадци на дърва! Глупости! Таблиците имах предвид!

– Да, проклета работа наистина, много по-проклета от крадците на

1. Хауптман (нем. Hauptmann) – капитан (Б. пр.).

2. Ландвер (нем. Landwehr) – резервни войски, запас в Германия.

дърва на този свят тук. Радвам се, че не съм Главен лесничей, тъй като нямаше да имам мира от таблиците!

– Ха! Ти и Главен лесничей! – избърбори кисело Роденщайн. – Глупостите, които би вършил, нямаше да се ограничат само с таблиците! Какво има?

– Долу чака един господин, който желае да говори с хер хауптмана. Той иска лично да се представи на хер хауптмана.

– Идиотщини! Нейсе, изпрати го горе!

– На заповедите ви, хер хауптман!

Лудвиг се отдалечи и непознатият скоро влезе – дълъг, мършав човек, с огромни очила на кукестия нос. Той се държеше като да си е у дома, а и въпросът му прозвуча свойски:

– Ти ли си Главния лесничей Роденщайн?

Едва сега Роденщайн намери основателна причина да удостои с поглед човека. Сетне се изправи бавно, отвори вратата и посочи навън.

– Върнете се и влезте наново!

– Защо?

– Защо ли? Ами много просто, защото аз го желая.

– Ама аз не виждам никаква...

– Вън! – прекъсна го капитанът с глас, от който се разтрепериха крайниците на непознатия.

– Добре де, щом желаете, ще го сторя.

С тия думи той се върна обратно пред входа.

– Това е друго – рече Главния лесничей. – Сега влезте повторно, моля, и поздравете, както го прави всеки порядъчен човек, дори когато отива при някой надничар.

Като каза това, той избута човека още по-нататък в коридора и дръпна вратата. Мина около минута, след което се почука.

– Влез! – извика Роденщайн.

Непознатият отвори и влезе. Иронично изтегленият ъгъл на устата ясно говореше, че гледа на преживяното унижение като на нещо временно.

– Хер Главен лесничей – поде той, – имам си добрите основания да ви отстъпя. Та пожелавам ви значи добро утро.

– Добро утро! По-нататък?

– Мога ли да ви помоля за един служебен разговор? Аз съм полицейски комисар от Великото херцогство Хесен.

– Понеже нямам много време за губене, нека бъдем делови! Седнете! Какво желаете?

– Тук ли живее някоя си фрау Стернау?

– Да.

– С дъщеря си?

– Да.

– В качеството си на каква?

– По дяволите! Живее тук при мен в качеството си на човек. Точка по тоя въпрос!

– Трябва да ви обърна внимание, че съм в правото си да изисквам учтиви отговори.

– Та нали ги получавате, хер полицейски комисар от Великото херцогство Хесен!

– Има ли други деца освен въпросната дъщеря?

– Деца не, а син. Той е лекар.

– Къде?

– Слушайте, нямам нито време, нито желание да бъда подлаган на разпит, чийто подбуди не зная. Каква работа имате с доктор Стернау?

– Има публична обява за задържането му, където и да бъде заловен.

– Пуб...лична обя...ва! – извика капитанът. – Какво си позволявате?

– Казвам ви истината. Испанската полиция го издирва за опит за убийство, кражба и отвлечане.

Интересно бе да се види погледа, който Роденщайн метна на комисаря, когато отвърна:

– И това е всичко? Само за тези дреболии?

– Хер Главен лесничей, вие на това дреболии ли казвате?

– Тъй, тъй, ясно, че не ме разбирате, затова ще се изразя без заобикалки: Доктор Стернау е мъж честен, като никой друг. По-скоро бих допуснал, че вие самият сте убиец, похитител и крадец, отколкото той. Твърденията ви са чиста глупост, а с глупости аз не се занимавам. Същност наистина ли сте полицейски комисар? Имате ли легитимация? Не бих казал, че ви познавам.

– Хер, какво ви стана, та ми искате легитимация? – изфуча човекът.

– Защото на всеки нехранимайко може да му хрумне да се предста-ви за полицейски комисар. Сега си вървете и да не сте стъпил тук без легитимация!

– Осъзнавате ли какво правите?

– Да, много добре си знам работата. Не си ли тръгнете доброволно, ще ви изхвърля!

– Аз пак ще дойда и тоя път с подкрепление, а вас ще докладвам за

проявяване опърничавост към властите. Такъв като вас не бива да бъде търпян в никое независимо княжество.

В този момент Роденщайн дръпна звънеца и Лудвиг влезе.

– Лудвиг!

– Тук, хер хауптман!

– Тоя човек успя да се вмъкне при мен, но не си ли замине достатъчно бързо, да бъде изхвърлен!

– На заповедите ви, хер хауптман! – ухили се ловецът, комуто много допадаха подобни поръчения. Сетне улови човека за раменете, избута го в коридора и изтласка по стълбите. Долу в двора се размотаваха няколко безделни ловци. Като видяха, че се е отворила хубава работа, веднага се възползваха от случая и полицаят изхвърча от замъка с бързината на експрес. Озовал се вълн, той стисна юмруци и се закле да отмъсти жестоко на Главния лесничей.

На двора на замъка се намираше и едно малко момче в добре отиваща му зелена униформа на ловец. Това беше Курт Унгер, осемгодишният син на кормчията Унгер.

– Лудвиг – обади се то, – защо бе изхвърлен оня човек? Какво е сторил?

– Оскърби хер хауптмана, на този свят тук – гласеше отговорът.

Малчуганът изкриви гневно личице и извика:

– Тогава душа да му е яка! Ще отида да взема магазинната си пушка и ще му перна един куршум! Ще застрелям всеки, осмелил се да обиди хер хауптмана!

Ловецът се разсмя доволен от сърцатостта на малкия си любимец.

– Чакай! – спря го все пак той, виждайки, че Курт наистина се тъкми да отиде за пушката си. – По хората не бива да се стреля току-тъй без нищо, на този свят тук. Но знам едно животно, което можеш да застреляш.

– Какво животно?

– Лисица!

– Лисица?! – възкликна малкият и очите му заискриха. – Че къде пък се е напъхала разбойницата?

– Отзад в дъбравата. Вчера я открих и след малко тръгвам с дакелите да я ликвидирам.

– Мога ли да дойда с теб?

– Разбира се, стига мама да разреши.

– Веднага отивам да я попитам!

Малчуганът отърча във външното стопанство. Майка му беше заета

с хранене на пилците. Хлапакът се втурна сред тях, разпилявайки ги наляво и надясно, и се провикна радостно:

– Мамо, мамо, нека я застрелям!

– Но кого, дивачето ми? – попита тя усмихнато.

– Лисицата, която ни отмъква кокошките.

– А тя къде е?

– В дъбравата. Лудвиг я е открил и сега отива нататък. Може ли да отида и аз?

– Да, щом ще присъства Лудвиг.

Малкият я изгледа отдолу нагоре, нацупи се и отвърна гордо:

– О, Лудвиг, той изобщо не ми е необходим. Една такава лисица мога да застрелям дори да съм сам!

Той влезе вкъщи и скоро се върна, провесил пушка на рамо. Това беше магазинна двучевка, която Главния лесничей бе поръчал специално за момчето и подарил за рождения му ден. За своите осем години Курт беше необикновено добре умствено и физически развит и за капитана бе голяма радост да знае, че неговият подарък се употребява тъкмо според очакванията му, тъй като момчето вече се славеше като добър стрелец.

– Отивам, мамо – рече то.

Тя го целуна и хлапакът закричи с гордостта на принц, заобиколен от блестящата си свита. Отиде тъкмо навреме да завари Лудвиг и още двама души от лесничейството вече приключили с приготвянията. Водеха три дакела за каишките. Въпросите на момчето нямаха край и ловците трябваше да си дадат доста труд, докато утолят неговата жажда за знания.

Беше меко и ясно зимно утро. Слънцето грееше добре. Топлите мулъчи бяха облизали снега в полето, ала в дълбокия лес все още бе най-малкото половин фут. Курт трябваше да крачи храбро, за да не изостане от другите. Най-сетне стигнаха дъбравата и скоро се натъкнаха на лисицата дияра. Кучетата опънаха каишките, ала бяха принудени да изчакат, докато хората обградят бърлогата и се уверят, че лисицата не я е напуснала. По всяка вероятност беше самец, предпочел сам да обитава зимната си квартира. След като запушиха страничните дупки и остана свободен само централният отвор, пушнаха кучетата. Те моментално изчезнаха под земята. Стрелците се разставиха наоколо. Курт гордо зае почетното място край отвора.

– Само гледай да не застреляш някое куче! – предупреди ловеца Лудвиг. – Това би бил най-мизерният изстрел, на този свят тук.

Той имаше привычката да употребява твърде често израза „на този свят тук“, и то най-вече там, където не му е мястото.

Курт направи пренебрежителна гримаса и отвърна:

– Кучешкият изстрел предоставям на теб!

За да не се уморява, той залегна на земята, забучи един чатал пред себе си и подпря на него цевта. В този момент изпод земята се разнесе джавкането на дакелите, които явно бяха спипали лисугера. Гневен вой доказваше, че той се брани храбро. Беше стар обесник и създаваше доста работа на кучетата. По едно време се надигна невъобразима гюрултия, която се понесе през различни ходници. Бяха принудили лисугера да напусне леговището си.

– Внимавай, Курт, сега ще изскочи! – предупреди Лудвиг и насочи дулото на пушката си към главния вход.

Курт продължаваше да лежи. Той много добре чуваше от коя посока се носи алармата, както и болезнения вой на един ухапан дакел. Миг по-късно от дупката излетя някакво тъмно тяло и Лудвиг извика:

– Лисицата!

Веднага с вика се обади и пушката му и смъртоносно удареното животно се строполи. По същото време беше скочил и Курт, ала неговата цев бе насочена в съвсем друга посока. Изстрелът му отекна едновременно с този на ловеца сякаш бе прозвучал един-единствен.

– Улучих я, на този свят тук! – викна Лудвиг и хукна към животно, което беше застрелял. Но на втората крачка се закова стъписан и изруга: – Гръм и мълния, това пък какво е.

– Валдина! – отговори един от гончиите.

– За Бога, застрелял съм Валдина, на този свят тук. Та това дори не е кучешки, а направо свински изстрел! Такова нещо още не ми се бе случвало, на този свят тук! Но как все пак стана че кучето изхвърча преди лисицата?

– Защото беше ухапано! – обясни Курт.

– Затъкни си зурлата, зелена човка такава! – тросна се въвн от себе си от яд Лудвиг.

– Зелена човка? – викна Курт. – Охо! А какво лежи там до дупката?

Хората погледнаха в указаната посока.

– Лисицата! Боже милостиви, лисицата! – възкликна Лудвиг.

Наистина беше лисицата, чиято козина в този момент раздърпваха останалите две кучета.

– Е, зелена човка ли съм? – попита малчуганът.

– Ти ли? Да не искаш да кажеш, че си я застрелял ти? Бил е Франц

или Игнац, на този свят тук.

В отговор момчето отметна гордо глава, извади един патрон и зареди изстреляната цев.

– Не, не бях аз! – отрече Франц. – Не съм стрелял.

– Аз също – обяви Игнац.

– Мътните го взели, тогава наистина е бил този дяволски хлапак! – извика Лудвиг. – Но как ти хрумна, момче, да вземеш под прицел тая посока?

– Разбрах, че лисицата ще се измъкне оттам, пък и бях обещал да предоставя кучешкия изстрел на теб.

Силно засрамен, ловецът бе принуден да признае, че се е проявил като доста добър стрелец по кучета.

– В действителност лисицата нямаше как да излезе оттам – опита да се защити той. – Та нали дупката беше запушена!

– Но недобре – обади се Франц. – Погледнете насам! Рехавият сноп пръчки не е свършил работа и лисицата е могла да наднича през него.

– Проклетата история, на този свят тук – рече Лудвиг, като се почеса ядно зад ухото. – Как да съобщя на хер хауптмана, че съм убил Валдина?

– Сам си бери грижата! Нека най-първо разгледаме лисицата.

Мъжете се приближиха и прогониха кучетата. Лисугерът беше изпитан стар хитрец, спипван вероятно неведнъж в леговище и много добре е знаел, че край главния отвор го дебне смъртта. Бил е достатъчно умен да разбута с муцуна съчките на съседния вход и да избяга оттам. Куршумът на момчето беше пронизал главата, една не съвсем сигурна цел.

– Да, твоят куршум е бил, момче – съгласи се Лудвиг. – Дяволски хлапак си ти! С твоите осем години застреля лисицата, на този свят тук, а аз старият умник погубих кучето! Заслужих си шамарите. Ех, Господ да ми е на помощ, когато узнае хер хауптманът! А ти, Курт, ще бъдеш почетен! Ела насам да сложа зелено клонче на шапката ти!

В терминологията на ловците втикнатото в шапката зелено клонче означава, че притежателят ѝ се е проявил в съответния лов на едър дивеч. Лудвиг откърши една букова клонка и посегна към шапката на Курт да го забодее. Момчето обаче се дръпна, като да се предварди.

– Не ми е нужно зеленото ти клонче – заяви то. – Нали каза, че то е почетен знак.

– Е-е, да, така си е, на този свят тук.

– Но право на такъв почетен знак има само онзи, който е човек на

честта.

– Всички дяволи, нещо не проумявам. Все пак ми се струва, че ти държиш на честта, малкия. Или не?

– Има ли чест она, който се оставя да бъде безнаказано оскърбяван?

– Я виж ти, бил си оскърбен? – учуди се Лудвиг. – Че от кого пък, на този свят тук?

– От теб. Но аз няма да го изтърпя. Няма да се оставя да ме тъпчат!

– Добре де, но как тъй?

– Нима не ме нарече зелена човка, а? Ти, ти! Дето самият стреляш като истински, като същински новак!

Другите двама поискаха да се разсмеят на този изблик на гняв, ала съдържана веселостта си, като видяха, че Лудвиг остана сериозен. Да, очите на ловеца дори блеснаха овлажнени. Покъртен от мъжественото поведение на малкия си възпитаник, той пристъпи към него, протегна ръка, сне плъстената си шапка и с несигурен от вълнение глас каза:

– Ти си способен момък, Курт. Погледни! Снемам шапка пред теб, момчето ми. Ще ми простиш ли глупавия израз „зелена човка“?

Откритото лице на малчугана се разведри. Помирнен той отвърна:

– Да, Лудвиг. Ела насам да те целуна, защото те обичам. А сега ми закичи и клончето.

Когато това стана, Курт сложи шапка с тържествената церемониалност на кайзер, поставящ короната си.

– И още нещо – рече той. – Лисицата е моя и сам ще я отнеса въкъщи.

– Охо, ти си твърде малък, а тя прекалено тежка.

– Аз? Как ти дойде на ума! Никой друг няма право да я носи! Разбрахте ли ме?

За доказателство, че няма да му тежи, Курт улови лисицата за задните крака и я вдигна.

– Е, добре, нека опитаме – съгласи се Лудвиг. – Ти заслужи и това отличие, а ако ти натежее, ще я вземем.

– Тая няма да я бъде! – отвърна малкият. – Ще се върна сам въкъщи.

– Трудна работа, момчето ми. Много е далеч. Лисицата тежи, няма да можеш да я отнесеш до дома.

– Ще си почивам.

– Хм – промърмори Лудвиг, който много добре разбираше защо момчето иска да върви само по пътя. По този начин щеше по-спокойно и несмушавано да се отдаде на тщеславните си мисли за постигнатия днес триумф. – Хм. Имаш известно право. Е, нека опитаме! За мен е

удобно да тръгнеш сам, защото така ние ще можем да отскочим до гюмето. Ще вържа краката на лисицата да можеш да я носиш на раменете. А на мен, дявол да го вземе, се пада честта да мъкна мъртвата Валдина до къщи и да изслушам сетне надгробната реч, която ще държи хер хауптманът. В началото тя ще бъде изпълнена с гръм и мълнии!

Той свърза лапите на лисицата, провеси я на момчето така, че да му тежи по-малко и се подсмихна:

– Така, момче, тръгвай към къщи увенчан с лаври! Това ти е първата лисица, която застреля, а за себе си се надявам пък, че ще е последният ми гаф. Крайно време беше наистина, на този свят тук.

Лудвиг вдигна мъртвото куче и тръгна със спътниците си. Момчето остана да гледа след тях, докато престанаха да се виждат, после се обърна и закричи. То познаваше едва ли не всяко дърво и не се безпокоеше, че ще се заблуди. Намираще се в такова приповдигнато настроение, че почти не чувстваше теглото на лисицата, въпреки че скоро челото и страните му потънаха в пот. Придвижваше се бавно напред и когато остави половината път зад себе си, бе принуден да си почине.

Курт имаше да върви най-много още десетина минути и тъкмо възнамеряваше да излезе от един букак на открито, когато долови стъпки и скоро стоеше пред един мъж, който крачеше унесен в мисли. Човекът беше непознат, имаше необикновено висока, плещеста фигура, облечена в дълго палто за път. Курт спря, изгледа го изпитателно отдолу нагоре и произнесе строго:

– Стой! Какво търсиш тук?

Той често бе чувал тоя въпрос от Лудвиг, когато бродеха заедно из гората и срещаха някой непознат или жена, тръгнала за дърва. Вярно, сега Лудвиг отсъстваше, ала този мъж бе непознат, а Курт беше застрелял лисица, следователно мнението му тежеше точно толкова, колкото онова на Лудвиг. Непознатият изпървом погледна учудено малчугана, след което отвърна с добросърдечна усмивка:

– По дяволите, как ме изплаши! Та това си прозвуча, като да си Главния лесничей!

Курт намести лисицата, изпъчи се и отвърна:

– Тук не бъркаш много!

– Охо!

– Да, считай, че те пита самият Главен лесничей. Какво търсиш тук?

Сега усмивката на непознатия беше по-скоро учудена, отколкото добросърдечна. Той отговори:

- Искам да отида до Райнсвалден. Далеч ли е още?
– Не, хей там зад дъбовете. Ще те вода.
– Хубаво. Мога ли да ти нося лисицата?
– Боже опази! Сам ще си я нося! – заяви Курт, поклащайки енергично глава.
– Но тя е тежка.
– За мен не.
– Да, виждам, че наистина си силен. На колко години си? На десет?
– Десет? Ами, и през ум не ми минава. На осем съм!
– На осем? – възкликна изненадано непознатият, като огледа момчето. – Направо не е за вярване.
– Да не мислиш, че те лъжа? – запита Курт наострено.
– Не. Брей, но ти имаш пушка!
– Естествено! – отговори малчуганът гордо. После добави благосклонно: – Искаш ли да я разгледаш? Ето я. Но внимавай, заредена е!
Непознатият взе оръжието и рече учудено:
– Виж ти, ама това е истинска магазинна пушка, изготвена специално за твоя ръст.
– Я сега пък! Ти да не мислеше, че нося детско пушкало? И тогава трябва да си доста глупав! Нима човек може да застреля лисица с такова пушкало?
– А ти да не искаш да кажеш, че сам си застрелял лисицата?
– Ами да, тъкмо това искам да кажа!
– Ти... самият?!
– То се знае! Как не съм помъкнал лисица, която не съм застрелял лично.
– Но тогава ти наистина си един малък герой!
Курт кимна приятелски на непознатия, чийто думи спечелиха сърцето му и отвърна доброжелателно:
– Сигурно искаш да останеш известно време в Райнсвалден? Добре, в такъв случай можеш да повървиш донякъде с мен. По пътя ще ти разкажа как се ходи на лов за лисици.
– Благодаря ти, малък мъж! – отвърна непознатият – Ако наистина го сториш, аз от своя страна ще ти разкажа как се убиват мечки, бизони, лъвове и слонове.
– Стрелял ли си по такива животни? Зная и един друг който ги е повалял.
– Кой?
– Хер доктор Стернау.

– Ти познаваш ли го?

– Него още не съм виждал, само кожата на лъвовете и мечките, които е застрелял. Те са проснати в жилището на фрау Стернау. Тя е негова майка и ми е разказвала ловните му приключения. И аз искам да стана ловец като него.

– Такова ли е намерението ти? Да, както се вижда имаш необходимите данни.

– Само веднъж да порасна, колкото теб! Вече мога да яздя и стрелям. Лудвиг ме научи да се фехтувам и тренирам; ще се науча и да плувам, когато се затопли. А ако искаш да видиш фрау Стернау, мога да ти я покажа веднага.

– Къде? – попита непознатият и бързо се извърна по посока протегнатата ръка на момчето.

– Виждаш ли замъка, многобройните стъкла? Там е зимната градина. Различаваш ли двете дами вътре? Това са фрау Стернау и фройлайн Хелене Стернау. Те приготвят ежедневния букет за хер хауптмана.

С очи, приковани към двете дами, и пламнало от радост лице, непознатият запита:

– Няма ли тук нейде в оградата портичка?

– Има. Но ти не си от тоя край и трябва да влезеш през голямата порта.

– Ама аз искам да отида при фрау Стернау.

– Хм, това е нещо друго! И понеже ми допадаш, ще ти покажа портичката.

– Ти също ми харесваш. Как се казваш?

– Курт.

– А-а, Курт Унгер?

– Да. Познато ли ти е името ми?

– Да, много добре. Баща ти е кормчия, нали?

– Вярно, и това ли знаеш?

– Фрау Стернау ми писа. А сега да вървим по-скоро! Къде е портата?

– Тук вдясно, само десет крачки по-нататък.

Непознатият се отпрати с големи крачки към посоченото място, отвори портичката и влезе в градината. После побърза към стъклената постройка, която момчето нарече зимна градина. Външната врата не беше заключена. Той отвори и влезе.

Край група високи декоративни храсти, палми и вечно зелени растения, между които блестяха зряло зимно грозде и лимони, седяха две

жени, в които човек веднага разпознаваше майка и дъщеря. В момента те се занимаваха с вързването на красив букет. Когато чуха да се отваря вратата, погледнаха натам и неволно се изправиха при вида на високата, горда фигура на непознатия. Фрау Стернау пристъпи крачка напред и попита:

– Майн хер, търсите ли...

Ала с един радостен възглас „Майко!“ непознатият я прекъсна, след миг вече стоеше до нея, склочи я в прегръдките си и я целуна по устата. Тя пребледня от радостно изумление, увисна за няколко секунди като останала без сили в обятията му, ала бързо се съвзе и извика:

– Карл! Нима е истина? Сине мой! О, каква изненада!

Той я притисна с дясната ръка до сърцето си, протегна лявата към сестра си и помоли:

– Хелене, сестрице, ела!

– Братко! – просветна от радост лицето на девойката. – Тъкмо говорехме за теб. Каква радост, какво щастие! Но ние смятахме, че си далеч оттук, в Испания!

– Да, аз не ви писах. Исках да ви изненадам, нещо като коледен подарък.

– И напълно успя, скъпи ми, любими синко – произнесе майката.

Междувременно Курт бе продължил пътя си с лисицата и влезе през портата в двора на замъка. Насреща му се зададе икономът на Главния лесничей.

– Охо, падна ви в ръцете, а? – попита той момчето, като забеляза лисицата.

– По-точно падна в моите ръце! – прозвуча гордият, самоуверен отговор.

– В твоите ли? Да, да, виждам! Кой я застреля?

– Старата прислужница! – отговори Курт, като се отправи към входа на замъка с физиономия на оскърбен лорд, изкачи със самочувствие стълбите под погледите на срязания човек и слисаната прислуга и почука на вратата на Главния лесничей.

– Влез! – изръмжа отвътре недоволен глас. Роденщайн още се намираше в настроението, в което го остави полицейският комисар от Великото херцогство Хесен.

Курт влезе, поздрави по военному и каза:

– Ето я юначината, хер хауптман!

Лицето на Главния лесничей тутакси се проясни. Той се надигна, приближи и извика:

– Гледай ти, стар разбойник! Наистина стар, опитен семец! Доста работа е отворил на момчетата.

– Да, на момчетата! – кимна Курт усмихнато. – Действително отвори работа на момчетата, ала не и на мен.

– Не на него! Всички дяволи! Момченце, все пак мисля че е тежичък!

– О, хер хауптман, лесно беше да се носи, а още по-лесно да се застреля.

– Значи ти си го домъкнал чак от гората, малкия? Мътните ги взели тези лентяи! Овесили такъв товар на момчето и кретат насам до него! – разгневи се Роденщайн. – Такова конско ще им тегля, че има да ме помнят!

Курт пристъпи с крак и рече:

– Не, хер хауптман, няма да им теглиш конско!

– Няма ли? Хайде де! Че кой ще ми попречи?

– Аз!

– Ти? Да, май ставаш за целта! И как възщност ще я подхванеш тая работа?

– Аз ги принудих да ме оставят да нося лисицата!

– Принудил си ги? Тъй, тъй, и това е едно от правата, които си позволяват такива малчугани като теб!

– Охо, хер хауптман, аз не съм малчуган! Лудвиг също каза, че имам правото да отнеса лисицата до вкъщи.

– Правото? Та за такова право може да претендира само оня, който я е застрелял.

– Тъкмо това сторих и аз!

– Ти...? – запита Главния лесничей и отстъпи смаяно назад.

– Да, ето тук в главата.

– Всички дяволи! Кой би го повярвал наистина. Покажи!

Той свали лисицата от момчето, за да разгледа по-обстойно смъртоносната рана.

– Вярно, той е бил! – възкликна. – Дупката е малка, от куршум от твоята пушка. И точно по средата на главата! Момче, та ти си истински обесник! Ела насам да ти подръпна ухото и така ще те млясна, че да прозвучи като изстрел от гаубица!

В радостта си Роденщайн действително обхвана главата на момчето и го разцелува сърдечно. Момчето прие ласките, сякаш имаше свещено право над тях, ала все пак се възползва от първия свободен миг, за да запита:

– Значи си доволен от мен, хер хауптман?
– Да, дяволски сине, напълно!
– Е, тогава можеш да ми дадеш симпатичния малък револвер, който ми беше обещал. С пушка вече мога да стрелям, сега трябва да се науча и с револвер.

– Да, юначето ми, ще го имаш и то начаса.

Капитанът издърпа едно чекмедже на писалището си и извади малка кутия.

– Ето, вземи! Много е добър и при това изкусно инкрустиран със сребро. Тук имаш и запас патрони. Нека Лудвиг ти покаже как се борави с него.

Тогава малкият улови Главния лесничей за ушите, притегли главата му към себе си и го разцелува няколко пъти по мустаците.

– Ето ти едно мляскане и от мен, хер хауптман. Благодаря!

– Момче – извика Главния лесничей разчувстван, – ти си същински Велзевул! Полага ти се още нещо. Казвай желанието си!

Без много да му мисли, малкият отвърна:

– Добре, зная какво да поискам. Ще го изпълниш ли?

– Да, ако е добре за теб и не вреди на някой друг.

– Дай ми честната си дума!

– По дяволите, това звучи доста сериозно! Момче, подтикваш ме към крайни мерки. Да не е някоя глупост или нещо лошо?

– Не, трябва само да простиш на една личност.

– Аха, хм! Доброто ти сърце отново се проявява. За кого става въпрос всъщност?

– Ще ти кажа, едва когато имам честната ти дума.

– Курт, ти си голям шмекер! Тъй да бъде, ще пострада ли някой от опрощението ми?

– Не.

– Хубаво, давам ти думата си. А сега излагай молбата!

– @Сл)р!ай, хер хауптман, не се карай на Лудвиг за свинския изстрел!

Главния лесничей смръщи чело.

– Какъв свински изстрел? Не проумявам. Той е добър стрелец.

– Все пак случаят беше друг. Самият Лудвиг каза, че е стрелял свински.

– Хм! Какво всъщност е застрелял?

– Кучето.

– Кучето! – провикна се Главния лесничей. – Всичко бих повярвал,

само това не!

– Да, кучето – повтори момчето. – Валдина.

– Валдина? Ей, да не би наместо лисицата? Твърде невероятно е, за да е истина! Не хвърляй прах в очите ми, момче!

– Не ти хвърлям прах, хер хауптман. Значи няма да го наругаеш?

Главния лесничей закрочи ядно из стаята. Той се впусна в дълги хули и ругатни по адрес на нещастния ловец, но малко по малко се успокои и сетне рече:

– Момче, ти ме хвана натясно, направо ме изигра! В действителност такава буря щеше да се стовари върху главата на Лудвиг, че щеше да примре от страх, ала ти ме надхитри, удари ме в гръб и сега трябва да спазя думата си. Да, няма да го хокам, ама ти си вземай лисицата и си обирай крушите! Дано не те видя вече никога през живота си. За мен ти си един подлец, който първом ми изкопчи револвера, пък после така ме надхитри, че ми е черно пред очите. Марш! Вън!

С навъсена физиономия той вдигна ръка и посочи вратата. Курт тикна равнодушно револвера в джоба си и метна отново лисицата на плещите. След това грабна пушката и като отправи светлите си очи към Главния лесничей, каза безстрашно:

– Да не си мислиш, че можеш да ме уплашиш, хер хауптман? О, аз те познавам, много добре те познавам.

– Какво, познаваш ме? – прогърмя Роденщайн. – Добре, в такъв случай трябва да знаеш, че всичко това се отнася до теб.

– Звучи доста заплашително. Но аз не се страхувам, защото зная и нещо друго.

– Така, така! И какво по дяволите знаеш?

– Че си добър към мен.

– Обесник такъв, имаш право! Хайде сега офейквай, докато не ти се е случило нещо, за което не отговарям!

Главния лесничей избута момчето през вратата и се натъкна на Хелене Стернау, която тъкмо възнамеряваше да почука.

– Вие, фройлайн Хелене? – рече той. – Влизайте! Какво ви води насам?

– Преди всичко букетът за вас, хер хауптман, и на второ място една молба. Ще позволите ли на мама да ви представи моя брат?

– Вашият брат, хер доктор Стернау? – изуми се той. – Значи вече не е в Испания?

– Не. Току-що пристигна.

– Всички дяволи! Да, така е – изрече бавно и замислено той.

– Как? – запита Хелене. – Нима вече знаехте...

– Нищо не знам, абсолютно нищо – отрече бързо Главния лесничей, опитвайки да оправи грешката си. – Но доведете го при мен, моля ви. Любопитен съм да се запозная с него.

– Мама е на път за насам, а аз избързах напред да ви уведомя. А, ето че чука. Мога ли да отворя, хер хауптман?

Хелене отвори вратата и Стернау влезе с майка си. При неговия вид по лицето на Главния лесничей се изписа видимо изумление.

– Как – попита той, – този хер е доктор Стернау, синът на фрау Стернау?

– Действително съм аз, хер хауптман – хвана се за думите Стернау. – Пристигнах преди десет минути и бързам да дойда и ви изкажа благодарност от цялото си сърце за добрините и любезното ви отношение към майка ми и сестра ми.

С поглед, все още вперен с удивление в Стернау, Роденщайн поне-чи да омаловажи нещата:

– Дрън-дрън! Аз трябва да благодаря на фрау Стернау. Тя си даде труда да направи от един стар отшелник що-годе поносим човек, ето защо не ми дължите никакво признание. Впрочем нали сме роднини и за благодарност и дума не може да става. Седнете и ме извинете, че ви оглеждах така изненадано. Представата ми за вас бе съвсем друга.

– Мога ли да попитам каква? – осведоми се Стернау, докато се нас-таняваше между майка си и сестра си.

– Смятах ви за малък, суховат човечец с фини, одухотворени черти и позлатени очила на носа, а ето че...

Главния лесничей запъна разгневено, защото не можа да намери подходящо продължение на думите си. Стернау вметна усмихнато:

– А ето че пред вас се изтъпанчи един Голиат без очила и одухотворени...

– Стой, спрете, няхах това предвид! – отрече Роденщайн. – Отнася-ше се само до ръста. Не можех и да си помисля, че моята фрау Стернау ще има син като Енак. При все това ми е драго в семейството да има такъв исполин. Понеже не ми изглеждаше на човек, който припада от дре-болии, ще бъда искрен към вас и ще ви кажа, че вече бях известен за вас.

– Охо!

– Да, тази заран. От почитаемата полиция.

– От полицията? – стресна се фрау Стернау. – Каква работа има тя с нас?

– О, беше дори полицейски комисар от Великото херцогство Хесен, който ме запита дали при мен не живее някой си доктор Стернау.

Стернау кимна.

– Помислих си нещо такова.

– Наистина ли? – запита Роденщайн. – Значи има някаква причина полицията да се интересува от вас?

Запитаният се усмихна спокойно.

– Мога ли да зная дали хер комисарят не е изложил такава причина?

– Да, да, така е, дори няколко. Той каза, че има обява за залавянето ви във връзка с опит за убийство, грабеж и така нататък.

– Боже мой, страх ме е! – извика сестрата.

– Но това е невъзможно! – заяви майката. – Ще съумееш ли да го обясниш, сине мой?

– Нямах време да споделя тези неща с теб и Хелфне. А и хер хауптманът трябваше да бъде информиран, затуй изчаках тоя миг, за да обясня на всички ви едновременно. Имате ли четвърт час свободно време, хер хауптман?

– И десет часа, ако поискате, хер доктор! Говорете, без да се притеснявате!

– Тъй, това, което ще ви разправя, е цял роман.

Стернау описа изчерпателно преживелиците си, сподели мислите и дръзките заключения, които бе направил и така ги плени с разказа си, че дори капитанът забрави любимите си ругатни. Накрая обаче възмущението му нарасна до такава степен, че повече не можеше да се сдържа. Скочи, тръгна възбудено из стаята и извика:

– Иусе, каква сбирщина мошеници и нехранимайковци! Да можеха да ми паднат, о, щях да им дам да се разберат! Гърлата им ще прережа, ще ги обезглавя, един до друг ще ги избеся! Та минахте значи границата?

– Да. Най-напред се представих в Париж на пълномощния министър, разказах му всичко и го помолих за подкрепа. Той ми даде подробни указания какво да сторя у дома, за да се предпазя от преследване и защита наследството на графинята.

– А тя самата? Къде е сега? Още ли е болна? Говорете, докторе!

– Веднага щом минах германската граница, взех мерките, както ме бе посъветвал пълномощният министър. Направих донесение до Испания за извършеното престъпление. Сетне потеглих с графа, дъщеря му и верните им спътници за Майнц, където ги оставих на хотел, за да

потърся по-напред майка си и сестра си.

– Те в Майнц ли са? – въодушеви се капитанът. – Всички дяволи, но защо пък в Майнц? Аз да не би да съм без сърце, а? Нямам ли стаи, залък хляб за тези хора, а? Ако не заминете веднага за Майнц и не ги доведете при мен в Райнсвалден, ще отида лично и ще ви откъсна графинята-милионерка под носа, можете да бъдете уверен в това! Имате ли багаж със себе си?

– Да.

– Много? Ще ви стигне ли една кола?

– Сигурно ще стигне.

Роденщайн отвори шумно прозореца и викна към двора:

– Хайнрих, запрегни два файтона и една товарна кола! След четвърт час се тръгва за Майнц!

– Но, хер хауптман – протестира Стернау, – аз трябва искрено...

– Я стига празни приказки! – прекъсна го Главния лесничей. – Тук аз съм господар на къщата! Да видим накратко как стоят нещата. Бяхте ли решил къде ще отведете компанията си?

– Не.

– Ще ви бъде ли достатъчно добре в моето лесничейство или не?

– За недобре не може и да се говори. Мисля си само да не ви бъдем в тежест...

– Оставете си вашето „в тежест“ вкъщи! Идвате в Райнсвалден, и то още днес, свършено! За вас, графа, графинята и фрау Стернау, значи четири души – един файтон. За мен, фройлайн Стернау, Алимпо и Елвира, също четири души – вторият файтон. Има място за всички и ние идваме с вас. Баста! Стаите за гости са в порядък. Каквото има друго да се прави, ще бъде направено, докато Хайнрих впряга конете. А сега, скъпа фрау Стернау, погрижете се преди всичко Друго хер докторът и братовчед да получи нещо за ядене! Вървете, засега повече нямам нужда от вас! Аз трябва само да сваля работното си яке и да сложа нещо друго! Виждате, братовчедо, че говоря открито и много не се церемоня. Надявам се и вие да се държите по същия начин с мен и тогава ще се разбираме отлично.

Не след дълго през портата излязоха два файтона, последвани от празна товарна кола. Кортетът потегли в тръс към Майнц и като стигна там, спря пред хотел „Английски двор“. Пасажерите слязоха и се отправиха към ангажираните от Стернау стаи. В първата завариха управителя и жена му.

– А, това са мосю Алимпо и неговата добра Елвира? – попита

капитанът, като забеляза съпружеската двойка.

Управителят чу имената и разбра, че става въпрос за тях. Направи дълбок поклон и отвърна:

– Mira! Soy Juan Alimpo y esa es mi buena Elvira. – Погледнете тук! Аз съм Хуан Алимпо, а това е моята добра Елвира!

– Ах, дявол да го вземе, аз не знам думица испански – изруга капитанът. – Изобщо не помислих за това!

– Е, но може би пък говорите малко френски? – попита Стернау.

– Само в краен случай!

– Тогава ще можете да се разбирате достатъчно. Тези хорица горе-долу знаят френски. Но да влезем, моля!

Стернау отвори съседната стая и представилата им се гледка ги разтърси дълбоко.

Пред дивана, до който грижлива ръка бе сложила мека възглавница, бе коленичила Розета. Тя беше склонила ръце и се молеше, движейки безмълвно безкръвните си устни, с отправен нагоре поглед. Изпитото й лице бе с почти неземна красота.

– Колко тъжно! – прошепна капитанът. – Ох, човек трябва да научи на кол тия негодяи и живи да ги пече! Но ако не от мен, ще си го получат на небето!

– О, Боже мой – промълви фрау Стернау и от очите й потекоха едри сълзи. – Бедното, клето дете! Да молим Бога да й помогне!

Хелене не каза нищо. Побърза да отиде до дивана, коленичи до Розета, прегърна я любвеобилно и заплака. Майката също приближи. Двете жени изправиха болната и я настанаха на дивана. Но тя тутакси се плъзна в молитвеното си положение на възглавницата. Граф Мануел седеше на един стол наблизко. И макар фигурата му да не бе така изпосталяла както по-рано, а лицето му много по-пълно, вследствие добрите грижи в Париж, то празният му, нищо не говорещ поглед, пронизваше сърцето.

– И казвате още не сте опитал вашето противосредство? – попита Роденщайн.

– Не – отвърна Стернау. – В Париж и по път ми липсваше подходяща обстановка и необходимите грижи.

– И се надявате да помогне?

– Надявам се, въпреки че отровата се е разпространила из тялото. Веднага ще се заема с лечението. Е, смятам да потегляме, хер Хауптман.

Багажът, който бе взел със себе си Стернау, натовариха на колата с ритлите. Капитанът уреди сметката и напусна хотела. Докато

пътуваха по една от главните улици, Главния лесничей даде знак на кочияша да кара до файтона на Стернау. Така имаше възможност да разговаря с него.

– Братовчедо – рече той, – погледнете отсреща вдясно. Виждате ли човека със сивото пардесю?

– Онзи с чадъра под мишница? Кой е той?

– Полицейският комисар. Той ни забеляза и съм готов да се обзаложа, че скоро отново ще го видим в лесничейството, защото той вече си е направил заключението, че вие сте очакваният доктор Стернау.

Действително, докато минаваха, човекът спря. Намести очилата си и когато отминаха, обърна се с иронична усмивка и се отправи към Съдебната палата.

Роденщайн и гостите му обаче продължиха невъзмутимо и не след дълго пристигнаха в Райнсвалден, където стаите им ги очакваха подредени, тъй като майката на Стернау бе заръчала на фрау Унгер да подготви всичко.

Остатъкът от деня бе използван за настаняване, а вечерта приятелите се събраха да обсъдят по-подробно испанските приключения, отколкото бе възможно първия път. Алимпо и Елвира отсъстваха, понеже дежуряха във вестибюла на болните. При тях беше и малкият Курт, който бързо бе допаднал на двамата испанци. Той от дълго време получаваше уроци по френски от райнсвалденския учител и се радваше да разговаря и се разбира криво-ляво на този език с Алимпо и неговата Елвира.

Хората си легнаха доста късно, следствие на което на заранта позакъсняха със ставането. Капитанът беше първият, който се появи в двора на замъка. Той завари Лудвиг да храни кучетата и се приближи.

– Едно... две... четири... шест... седем... осем кучета – преброи Главния лесничей. – Но едно липсва!

– Хер хауптман, то е... аз... аз...!

Обхванат от неописуем страх, Лудвиг запъна посред изречението.

– Е, какво има? – запита сурово Роденщайн.

– Аз... едно... едно липсва!

– Това вече видях! Кое по-точно?

– Валдина. Тя е... хм, тя е... мъртва.

– Мъртва? Гръм и мълния? Че от какво пък е умряла? Та тя си беше съвсем здрава!

– Тя... тя...

– Е, и какво тя? Да не би да е преяла?

– Да, точно така, хер хауптман.

– Чумата да го тръшне! От какво пък преяде?

– От... един... от един куршум, хер хауптман – гласеше отговорът.

– Какви ги дрънкаш! Куче да яде куршуми?

– Тогава сигурно е умряла от някоя трева, която е яла. Хер хауптман, аз съм едно голямо магаре! Защото куршумът беше от мен. Трудно ми е да го кажа, ала няма как. Вчера аз убих Валдина.

– Хиляди гранати! Защо? Да не би внезапно да е побесняла?

– Не – изхленчи Лудвиг, – аз бях лудият, в мен се всели кучешкият бяс. Затова застрелях кучето вместо лисицата.

– Да, старият ловец застрелял кучето, а малчуганът през туй време повалил лисицата.

– Значи вече знаете, хер хауптман? Да, това си беше един свински изстрел. Чувствам се опразнен от всичко, сякаш сте ме прогонил от служба.

– И това можеше да се случи, умнико, ако не бях дал дума на Курт, че няма и да те кастря даже.

– На Курт? Всички дяволи, той все пак си е почетено момче, на този свят тук! Никога не ще забравя това!

– И аз така се надявам. Той можеше да си издейства нещо друго, но мислеше само как да ти спести калая, който заслужаваше. Къде е Валдина?

– Погребах я в градината с всички почести, хер хауптман. Тя беше ценно животно, на този свят тук.

Разговорът бе прекъснат, тъй като в двора пристигна една кола, в която седяха полицейският комисар и трима полицаи с пушки, дошли с явното намерение да извършат арест. Роденщайн се обърна без да ги поглежда и отиде в стаята си. Малко след това влезе Лудвиг и доложи за комисаря.

– Нека влезе – изръмжа Главния лесничей. – Къде са полицаите?

– Заеха изходите, хер хауптман.

– Аха! Хубаво! Чакай във вратата!

Ловецът излезе и пропусна комисаря.

– Най-сърдечно добро утро, хер Главен лесничей! – поздрави онзи с подигравателна учтивост.

– Добро утро – отвърна възпитано Роденщайн. – Виждате ли какво означава един добър урок? Вече сте се научил да поздравявате съвсем порядъчно. Продължавайте все така, човече!

– Може би и аз днес ще ви дам един урок! Позволете най-напред да ви отправя въпроса дали няма и този път да бъда изхвърлен от замъка?

– Да, гарантирано, ако не сте в състояние да се легитимирате!
– Погрижил съм се за достатъчно пълномощия. Ето, можете да прочетете това!

Комисарят извади един документ и го подаде сгънат на капитана.

– Ха, да не съм ви слуга, човече. Разтворете го сам, ако обичате.

Комисарят разгърна листа и Главния лесничей прочете съдържанието.

– Валидно е – каза Роденщайн. – Издадено е от прокурора. Той ме моли да ви дам информация и ви оказвам всякакво съдействие. Какво желаете?

– Доктор Стернау тук ли е?

– Да. Вчера пристигна. Ама вие го видяхте.

– Довел ли е някакви други лица със себе си?

– Хм, някакъв Алимпо, някоя си Елвира, някакъв дон Мануел и някаква си Роза, Розаура или Розета, не зная точно името.

– Дамата графиня ли е?

– Графиня? Дявол го взел, няма тая Елвира е графиня? Струва ми се прекалено дебела за такава.

– Те несъмнено обаче го знаят.

– Действително. А да не би пък Алимпо да е графиня? Те говореха за някаква разбойническа банда и нищо чудно Алимпо да е преоблечена графиня, която възнамерява да се омъжи за мен и сетне здравата да ме ограби. Би било ужасно! Гръм и мълния!

– Хер Главен лесничей, да се надявам, че нямате намерение да си правите шеги с мен – произнесе полицаят със сурова физиономия. – Не позволявам такава държане!

– Не се безпокойте, човече. Откак зная кой сте, заради тая проклета разбойническа банда се чувствам съвсем сериозно.

– Имат ли много багаж със себе си?

– Дявол, да не съм им камериерка, та да се грижа за вехториите им. Впрочем изглежда наистина ще трябва да ви окажа съдействие. Разпитите обаче не ми допадат. Ще потърсим друга помощ. Лудвиг!

При този вик ловецът влезе и хвърли недружелюбен поглед към комисаря.

– Помоли доктор Стернау да дойде при мен! Кажете му, че тук има един полицай, който иска да говори с него. Но бързо!

След малко вратата се отвори и Стернау влезе. Той се здрависа сърдечно с капитана, а на полицая само хладно се поклони.

– Изпратил сте да ме повикат – рече той.

– Да, този човечец иска да говори с вас.

– Кой е той?

Роденщайн понечи да отговори, ала полицаят го изпревари и се представи:

– Полицейски комисар от Великото херцогство Хесен.

– Така, и какво желаете от мен?

– Вие ли сте хер доктор Стернау?

– Да, аз съм.

– Пристигнал от Испания, живял при граф Родриганда, вързал някой си Гаспарино Кортейо и избягал от затвора на Барселона?

– Да.

– Това признание е напълно достатъчно. Вие сте мой арестант, хер Стернау!

– Подчинявам се!

– Какво? – слиса се Главния лесничей. – Подчинявате се, братовчедо?

– Да – усмихна се лекарят.

– Най-напред ще претърся багажа ви – заяви комисарят.

– Не мисля, че хер хауптманът като господар на този дом и мой домакин ще го позволи.

– Мътните да ме отнесат, ако го допусна! – извика капитанът.

– Запретявам всякакво противопоставяне! – повели полицаят.

– А аз всяко превишаване на правата спрямо мен – вметна Стернау. – Вие изглежда действате с големи предубеждения към мен и аз ви обръщам внимание, че ще ви подведа под отговорност!

Тези думи и тонът, с който бяха изговорени, направиха видимо впечатление на комисаря. Той се поклони учтиво и каза:

– Аз само изпълнявам задълженията си.

– Нека проверим добросъвестността на тези задължения! – отвърна Стернау. – Вчера сте казал на хер хауптмана, че има обява от Испания за преследването ми. Ще имате ли добрината да ми покажете тази обява?

– Аз... не я нося със себе си – отговори запитаният.

– Вие прочетохте ли тази обява?

– Аз... по този въпрос няма да говоря тук.

– Добре. Виждам как стоят нещата. Вие сте казал на хер хауптмана една неистина. За преследване по обява за залавяне не ще и дума да става. В Родриганда знаят, че съм от Майнц и е изказано желание да се съберат сведения за мен. Как от това сте стигнал до извода да ме

арестувате и извършите домашен обиск, за мен е необяснимо. Що се отнася до моята особа, нямам нищо против да се поставя на ваше разположение, но с уговорката да носите отговорност за поведението си. Що се отнася до другите неща, протестирам срещу каквото и да било домашен обиск. Този дом приюти двама душевно болни, които трябва да бъдат предпазвани от всякакво безпокойство и вълнение. Аз съм лекар и ще съумея да защита това, което говоря. Не вие, а прокурорът може да проведе обиска, ако го сметне за необходим. Ще дойда с вас при него, всичко останало забранявам!

– А аз – обади се капитанът, – предупреждавам всеки, който влезе без мое разрешение в някоя от стаите ми, бил Той комисар или полицаи, че зле ще си изпати!

Виждайки пред себе си двама мъже, с които шега не бива, полицаят реши да не опъва прекалено струните и попита:

– Значи ще ме придружите до хер прокурора? В такъв случай ще ви помоля да ме последвате до купето.

– Това, разбира се, няма да сторя – отвърна Стернау. – Аз не съм разбойник, та да пътувам под такъв конвой. Хер хауптманът ще ми предостави една кола. Вие можете да ме следвате с вашата и да не ме изпускате из очи.

– Да, братовчедо, веднага ще наредя да запрегнат – заяви Главния лесничей. – Аз лично ще дойда с вас. Прокурорът, който е подписал пълномощното, е мой добър познат. Да видя все пак дали ще ни изяде.

Така и стана. Конете бяха запрегнати и двете коли затрополиха по шосето за Майнц. Там се отправиха към Съдебната палата, където комисарят нареди да съобщят за него и Стернау. Капитанът влезе на своя глава с тях.

При влизането на тримата мъже чиновникът се надигна.

– Това е Стернау – произнесе комисарят със служебен тон.

– Хубаво – рече прокурорът. – Ах, хер хауптман, на какво дължа удоволствието да видя и вас тук?

– Дойдох да ви представя моя братовчед с нещо повече от думите „Това е Стернау“.

Прокурорът не успя да прикрие напълно една смутена усмивка. Той се поклони пред доктора и каза любезно:

– Искрено признавам, че би ми било по-приятно да завържа запознанство с вас на някое друго място, но въпреки всичко се надявам, че се касае за някакво недоразумение, което лесно ще се изясни.

– Убеден съм, хер прокурор – отговори Стернау, – и ще ви помоля

само да прегледате тези документи.

С тези думи той извади портфейла си и сложи пред прокурора цяла редица книжа. Онзи помоли двамата господа да се настанят и започна да ги преглежда. С всяка измината минута изписаното на лицето му изумление растеше. Отвреме-навреме хвърляше по един изпитателен поглед на Стернау, и накрая възкликна:

– Но това е изключително! Хер доктор, вие притежавате препоръки, с които трябва да се помири и най-върлият ви враг.

Нека бъдем приятели и ми позволете да ви предложи помощта си при това странно дело!

Стернау пое протегнатата ръка и отвърна:

– Да, нека бъдем приятели и не ми отказвайте съветите, когато се нуждая от тях!

Комисарят стоеше сащисан. Сега прокурорът се обърна строго към него:

– Хер, вие отново извършихте непростима грешка. Един полицай, който измъква случаите си от царството на възбудената си фантазия, не е на мястото си.

Като полят със студена вода комисарят се отправи сконфузен към вратата.

По същото време малкият Курт беше отишъл от малкото стопанство в замъка да посети капитана и се натъкна в двора на ловеца Лудвиг.

– Добро утро, Лудвиг. Хер хауптманът в стаята си ли е?

– Не – отвърна ловецът лаконично и раздражено.

– А къде е?

– Арестуван е!

– От кого?

– От полицейския комисар; той и доктор Стернау.

– Че какво престъпление са извършили?

– Знам ли? Има хора, които стоят невинни в затвора години наред.

– Слушай, Лудвиг, къде са ги тикнали все пак?

– При прокурора, както чух, в Съдебната палата на Майнц.

– Аз ще ги измъкна от оная бърлога!

– Глупости, на този свят тук! Прокурорът ще ти се изсмее! – предупреди помощник-лесничейт.

– Май ще му се отще! Пушката ще бъде с мен!

– Няма и да бъдеш допуснат до него. Мама също няма да ти позволи да заминеш.

– Така! Аз пък не мога да понеса хер хауптмана и хер доктора да

бъдат запряни! Значи мислиш, че никой не може да ги измъкне от коптората, а?

– Никой. Трябва спокойно да се изчакаят събитията, на този свят тук. Обещай, че няма да извършиш някоя глупост спрямо затворниците!

– Ето ръката ми. Със сигурност няма да извърша глупост!

– Хубаво, моето момче. Сега съм спокоен, на този свят тук.

Курт тръгна. Докато вървеше обратно за малкото стопанство, той си говореше:

– Мога да дам честна дума, разбира се, та нали онова, което смятам да извърша, не е глупост. Оседлавам коня си и право към Майнц. Много добре ми е известна постройката с безчислените решетки.

Най-напред той отиде в жилището си да се увери, че майка му няма да му попречи. Тя работеше в кухнята. Сетне нахлупи зелената си шапчица и се упъти към конюшната, в която се намираще подареното му от капитана шотландско пони. То беше малко по-голямо от едър козел и вървеше подире му като куче. В конюшната беше прислужницата.

– Чуй, Паолине – каза ѝ, – оседлай ми Ханс! Искам малко да поюздя.

Слугинята оседла кончето и го изведе пред вратата. Курт се качи, пое юздите и препусна в тръс. Малкият кавалерист представляваше прелестна гледка и който го срещнеше по шосето, спираше и гледаше удивен след него. А в града оживлението беше по-голямо, а оттам и учудените повече и Курт бе извънредно горд от отправените към него многобройни погледи. Пред Съдебната палата спря, скочи, върза юздите на кончето за чукчето на една двукрила врата и влезе. В коридора срещна човек в униформа. Беше вратарят.

– Къде е прокурорът? – попита го той сърцато.

– Ти пък каква работа имаш с него, малкия?

– Трябва да му предам нещо.

– Навярно някое поръчение? Добре, тогава тръгвай оттук нагоре и в чакалнята питай отново!

Курт изкачи стълбите и отвори вратата. В чакалнята седяха много хора и чакаха реда си. Старшият полицай зад решетката видя момчето.

– Какво желаеш? – попита го и той.

– Искам да отида при прокурора. Имам едно поръчение.

Старшият помисли, че сигурно се касае за семейни проблеми и отиде да докладва за момчето. Вярно, то се постресна в мрачната стая, ала мисълта, че трябва да измъкне хер хауптмана и хер Стернау, приповдигна спадналия му кураж. В този момент старшията влезе и каза:

– Влизай, малкия!

Курт се вмъкна в стаята на прокурора. Чиновникът дойде от съседното помещение, а помощникът седеше на масата и пишеше.

– Какво те води при мен, синко? – попита прокурорът приятелски малкия Курт.

Под неговия по привычка остър и пронизващ поглед смелостта на момчето отново поспадна, но то си спомни за намеренията си и отговори:

– Вие ли сте прокурорът?

– Да, аз съм.

– Тогава вие сте един много зъл човек!

С това изявление куражът на момчето видимо се покачи. Изненадан служителят запита:

– Защо?

– Защото пъхате хората в затворническите килии.

– А теб това какво те касае?

– Дори много, тъй като сте затворил двама души, които много обичам. Хер хауптмана и добрия чичо Стернау.

– А-а! – проточи чиновникът. – Кой си ти всъщност?

– Курт Унгер от Райнсвалден. Не мога да понеса факта те да са в затвора!

– Аха, и навярно искаш да се караш с мен?

– Да. Но преди да съм се ядосал съвсем, ще ви помоля да освободите двамата господа. Те не са сторили нищо лошо.

– А ако въпреки това не ги освободя?

– О, тогава ще ви принудя. Не ги ли освободите веднага, ще ви застрелям!

– Застреляш ли ме, ще затворят сетне и теб.

– Това не ме интересува, защото вие ще сте си получил заслуженото, а аз ще съм при тях в затвора.

– А ако ги пусна, няма да ми направиш нищо, тъй ли?

– Тъй, тогава няма да ви сторя нищо. Нещо повече, дори ще ви благодаря.

– Много хубаво от твоя страна и понеже Си голям юнак, ще изпълня желанието ти като ги освободя.

– Но веднага! Мога ли да разчитам?

– Това се подразбира.

– Зная все пак, че хората ще се уплашат. Лудвиг пак ще каже, че е глупост да отидеш в града и заплашиш прокурора. Това магаре!

– Е-е, не може да се отрече, че би имал право. Хер хауптманът и чичо Стернау обаче са напълно доволни от затворничеството си. Да ти покажа ли къде бяха и какво правеха?

– Да, моля!

– Тогава ела!

Прокурорът отведе Курт в кабинета си. Двамата мъже бяха немалоко учудени, когато го забелязаха, а и той остана смяян като ги видя как си пушат задушевно пурите.

– Всички дяволи, Курт! Какво търсиш тук? – запита Роденщайн.

– Да ви освободя – отвърна кратко Курт. – Принудих хер прокурора веднага да ви пусне от затвора.

– Момче, мисля, че си предприел зад гърбовете ни една ужасна магария.

– Магария ли е да застреляш прокурора, ако не иска да ти се подчини?

– Исусе, момче, та ти съвсем си се побъркал! Ще трябва доста изкъсо да ти стегна юздите!

– Не му се гневете, хер хауптман! – помоли прокурорът. – Вярно, събитието си има своята опасна страна, но – добави той усмихнато, – ние си имаме работа с една голяма човешка душа и само от възпитанието зависи дали ще стане голям престъпник или една открояваща се с добродетели личност. Ако не приемете отговорността лекомислено, един ден ще изживеете голяма радост!

Главния лесничей кимна.

– Вие сякаш изказвате собствените ми мисли. Аз нямам деца и ще хвърля всички сили това дърво да израсне според двигателните му сили. С този малък инцидент нашият разговор прие един своеобразен завършек. Ще трябва да се сбогуваме, тъй като виждам, че докторът копнее да започне трудното лечение.

– Още днес ли ще дадете лекарството на болните? – запита прокурорът лекаря.

– Да, не бива да се бавя дълго.

– Ах, как бих желал да присъствам.

– Не бихте могъл да изчакате въздействието.

– Но ако видя днес болните, по-късно ще преценя резултата от лечението ви по тяхното състояние.

– Ако имате възможност да ни придружите, би ми било много приятно да имам на разположение такъв свидетел.

– Да, хер прокурор, придружете ни! – помоли и капитанът. –

Знаете, че при мен винаги сте желан гост.

– Така да бъде, ще дойда! – реши този. – Може по-късно за вас да е от полза, ако съставя доклад, в който изложените от вас факти намерят официалното си потвърждение.

Прокурорът даде указания на заместника си какво да прави през време на отсъствието му и потеглиха. Те пътуваха в колата, а Курт, яхнал отново понито си, яздеше към къщи, потънал в мисли. Той не можеше да си изясни дали днес е действал разумно или е извършил голяма глупост. След зрял размисъл стигна до извода, че е последното и изпита безкраен срам от себе си. В момента, в който пристигна вкъщи и слезе от кончето, майка му се показва на прага.

– Курт, ела тук! – заповяда тя строго. – Къде беше?

– В затвора при прокурора. Мислех да го застрелям, в случай, че не освободи хер хауптмана и чичо Стернау.

Майката плесна с ръце от уплаха и извика:

– Исусе, Мария, как ти хрумна! Ама ти правиш всички ни нещастни, ужасно момче! Цяло чудо е, че не те е задържал веднага!

– О, той съвсем не беше лош. Усмихна се малко и каза, че ще освободи двамата затворници. После ме отведе в стаята, където те седяха и пушеха пури.

– Значи те изобщо не са били задържани?

– Не. Ох, мамо, ужасно се срамувам от себе си! Аз съм един невъзможен глупак!

Това прозвуча така покъртително и по страните на Курт тръгнаха такива потоци сълзи, че какво друго можеше да стори майката, освен да го утеши.

– Хайде, хайде, само се успокой! Аз ще отида при господата да те извиня, те са вече тук, видях ги преди малко да идват.

– Идвам с теб, мамо! – каза той решително. – Аз трябва да помоля за извинение, не ти, а такова нещо още не съм правил.

Тя се наведе към него, стисна го в обятията си и го целуна. Беше обикновена жена, ала чувстваше какво съкровище притежава в негово лице. За детската душа тази грешка бе само пътят към вътрешното пречистване.

– Да, ела с мен! Но никога вече няма да правиш нещо подобно, нали?

– Никога, мамо, повярвай ми!

– В такъв случай ще ти доставя една голяма радост. Получих писмо. Познай от кого!

– От папа!

– Да. Отгатни какво ни пише, Курт!

– О, сигурно накрая споменава, че ще си дойде за Коледа! Правилно ли отгатнах, мамичко?

– Да, момчето ми, той си идва – произнесе фрау Унгер с блажена радост по доброто си лице.

– Йу-ху, татко си идва, йу-ху!

С този възглас момчето затанцува из двора и се успокои, едва когато майката го призова незабавно да тръгва с нея до замъка за прошка. За съжаление не бяха приети, тъй като господата се намираха при болните и не желяеха да бъдат обезпокоявани. Последните бяха настанени в най-хубавите и просторни стаи. При тях сега се намираха лекарят, капитанът, прокурорът, фрау и фройлайн Стернау и Алимпо със съпругата си. Дори обръгналият от делата си прокурор бе потръпнал при вида на двамата нещастници. Сега той седеше на масата и подготвяше протокола. Когато го прочете гласно, подписа и връчи на лекаря, онзи извади едно шишенце и огледа внимателно съдържанието му на светлината.

– Това ли е противоотровата? – попита прокурорът.

– Да. За по-сигурно привлякох двама химици и с преценяване на всички възможности я изготвих.

– Хер доктор, най-сърдечно ви желая успех. Вълнувам се, сякаш самият аз се намирам на ваше място.

– Аз също! – обади се Главния лесничей. – Само не гледайте към мен, стария човек, защото трябва да се срамувам! Водата тече от очите ми като на някой школьник, когото са напердашили. Не оздравее ли графинята, ще препусна до Испания и дявол да ме вземе, ако не вдигна цялата Родриганда във въздуха!

– Е, да започваме! – произнесе Стернау.

Той изглежда притежаваше свръхчовешко самообладание, защото когато напълни една порцеланова лъжица с вода, ръката му ни най-малко не трепна. Сега добави към нея няколко капки от шишенцето. Водата остана без цвят и мирис.

– Първо контесата! Дръжте я! – заповяда той. Майка му и сестра му коленичиха от двете страни на болната и повдигнаха главата ѝ. Стернау приближи лъжицата до устата на Розета, но внезапно я дръпна и закри лице със свободната си ръка. Едно-единствено късо изхлипване разтърси могъщото тяло.

– Боже Господи – изстена той, това е твърде много за мен! Дай ми сила, мощ!

Този възглас бе молитва, по-пламенна от която едва ли можеше да се отправи към Небето и Бог изглежда се смили, защото силният мъж се съвзе и повторно приближи. Едва почувствала лъжицата до устата си, болната отвори несъзнателно уста и преглътна до капка течността. Стернау се отдръпна, дълбока въздишка повдигна гърдите му. Остави лъжицата на масата и склучи ръце.

– По какъв начин действа лекарството? – попита прокурорът.

– След малко ще си проличи дали въобще действа – отговори Стернау. – До десет минути болната трябва да заспи. Сънят ще бъде много дълъг, вероятно ще продължи четиридесет и осем часа и през това време ще се извърши най-важното. Той не бива по никой начин да бъде прекъсван. Събуди ли се преждевременно, значи дозата е била твърде слаба и трябва да добавя още. Настъпи ли вълнение, безпокойство или дори треска, значи дозата е била прекалено силна и не взема ли незабавни мерки, болната ще умре. Въобще не може да се предвиди какви обстоятелства ще настъпят и аз не бива да напускам леглото ѝ за минута. А вас, хер хауптман, ще помоля денонощно да държите в готовност един оседлан кон, за да мога всеки миг да изпратя човек до града, ако ми дотрябва някое непредвидено лекарство.

– От вас се иска само да заповядате, братовчеде.

Присъстващите изживяха десет дълги, тревожни минути. Болната все още коленичеше до дивана в молитвената си поза. Но ето че наклони бавно глава, устните вече не се движеха непрекъснато, а в отделни, все по-дълги паузи. Най-сетне очите се затвориха и коленичилата фигура се свлече, като изгубила опора.

– Слава Богу! – разнесе се наоколо.

– Наполовина спечелихме! – ликуваше Стернау. – Майко, отнесете я в леглото! През това време ние ще отидем да опитаме щастieto си и при дон Мануел.

Докато жените се занимаваха с графинята, Стернау, прокурорът и капитанът се отпавиха при графа, когото Алимпо бе разсъблякъл и отвел в леглото.

– Дали ефектът ще бъде като този при дъщерята? – запита прокурорът.

– Да, само че ако всичко върви добре, сънят ще трае по-дълго, поради възрастта.

Успехът при графинята беше повишил значително увереността на Стернау и той без признак на вълнение даде капките на графа. Когато след десет минути и той потъна в дълбок, спокоен сън, господата

напуснаха стаята. Някакво неопишимо чувство на блаженство изпълни душата на Стернау, което той счете за предвестник на приближаващото щастие. Алимпо остана да бди при графа.

От този час мина денонощие и половина. През цялото това време в Райнсвалден цареше гробовна тишина. Хората пристъпваха нечуто и разговаряха само шепнешком, да, Главния лесничей дори удари плесница на един слуга, който бе подвикнал високо на един друг в двора и само сърдечните му молби го спасиха от уволнение. Часовете минаваха, а състоянието на болните се пренасяше от уста на уста. Беше някакво люшкане между страхове и надежди, като в очакване на съдийско решение.

Втора глава

Коледа в родината

На втория ден по същото време Стернау бдеше край леглото на графинята. Освен него в стаята беше и майка му. Тя седеше зад плътните завеси на прозореца и се занимаваше с нещо. От първия миг досега Розета бе спала в ненарушимо спокойствие. Лежеше в леглото като красива мраморна статуя, миглите ѝ не трепваха, не се чуваше дишане. Графът също продължаваше да спи спокойно.

– Майко! – прозвуча тихо в безмълвното помещение.

– Сине? – попита също така тихо тя.

– Ела насам!

– Пипни ръката ѝ – помоли той. Тя взе мраморната ръка на спящата графиня в своята и кимна радостно на сина си.

– Чувстваш ли пулса, майко? Погледни как порозовяват устните и как намалява мъртвешкият цвят на страните ѝ. Иди при хауптмана и му кажи, че до час графинята ще се пробуди!

– Карл! Наистина ли?

– Да.

Тя притегли главата на сина си до сърцето, погали го нежно по страната и тихо попита:

– Дали всичко ще бъде благополучно?

– Това зависи от Бога! Майко, молих се така горещо, както никога не съм се молил през живота си.

– Господи, дано си чул молитвите му! Ти заслужаваш това щастие, дете мое!

Фрау Стернау се плъзна безшумно през вратата, но не след дълго отново се върна и зае предишното си място. Да работи вече не можеше и тя също започна да моли Бог от цялото си майчино сърце да бъде милостив и благослови следващия час.

Мина половин час и тогава чуха лекото въздишане на болната. Сетне страните ѝ поруменияха и ето, че раздвижи китка... цялата ръка, клепачите трепнаха. А малко след туй спящата изви глава настрани. Гърдите на Стернау щяха да се пръснат, ала той задържа горещата ръка на болната в своята, запазвайки външно спокойствие.

Сега Розета обърна лице към неговата страна и острите му очи

веднага доловиха, че пробуждането настъпва. И това не продължи дълго, тя бавно, бавно се надигна. Очите се отвориха и втреничиха първоначално напред.

– Всеблагии Небеса, помогнете! Сега се решава всичко! – умоляваше Стернау в тишината.

Очите на Розета приеха онзи унесен израз, присъщ за пробуждащ се човек, след което се отправиха с пълно съзнание към околните предмети.

– Спечелихме! – възкликна от дъното на душата си лекарят.

Погледът на Розета се плъзгаше от предмет на предмет, а по чертите ѝ се изписа дълбоко изумление. В един момент почувства, че някой държи ръката ѝ. Очите бързо потърсиха онзи, който се бе осмелил да я докосне и като видя и позна Стернау, тя подскочи и извика:

– Карлос! Ти ли си?

– Да, аз съм – отвърна той с разтреперан глас.

– Къде съм? Дълго ли спях?

– Не се тревожи, при мен си! – успокои я той, като обви ръце около нея.

– Да, спокойна съм, защото си до мен – произнесе искрено тя. – Но сигурно съм спала дълго.

– Много дълго. Ти беше болна.

– Болна? – запита замислено. – Но как така? Та нали вчера изпратих моята Ейми до Понс, а после... ах, ти беше заминал. По-късно ми стана много зле и поисках да отида и си легна, ала по време на молитвата съм заспала. Ти къде беше, скъпи Карлос?

– В Барселона – поясни Стернау.

– Без да ми се обадиш предварително?

В този момент иззад завесите прозвуча тихо, сподавено изхлипване. Розета се ослуша.

– Кой плаче? Кой е тук? – сепна се тя. – Да не би добрата Елвира?

– Не, сърце мое. Това е една много добра жена, която толкова силно желаше да те види.

– О, непозната? – възкликна тя стреснато. – Коя е?

– Моята... майка.

В първия миг Розета го изгледа, сякаш неразбиращо, сетне обаче извика радостно:

– Твоята майка? О, какъв сюрприз! Повикай я тук! Бързо, по-скоро!

– Но ще трябва, Розета, да говориш с нея на френски, тя не разбира испански.

– Нека само дойде. Бързо!

– Майко – помоли Стернау, – ела насам! Розета иска да те види!

– Сине, не разбрах нито дума от това, което говорихте, но ми стана ясно, че тя е възвърнала разума си и вие сте щастливи. Така ли е?

– Да. Бог се вслуша в молитвите ни.

Тогава фрау Стернау полека приближи. Розета протегна ръце към нея със сияещо от радост лице и каза:

– Вие сте майката на моя Карлос? Изразявам най-сърдечното си уважение! О, сега и аз си имам майка! Мога ли да се чувствам ваша покорна дъщеря?

Просълзена фрау Стернау сложи ръце на главата на контесата и произнесе с треперещ глас:

– Дете мое, аз молах Бога коленопреклонно за вас. Бих дала живота си, за да ви видя щастлива.

Те се прегърнаха безмълвно, след което Розета протегна ръка на гоненика си.

– Скъпи Карлос, благодаря за майката, с която ме възнагради. О, колко я обичам вече! Но аз наистина ли бях болна?

– Да, сърце мое. Много дълго.

– Значи това, което разказах преди малко, не се е случило вчера?

– Не, преди три месеца.

– Преди три месеца?! – прошепна тя удивено. – Нима съм била в безсъзнание? И ти си ме излекувал?

– С Божията помощ изнамерих правилното средство.

– А къде са Алфонсо, Кортейо, Алимпо и добрата ми Елвира?

– Алимпо и Елвира са тук. Останалото ще узнаеш по-късно, живот мой. Засега не бива много да питаш, трябва първо да се възстановиш.

– Ще те послушам. Само едно ми кажи, къде се намирам?

– При един наш много добър приятел.

– Не сме ли в Родриганда?

– Не. Още днес ще разбереш.

– А – запъна тя, – татко? Той ли се бе разбил наистина?

– Не, жив е. Но сега мълчи, сърце мое, иначе отново ще се разболееш!

– Ах, скъпи ми Карлос, имам една молба, която ми е трудно да произнеса.

– Кажи я без да се стесняваш!

– Ще я кажа не на любимия, а на лекаря – рече Розета и се изчерви от притеснение. – След като съм била толкова дълго болна, навярно и

малко... съвсем малко... съм се хранила?

Той изпусна радостен вик:

– Но това можеше да кажеш и на любимия, защото така го правиш извънредно щастлив. Щом пожелавах храна, убеден съм, че скоро ще оздравееш. Майка веднага ще отиде да донесе каквото ти предпиша. Или да го стори Елвира?

– Да, с удоволствие бих я видяла. Но нека и мама се върне с нея.

Стернау записа няколко думи на една бележка, която майка му отнесе в кухнята. Пътьом среща Главния лесничей. Той я улови здраво за ръката и запита:

– Истина ли е, че е оздравяла?

– Слава и хвала Богу, да!

– Ей! Йу-хе! Йу-ху-ху! Виктория! Алилуя! Посещения допускат ли се? Може ли човек да я види? Не? Това е ужасно! Страшно неприятно! Направо е нечовешко! Но аз нещо трябва да сторя! Как да изразя радостта си? Кажете, скъпа ми фрау Стернау!

– Не мога да ви дам съвет, хер хауптман. Изобщо нямам време, трябва да отида до кухнята. Синът ми предписа нещо за храна на болната.

– Че какво ли пък? Дайте бележката!

Той измъкна листа от ръката ѝ и се зачете.

– Какво! „Лек месен бульон с пшеничен грис. Малко ошав.“ Нима е разумно, дявол да го вземе? Ще помогне ли на болната? Занесете ѝ сърнешки бут, бухти, зелена салата, пресна шунка, едно-две лютивичушлета, маринована херинга. Това отваря апетит, подсилва мозъка и укрепва нервите. Докторът може да е магьосник в медицината, ала от добри кулинарни рецепти хал хабер си няма.

Леката супа за Розета бе бързо приготвена. Фрау Елвира я занесе в стаята на болната. Когато влезе, графинята седеше приповдигната в леглото, а Стернау бе приседнал до нея.

– Добре дошла, Елвира! – посрещна я Розета. – Доста отдавна не съм разговаряла с теб.

По страните на добрата кастеланша тутакси рукнаха едри сълзи.

– Ох, моя любима, най-добричка контесо – изхлипа тя. – Слава на светата Мадона, че отново ме познавате! Докато страдахте от лошата болест всички ние бяхме съсипани от мъка.

– Сега отново съм здрава и можеш да бъдеш радостна.

Розета пое леката храна. Страните ѝ все повече се зачервяваха и доктор Стернау бе убеден, че скоро ще могат да разговарят за

трагичните събития, разиграли се от Испания до Германия.

След храната Розета отново потъна в лека дрямка, нещо което още повече зарадва лекаря, тъй като щеше допълнително да укрепи пациентката му. Фрау Стернау остана с Елвира в болничната стая, а Стернау отиде да навести графа.

Не беше минал и час и той отново се върна. Завари Розета да седи в леглото и да се залива в бурни сълзи. Елвира плачеше край нея. Майка му бе заела мястото си до прозореца и когато влезе се упъти към него. Трябва да се бе случило нещо неприятно.

– Добре, че дойде, Карл! – каза тя. – Не разбирам испански, но предполагам, че сеньора Елвира разказа едно-друго. Те разговарят твърде много и молбите ми не са в състояние да ги спрат!

Стернау отправи угрижен поглед към Розета. Тя го помоли развълнувано:

– Не ни се сърди, скъпи Карлос! Добрата Елвира ми разказа някои неща и аз не можах да се въздържа и я разпитах за всичко.

– Но, Боже мой, та тъкмо днес не биваше да се безпокоиш и страдаш! – въздъхна той.

– Не е тъй – отвърна тя. – Известността не ме притеснява толкова, както преди туй тревогата, която изпитвах. След като Елвира ми разказа всичко, вече съм много по-спокойна отпреди. А сега, мили Карлос, имам една молба към теб, която ще трябва да изпълниш, понеже се чувствам достатъчно силна. Като дъщеря аз съм длъжна да бъда край леглото на баща си. Моля те, умолявам те, позволи ми да отида при него!

Стернау поиска да възрази, ала Розета не допусна. Тогава той пресътпи волята на лекаря, а и виждаше, че действително е достатъчно укрепнала да понесе вида на болния. Нареди да поставят едно дълбоко кресло за Розета до леглото на графа и я отнесе със силните си ръце в съседната стая. Изгледът на бащата, когото не беше виждала толкова време и който бе отделен от нея при такива трагични обстоятелства, предизвика обилни потоци сълзи. Стернау я настани във фотьойла, а тя сграбчи ръката на баща си и я покри с горещи целувки. Едва тогава забеляза Алимпо, чийто очи бяха приковани с трогателна радост към господарката. Тя подсуши сълзите и протегна ръка на верния управител, който я поднесе към устните си.

– О, скъпа моя, милостива контесо! Благодаря на Всемогъщия за изцерението ти!

– И аз му благодаря не по-малко за възможността да разговарям отново с вас.

– Заслугата е единствено на доктор Стернау. Той именно ви излекува.

– Зная. Но зная също така и какво си сторил ти за мен. Благодарна съм ти за това, верни приятелю!

– О, беше нищо, дребна работа – увери той. – Ние бихме ви следвали до самия край на света. Моята Елвира казва същото.

– Замислям се дали ще мога да ви се отплатя за вашата самоотверженост. Да изчакаме само да оздравее татко!

На Следващия ден се решаваха дали умението на Стернау ще има при графа същия успех, както при дъщерята. Розета седеше край леглото на баща си и не сваляше очи от него. Той спеше вече трети ден. Всеки миг можеше да се пробуди. В един момент влезе Стернау и улови ръката ѝ.

– Розета!

– Карлос! Дали ще оздравее татко?

– Надявам се това да стане в най-скоро време!

Той освободи ръката ѝ, хвана и задържа тази на болния, но внезапно я пусна и отиде до възглавницата. Графът се раздвижи, отвори очи, плъзна ги бавно из стаята като човек, пробуждащ се от сън. Ето, че погледът му се натъкна на Розета. Гледа я дълго и изпитателно и промълви:

– Боже мой! Къде съм? Сънувам ли? Розета, мило дете, ти ли си? Къде е сеньор Стернау, който ме спаси?

Розета пребледня. В първия момент остана вцепенена, ала сетне подскочи с вик:

– Татко, скъпи ми, обични татко! Позна ли ме? Нима наистина ме позна?

По лицето му се разля блага усмивка.

– Познавам те, разбира се. Ти си Розета, моята дъщеря. Не пускай при мен Кортейо, Клариса и Алфонсо! Нека Стернау се заеме с пазенето! Чувствам се така уморен, че трябва да поспя. Ела, дай ми вечерната целувка, а на сутринта рано-рано бъди отново при мен!

Розета стисна зъби, но не бе в състояние да потисне онова, което напираше в нея. От устата ѝ се отрони стон, сълзи рукнаха от очите. Отново и отново покриваше с целувки лицето на баща си, докато най-сетне забеляза, че е заспал. Тогава се изправи. Очите ѝ срещнаха Стернау и тя с хлипане се хвърли на гърдите му.

Минаха четиринадесет дни. Дон Мануел вече бе напълно здрав. Той на драго сърце даде съгласието си за женитбата на своята дъщеря с Карл Стернау. Единственото, което помрачаваше радостта му, бе

неизвестната съдба на неговия син. Все още не бе ясно какви стъпки трябва да се предприемат за спасението му.

В Райнсвалден цареше трескава, изпълнена с радостна възбуда, дейност. Приготвиха се за сватбата, която щяха да отпразнуват на Бъдни вечер. Розета бе пожелала всичко да мине тихо и скромно и желанието ѝ съвпадна с мнението на Стернау.

На утрото преди Бъдни вечер пристигна очакваният с нетърпение от семейството си кормчия Унгер и предизвика безкрайната им радост. След масата той седна с жена си и детето в своята стая и поиска да му разкажат преживелиците от последно време. Фрау Унгер бе научила някои неща, свързани с Родриганда, и сега започна да ги споделя с мъжа си. Кормчията слушаше с изострено внимание.

По едно време я прекъсна:

– Значи този доктор Стернау е избягал от Родриганда! Не знаеш ли причината? Да не би заради някакъв мъж, който изчезнал от Родриганда?

– Не. Но... но... за Бога, какво знаеш все пак по този въпрос? От Родриганда наистина изчезнал ненадейно един мъж. Някакъв хусарски лейтенант. Фрау Стернау разказваше.

– Хм! Имат ли представа накъде се е отправил?

– Не. Всъщност чакай, сетих се. Доктор Стернау смята, че е бил отвлечен на някакъв кораб.

– Всички дяволи, сега започва да се изяснява! Как се казва корабът? Не е ли „Ла Пендола“? Помисли добре!

– Много добре знам, че фрау Стернау не е споменавала името му.

– И нищо повече ли не каза?

Съпругата на кормчията се замисли за известно време, след което възкликна оживено:

– Чакай, сетих се. Някакъв адвокат имал пръст в цялата тая работа. Не запомних името му, беше чуждо и трудно.

– Не се ли казва Гаспарино Кортейо?

– Вярно, такава беше името! Но, мъжо, ти пък откъде го знаеш?

– Ще ти разкажа по-късно. Сега непременно трябва да говоря с доктор Стернау, имам да му направя важно разкритие.

Той нахлупи непромокаемата си моряшка шапка, която носеше дори и когато се намираще в родния край и напусна стаята. Като прекосяваше малкото стопанство, срещна Стернау, излязъл с намерение да се поразходи из гората. Кормчията сне шапка за поздрав. Стернау отвърна и като видя, че другият иска да го заговори, спря.

– Извинете! Вие ли сте хер доктор Стернау? – запита Унгер.

– Да – гласеше отговорът.

– Имате ли време за едно известие, което на всяка цена трябва да доведе до знанието ви?

– Да. Вие, разбира се, сте кормчията Унгер, бащата на нашия малък Курт?

– Отгатнахте, хер доктор. Пристигнах едва днес.

– Вашата работа за лекар ли е?

– Не. Отнася се до пребиваването и преживелиците ви в Испания!

– Я гледай ти! – възкликна удивено Стернау. – И вие ли бяхте в Испания?

– Не, но по време на последното си морско пътуване случайно узнах нещо, което е от голямо значение за вас.

– Заинтригувате ме! Всъщност исках да направя една малка разходка, но ние и тук имаме достатъчно свеж въздух. Да поседнем на тази пейка!

Двамата се настанаха един до друг и кормчията започна да разказва:

– Бяхме хвърлили котва във френското пристанище Нант. До нас бе акостирали един испанец, капитан Ландола, с кораба си „Ла Пендола“. Той се представяше за морски търговец, но аз скоро заподозрях в негово лице прикрит пират. В една малка пристанищна кръчма неволно подслушах двама от хората му. Единият разказваше на спътника си как по заръка на някой си Гаспарино Кортейо отвлекли един мъж, който все още се намирал на кораба.

Колкото повече напредваше кормчията в разказа си, толкова по-голямо ставаше напрежението, с което го слушаше Стернау. Накрая подкочи и извика развълнувано:

– Хер, вие едва ли подозирате колко е важно за мен това разкритие. Казахте, че името на капитана на кораба е Хенрико Ландола?

– Да. Корабът му се нарича „Ла Пендола“, което в превод означава „Перото“. Но това сигурно е само маска. Обзалагам се, че „Ла Пендола“ не е нищо друго, освен разбойническият кораб „Лион“, който прави несигурни африканските и източноамериканските морета.

– Но тогава онзи Хенрико Ландола не е никой друг, а капитан Грандприз?

– Възможно! Но аз още не съм свършил с разказа си. Единият от двамата моряци попита какво ще прави капитанът с пленника, на което другият отвърна, че навярно ще се отправи по същия път, като оня,

когото взели преди няколко месеца от Мексико.

Стернау се послуша изумен.

– От Мексико? Нищо повече ли не чухте за този мъж?

– Нищо повече от онова, което спомена морякът. Той каза, че в действителност го съжалявал, понеже човекът трябва да бил граф или нещо подобно.

– Не беше ли споменато името?

– Напротив! Матросът го нарече „стария Фернандо“. По онова време те обиколили кап Добра Надежда и плавали нагоре покрай бреговете на Източна Африка до Сейла, където го свалили от кораба и продали в Харар. Разказвам ви тази история, защото между двата случая съществува поразителна прилика. И двата пъти в играта е бил замесен по един Кортейо.

При тия думи очите на Стернау като че отведнъж се отвориха. В ума му мълниеносно изплува споменът за онова, което му бе разказал Жак Тардо, съкилийникът в Барселона, малко преди смъртта си. Още тогава трябваше да се сети при споменаването на името „Фернандо“ за брата на граф Мануел, който бил починал в Мексико. Сега когато узна, че капитанът на „Лион“ и „Ла Пендола“ е едно и също лице, за него вече нямаше никакво съмнение, че граф Фернандо не е мъртъв, а отвлечен от Ландола. И ако все още имаше някакво колебание, забележката на кормчията, че и в двете отвлечения е участвал по един Кортейо, го премахна. Нотариусът Кортейо вероятно не бе съпричастен в този случай, ала Стернау знаеше, че управителят на мексиканския граф също се казва Кортейо и е брат на испанския адвокат, с когото той си бе имал работа. Като се отърси с мъка от бурните мисли, той продължи да разпитва:

– Друго нещо за този човек не знаете ли?

– Не.

– Нямате ли представа накъде е отплавал „Ла Пендола“ от Нант?

– Чух, че възнамерявал да акостира в Капшад, но понеже става дума за пират, работата е съмнителна. Знаете, че този вид кораби не се придържат към определен курс. Морският разбойник плава натам, където очаква да се появи плячка.

– Не би ли могло да се узнае оттук къде е пристанал или е бил видян „Ла Пендола“?

– О, да, но една такава информация е свързана със значителни разходи. Обърнете се към Берлин и запитайте съответните консули! Ще получите известия, въпреки че ще мине доста време.

– А ако помоля допитването да стане телеграфически?

– Тогава ще стане много по-бързо, но и ще коства повече средства. Но да речем узнаете в кое море се намира „Ла Пендола“, какво ще ви помогне това?

– Ще издиря проклетия кораб и ще освободя пленника!

– Неговото освобождаване от значение ли е за вас?

– От огромно значение! По-късно ще ви разправа всичко подробно.

А сега кажете, обвързан ли сте някъде?

– Не.

– Наемате ли се да водите кораб? Най-вероятно малка парна яхта?

– Да, стига да имам на разположение благонадежден машинист. Аз имам капитански патент за далечно плаване.

– Би ли могла да се мери една такава яхта с „Ла Пендола“ в открито море?

– Всички дяволи, това не е лесен въпрос! Тя трябва да притежава няколко добри топа, да е надеждно построена, а екипажът да се състои от храбри момчета.

– Значи го считате за възможно?

– Колко би струвал според вас един подобен съд?

– Сто и двадесет хиляди марки без въоръжението.

– Може ли да се закупи подходящ?

– Хм, много трудно. Подобни средства се строят само за лично ползване. Това са увеселителни корабчета за милионери, а за един такъв паралия си е направо позор да продаде яхтата си. Впрочем някой употребяван съд едва ли ще ви свърши добра работа. Вие се нуждаете от сваятна морска риба, специално построена за вашата мисия. А и съоръженията трябва да са съобразени с тая цел.

– Къде строят най-добре?

– Бих ви препоръчал прочутите корабостроителници на град Грийнок, при устието на Клайд.

– Значи в Шотландия?

– Да. Ще трябва да отидете лично.

– Но аз не съм много вещ в тази професия. Не бихте ли се съгласил да ме придружите, в случай че приема съвета ви?

– На драго сърце, хер доктор!

– Е, добре, тогава ще помисля. Моята сестра, която много обича съпругата ви, ме запитва дали не бих проявил наклонност да ви заема някаква сума, която да ви направи самостоятелен в морето. Ако си поръчам яхта, наистина няма да станете собственик, но все пак ще бъдете

неин капитан. След като постигнем целта си, на драго сърце ще продължа да се грижа за вас. А сега искам да повървя малко из гората. Онова, което ми разказахте, е толкова важно, че се нуждая от усамотение да по-размисля. Довиждане, кормчия!

– Довиждане, хер доктор!

Те си подадоха ръка и се разделиха.

Следобед в замъка Райнсвалден пристигна една кола. В нея седеше прокурорът. Той първо се отби в малкото стопанство при семейство Унгер и предаде един коледен пакет за Курт, който изглежда бе легнал на сърцето му. След четвърт час нареди да доложат на Стернау за него и бе сърдечно приет.

– Новини ли носите? – попита лекарят.

– Да, и се радвам, че имам възможността да ви ги донеса непосредствено преди Коледа.

Чинovníкът запали пура и продължи:

– Осведомих се по някои въпроси относно семейство Родриганда. Графинята напълно се признава от закона. Обърнах се към испанския пълномощен министър. Не могат да й отнемат и пфениг от нейната наследствена част. Освен това изпратих в Барселона един от нашите най-добри детективи.

– Колко любезно и съобразително от ваша страна! Разноските, разбира се, поемам аз.

– За тези неща ще говорим по-късно. Детективът същевременно има заръката да наблюдава внимателно замъка Родриганда.

– Това е добре и може да ни бъде от голяма полза, защото дон Мануел иска засега да изчака в Германия резултата от издирването на сина му.

– Как? Нима вашият бъдещ тъст няма да вземе незабавни мерки срещу онзи подхвърлен наследник?

– Не. Не би могъл, дори и да иска.

– Изяснете се по-добре, ако обичате!

– Свързано е с правото на собственост върху Родриганда.

– Не ви разбирам. Какво би могло да попречи на дон Мануел...

– Ще ме разберете, като ви кажа, че замъкът и графство Родриганда не са свободен имот, а фамилен, майорат, който преминава на дялове към потомците веднага щом навършат двадесет и една години. Това означава, че двамата притежатели съвместно разполагат с него и пак само двамата могат да се жалват. Кажете сега кой е следващият правоспособен мъжки наследник!

– Без съмнение истинският дон Алфонсо, наричан при разбойниците Мариано и представил се в Родриганда като Алфред де Лотрвовил. Предлагам временно да го наричаме Мариано, тъй като не знаем името на измамника.

– Така казвате вие! А доказателствата? И освен това първо трябва да намерим Мариано, за да бъдат претенциите му валидни. Трудността идва от туй, че Алфонсо е признат пред закона за редовен наследник, по-точно казано настоящ съпритежател на фамилията имот. Оттук пък следва юридическият абсурд, че за да може дон Мануел да заведе дело срещу Алфонсо, трябва да има съгласието на самия Алфонсо като законен съпритежател...

– Дяволски заплетена история!

– Така е! В това отношение има пропуск във фамилията закони на семейство Родриганда. Хората не са мислили, че може да се стигне дотам, бащата да дава под съд сина си. Дон Мануел би бил напълно в правото си да живее и управлява в Родриганда само... съвместно с Алфонсо. Вие самият бихте ли му препоръчал при тези обстоятелства да се върне в онзи опасен за живота климат? Сега разбирате ли защо са вързани ръцете на графа и защо е принуден да изчака изнамирането на Мариано?

– Но сигурно би могло все пак да се постигне нещо срещу Алфонсо с наказателното право?

– Трудно. С какво доказателство би излязъл човек срещу него? Той ни бие по всички линии и без Мариано просто не можем да сторим нищо.

– Като ми представихте нещата в тази светлина, действително не мога да не ви дам право. А какви са намеренията ви спрямо дон Мануел? В тайна ли ще държите неговото избавление и изцеление?

– Това не би било добре, а и не е желателно. Не мога да затворя тъста си, за да не давам гласност за съществуването му. От само себе си се разбира, че ще надзираваме замъка Родриганда, а Алфонсо и съучастниците му ще бъдат наблюдавани от доверени лица. Не, за известно време трябва да оставим престъпниците спокойно да се насладят на пляката си. Най-много да поискаме да бъде изплатена на Розета нейната наследствена част.

– В това отношение мога да ви съобща приятна новина. Моят информатор от Родриганда ми докладва, че не възнамеряват да оспорват самоличността на дамата, която се намира тук, като графиня Розета де Родриганда.

– Значи от това следва, че нямат намерение да оспорват претенциите ѝ върху наследството?

– Точно така. Тъкмо в тази връзка размених няколко писма с испанския пълномощник в Берлин. Той е съгласен да направи необходимото.

– Наистина ви дължа голяма благодарност.

– Преди малко научих от Унгер, че смятате в най-скоро време да заминете заедно с него, за да закупите яхта?

– Това действително е така.

– Историята, която ми разказа кормчията, е направо забележителна. Не желаете ли, хер доктор, докато сте зает с преследването да ми поверите и това дело?

– С удоволствие, стига да не се простира извън служебните ви задължения. Аз съм лаик в тая област.

– Не се безпокойте! Вие сте немец, срещу вас са създавали интриги. Аз имам много правомощия, от които вие ще бъдете лишен. Веднага ще направя и необходимите постъпки да разбера кога и къде е бил видян „Ла Пендола“ за последен път. – Прокурорът се надигна. – А сега, хер доктор, позволете ми да ви пожелаая щастие от цялото си сърце в предстоящото встъпване в брак. Мога ли да поздравя бащата и дъщерята? Видях ги като болни и сега очаквам с нетърпение да дам писменото си становище за пълното им възстановяване.

– Ще отида да ги доведа.

Когато той се върна след малко, придружен от графа и Розета, прокурорът остана смаян от настъпилата с тях промяна. Беше видял Розета с мраморна красота, коленичила на земята за молитва. Сега я виждаше озарена от духовен живот, обвеяна от онзи лъх, който е дихание на истинската, чиста женственост. И графът, с изпълненото си с достойнство, сериозно държане понастоящем предлагаше една съвсем друга гледка оттогава, когато с инфантилното си поведение предизвикваше дълбоко съчувствие. Прокурорът си обеща тържествено да употреби цялото си влияние, но да им помогне да възвърнат правата си.

През туй време в голямата зала на замъка се извършваха приготовленията за утрешния ден. На заден план бе издигнат олтар, обграден от гъста гора коледни дръвчета. Освен това Главния лесничей собствено-ръчно бе домъкнал един огромен смърч, който бе намерил мястото си в залата. Сега капитанът усърдно украсяваше дървото заедно със своя помощник Лудвиг. За да бъде сигурен, че няма да го безпокоят, беше спуснал резето на вратата на залата. Главния лесничей искаше да изненада гостите си и по тая причина бе запретил всеки достъп.

Добрят Роденщайн днес се намираше буквално в канибалско настроение, което, никак не отговаряше на заниманията, на които двамата се бяха посветили с такава всеотдайност. Свещите вече бяха набодени и сега позлатяваха орехи. Голямо количество от тях се търкаляха на масата редом с няколко свитъка варак и огромно гърне лепило.

– Лудвиг, магаре неподобно, ама не бъди толкоз непохватен! Позлатявай орехите, а не мечешките си лапи!

– Не може да не се полепи малко варак и по пръстите, хер хауптман.

– Тъй ли? Само малко? – подигра се Главния лесничей. – Човече, та ако се остърже полепналото по теб, биха могли да се позлатят орехите на цялото Велико херцогство.

– Това е невъзможно, хер хауптман!

– Мълчи и гък да не съм чул! – прогърмя Главния лесничей, според който Лудвиг не го биваше за нищо. – Как ти дойде на ума да ми противоречиш?

– Не исках да ви противореча, хер хауптман, само опитвам да се защитя, защото сте несправедлив към мен, на този свят тук. Ами и на вас самият целите ръце са в злато!

При този упрек онзи го изгледа смяян. Сетне погледна ръцете си, от които действително висяха парчета варак, достатъчно големи да позлатят десет ореха. Този поглед обаче едва сега истински увеличи гнева му.

– Затваряй си муцуната! – кресна той на Лудвиг. – Че кому принадлежи златото, а? Ти ли си го купил или аз? Имам ли значи правото да се оклепам, колкото си искам или не?

– Хубаво де, само ме оставете на мира, хер хауптман, иначе ще ви зарежа сам да си позлатявате орехите!

В първия миг Главния лесничей направо занемя. След туй обаче ревна:

– Милиони светкавични и градоносни бури! Негоднико, какви деветдесет и девет дяволи са се умъкнали в теб, та се осмеляваш да говориш така с мен? И за кого съм те наел сега, за мен или милата фройлайн, за която не е достатъчно всичкото злато на земята? Ако още начаса не...

Той прекъсна, понеже се бе почукало и се обади гласът на малкия Курт.

– Хер хауптман, отвори, моля те!

Гневът на Главния лесничей се насочи в друго направление.

– Стой си вън! – викна той. – Сега не си ми дотрябвал!

– Но аз искам да ти покажа нещо!

- Нямам никакво време! – кресна Роденщайн.
- Ех, ама излез за малко, съвсем за мъничко!
- Няма да я бъде! – изрева онзи. – Марш оттук!
- Тогава си тръгвам и ще го застрелям сам.

Главния лесничей стана по-внимателен.

- Ще го застреляш? Кого? Че кого пък искаш да застреляш?
- Тигъра!
- Ка... ка... квооо? Момче, ти си се побъркал!
- Лек ден, хер хауптман, аз тръгвам!
- Чакай, стой там! Идвам веднага!

Той захвърли четката за лепене и наполовина позлатения орех, с който в момента се занимаваше, по главата на пълномощника си и с един скок се измъкна през вратата. Курт стоеше отвън облечен за излизане. На лявото му рамо висеше пушката, а с дясната ръка влачеше дълъг, тежък предмет, който Главния лесничей веднага разпозна. Беше желязна шина, на която по подобие на дивечовите мишени се движеше фигурата на един тигър, изрязан от ламарина. При вида му от устните на Главния лесничей се откъсна едно удивено „Ах!“.

- Значи това е тигърът, който искаш да повалиш?
- Да – засмя се Курт с блеснали от радост очи.
- Откъде имаш този хищник?
- Получих го като коледен подарък от прокурора.
- Така ли? – попита учудено Главния лесничей. – Как се е сетил прокурорът да ти подари такава изискана вещ?
- Не зная. Сигурно за туй, че тогава не го застрелях.
- Хм! Може би имаш право. А сега какво смяташ да правиш?
- Да отида в гората да го пробвам. А ти, хер хауптман, трябва да дойдеш с мен и ми покажеш как се брави.

– Хм! Наистина нямам време.

– Тогава отивам сам и все някак ще се оправя. Хер доктор Стернау ми разказа за големите животни, които е ловувал и аз искам да стана велик ловец като него.

– За тигъра обаче ще имаш време и друг път.

– Не, отивам днес. Моля те, скъпи хер хауптман, ела с мен!

Главния лесничей не можеше повече да устоява и не мина много време малкото и голямото дете газеха през дълбокия сняг в гората. Прокурорът не би могъл да достави по-голяма радост на малчугана от тази. Той беше попитал какво да подари за Коледа на изпълненото с надежди момче и Стернау го бе посъветвал за тази наистина необичайна за едно

дете играчка.

Настъпни денят, в който щеше да се празнува Бъдни вечер. Започна с прекрасно слънчево зимно утро, което сякаш единствено в чест на младоженците хвърляше лъчите си по празничните украшения. Малко преди десет всички обитатели на замъка се събраха в залата, където великолепните елхови украшения предизвикаха всеобщо одобрение и възхищение и Главния лесничей тънеше в наслада от получаваните от всички страни хвалебствия.

Към десет ч аса дойде духовникът на Райнсвалденската енория и след вълнуващо слово започна венчалния обред. След тържествения акт близките на двете семейства и малкото поканени се събраха на скромна трапеза. Така бе пожелала младоженката и получи общото съгласие.

Вечерта видя обитателите на замъка отново събрани в залата, ала този път многобройните свещи на коледното дърво горяха и това направи неопишимо впечатление на испанските гости. Та нали не бяха свикнали в родината си на подобно зрелище. Младата графиня стоеше плътно притисната към съпруга си и току възкликваше възторжено: „Колко красиво!“, а Елвира пляскаше шумно с ръце и уверяваше:

– Никога не съм виждала такова великолепие. У нас в Испания не се правят такива неща. Моят Алимпо ще каже същото!

В този момент от двора прозвучаха меките, приятни тонове на валдорна, а след това се разнесе плавният хор на хорала в четири гласа:

„Как ми е добре, о, приятелю на душата,
че на твоята любов мога да се уповавам!
Отърсвам се от меланхоличната празнота
и в твоите обятия да потъна бързам.
И тъгата вдига своята тъма,
прокудена от обаянието и любовта,
които струят от твоите гърди.

Ето моя рай на майката Земя.
Който изгубил е за веселие охота,
при теб мир и утеха търси!“

И тук отново Главния лесничей бе организаторът. Той стоеше долу в двора при своите момчета и даваше такт. Хората влагаха цялото си умение и Главния лесничей можеше да бъде доволен от резултата. Вярно, че звучеше малко наивно и малко нещо фалшиво, но като цяло бе

добре.

– Какво беше това? – попита Розета, когато заглъхнаха последните звуци.

– Религиозна църковна песен, която нашият приятел Главния лесничей нареди да изпеят в твоя чест.

– О, Главния лесничей е много добър човек! Аз наистина не разбирам неговите думи, но чувствам и виждам, че е добър към мен. Бих искала да мога да му се отплатя, както заслужава.

Сега започна раздаването на подаръците. Многобройните богати дарове лежах на дълга маса, поставена пред коледното дърво. Хелене Стернау получи от Розета един скъпоценен накит, а тя от своя страна й подари саморъчно изработено прелестно боне. Младоженците не си подариха нищо, та нали всеки от тях представляваше за другия най-милият коледен подарък, с който те днес взаимно се бяха ощастливили. Поканеният заедно с родителите си Курт получи от Главния лесничей красиво зимно яке и фуражка, оброчени с кожата на убитата от него лисица. Това предизвика такава бурна радост у момчето, че то навярно сто пъти обви врата на добрия лесничей. Разбира се, последният също бе богат дарен както от дон Мануел и дъщеря му, така и от Стернау. Управителят и жена му бяха толкова доволни от подаръците, че на раздяла Алимпо каза на Стернау:

– Сеньор Стернау, откак сме живи не сме празнували такава хубава Коледа. Моята Елвира казва същото!

Сватбата мина. Сега немският лекар можеше да се посвети на разбулването на тайната, витаеща над семейство Родриганда. Той си позволи само четири седмици почивка, та да може да се наслади с младата си жена на щастието и извърши необходимите приготовления за път.

През това време прокурорът не бездействаше. Той имаше влиятелни връзки както в Берлин, така и в Лондон и му помогнаха много при издирването на „Ла Пендола“. От Берлин и Лондон бяха запитани различни консулства и се разбра, че съвсем наскоро корабът е бил на котва при остров Света Елена, за да попълни запасите си вода. След това отплавал към Капшад. Сега поне се знаеше къде да се търсят пиратите.

Месец януари беше към края си, когато Стернау напусна с кормчията Райнсвалден, оставяйки най-скъпото си същество под закрилата на капитана. Беше се подсигурил със значителна сума в брой и солидни вексели до Англия. Капитанът го съпроводи до Майнц, откъдето щяха да се спуснат с параход по Рейн.

Трогателно бе сбогуването с младата жена. Розета не искаше да се

раздели с него, и отново и отново се притискаше с плач към гърдите му. Сетне дълго стоя до вратата с поглед, отправен след колата, отнасяща съпруга ѝ в Майнц. Баща ѝ, Алимпо и Елвира бяха до нея. Графът целуна безмълвно детето си.

– Не плачи, моя вярна графиньо – рече кастеланшата. – Нашият добър сеньор скоро ще се върне, така казва и моят Алимпо.

– Да – обади се този. – Хер докторът е тъкмо човекът, способен да залови капитан Ландола. Той сигурно ще го открие.

Малко по-далеч стояха Лудвиг и Курт. Момчето също плачеше, а и очите на ловеца за негов срам бяха плувнали в сълзи.

– Какво си се разцивил, момче! – каза той на малкия. – Човек не бива да се проявява като баба на този свят тук.

– Но и ти плачеш – подметна Курт.

– Аз? Да плача? Глупости! Това са само капчици пот. Днес е дяволска жега. Преди осем дни беше студено като в Сибир, на този свят тук, а днес дори тръгнаха параходите. Времето тая година е доста необичайно.

Всички тези обитатели на Райнсвалден не подозираха каква редица години лежат пред тях докато Стернау и кормчията се завърнат отново...

На пристанището той завари прокурора, дошъл още веднъж да поговори с него. Служителят го увери, че може да пътува спокойно – той ще се грижи за неговите работи и ще посвети цялото си внимание на дон Мануел и младата жена.

Капитанът пътува с него до Кьолн. Тук се разделиха.

– Колко време смятате да отсъствате, докторе? – попита Роденщайн.

– Кой може да знае? Моите пътища са в Божията ръка!

– Да се надявам, че Бог много скоро ще ви върне пак при нас.

– Поздравете още веднъж Розета и всички останали!

– Ще бъде предадено, докторе! Ех, дано сърцата ни не останат за дълго тъжни! Та нали след раздялата идва нова среща. С Бога!

– Останете със здраве!

Те си стиснаха ръце и Стернау пое с кормчията към едно неизвестно, изпълнено с приключения бъдеще.

Трета глава

В килватера на пиратите

На западната страна на Шотландия, там, където река Клайд се влива в морето, се образува залив, в южната част на който е разположен прочутият сред всички морски народи град Грийнок. Горди бойни кораби, големи и малки търговски съдове, чието родно място е Грийнок, кръстосват моретата. В корабостроителниците на този град са построени също така много кораби на немския Лойд и военната marina.

Доктор Карл Стернау и кормчията Унгер бяха отседнали в един от най-посещаваните хотели на града. Бяха доведени насам от мисълта, че тук най-лесно биха могли да закупят необходимото им за преследването на Ландола превозно средство. Вече бяха претърсили цялото пристанище и корабостроителниците без да намерят подходящо и сега обсъждаха този въпрос на маса в хотела. Срещу тях седеше възрастен господин, който като чу затрудненията им, уведоми, че нагоре по реката лежи на котва великолепна парна яхта, която се продава. Сетне добави, че един живеещ там наблизо адвокат е натоварен с продажбата. Транспортният съд е закотвен точно пред вратата на вилата, обитавана от него.

Стернау благодари за информацията и приключиха с кормчията набързо обяда, за да отидат и видят яхтата. Те бяха търсили в пристанището само до устието на реката, ала сега се отправиха нагоре по течението и скоро откриха описаната яхта, хвърлила котва до брега. Беше чудесен бързоходен парен съд, четиридесет метра дълъг, шест широк и десет в дълбочина, снабден с две мачти, такелаж и съоръжения за платна за подпомагане парата със силата на вятъра, така че друг кораб едва ли би могъл да се мери по бързина с една такава яхта. Те се възползваха от дъската, свързваща борда с брега, за да отидат на палубата. Люковете бяха отворени, а каютите отключени. Мебелировката беше великолепна, а и Унгер, след като прегледа всичко останало като познавач, изрази задоволството си, че яхтата е отлична и не би могло да се желае нещо повече.

Върнаха се обратно на брега и видяха въпросната вила да се издига сред градина, на чиято отворена порта бе прикрепена табелка с надпис: „Емери Милнер, адвокат“. Влязоха в градината и срещнаха една слугиня, която ги отведе в стаята на адвоката. Тук известиха намеренията си и узнаха, че както вилата, така и яхтата е собственост на граф Нотингам.

– На граф Нотингам? – попита изненадано Стернау. – Мога ли да Ви помоля за пълното име на Негова светлост?

– Сър Хенри Дридън, граф Нотингам – поясни адвокатът.

– О, чиято дъщеря беше преди известно време в Испания на гости у своята приятелка графиня Розета в замъка Родриганда?

– Точно така – потвърди англичанинът на свой ред изненадан. – Познавате ли лейди?

– Дори много добре. По онова време аз също бях в Родриганда и имах честта да се наричам неин приятел.

Адвокатът възкликна радостно:

– Но в такъв случай вие сте онзи лекар Стернау, който е оперирал стария граф?

– Да.

– Каква голяма радост да ви видя у нас! Сър Хенри и лейди Ейми бяха тук преди заминаването си за Мексико и дамата ни разказва много за вас. Тя, знаете ли, храни приятелски чувства към моята жена и ѝ разправя събитията в Родриганда.

– Тогава нека Ви кажа и аз, че графиня Розета де Родриганда сега е моя съпруга. Живее при майка ми в Германия.

– Колко бързо е станало! – извика адвокатът. – От разказа на лейди Ейми тази развръзка наистина се налагаше. А това, че е настъпила толкова скоро, сигурно е вследствие на някое необичайно събитие. Любопитен съм да го узная.

– След като лейди Ейми ви е дарила с доверието си, нямам причина да Ви отказвам своето – произнесе учтиво Стернау.

– Тогава ще ви помоля най-напред да ви представя на моята жена. А докато трае престоят ви в Грийнок, най-настоятелно ви умолявам да бъдете мой гост.

Въпреки първоначалния си отказ, Стернау бе принуден да приеме поканата. Жената на адвоката с голяма радост узна кои са чужденците и направи всичко възможно престоят им да е по-приятен. Немецът разказа преживелиците си и в резултат бе обсипван с любезности. Той научи, че лорд Дридън продава яхтата, тъй като се очертаваше пребиваването му в Мексико да бъде продължително и при това положение тя не му бе необходима. Стернау я получи за сравнително Малка сума.

Екипировката и събирането на екипажа не им създадоха проблеми. Последният включваше освен Унгер, четиринадесет матроси, няколко машинисти и огняри. Моряците се обръщаха към досегашния кормчия Унгер с „капитане“ и Стернау като собственик потвърди титлата. Името

„The Floods“ на яхтата бе променено на „Розета“.

Адвокатът помогна при закупуването на провизиите и мунициите за оръжията. Понеже се касаеше за преследване на пирати, бяха необходими и няколко топа. По тази причина на „Розета“ бяха монтирани шест бордови и две въртящи оръдия – едно на предната палуба и едно на кърмата.

Яхтата развиваше скорост осемнадесет мили в час и за това време се нуждаеше от около два центнера въглища. Ето защо се налагаше често да се приставя и се подновяват запасите от въглища.

Скоро се спуснаха по течението на Клайд и се отправиха в морето към цел, която още никой не можеше да определи. Засега само се предполагаше, че капитан Ландола трябва да се търси по западното крайбрежие на Африка.

Пътуването по толкова опасния Бискайски залив, наричан от мореплавателите Моряшкото гробище, мина благополучно, след което последователно акостираха за сведения на Азорските, Канарските и островите Зелени нос, но не успяха да научат нищо. Оттам Стернау отплава към Света Елена, където искаше да попълни запасите си от въглища и тук най-сетне попадна на първата следа. Капитан Ландола отново се бе отбил тук със своя „Ла Пендола“, за да вземе вода и отплавал на юг. Нови сведения можеха да се очакват в Капшад, поради което Стернау взе курс към кап Добра Надежда.

Яхтата „Розета“ се намираще на няколко градуса северно от този нос. Беше ранно утро, когато капитан Унгер влезе в каютата на Стернау и доложи, че на запад се вижда тримачтов кораб. На борда се намираще един негър, бивш моряк на Ландола, на когото Унгер случайно се бе натъкнал в един пристанищен град и вербувал за „Розета“. Негърът имаше много остро зрение и бе открил кораба от мачтата, преди Унгер да го е забелязал с далекогледа.

– „Ла Пендола“ ли е? – попита Стернау.

– Все още не може да се каже – отвърна Унгер. – Но по разположението на платната изглежда търговски. Ще се насоча към него.

Отидоха на палубата и взеха далекогледите. След няколко минути забелязаха, че тримачтовият държи същия южен курс като техния, но те плаваха по-бързо от него, тъй като освен на благоприятния вятър, който им позволяваше да използват всички платна, разчитаха и на парната тяга. Докато летяха с повишена скорост, негърът, който беше все още на марса, нададе силен вик с примес на уплаха и изненада.

– Какво има? – извика Стернау нагоре.

– Още един кораб, маса! – отговори черният. – Но не може да се види добре, има черни платна.

– Черни платна? – попита бързо Унгер. – Това е корабът на Ландола и никой друг!

Той отправи далекогледа натам, където сочеше протегнатата ръка на негъра и видя втори кораб, който се приближаваше под пълни платна към първия. Поради тъмния им цвят трудно се различаваше.

– Той е наистина! – произнесе накрая Унгер възбудено.

– Не се ли заблуждавате? – попита Стернау.

– Не. Умен е тоя негодник Ландола. Има два комплекта платна. За пристанищата окачва белите, а в открито море плава под черни. Смяната изисква огромен труд, но това не го плаши, понеже му носи голяма сигурност. Както изглежда е хвърлил око на търговеца и се насочва право към него.

– Тогава да му отидем на помощ! – възкликна Стернау. – Най-сетне, най-сетне ми падна тоя Ландола и се надявам, че няма да ми се изплъзне!

Капитанът поклати умислено глава.

– Нека не забравяме, че малката ни яхта може да излезе срещу пирата само в краен случай. Нашата задача е да го улучим в борда. Вярно че при една битка в открито море можем да му причиним големи щети, но в ръцете ни няма да падне. При все това се надявам, че търговецът ще се брани и тогава ще бъдем двама срещу един. Ще наредя да спуснат платната и да се движим само с пара, та да ни забележат колкото може по-късно.

Всички необходими приготовления бяха извършени. Платната, които можеха да се видят от много далеч, бяха събрани, а оръдията заредени. Сега малкият съд летеше незабелязано към мястото на очакваната битка.

Не след дълго морските разбойници се приближиха достатъчно близо до търговския кораб. Те издигнаха червения пиратски флаг и дадоха предупредителен оръдеен изстрел да легне в дрейф.

Търговецът изглежда съзнаваше съдбата си. Беше опънал всичките си платна и опитваше да се изплъзне. Един бърз завой го изведе извън обсега на пиратските гюлета. Ала разбойническият кораб незабавно предприе същата маневра и се спусна след него. Той беше добър платноход и скоро отново настигна другия.

Над морето проехтя втори изстрел. Този път пиратът не стреля нахалос. Видя се как гюлето попадна в гредовата конструкция на

търговеца и се разлетяха огромни късове. Откъм пиратите долетя висок ликуващ крясък, а от търговския отговориха с викове на ярост и уплаха. Веднага след това свалиха няколко платна и легнаха в дрейф, така че разбойниците префучаха край тях. В този миг от горната палуба на търговеца се издигнаха две къдрави облачета, екнаха два гърмежа и на борда на пиратите възникна бъркотия. Попаденията бяха точни.

– Много добре! – похвали Унгер. – Търговецът е англичанин. Има няколко топа на борда си и твърдо е решил да брани кожата си. Неговите момчета умеят да целят. Напред! Да нападнем пирата от другата страна!

Двата кораба лежаха един срещу друг и си разменяха изстрели. Беше ясно, че пиратът превъзхожда англичанина, но изглежда отегчителната канонада не му допаднаше. Той ненадейно опъна събраните марсови платна, за да улови вятъра и легне борд до борд с търговеца.

– Иска да го вземе на абордаж! – извика Стернау.

– Да – отвърна Унгер. – Но виждате, че и англичанинът си знае работата! Той също хвана вятъра и обръща кил. Сега насочи нос към пирата, също както лисицата показва на кучето само зъбите. Давам пълна пара. След пет минути сме при тях и ще кажем някоя и друга тежка дума.

До този момент яхтата се стараеше да не бълва дим и бе останала незабелязана за двата кораба. Сега обаче от комина ѝ се проточи дълга тъмна ивица и англичаните тутакси нададоха радостни викове. Пиратът също видя новия си противник, но не счете за нужно да обръща внимание на този дребосък и продължи несмушавано атаката.

„Розета“ се стрелна край англичанина. Капитанът бе застанал на задната палуба и се провикна надолу:

– Яхта, ахой! На помощ или...?

– На помощ! – отговори Стернау. – Не се давайте!

– И през ум не ни минава!

Като потвърждение на думите си капитанът незабавно удостои с нов салют пирата, който, ако се съди по прозвучалите на палубата проклетия, трябва да е бил добре прицелен. Непосредствено след туй се чу да вика гневен глас:

– Кормилото към подветрената страна! Плътно до него! Готови за абордаж!

– А-а, ето че се обади и Ландола – произнесе Унгер. – Още сега ще му секнем желанието за абордаж.

Яхтата описа завой и застана откъм левия борд на пиратите, като Легна на дрейф толкова близо до тях, че топовете им не можеха да я

засегнат.

– Огън! – изкомандва Унгер.

Оръдията изгърмяха и пиратският кораб потръпна. Всички гюлета попаднаха в корпуса.

– Много добре! – похвали Унгер. – Нагостете го сега с картеч!

Докато двата средни топа на яхтата се стараеха да направят пробойна на неприятеля под ватерлинията, въртящите оръдия косяха борда му с картеч. Пиратът едва сега осъзна, че малкият Давид е опасен противник и го удостои с вниманието си. Ала в случая оръдията му бяха неизползваеми, а за защита на палубата от пушечни изстрели Унгер бе наредил по фалшборда матраци.

Така пиратският кораб се бе озовал между англичанина и яхтата. Двата съда се държаха храбро и разбойниците трябваше да признаят, че са изпаднали в доста неприятно положение. Беше ясно, че няма да успеят да пипнат търговеца, ако преди туй не се отърсят от яхтата.

– Превземете тая проклетата орехова черупка! – изрева Ландола.

За няколко минути бяха спуснати и попълнени с екипаж две лодки за атака на яхтата.

– Много добре! – ухили се капитан Унгер. – Сега ще ви почерпя с водица.

Той бързо даде заден ход, за да има добър прицел и лично застана зад едно оръдие. Тъкмо в този момент приближаваше по-голямата лодка. Унгер се примери грижливо и даде огън. Гюлето попадна в носа на лодката, мина по цялата ѝ дължина и излезе отзад. Повечето гребци бяха ранени, а кормилото разбито. Съдът пое вода и започна да потъва. Хората наскачаха в морето и втората лодка побърза да приближи и ги вземе. Ала второ гюле улучи и нея и получила голяма пробойна, тя начена да се пълни с вода.

– Тъй, тъй! – извика Унгер. – А сега ги угостете с картеч! Никой не бива да се върне на борда!

Така и стана и за Ландола не бе трудно да разбере, че малката яхта е далеч по-опасен противник от английския тримачтов. Беше застанал до кормилото и трепереше от ярост, а през въздуха ясно долиташе гласа му.

– Хвърляйте ръчни гранати! – изкомандва. – Да натрошим това джудже!

Стернау се показа иззад защитния матрак и се провикна нагоре:

– Хенрико Ландола, много поздравя от Кортейо от Родриганда!

Разбойникът пробледня. Видя, че е демаскиран и изрева:

– Гранати! Бързо! По-скоро! Тоя негодяй не бива да ни се изплъзне!

Унгер пусна в ход машината и изтегли яхтата на достатъчно разстояние, за да бъде недосегаема за ръчните гранати. Но сега пък бяха застрани от дулата на пиратските топове. Ето защо Унгер легна пред кормилото на неприятеля, където го заплашваха само кърмовите оръдия, и опита да го разруши с оръдеен огън. Успееше ли, пиратът тутакси ставаше небоеспособен. Хенрико Ландола схвана опасността и вдигна платна, за да издъни с таран яхтата. Тя обаче пъргаво го отбягна.

През това време англичанинът също не бездействаше. Той наистина бе неколкократно по-безопасен, но и неговите гюлета бяха оставили значителни следи. Принуден да разпределя внимание й сили, пиратът се оказа в крайно неизгодно положение. За абордаж на търговския кораб вече не можеше и дума да става и тъй като сега яхтата отправяше всичките си изстрели към кормилото му, заплахата да стане негоден за бой бе напълно реална. Той вдигна платна и изстрелвайки бордовите си оръдия по корпуса на англичанина, се понесе по вятъра.

На борда на търговския съд се надигнаха радостни възгласи и когато яхтата приближи и пристана до бордовата стълбичка, бе поздравена със сърдечна благодарност.

Стернау и Унгер се качиха на борда на спасения кораб.

– Това се казва навременна помощ, сър! – викна капитанът и им подаде ръка. – Вашата яхта е страшен малък герой.

– И вие самият не сте страхливец, сър! – отвърна Стернау.

– Pshaw, аз само си изпълнявам дълга! Но съм любопитен все пак дали пиратът ще ме нападне отново.

– Най-вероятно ще се откаже, защото и тогава бих ви правил компания.

– Охо, ама това звучи, сякаш възнамерявате да ме придружите.

– Не вас, а него ще придружавам. От седмици търся тоя нехранимайко и сега вече няма да го изпускам из очи.

– Наистина ли! – попита капитанът учуден. – Да не би да имате някоя сметчица за уреждане с него?

– Точно така. Бихте ли ми оказали една услуга?

– На драго сърце.

– Тогава уведомявайте във всички пристанища, че сте се бил с „Лион“, капитан Грандприз, но че тези имена са фалшиви. Корабът се казва „Ла Пендола“, а капитанът е испанец на име Хенрико Ландола. Така ще могат да го заловят. Аз ще давам вид, че плавам във вашия килватер към Капсад. По този начин той ще се почувствува сигурен и няма да

предположи, че ще го следвам.

– Но каква работа имате с него, сър?

Стернау разказа дотолкова, колкото сметна за необходимо и се върна на яхтата, която пое на юг, докато пиратът държеше курс на югозапад. Когато той се бе отдалечил толкова, че яхтата не можеше да бъде забелязана от горната му палуба и с най-силния далекоглед, Унгер обърна в същата посока.

След получения порядъчен урок, Ландола разбра, че намерението му да плякоса търговския кораб и яхтата е неосъществимо и избяга. Онзи „поздрав от Родриганда“ бе пълна загадка за него. Човекът, който му бе извикал, явно бе някой добре осведомен враг. В това нямаше никакво съмнение, ала Ландола не можеше да се досети кой би могъл да е. Все пак си каза, че яхтата се отправя към Кап, за да направи донесение, поради което взе някои предварителни мерки. На самия него се налагаше да отиде до Капщад и получи оттам едни сведения, които преди няколко дни още не бяха пристигнали, но не биваше да се оставя да го видят, тъй като яхтата при всички случаи щеше да акостира там преди него. По тая причина се държеше далеч на запад от редовния морски път, за да не го срещне някой съд, сетне се отправи на юг и на няколко морски мили пред ширината на Капщад обърна на изток.

Когато се намери на тази ширина, беше нощ и следователно можеше да приближи незабелязано брега. При първия утринен светлик откри една усамотена бухта и хвърли котва, без някой да го види. После написа писмо до своя агент в Капщад, комуто имаше пълно доверие и чиято задача бе грижливо да съхранява пристигащите за него в Капщад преписки. Връчи го на двама от хората си, които се качиха на малка платноходка, вдигнаха платното и отплаваха за Капщад. Когато пристигнаха необезпокоявани до града, единият остана в лодката, а другият се упъти към агента и му предаде писмото.

– Цяло щастие, че сте се скрили – рече онзи, когато привърши с четенето. – Снощи тук пристана с яхтата си някакъв немец и направи донесение, че капитан Ландола и пиратът Грандприз са едно и също лице.

– Още ли е тук? – попита човекът.

– Да, взема въглища.

– Как се казва?

– Стернау. А името на капитана на яхтата е Унгер. Губернаторът свика всички агенти, за да ги предупреди да избягват и писмени контакти с Ландола. Всякаква кореспонденция, имаща отношение към него, да бъде незабавно предавана на властите. Аз също съм принуден да бъда

предпазлив. Сведенията, които получих вчера, наистина ще ви предам, но в близко време няма да се осмеля да направя нищо повече.

Агентът връчи на човека едно отворено, но затова пък шифровано писмо. Матросът се отдалечи. Той беше получил нареждане от Ландола да събере подробни сведения за яхтата и сега се отправи към онази част на пристанището, където бе хвърлила котва. Не беше стигнал още дотам и срещна един мъж, който като го видя, спря замислено, след което се обърна и побърза да го настигне и спре. Непознатият носеше униформа на високопоставен моряк.

– Хей, момче – подвикна му, – от кой кораб си?

– От американския там отвън – бързо се окопоти пиратът и посочи един американски бриг, край който беше минал със спътника си на идване в пристанището.

– Така, така – рече другият със съмнение. – Струва ми се, че съм те виждал на друг кораб. Познат ли ти е Фуншал?

– Да.

– Кога си бил там?

– Преди доста години. Тогава служех на един френски кораб.

– Тъй ли? В такъв случай сигурно познаваш дългата, мършава Майка Дри?

– Не мога да се сетя. Беше толкова отдавна.

– Хм, мисля, че те видях там не толкова отдавна. Не си ли служил известно време на „Jeffrouw Mietje“?

– Никога.

– Тогава навярно се заблуждавам. Наистина си мислех, че отскоро си на „Ла Пендола“ с капитан Ландола.

– Не познавам такъв човек и всъщност нямам никакво време. Остани със здраве!

Пиратът продължи пътя си, но на близкия ъгъл спря за миг и предпазливо се огледа. Видя, че непознатият го следва. Положението му ставаше опасно и той реши да не се задържа повече. Насочи се бързо към йолата³, с която веднага напусна града.

Непознатият, разговарял с него, не бе някой друг, а Унгер, който се бе запътил към пристанищния инспектор, понеже „Розета“ беше приключила с товаренето на въглища и искаше отново да отплава. Той много добре си спомняше физиономията на човека и се изпълни с подозрения. Последва го отдалеч и когато онзи се отблъсна от сушата, побърза да се

3. йола (мор.) – малка едномачтова лодка (Б. пр.).

върне на яхтата при Стернау.

– Хер доктор, виждате ли йолата, която излиза от пристана? – попита той. – В нея седят двама души, единият от които до неотдавна още служеше на „Ла Пендола“. Той ми каза, че е от американския бриг там отвън в рейда, но аз не му вярвам, тъй като йолата няма американска конструкция. Тук сигурно има някаква следа. Спуснете лодката и наредете на двама души да го последват, но така, че да не усети нищо. Самият аз бих го сторил, ако не се налагаше да отида до пристанищната служба.

Унгер напусна кораба, а Стернау изпълни съвета му. Той скоро забеляза, че йолата не приставя до американския бриг, а го подминава. Ето защо нареди на четиримата добри гребци и един кормчия да седнат в лодката и потеглят след йолата, но да не се оставят да бъдат забелязани. Морето наистина беше спокойно, ала вълните все пак бяха достатъчно високи да прикриват движещата се без платно лодка. Платното на йолата обаче светлееше отдалеч.

Двамата пирати се движеха с добър ход. Не беше необходимо да гребат и те си седяха на пейката. Имаха попътен вятър и за късо време стигнаха до „Ла Пендола“. Капитан Ландола прие мълчаливо писмото и отиде в каютата да го дешифрира. То гласеше:

„Доктор Стернау, когото бяхме наредили да затворят в Барселона, е след вас. Знае всичко.

Кортейо“

Адвокатът беше получил чрез шпиони тези сведения от Райнсвалден и сметнал за необходимо веднага да уведоми капитана. Беше разпратил същото съобщение до различни пристанища, в които знаеше, че Ландола се отбива. Бяха въвели и използваша тайнописа отдавна. Капитан Ландола се върна на горната палуба и потърси първия си офицер.

– Наредете да вдигнат котвата! – каза той.

– Сега? – учуди се офицерът. – Не е ли опасно да се показваме посред бял ден.

– Така е, но още по-опасно е да оставаме тук. Отплаваме веднага за Западна Индия.

Офицерът знаеше, че курсът на кораба е през Индийски океан. Това бе причината физиономията му да придобие такъв слисан израз, че Ландола се видя принуден да разясни:

– Зад себе си имаме преследвач, когото трябва да заблудим. Станало е известно също така, че „Ла Пендола“ и „Лион“ са един и същ кораб. Налага се да променим конструкцията и такелажата и да се снабдим с

други документи. И тъй, напред!

Когато корабът напусна бухтата, лодката на Стернау бе отдалечена от него на малко повече от половин английска миля и тъй като се придържахше непосредствено до брега, едва ли би могла да бъде различена. Петимата мъже следваха с поглед „Ла Пендола“, докато престана да се вижда и потеглиха обратно за Капшад, но пристигнаха там доста късно, понеже бяха принудени да гребат срещу вятъра.

„Розета“ чакаше с подгрят котел. Когато Стернау и Унгер изслушаха доклада и се осведомиха за маньовъра на „Ла Пендола“, Унгер каза:

– Измъкна се, няма да тръгне край Кап.

– Че накъде тогава?

– Ха, трудно е да се предскаже. Трябва да се следва изкъсо. Върти ми се една мисъл, която може и да е погрешна, ама може и да не е.

Унгер закричи напред-назад по палубата и след малко продължи:

– Сега Ландола знае, че е демаскиран. За да подсугури безопасността си, ще трябва да промени кораба и името му. И къде може да го стори? Не в някоя открита корабостроителница. По-скоро ще търси някое затулено място и най-доброто ще намери в Западна Индия, на някой малък остров, каквито се срещат със стотици сред Антилите. Мисля, че предположението ми е правилно.

– В такъв случай трябва незабавно да тръгнем след него.

– Трудна работа! Той ще избягва традиционните морски пътища и няма да е леко да се издири. Ще бъде принуден обаче да потърси Екваториалното течение и ако отплаваме натам, със сигурност ще го открием.

– Не мога да схвана мисълта ви.

– Хер доктор, вие не сте моряк! За нас също така има пътища, както за коларя на сушата. Ландола няма да ни се изплъзне, разчитайте на мен. За ваше успокоение ще отида донякъде на запад, след което ще кръстосвам между севера и юга и непременно ще го видим. Тогава ще разберам какъв курс държи.

– И незабавно ще го нападнем.

– Не става. Докато ние можем само да нараним морския разбойник, той е в състояние да ни умъртви. В случай че ни се удаде да простреляме кораба му, има лодки да спаси екипажа си. Но ако за нещастие ни улучи едно-единствено ядро, изгубени сме. Нашите две лодки не могат да поберат и половината ни хора, при това са строени за къси гребни разстояния, а не за плаване в океана.

Стернау бе принуден да даде право на опитния капитан. За кратко

време „Розета“ излезе от пристанището на Капшад и отплава в открито море.

Беше две седмици по-късно. В столицата Мексико едно младо момиче седеше в хамака си и държеше две писма в ръка. Едното вече беше прочела, а другото, на което сега погледът ѝ се бе спрял, гласеше:

„Скъпа лейди Ейми!

Вие напуснахте Родриганда, когато там се разиграха странни събития и тъй като навярно желаете да узнаете тяхната развръзка, мисля, че мога да разчитам на извинението Ви, задето се натрапвам като кореспондент.

Понеже сега разполагам със свободно време, в приложението правя изчерпателно изложение на всички премеждия до днешна дата, а от края ще разберете, че Ви пиша тези редове от Вашата вила, като гост на господин Милнер. Утре ще отплавам и ако Бог пожелае, ще открия следите на господин Де Лотрьовил, който се намира като пленник на борда на «Ла Пендола».

Тъй като вече знаете настоящия адрес на Розета, смея да се надявам, че тя ще получи няколко приятелски реда. Веднага щом се сдобия с някакъв резултат, ще ви уведомя.

Ваш покорен Карл Стернау“

Това беше придружителното писмо. Сега тя започна да чете вложеното приложение. От него узна всичко, което се бе случило в Родриганда след нейното заминаване, както и за брака на приятелката ѝ със Стернау и това я потопи отново в мрачните мисли около неизясненото изчезване на нейния възлюбен. Колко често бе мислила за него, а сега научи, че го влачат като пленник по широкия свят, из необятния Световен океан! Защо? Какво беше престъпил? Откъде притежаваше такива ужасни врагове! Ще се удаде ли на Стернау, честния, силен, безразсъдно дързък мъж, да го освободи? Ейми се замисли и изобщо не усети кога закапаха една след друга едри бисерни сълзи от красивите ѝ очи.

Внезапно нерадостните ѝ мисли бяха смутени. Появи се слугинята и извести за сеньорита Хосефа Кортейо. Тя набързо избърса издайническите сълзи и още не бе имала време да сложи настрана писмата, а посетителката вече влизаше.

Двете дами се бяха запознали на една тертулия. Под тертулия в Мексико се разбира светско събиране на дами и господа, с цел разговор и развлечения. Хосефа Кортейо ѝ бе представена и вече не можеше да се отърве от нея.

С неприятните си кукумявски очи Хосефа още от самото начало бе

станала антипатична на Ейми Дридън. Ето защо англичанката не се отнасяше много любезно с нея, но тази въпреки всичко постоянно я търсеше при подобни сбирки. А вчера сеньорита Хосефа дори си измоли разрешение да посети лейди Ейми. Ейми не можеше да отблъсне молбата, без да се покаже съвсем неучтива и резултатът бе сегашното посещение.

Когато гостенката влезе, Ейми се надигна с усмивка, която наистина бе учтива, но не много любезна. Хосефа си беше очевидна натрапница, независимо, че Ейми нито веднъж не бе попитала кой и какъв е всъщност баща ѝ.

– Простете, скъпа лейди Дридън, че ви безпокоя – произнесе Хосефа с поклон, който би трябвало да е светски, ала снагата ѝ не притежаваше необходимата за случая грация.

– О, моля ви, бъдете добре дошла – гласеше хладният отговор.

Като се настани на предложения ѝ стол, Хосефа продължи:

– Не бих се възползвала толкова скоро от даденото ми вчера позволение, ако едно посещение на моя баща не ми бе предоставило тази възможност. В момента той се намира при лорд Дридън.

– О, вашият баща е при моя? – запита изненадано Ейми.

– Да. Във връзка с една сделка, която иска да обсъди с него като представител на Англия. Присъединих се към него, защото се радвам да завържа истинско познанство с дама от висшето общество. В това отношение тук човек може да разчита сам на себе си.

Ейми хвърли озадачен поглед на посетителката, която съвсем не изглеждаше да е от толкова благороден произход.

– Според мен и Мексико има немалко изтъкнати фамилии – забеляза тя.

– Хм, може да е така – отвърна Хосефа с отблъскващо събърчване на носа. – Изтъкнати действително има, но не и истински благородни. Аз като годеница на най-богатия земевладелец в Мексико трябва да бъда внимателна в подбора на приятелки.

В този момент се яви слугинята и поднесе обичайния за Мексико шоколад. Когато се отдалечи, Ейми продължи разговора с въпроса:

– Вие сте сгодена?

– Предвид някои дипломатически причини официално още не.

– О, вашият годеник е дипломат?

– Всъщност не – отвърна Хосефа с известно смущение, – но съм принудена да употребя този израз, понеже пред моя избраник в отечеството ни се открива значително бъдеще.

– В такъв случай ви желая много щастие.

– Благодаря, лейди Дридън. Слушала ли сте за графовете Де Родриганда?

– Графовете Де Родриганда? – запита смаяно Ейми.

– Да. Името изглежда ви удиви.

Ейми бързо се съвзе и отговори:

– Имам една приятелка с това име.

– Испанка?

– Да. Розета де Родриганда и Севиля. Нейният баща беше граф Мануел де Родриганда.

Кукумявските очи на Хосефа се свиха като на хищно животно. Тя попита:

– Къде се запознахте с Розета?

– В Мадрид. По-късно я посетих в Родриганда.

– Кога?

Това „Кога“ прозвуча като на разпит, от което на Ейми ѝ стана неприятно и тя импулсивно не спомена конкретна дата, а отвърна уклончиво:

– Известно време след нашата първа среща.

– Кога беше това, миледи?

Тонът на въпроса беше суров. Ейми не беше политик, не притежаваше и полицейски талант, но тя току-що бе узнала от писмото на Стернау какво се бе случило и реши да бъде предпазлива. Ето защо си позволи една малка неистина, когато отговори:

– Преди около година.

– Трябва да е било по-късно – заяви Хосефа натъртено. Ейми се изчерви, но не от срам, а от гняв заради тона, с който това момиче си разрешаваше да говори с нея.

– Кое ви дава основание за това заключение? – запитва тя.

– Преди малко казахте, че неин баща е б и л граф Мануел.

– Преди година той още си беше. Едва по-късно научих, че е изчезнал. – Ейми благоразумно премълча съобщението на Стернау за спасението на дон Мануел.

– Кога?

– Днес.

– Днес? Ах, от кого, миледи?

– От един приятел.

– И кой беше този приятел?

Е, това вече беше прекалено за Ейми. Тя се надигна и каза студено:

– Сеньорита, смята ли се за учтиво тук в Мексико да се разпитва с

такъв... полицейски метод за частни отношения?

Девојката с очи на кукумявка не изгуби самообладание. Тя отговори:

– Това се счита като доказателство за проява на разбирателство.

– А ще приемете ли като проява на разбирателство въпроса: Коя всъщност сте вие?

– Аз ви бях представена, миледи.

– Просто като сеньорита Хосефа...

– Името ми е Кортейо.

– Това, разбира се, узнах по-късно. А какъв по-точно е сеньор Кортейо?

– Беше секретар на граф Фернандо, а понастоящем е такъв при граф Алфонсо.

– Секретар? Значи писар! – възкликна Ейми и се отдръпна крачка назад. – Вие знаете ли какво означава английски лорд?

– Много добре.

Красивите очи на Ейми проблеснаха гневно. Тя отново пристъпи напред и запита:

– А знаете ли, че моят баща е лорд?

– Да, лейди Ейми.

– И вие, дъщерята на един писар, се осмелявате да ми се представяте и ми правите визити? На драго сърце бих позволила това и на най-простото момиче, стига то да ми допада. Вие обаче се одързостихте да ме разпитвате, както някой испански алкалд разпитва циганка. Как ви хрумна? Моля, напуснете жилището ми!

Хосефа стана тебеширено-бяла. Сграбчи мантилята⁴ си, която бе свалила, и запита:

– Сериозно ли говорите, миледи?

– Да, напълно сериозно. Вашият баща роднина ли е с Гаспарино Кортейо от Родриганда?

– Да, те са братя.

– В такъв случай моето неблагоприятно положение към вас е било основателно. Досега винаги съм поглеждала към вас мимо волята си. Вашият чичо Гаспарино е един злодей, на чийто козни скоро ще бъде сложен край. На него дължат безумието си графът и графинята. Той нареди да бъде отвлечен един човек и препратен през морето, той ... ах, вървете си! Не съм в състояние повече да ви гледам.

4. Мантиля (исп. mantilla) – испански воал-наметка (Б. пр.).

Ейми се обърна и излезе от стаята. Хосефа остана сама, почти вцепенена от изненада и бяс. Гневът въздействаше като парализа на крайниците ѝ. Най-сетне се раздвижи, стисна юмруци и като ги вдигна закатително към вратата, зад която беше изчезнала Ейми, изсъска:

– Ще се разкайваш за думите си, надменно същество, и то много скоро!

След като Хосефа напусна стаята, Ейми се върна. Раздразнена от разговора с мексиканката, тя легна в хамака си и се залюля, но скоро се успокои, като си помисли за щастливия брак на приятелката си.

Не след дълго прислужницата отново влезе и доложи за лорда. Дри-дън спазваше етикецията дори с дъщеря си и винаги нареждаше да съобщават за него. Тя се отправи към баща си и го посрещна с целувка.

– Колко хубаво, че идваш, па! – рече.

Па е съкращение от папа, също както се съкращава мама в ма. Тази нежна форма се употребява не само в Америка, но и в Англия.

– Очакваше ли ме? – запита той.

– Не, но присъствието ти ме разведри. Бях много ядосана.

– Ти? – попита усмихнато. – На кого?

– На Хосефа Кортейо.

– Нейният баща беше тук. Той ми каза, че дъщеря му е при теб. Тя приятелка ли ти е?

– Не. Искаше да ми стане, но как ми е противна тая дъщеря на... писар.

По физиономията на лорда се изписа комично удивление.

– Как тъй изведнъж моята добра Ейми стана толкова високомерна?

– Високомерна? Не съм високомерна, нея обаче не мога да понасям.

Постоянно ми се натрапва, не мога да се освободя от нея, а днес дори ми направи посещение и при това се осмели да ме разпитва за частни работи. Аз ѝ посочих вратата.

– Точно така, както постъпих и аз с нейния баща – заяви лордът.

– Ти си го изпъдил? Защо?

– Кортейо поиска да ме измами. Чул, че имам намерение да купя имот в Мексико и неотдавна ми предложи едно голямо имение, някаква хасиенда на север, наричана „Дел Ерина“, която била дадена под аренда на някой си Педро Арбелец. Днес той отново дойде да чуе решението ми.

– И ти го изгони?

– Да, защото междуременно узнах, че хасиендата принадлежи на онзи Арбелец. Кортейо няма никакви правомощия от граф Родриганда

да я продава.

– Тя притежание на граф Родриганда ли е била?

– Да, а той съгласно завещанието я е подарил на Арбелец. Но защо идвам при теб, обичаш ли да пътуваш? Ейми наостри слух.

– Да, но ти го знаеш.

– Ти вече предприе сама някои дълги пътешествия. Знаем, че не бива да се безпокоя за теб, ала сега все пак не ми е толкова леко да взема решение.

– Някакво пътуване ли имаш за мен, па?

– Да. Трябва да предам на губернатора на Ямайка важни документи, които са от такова значение, че не смея да ги поверя в чужди ръце. В пристанището на Веракрус лежи на котва един военен кораб, който ще ги отнесе, но не ми се ще да ги предам на капитана, понеже не е дипломат. Не виждам друго средство, освен да пратя теб. Вярно, достъпът до боен кораб за една дама е запретен, но ако пожелае, ще направят изключение.

Ейми подскочи.

– Татко, ще замина! Спокойно можеш да ми повериш пратката!

– Добре – кимна той. – Вярвам ти, мислех си само да не ти е отегчително. Но както виждам, ти си истинска англичанка, която не плаши подобна мисия. Работата обаче не търпи отлагане. Кога можеш да тръгнеш?

– Утре рано.

– В такъв случай аз ще подготвя нещата! Ще те придружа до Веракрус и отведа на кораба. Губернаторът на Ямайка е мой приятел, до когото ще ти дам да отнесеш едно частно писмо. Ще бъдеш добре посрещната от него.

На другата заран един отряд от двадесет конника ескортира купето с Дридън и дъщеря му до Веракрус. Тя бе любезно приета от командващия военния кораб. Той предостави на Ейми своята собствена каюта и след като бащата повери важните документи на дъщеря си и се сбогува, корабът напусна пристанището.

Времето беше чудесно и пътуването минаваше бързо и приятно. През деня Ейми седеше на една тента, която я предпазваше от слънчевия зной, а вечер се радваше на удивителната бистрота на Западноиндийското море, което е прочуто както с мрачната си слава, така и със своята красота.

Морето рядко показваше сегашното си великолепие. Дълбокото дъно се виждаше като през течен кристал. Мяркаха се причудливи форми

на морски животни и растения. Носът пръскаше блестящата пяна на искрящи перли, а кормилото оставяше зад себе си сребърна бразда, която оживяваше и се променяше от хода на кораба.

Така премина пътуването през залива Кампече до Юкатанския пролив и след това в Карибско море. Отдясно се разпростираше Хондураският залив – а отляво остров Куба. Минаха край големия и Малкия Кайман и се доближиха до Ямайка. За да се стигне до столицата Кингстън, трябва да се мине покрай опасната плитчина Педро, която със своите коралови рифове е станала гробище за стотици кораби.

Беше предиобед. Слънцето още не се бе издигнало високо и човек можеше да спре поглед върху морската повърхност, без при това да почувства бодежи, както обикновено се получава при тези наситени със слънце ширини. Внезапно човекът от наблюдателницата съобщи за платно на хоризонта. С приближаването различа малка парна яхта, която освен че се движеше под пара, беше издигнала и две ветрила.

Капитанът бе застанал до седналата под тентата Ейми.

– Дяволски съд – произнесе той. – Приближава с бързина, която не считам за възможна. Погледнете, миледи!

Тя пристъпи с него до релинга да разгледа по-добре яхтата. Бойният кораб даде един топовен изстрел малкият плавателен съд да легне на дрейф.

– Какъв кораб сте? – извика вахтеният офицер надолу.

– Частна яхта „Розета“! – гласеше отговорът.

– Кому принадлежи?

– На Карл Стернау от Германия!

При това име Ейми издаде вик на изненада. Тя напрегна очи и видя високата фигура на Стернау, изправена до кормилото.

– Познавате ли този мъж, миледи? – попита капитанът като чу възгласа ѝ.

– Да, сър. Той е един от моите най-добри приятели. О, моля ви, ще позволите ли да дойде на борда?

– Разбира се, щом Вие го желаете. – И като сложи ръце на устата, викна към яхтата: – Самият мистър Стернау на борда ли е?

– Да – прозвуча отговорът.

– Елате горе!

– Нямам никакво време – отвърна повиканият, въпреки че му бе добре известно, че след като е призован от военен кораб е длъжен да се подчини.

– Лейди Ейми е тук! – поясни капитанът.

– Ах, идвам!

Скоро една лодка се отблъсна от яхтата и колкото повече приближаваше, толкова по-добре се разпознаваха двамата. Ейми махаше с кърпичката си, а Стернау размахваше шапка. Най-сетне той се изкачи по бордовата стълбичка и застана на палубата. Първият му поздрав бе отпратен към капитана, след което се обърна към Ейми, която радостно го приветства с добре дошъл.

– Мислех, че сте в Африка! – каза тя, като му протегна и двете си ръце.

– Преследвах насам „Лион“ – обясни той.

– „Лион“? Но да не би пиратският кораб? – попита капитанът.

– Така е, сър – отвърна Стернау. – Но аз не разполагам с много време, защото не бива да го изпускам от очи. О, сър, да бяхте проявили желание да ми помогнете да заловя капитан Грандприз!

– Веднага, сър, веднага! – откликна англичанинът възбудено. – Та това е късмет, който няма да изпусна. Къде е той?

– Зад плитчината Педро. Ако вие тръгнете с дясно, а аз с ляво на борд, ще попадне помежду ни.

– Но как за Бога ви хрумна да преследвате Грандприз с вашата орехова черупка?

– Сега нямам време да ви обяснявам, сър. Тук е лейди Ейми, която ще ви разправи всичко. Трябва да побързаме да го срещнем зад плитчината Педро.

Стернау понечи да се отправи към бордовата стълбичка, ала капитанът го задържа за миг.

– Сър – каза той, – ако пиратът поиска да избегне битката, тогава просто ще го подгоним към една от плитчините Сераниля или Розалинд, където ще се натъкне на скалите. Сега вървете!

Стернау се върна на яхтата и с пълна пара потегли около плитчината Педро. След половин час видя пред себе си „Ла Пендола“. Унгер се подсмихна, погледна лоцията и се обърна към Стернау:

– До десет минути той ще е заобиколил плитчината. Тъй като няма да ни познае, ще можем да се приближим до него. Пътъом ще му простреляме кормилото, след което ще бъде напълно безпомощен.

– Добре. Но не стреляйте под ватерлинията. Пленникът сигурно е затворен в трюма. Корабът в никой случай не бива да потъне.

– Трябваше да го кажем и на англичанина.

Яхтата даде вид, че не се интересува от пиратите и тъй като фарватерът беше тесен, не им направи впечатление, че се придържа близо до

тях. Когато корабът се озова отново в открито море, тя се насочи ненадейно към него, мина непосредствено зад кърмата му и изстреля с маневра последователно оръдията от двата си борда. Прицелът беше безпогрешен и улученото кормило моментално излезе от строя.

Този дързък и неочакван ход предизвика ужас на „Ла Пендола“. Всички се втурнаха към горната палуба, с тях беше и Ландола.

– Ах, това е същият мерзавец! – викна той. – Дайте му да се разбере!

Ала „Ла Пендола“ не беше готов за схватка. Тук в близост до толкова пристанища пиратите бяха замаскирали люковете и скрили топове. Малкото пушки, които побързаха да донесат и насочат, не достигаха по-далеч от яхтата. Стернау стоеше на палубата.

– Поздрав от Родриганда! – провикна се той и в същия миг вдигна за прицел двуцевката си, която беше изключително далекобойна. Изстрелът проехтя и капитан Ландола тутакси се строполи.

– Куршумът мина през рамото и е раздробил костта. Но човекът сигурно все още е в състояние да говори – рече Унгер.

В този момент се разнесе вторият изстрел на Стернау и повали първия офицер, който се разпознаваше по фуражката.

Стернау сега нареди да спрат машината и при спокойно люлеене на яхтата зареди отново двете цеви. Следващият му куршум улучи кормчията, а четвъртият рани втория офицер.

– Много добре, сега са без офицери! – извика Унгер. – И вижте, англичанинът вече идва.

Броненосецът заобиколи рифовете и застана пред пиратите.

– Хей! – викна капитанът към Стернау. – Вие сте го парализирали? Браво!

– И четиримата офицери са обезвредени – добави Стернау. – Внимавайте за пленника в трюма.

– Ще внимаваме!

След това броненосецът даде един изстрел, чието гюле прелетя над пиратската палуба, като знак да покаже флага си. Те вдигнаха испанския.

– Какъв е корабът? – попита англичанинът.

– „Ла Пендола“ с капитан Ландола.

– Колко души имате на борда?

– Двадесет и четирима. – гласеше отговорът.

– Проклет лъжец! Елате с хората на моя кораб!

„Ла Пендола“ беше изгубена, тя не можеше да бъде управлявана. За

нейния екипаж нямаше друго спасение, освен бягството. Пиратите се престориха, че изпълняват заповедта на англичанина и спуснаха лодките в морето, но вместо да се насочат към него, загребаха с всички сили към бреговете на Ямайка. Нямаха време да вземат нищо със себе си. Спасяваха единствено живота си. Стернау се понесе с яхтата след тях. Като видя, че пленникът не е сред тях, заплава обратно към пиратския кораб. Броненосецът обстрелваше бягащите лодки.

Англичанинът също бе спуснал своите и те поеха след пиратите. Раненият капитан липсваше. Бяха го взели на една от лодките, които англичанинът обстрелваше.

Започна претърсването на плавателния съд. Откриха явни доказателства, че е служил на морски разбойници. Но Стернау не се интересуваше от това. Той запали един от намерените фенери и се спусна в трюма. Използваше за водач негъра, служил по-рано на пиратския кораб.

Най-долната част от трюма на всеки ветроход се запълва с баласт от камъни или пясък, за да получи по-дълбоко и устойчиво газене във водата. При „Ла Пендола“ той се състоеше от пясък. И тъй като всеки кораб черпи вода, пясъкът бе изцяло пропит с влага. В мокрия пясък беше изровена яма, покрита с дебели талпи, така че наподобяваше схлупена кочина и в това смрадливо пространство бе пхнат живият скелет на окован във вериги човек.

Когато чу двамата мъже да идват, той издрънка с веригите си.

– Кой е там? – попита.

Гробовният тон на този глас беше покъртителен. Стернау приближи.

– Приятели сме, сеньор лейтенант.

– Този глас! Нима е истина или се заблуждавам?

Стернау вдигна фенера тъй, че лицето му да попадне в светлината.

– О, Господи – извика затворникът. – Сеньор Стернау!

Той не можа да продължи и от радост падна в несвят обратно в дупката.

Стернау прегледа оковите и установи, че биха могли да се отстранят с клещи. Ала негърът беше побързал да се качи горе и се върна с ключа. Той знаеше, че виси в каютата на капитана. Лейтенантът бе освободен и отнесен все още в безсъзнание горе. Понеже очите му бяха отвикнали от светлината, не го занесоха на палубата, а в каютата, след което Стернау веднага изпрати лодка до бойния кораб да доведе Ейми Дридън.

През това време лейтенантът или Мариано, както го наричаха

разбойниците в планините, отново дойде на себе си.

– Сеньор Стернау, Ангел от небето, сън ли е всичко това или действителност? – попита той.

– Действителност е – отвърна лекарят. – Но не разпитвайте. Всичко ще ви бъде разказано. Облеклото ви е изгнило. Не можете да останете повече в това състояние. Капитан Ландола все ще има в куфара си някой костюм. Нека потърсим, защото след няколко минути ще имате посещение.

– Но какво се случи, сеньор? Чух някакви изстрели!

– Ще узнаете по-късно. Аз проследих дирите ви от Европа до Африка и оттам ви последвах дотук. Намираме се до Ямайка. Но за това по-късно. Ето ви риза, жилетка, панталон, чорапи, обувца, носна кърпа, шапка, всичко от което се нуждаете. Ето ви и вода за миене. Побързайте!

– Кой иска да ме посети?

– Една дама. Повече нищо няма да ви кажа. Почукайте, когато сте готов!

Стернау напусна каютата, а Мариано започна да се преоблича. Докато се занимаваше с тая процедура, долови отвън някакво шептене. Беше много слаб, но му се удаде да навлече дрехите а когато се погледна в огледалото, видя, че сега поне има чист вид. Сетне повдигна резето и похлопа. Отвън се чу гласът на Стернау.

– Влезте, лейди Ейми. Сигурно няма да умре на място от радост.

Той вдигна поглед и... видя пред себе си любимата, за която беше мислил през цялото време на тежкото си, горчиво пленничество. Залитна, но успя да се съвземе. Ръцете се раздвижиха и преливащ от радост, той пристъпи към красивата девойка, като нададе ликуващ възглас:

– Ейми, лейди Ейми, какво блаженство!

Тя не видя изтощената снага, бледите, хлътнали страни, виждаше само сияещите му очи и протегна ръце.

– Алфред – възкликна, – най-сетне, най-сетне си отново свободен.

Те се притиснаха до сърцата си и останаха прегърнати. Не произнасяха нито дума, ала устните им отново и отново се намираха, а радостта от срещата ги накара да забравят и мига и всичко друго, което лежеше между тях от раздялата в Родриганда до днешния ден. По едно време неговите ръце бавно се свлякоха от раменете ѝ, смъртна бледност покри лицето, очите се затвориха и тялото му омекна.

– Алфред! – извика Ейми, обхваната от страх. – Какво става с теб?

– Щастието се оказа... твърде могъщо... за мен! – промълви той и

посегна с ръце, сякаш търсеше опора във въздуха. Тялото ѝ натегна и тя внимателно го притегли до едно кресло.

– Седни и си почини! – помоли. – Страдал си много, прекалено слаб си.

След това англичанката коленичи пред него и го огледа загрижено. Едва сега забеляза какво са причинили пленничеството, гладът, жаждата и душевните страдания на лицето и тялото му. Сърцето ѝ лудо заби, поиска да извика от състрадание и болка, но се овладя и съчувствието ѝ пролича само в треперещия глас, с който запита:

– Много ли страдаш? Ти си болен, мили мой!

Мина известно време, докато Мариано стане господар на слабостта си. После отвори очи и сведе щастлив поглед към нея. По страните му се върна лека руменина и той отговори:

– Изтърпях много и навярно страдания та скоро щяха да ме повалят, но сега всичко, всичко е наред.

Преливаща от нежност Ейми го помилва по измършавелите страни.

– Да, мили Алфред, ти отново ще станеш силен, както тогава в Испания. Аз ще се грижа за теб, докато изчезнат всички следи от страданията ти. И тогава...

Тя спря, изчервявайки се и не поде започнатото изречение.

– И тогава...? – попита той, като се наклони към нея изпълнен с любов.

– И тогава – продължи тихо тя, – ще се съединим за цял живот.

Тя се притисна с упование към него. Мариано поклати бавно глава и отвърна:

– Това като че ли е невъзможно!

– Защо да не е? – запита тя объркано.

– Та ти не ме познаваш. Знаеш твърде малко за мен, а и това, което знаеш, не е ... истина.

Виждаше се колко му е трудно да произнесе последната дума. По нейното лице пробягна уплаха. Погледна го изпитателно в очите и виждайки в тях само любов и вяност, стисна ръцете му и отвърна:

– Страданията ли те направиха толкова нерешителен? Смелостта ти отново ще се върне, любими мой. Да, малко знам за теб, но зная, че ме обичаш и това ми е достатъчно. За моето сърце всичко друго е второстепенно.

– Но все пак ти трябва да го научиш. Аз не съм този, за когото се предста...

Ейми постави ръка на устата му и бързо го прекъсна:

– Не сега, Алфред! Аз зная, че ти си чист и благороден и засега повече не ми трябва. Когато укрепнеш, ще ми разкажеш какво ти тегне на сърцето. Сега нека мислим само за себе си и благодарим на Бога, че те избави от тези мъчения и отново те върна при мен!

По лицето му се разля щастлива усмивка и той отстъпи пред волята ѝ. Ръцете му почиваха в нейните, а очите му бяха приковани в красивите ѝ черти. Вгълбени един в друг, те не долавяха нищо от невъобразимия шум, разнасящ се от люковата стълба, причината за който беше пренасянето на наличните стоки, оръжия и други предмети на бойния кораб.

По едно време на вратата тихо се почука и на поканата на Ейми влезе Стернау.

– Прощавайте – извини се той. – Загрижеността за приятеля ме принуди да ви обезпокоя. Идвам като лекар и ще помоля сеньор лейтенанта да дойде на палубата. Един човек лежал месеци наред затворен в корабен трюм, не бива да бъде лишаван повече от допустимото за неговото здраве.

Те го последваха.

Горе всичко бе разхвърляно в див безпорядък. Сандъци, чували, бали, оръжия, муниции и провизии лежах хаотично струпани едни върху други и всички свободни ръце бяха заети с прехвърлянето им на военния кораб, който лежеше борд до борд с пиратския. От другата страна на неприятеля се полюшваше малката парна яхта, чийто екипаж също се бе включил в работата на англичаните.

Едва тук под светлината на слънчевите лъчи, се видя какво въздействие беше оказало върху испанеца неговото трагично пленничество. Той напомняше изображението на смъртта. Цветът на лицето нюансираше към зелено, очите бяха хлътнали дълбоко в кухините, а кожата се бе опънала по остро стърчащите кости. Целият му вид говореше, че е бил близо до телесен и вътрешен срив.

Стернау го прегледа внимателно, при което очите на девойката тревожно следяха лицето му.

– Да благодарим на Бога – рече той най-сетне, – че ви срещнахме днес, сеньор лейтенант. Няколко седмици по-късно вече нямаше да сте сред живите.

Ейми се изплаши не на шега.

– О, Боже мой! – извика тя. – Толкова обезпокоително ли е състоянието му, сеньор докторе?

– Не, милейди – отговори Стернау. – Не установявам нищо повече

от една слабост, наистина във висока степен, но която с известни грижи скоро ще преодолеем. Чистият въздух, редовните движения и едно умерено хранене ще допринесат своето и нашият приятел не след дълго ще възвърне предишната си сила.

– О, благодаря ви за утехата! – произнесе тя и протегна ръка на лекаря. – Аз ще се погрижа, няма да пропусна нищо от необходимото.

Стернау погледна усмихнато красивата си събеседница.

– Ще ви се представи ли случай, лейди Ейми?

– Разбира се. Та аз повече няма да се отделям от него!

– Добре, а сега ще ви помоля да ми кажете как се озовахте на този боен кораб до бреговете на Ямайка.

– Отивах при губернатора на острова, за да му предам важни писма.

– Но в такъв случай нашата среща е чиста случайност...

– О, не – прекъсна го енергично Ейми. – Тя е нещо повече, тя е волята на Провидението, на което никога не бихме могли да благодарим достатъчно.

– Съгласен съм. Колко време ще останете в Ямайка?

– Докато получа отговора. Или смятате, че състоянието на нашия приятел изисква по-продължителен престой?

– Бих желал да му предпиша известно време пълно вътрешно и външно спокойствие, ала климатът на Кингстън е много нездравословен. Този град е прословут с изпълнения си с треска въздух, който не бих препоръчал на никой болен. Целта на обратното ви пътуване Мексико ли е?

– Да. Военният кораб има мисия да ме отведе до Веракрус.

Стернау кимна замислено. Сетне отвърна:

– Параходът ще остане тук до утре, за да натовари нещата на пиратите. Предлагам ви да отпътувате още сега с моята яхта до Кингстън. Ако помолите, губернаторът сигурно ще побърза с отговора, след което аз лично ще ви отведе до Веракрус. Можете напълно да се доверите на моята яхта. Тя е по-бърза от военния кораб, при това добре въоръжена, тъй че няма от какво да се страхуваме. Колкото по-рано отведем лейтенанта на платото на Мексико, толкова по-сигурно ще можем да разчитаме на скорошното му възстановяване.

Ейми прие предложението, а и Мариано се съгласи. Капитанът на английския кораб бе уведомен за решението. Той наистина отбеляза, че дамата му е поверена, но пък не може да я принуди да остане на неговия съд. Само честно обърна внимание, че Стернау е взел участие в нападението на пиратите и следователно има дял в паричната награда. Този

обаче отклони предложението, нареди да занесат багажа на англичанката на борда на яхтата и отплава за Кингстън.

Когато стигнаха там, Ейми слезе на сушата след необходимите формалности и Стернау я придружи до губернатора. Последният поиска да я представи на семейството си и настоя известно време да бъде негов гост. Ейми обаче го помоли да не удължава престоя ѝ, тъй като има важна причина да се върне колкото може по-скоро в Мексико. Като разбра, че молбите му са безрезултатни, служителят обеща незабавно уреждане на документите и удържа думата си, така че яхтата отплава още следващия предиобед.

Пътуваше по същия път, по който беше дошла от военния кораб. По тая причина двата съда отново се събраха при плитчината Педро. Броненосецът все още лежеше до „Ла Пендола“ и приемаше товара ѝ. Стернау пристана за малко при тях и научи, че скоро привършват работата, след което ще направят пробойна на разбойническия кораб, за да се отпрати към дълбините.

– От пиратите навярно малко са се изплъзнали – вметна Ейми.

– След като ни напуснахте вчера – информира английският капитан, – претърсих с далекогледа си отсрещния бряг на Ямайка и забелязах няколко мъже в моряшки дрехи да носят някакъв болен или ранен. Тъй като тази част на брега е необитаема, присъствието на хора ми направи впечатление и аз веднага изпратих една лодка. Моите матроси наистина откриха следи, но никакъв човек.

– Дали на капитана действително се е удало да стигне брега! – рече Стернау. – Тогава би било добре да се поогледаме там.

В този момент Мариано се обади с мрачна физиономия:

– Ландола не е нужен на обществото, но въпреки това бих се радвал, ако е жив, защото тогава бих имал надежда да го срещна още веднъж и си уредя сметките с него. Той се отнасяше с мен като сатана, бях принуден да изтърпя адски мъки и той ще ми плати за това.

– Добре, да разберем истината! – отсече Стернау. – Изследването ще отнеме най-много час и е по-добре да знаем какво е положението.

Яхтата се отпрати към посочената от капитана част на брега и стигна там за четвърт час. Тъй като не искаше останалите да унищожат следите, Стернау слезе сам да огледа внимателно мястото, ала брегът се състоеше от твърди коралови скали и понеже вчера битката се бе състояла по време на отлива, приливът междувременно бе измил останените белези. И тъй, бяха принудени да отплават без да са си изяснили нещата.

Четвърта глава

От Веракрус до Мексико

Пътуването до Веракрус премина бързо и благополучно. Когато стигнаха там, беше решено Стернау и Унгер да придружат двамата влюбени до Мексико. Яхтата бе оставена под надзора на моряците.

Поради прекалената си слабост Мариано не бе в състояние да язди кон. Така че се възползваха от бързата поща, която поддържаше редовна връзка между столицата и пристанището. Тримата мъже се въоръжиха, снабдиха се с провизии, тъй като тогава добре уредените странноприемници все още не бяха познати из онези райони, след което напуснаха пристанищния град. По онова време пътуването с мексиканската поща бе свързано с неудобства и не бе много приятно. Пощенската кола беше устроена за дванадесет до шестнадесет души и се теглеше от осем полудиви мулета. Отпред се запрягаха две, по средата четири и на ока отново две. Ден и нощ животните пасяха на свобода сред полето и при нужда можеха да бъдат залавяни само с помощта на ласо. Те упорито се противопоставяха на поставянето на сбруята, но тръгнаха ли веднъж, не бе лесно да се изведат от бесния им галоп. Местностите, през които се пътуваше, бяха почти безлюдни, пътят минаваше през пусти скалисти вериги, дълбоки урви, мрачни девствени гори и рядко човек съзираще някоя самотна, бедна индианска колиба, обитавана от западнали потомци на някогашните владетели на страната.

Често пътят не беше нищо друго, а покрито с камъни пресъхнало корито на някой буен през пролетта планински поток; често минаваше край шеметни пропасти, в чийто бездни човек можеше да се повлече и при най-малката погрешна стъпка. Въпреки това пощенската кола продължаваше да се носи в безумния си галоп. Кочияшът седеше на капрата с шестнадесетте повода в ръка, а до него адютантът му, мулетарският чирак. Този нямаше минута спокойствие. Скачаше посред галоп от високата капра, за да оправи животните или задържи колата. При това пълнеше джобовете си с камъни, скачаше отново горе в движение, без да предизвика и най-малкото забавяне на бързината и замеряше с камъчетата си онези животни, които показваха леност или се водеха трудно. Това беше школата, която трябваше да премине, за да може по-късно да стане кочияш.

Един добър кочияш на бърза поща е ценена личност и с пълно

право. Ако обслужва разстоянието между Мексико и Веракрус, той получава сто и двадесет пезети месечна заплата, около петстотин марки наши пари по онова време. При това му се полага храна и ако не е обърнал нито веднъж колата, в края на годината има право на възнаграждение от още хиляда марки. Едно голямо бедствие за пътищата бе тяхната несигурност. В онези времена всеки мексиканец беше повече или помалко разбойник и не е за чудене, че хората предприемаха пътуване само с пълно въоръжение. И все пак често се случваше пасажерите да стигнат ограбени целта си, а дори и не я достигаха, тъй като биваха убити.

Вечерта пътниците приближиха нещо подобно на селски двор, където бяха принудени да пренощуват. Той се състоеше от ниска, мръсна колиба, оградена от бодливи кактуси. Колибата се обитаваше от „Началника на пощенската станция“, един мършав мексиканец, приличащ поскоро на убиец от засада, отколкото на честен мъж. Освен „Станцията за смяна на конете“, той държеше и пулкерия, което означава, че събира сока на един вид алое, оставя мръсната течност да ферментира и я продава на висока цена на пасажерите от пощенската кола, които не се гнусят да гасят жажда с тая мътилка.

Този мъж вдъхваше страх на Ейми, а невероятната мръсотия на жилището му я ужаси, поради което ѝ пригответе постеля в колата. Тримата мъже пожелаха да спят на открито в нейна близост. Вечерта беше великолепна. Звездите проблясваха на небето като припламващи искри, а над спокойната земя повяваше балсамен ветрец. Ейми и Мариано се бяха отделили от останалите и бавно се разхождаха сред защитното ограждение. Те се държаха за ръка, сърцата им преливаха и все пак не намираха думи да изразят безкрайното си щастие. Най-сетне Ейми промълви:

- Колко време мина оттогава в Родриганда досега!
- Време на тежко униние за мен – отговори той.
- А за мен време, изпълнено с постоянни тревоги по теб, скъпи ми

Алфред.

Тогава той спря и каза:

- Не ме наричай Алфред, а Мариано, защото това е моето име.
- Мариано?
- Да. Алфред де Лотрьовил е измислено име.

Ейми го изгледа изумено и след кратка пауза запита:

- Това ли бе, което те потиска толкова много?
- Да, това. Ела, нека седнем. Трябва да бъда откровен с теб.

- Не може ли да се отложи откровението?
- Не. Тежи ми на душата и искам да се освободя от този товар.
- Но ти си болен. Ще се развълнуваш!
- Не се безпокой, Ейми! Съзнанието за нечестност вреди повече от неприятните възпоминания.

Един скален блок им предложи удобно място за седане. Те се настаниха и като се вгледа горестно пред себе си, Мариано започна:

– Стернау спомена ли ти нещо за моя предполагаем произход?

– Да, той още в Родриганда ми каза някои неща, а и по-късно отново ми писа по тоя въпрос.

– Е, добре. Аз съм жертва на едно престъпление, разкриването на което е моя жизнена задача. Бил съм отвлечен от родителите и отведен в едно разбойническо свърталище.

Ейми възкликна удивена.

– Възможно ли е? В разбойническо свърталище?

– Да. Аз израснах сред разбойници.

Ето нещо, което Ейми не бе очаквала. Тя пое дълбоко дъх, но не бе в състояние и дума да произнесе.

Той го почувства и като се отдръпна леко от нея, каза мъчително:

– Ти мълчиш. Презираш ме. Тъкмо от това се опасявах.

Тя го улови за ръката и попита:

– Нямахте ли как да избегнеш отиването на това ужасно място?

– Не, защото бях още дете. Вярно, че живях сред разбойниците, но не бях възпитан като такъв. Никога не съм извършил и най-малкото прегрешение спрямо закона.

– Слава Богу! Но как успя да се превърнеш в такава личност сред тези разбойници?

– Главатарят изглежда е преследвал с мен по-високи амбиции. Той нареди да ме възпитат съгласно моето истинско положение. Единствената неправда, която съм извършил бе, че дойдох в Родриганда под фалшиво име.

– Не си имал друга възможност, скъпи Мариано.

Тя за първи път изговаряше това име. Той притисна ръката ѝ до сърцето си и отвърна:

– Благодаря ти! Ти вливаш ведрина в сърцето ми и сега имам кураж да разкажа всичко това, което от толкова дълго ме подтиска и мъчи.

Като я придърпа към себе си, започна да разказва. Описа спомените си от първите дни на своето детство, живота сред разбойниците и всички останали по-сетнешни събития. Изповедта продължи дълго, а когато

приключи и сподели след това проникателните умозаклучения на Стернау, Ейми обви ръце около врата му и рече:

– Благодаря ти за откровеността. Сега всичко е наред и зная, че си мой достоен избраник. Бог ще се погрижи всичко да върви благополучно.

– А баща ти? – попита Мариано.

– За него не се безпокой! Той е справедлив, мил и ме обича от цялото си сърце. Ще стори онова, което му повелява бащината любов.

Те поседяха още известно време, потънали в надежди и щастие. Сетне отидоха при останалите да си легнат. Ейми спа в колата, а другите се бяха завили наблизко.

На следващото утро продължиха. Ужасното пътуване още повече изтощи изнемощелия Мариано. Стернау обаче успокои угриженото момиче и заяви, че няколко седмици почивка ще са достатъчни той да възвърне силите и здравето си. Ейми искаше да се отпрати с тримата си спътници директно към резиденцията на баща си, ала Стернау отказа.

– Ще отседнем в странноприемница – рече той. – Вашият баща още не ни познава лично, а онова, което сте му разказали за нас не е достатъчно да ангажира гостоприемството му.

– Но вие ми оказахте голяма услуга и ме доведохте безопасно до Мексико.

Стернау се усмихна.

– Миледи, нима искате да представите нашия приятел Мариано на баща ви като ваш годеник, ей така без всякакво въведение?

Тя се изчерви и отговори:

– Може би имате право. Отседнете на първо време в странноприемница, но обещавайте, че няма да се противите, ако татко пожелае да живеете у нас!

– Обещавам ви го на драго сърце. Аз дойдох в Мексико и с намерението да се запозная с Пабло Кортейо, а това ще стане по-лесно, ако живея у вас. Може би тук ще намерим ключа на загадката, чието решение е наша задача.

Пощенската кола първо закара тримата мъже до странноприемницата и след това отведе Ейми Дридън при нейния баща. Той не допускаше дъщеря му да се върне толкова бързо, поради което бе крайно учуден, когато я видя да влиза при него.

– Ейми! – възкликна, като се надигна от работното си кресло. – Възможно ли е?

– О, па, възможно е и още как – засмя се тя. – Надявам се, че не ме

вземаш за призрак!

– Но в такъв случай ти изобщо не си била в Ямайка.

– Напротив, бях. Ще го докажа, като ти предам отговора на губернатора.

Тя сложи пред него документите.

– Вярно! – възкликна лордът. – Но как стана тая работа?

– Трябва да благодариш на джентълмените, които ме придружаваха, па, и преди всичко на мистър доктор Стернау.

– На мистър доктор Стернау? – повторно се учуди той. – Bless me!⁵ Да не би да имаш предвид онзи доктор Стернау, за когото ми разказа и с когото си се срещнала в Родриганда?

– Точно него имам предвид.

– Той ли те доведе до Мексико?

– Първо до Ямайка и след това до Мексико. Той е тук, придружаван от още двама джентълмени. Ще ти разкажа, като прочетеш отговора на губернатора. А дотогава ще използвам времето да сменя роклята си от пътуването.

Малко по-късно Ейми отново се намираще при баща си. Настани се до него и подхвана разказа си. Той я слушаше със сериозно изражение на лицето. Това, което научаваше, звучеше като приключенски роман и му създаваше тежки грижи. Ейми беше единствената му дъщеря, той имаше за нея планове с далечен прицел, а сега тя споделяше с него, че... обича някакъв испански разбойник.

Когато приключи, тя напрасно зачака отговор. Лордът се надигна и закричи мълчаливо из стаята. Най-после застана пред нея и произнесе с ласкав глас:

– Ейми, дете мое, ти винаги си ми създавала радост в живота, ала днес за пръв път ме огорчи.

Тя се изправи стремително и обви ръце около врата му.

– Прости ми! Не исках да те натъждавам, ала Бог откри сърцето ми за тази любов и сега не мога да мисля за нищо друго.

Дридън отстрани леко дъщеря си от себе си.

– И ти вярваш на всичко онова, което сега ми разказа за този Мариано?

– Да, неотклонно и твърдо.

– И наистина обичаш този... този възпитаник на разбойнически главатар?

5. Bless me! (анг.) – Дявол да го вземе. (Б. пр.)

– Обичам го – заяви Ейми и погледна открито баща си, – обичам го така, че без него никога не бих могла да бъда щастлива!

– А за мен, твоя баща, не мислиш ли? – попита горестно той.

– Напротив, па, мисля и за теб.

– И при все това говориш за тази... авантюристична любов!

Девојката пристъпи към него и попита:

– Татко, желаш ли да бъда щастлива?

– Разбира се! И тъкмо защото желая да бъдеш щастлива ми е болно за окованото ти сърце.

– Изпитай Мариано, па, изпитай го! И ако след това отново кажеш, че не е достоен за мен, ще те послушам и никога повече няма да го видя.

Това заявление съдържаше едно голямо детинско доверие. Лордът го почувства и чертите му се разведриха.

– Благодаря ти за тези думи, Ейми! – рече той. – Твоят баща няма да те подведе. Върви сега и си почини от пътуването! Аз през това време ще помисля какво мога да сторя, за да те видя щастлива.

Той я целуна с бащинска нежност и се върна към работата си, но само привидно, защото веднага щом Ейми го напусна, отново се надигна от креслото и закрачи безмълвно из стаята. Най-сетне изглежда стигна до решение.

– Има само един, към когото мога да се обърна в тази неприятна история – каза на себе си. – И това не е някой друг, а онзи Стернау. Онова, което съм чул за него, е достатъчно да му гласувам пълно доверие.

Той позвъни на слугата си и нареди да го облече за излизане. Днес каретата нямаше да му е необходима. Вярно, в Мексико сити е кажи-речи позор да те видят на улицата като пешеходец, но въпреки това лордът предпочете да отиде пеша до странноприемницата, в която бяха отседнали тримата джентълмени, както бе споменала дъщеря му. Той се осведоми от съдържателя за сеньор Стернау.

– Той си е в стаята – гласеше отговорът. – Искате да говорите с него? За кого да доложат?

– За един сеньор, който желае да говори на четири очи с него.

Сернау се учуди, че някакъв непознат изявява желание да разговаря с него толкова скоро след пристигането му, но въпреки това удовлетвори молбата. Когато лордът влезе и двамата мъже застанаха един срещу друг, първо се измериха с изпитателен поглед. Сернау веднага схвана, че няма обикновен човек пред себе си, а очите на лорда с видимо задоволство обходиха исполинската снага и откритото лице на немеца.

– Искат сте да говорите с мен? – попита този на благозвучен

испански.

– Действително – отговори лордът. – Но може би ще предпочетете да си служим с немски?

– А-а, вие сте немец?

– Не, англичанин. Името ми е Дридън.

Стернау направи жест на изненада.

– Дридън? Да не би лорд Дридън, бащата на...?

– Да, точно той, майн хер.

– Тогава Ви моля с цялото си уважение да седнете, милорд. Не съм и смеел да мисля за една такава неочаквана визита.

– Посещението наистина е неочаквано – съгласи се Дридън, като се настани. – Но вие навярно се досещате за причината.

– Може би – отвърна Стернау със сериозно кимване на главата.

– Позволете най-напред да ви изкажа благодарност, хер доктор, за любезността и вниманието, което сте оказал на моята дъщеря.

– О, моля Ви! Не съм сторил нищо повече от това, което би сторил всеки порядъчен мъж.

– В такъв случай ми разрешете да се обърна към вас по един много сериозен въпрос.

Стернау сметна за свой дълг да улесни лорда.

– Имате предвид приятеля, който е с мен?

– Да. Имам предвид отношението на този джентълмен към моята дъщеря.

– Значи лейди Ейми веднага Ви разказа...?

– Веднага! Аз не бих могъл и да очаквам нещо друго от нея. Тя е свикнала да се доверява на своя баща. Вие познавате ли добре този приятел и неговото минало, хер доктор?

– Да.

– Ейми каза, че обстоятелствата около него очакват едва ли не приключенски развой.

– Моля да не ме разбирате погрешно! – предупреди Стернау. – Вие ме запитяхте дали познавам добре отношенията на моя приятел и аз Ви отговорих положително, имайки предвид положението, в което се намира понастоящем. Той е, накратко казано, един избягал разбойнически възпитаник, който няма никаква собственост на този Божи свят. Това мога да кажа за него.

Лордът погледна събеседника си въпросително, изпълнен с недоумение.

– Но вероятно този разбойнически възпитаник го очаква бъдеще?

- Много вероятно.
- И от какво естество е то?

Стернау вдигна рамене. Той не познаваше лорда, не знаеше с какви задни мисли е дошъл и се държеше резервирано.

– Доста сдържан човек сте, хер доктор – констатира Дридън. – Бих искал да ви кажа, че за мен няма по-съкровено желание от това, да видя детето си щастливо. А вие разбирате, че един грижовен баща в никой случай не би искал да види щастието на детето си поверено на човек, за когото не знае нищо друго, освен че е разбойник.

– О, моля Ви, милорд, Мариано не е бил разбойник.

– Добре, съгласен съм с това. Но вие все пак ще разберете желанието ми да науча нещо повече за този Мариано. И тъй като ми бяхте описан като честен мъж, счетох, че е най-просто да дойда при вас и ви помоля за осветление. Нима молбата ми ще бъде напразна?

Тия думи бяха изговорени с такъв откровен и сърдечен тон, че Стернау се почувства победен. Той отговори:

– Милорд, ще научите всичко, което зная. Питайте!

– Предполага се, че Мариано е отвлеченото дете на граф Мануел де Родриганда?

– Да, милорд. Аз буквално бях първият, когото споходи това подозрение – заяви тържествено Стернау.

– Мога ли да ви помоля за основания та, които ви навяха тази странна и дръзка мисъл?

– Разбира се! Ако разполагате с време, ще Ви разкажа преживелиците си.

– Дори бих ви помолил за това. Моята дъщеря наистина сподели с мен някои неща, но те са толкова @попиши, че очаквам с нетърпение разказа ви.

– Тогава слушайте!

Сернау разказа подробно преживелиците и мислите си от своето пристигане в Испания до настоящия момент. Лордът слушаше с все нарастващо напрежение. Думите на Сернау носеха неподправения отпечатък на прозаична истина, а заключенията, които вадеше, почиваха на такива сигурни факти и предпоставки, че в края на краищата лордът се почувства убеден.

– Но това е нещо поразително! – възкликна той. – Дълбочината на заключенията ви е убедителна. Нека направим равносметка: на граф Мануел де Родриганда е бил отвлечен единственият понастоящем жив син, отвлечането е осъществено с помощта на разбойници, които са

скрили момчето в свърталището си. Същински похитител е Гаспарино Кортейо.

– Убеден съм в това.

– С какво намерение е извършено отвличането? Въпросът е много важен.

– За да стане синът на този Гаспарино граф Родриганда.

– Така! Тайната е била издадена на отвличения момък от онзи просяк Тито Сергано. По този начин той добива някакъв проблясък за произхода си. Отива в Родриганда и бива познат от Кортейо. Впоследствие предоставен на пиратския капитан, който поема грижата да го направи безопасен. Вие го спасявате и довеждате в Мексико. Така ли е?

– Точно така.

– А каква е целта на това пътуване?

– Преди всичко искам да проверя дали онази Мария Хермоес, довели подхвърленото дете в Мексико, е все още жива, а също така и онзи Педро Арбелец, който по онова време е бил арендатор на граф Фернандо. И още нещо, не бива да забравяте моята презумпция, милорд, че граф Фернандо не е мъртъв. Бившият кормчия и настоящ капитан Унгер разказа за един пленник на име Фернандо, който бил продаден в Харар.

– И вие подозирате в негово лице графа?

– Да. Предположението може да Ви се струва дръзко, но като помислите към какви средства прибегва Кортейо, ще видите, че не е невярно. Аз твърдо съм решил да отворя семейната гробница на Родриганда в Мексико и проверя дали трупът е в ковчега.

– В това отношение мога да ви помогна да получите разрешението на властите.

Стернау направи пренебрежителен жест.

– Благодаря, милорд. Помощта на властите не ми е необходима.

– Но така се подхвърляте на голяма опасност, хер доктор.

– Pshaw, такива опасности не ме плашат! Ако Ви помоля нещо, то ще е за друго. Сигурно за Вас няма да представлява трудност да улесните запознанството ми с Пабло Кортейо.

– На драго сърце ще ви свърша тази услуга. Искате да се запознаете с него?

– Да, налага се.

– Добре, В средата, в която се движа, отвреме-навреме се появява и той. Впрочем аз бях убеден, че е мошеник. С две думи, той искаше да ме... ах, та това ме подсети... Вие щяхте да търсите местожителството на Педро Арбелец, нали?

– Да, както казах преди малко.

– Е, аз мога да ви дам информация. Той е собственик на хасиендата Дел Ерина, разположена в северната част на страната. Кортейо искаше да ме измами. Щях да купя от него хасиендата, въпреки че е собственост на този Арбелец.

– При това положение ще бъда принуден да посетя хасиендата.

– Но, хер доктор, защо си създавате такива грижи около тая работа?

– Не забравяйте, моля, че контеса Розета де Родриганда сега е моя съпруга. Мариано е неин брат, следователно мой шурей.

– Той знае ли го?

– Вероятно има предположения. Всъщност още не съм разговарял с него по този въпрос. Помолих също така лейди Ейми и моя спътник Унгер да не го споменават. Ще го научи, когато сме стъпили на сигурни позиции. А по какъв начин човек може да разбере къде се намира гробницата на Родриганда без това да направи впечатление?

– Аз ще проуча, драги мой. Един въпрос от моя страна не би предизвикал удивление.

– Благодаря, милорд, и ще Ви помоля това да стане час по-скоро, защото...

Стернау прекъсна, тъй като вратата се отвори и влезе Мариано. Виждайки непознатия, той понечи да се върне, ала Стернау бързо се надигна и му направи знак да остане.

– Приближете се, приятелю – подкани. – Вашето присъствие не ни смущава. – После се обърна към лорда и поясни на испански: – Това е сеньор Мариано. – И като се обърна към първия, продължи: – А вие виждате лорд Дридън, башата на дамата, която имахме честта да съпровождаме.

Като чу името на башата на своята любима, Мариано се изчерви, ала бързо успя да потисне смущението и се поклони с изискан маниер на лорда.

– Току-що разговаряхме за вас – сподели откровено последният. – Впоследствие на което поисках да ви видя, ала вашата поява ми спести идването при вас. Вие сте бил верен закрилник на моята дъщеря при обратния ѝ път. Приемете моята сърдечна благодарност!

Той подаде ръка на младия мъж. Този я сграбчи и отвърна:

– О, милорд, моята закрила навярно не би могла да предпази Ейми от опасност. Аз съм болен, поради което е невъзможно да бъда рицар на някоя дама.

Уморените му очи се оживиха, а по бледите страни плъзна лека

руменина. Ако с разказа си Стернау допринесе за премахване съмненията на лорда, измъченият вид на Мариано сега събуди неговото съчувствие. Той задържа измършавялата ръка в своята и произнесе топло:

– Вие имате неотложна нужда от грижи и възстановяване. Ще ги намерите ли в това жилище?

– Надявам се, милорд.

– Надявате се, ала надеждите ви са напразни. Мексиканската странноприемница не е място за болен. Ето защо ви моля да се преместите в моето жилище.

Мариано просветна. В очите му блесна щастлива светкавица.

– Милорд – отвърна той, – аз съм беден, бездомен човек и не бих се осмелил да се възползвам от добрината Ви.

– Все пак го сторете, приятелю! Сеньор Стернау сподели с мен едно-друго за съдбата ви и това ми дава повод да ви докажа, че макар и да сте беден, не сте бездомен. Приемате ли?

Мариано погледна смутено Стернау. Сетне каза:

– Не бих могъл да се разделя така леко с моя приятел, милорд.

Англичанинът отвърна с усмивка:

– Що се отнася до това, от само себе си се разбира, че сеньор доктор Стернау идва с нас. Също и сеньор Унгер, който сигурно ще намери, че е по-добре да смени гостилницата с моя дом. Нали?

Въпросът бе отправен към Стернау, който се приближи зарадван до лорда, подаде ръка и отвърна със светнал поглед:

– Милорд, това е нещо повече от гостоприемство. Бог да Ви възнагради! Ще дойдем.

– Но колкото може по-скоро, джентълмени! Сега ви напускам, за да ви пратя карета. Довиждане!

Лордът тръгна и Стернау го изпрати до входа. Когато се върна отново в стаята си, завари Мариано да седи на дивана със сълзи в очите.

– Какво ви е? – попита той угрижено.

– Нищо, приятелю – отвърна испанецът. – Това са сълзи на щастие. Беше ми притеснено как ще приеме лордът изповедта на Ейми.

– Е, сега виждате, че той ни най-малко не ви се гневи.

– Да, благодарение на вас. Дори предполагам, че е дошъл при вас да получи информация за мен. За сълзите не ме корете! Болният се поддава на скръб и радост по-лесно от здравия. Чувствам се щастлив, че този човек не ми се сърди и разговаряше така сърдечно с мен.

Не след дълго пристигна една карета, за да отведе Стернау, Мариано и Унгер в къщата на лорда. Тя беше един от най-импозантните

паласиос в града и притежаваше множество великолепни стаи. Гостите получиха апартаменти, които биха задоволили и княз.

Мариано не бе в състояние да язди, а пък честният Унгер не беше привърженик на конете. През целия си живот той едва ли и десет пъти бе възсядал кон, ала доктор Стернау още на следващия ден яздеше с лорда по Аламеда⁶, където предизвика с телосложението и стойката си немалка сензация.

Хосефа Кортейо лежеше в стаята си в хамака. С книга в ръка тя пушеше една от онези пури, които мексиканците толкова много обичат, но не четеше. Кукумявските ѝ очи не бяха отправени към буквите, а се рееха отсъстващо в далечината. Мислеше си за граф Алфонсо, любимият, който преди заминаването си ѝ бе обещал брак, ала без обич. Мислите ѝ се простираха по-нататък по красивите, огнени испанки, сред които лесно би могло да се намери някоя, която да го омотае и обсеби.

В този момент влезе баща ѝ с бръчки по челото и писмо в ръка. Той заговори:

– Пристигнала е пощата и сред останалите неща намерих и едно писмо от моя брат.

В същия миг Хосефа подскочи и протегна ръка към плика.

– Дай го! Как стоят нещата там – отвъд океана?

– Хм. И добре, и зле! Междувременно Алфонсо е бил в Германия!

– Я виж ти! И какво е правил там?

– Заради оня опасен немски лекар. Тоя човек сякаш е отишъл в Испания само за наше нещастие. Той е наш върл враг.

Веждите на Хосефа се свиха презрително.

– Ба, някакъв си лекар! Че кой ли пък ще се страхува от него! – каза пренебрежително.

– Тъкмо ние Трябва да се страхуваме от него – рече сериозно Кортейо. – Той още от първия ден на пристигането си в Родриганда е прозрял и разстроил плановете ни. Притежава удивително проникателен ум и при това има такъв късмет, че човек би могъл да го сметне за любимец на дявола.

– Е, в такъв случай сигурно и за дявола е настъпило времето да дойде и го отнесе. Преди малко случайно си мислех за него. Не си ли чул за немца, който сега вълнува нашите салони? Той се казва Стернау. Гост е на английския пълномощник, който го е представил на най-висшите аристократи. Вчера дори е бил поканен при президента. Един лекар,

6. Аламеда – главна улица в Мексико сити (Б. а.).

най-обикновен лекар. Това е смехотворно.

– Стернау ли се казва? Saгamba! Да не би да е същият?

– Това се питам и аз, ала навярно името и титлата са игра на случая. Та оня Карл Стернау, от когото толкова се боиш, понастоящем е в Германия и следователно не би могъл да бъде в Мексико.

Лицето на Кортейо се помрачи.

– Мислиш ли?

– Е, ама нали така писа чичо в последното си писмо.

– Действително, но от онова писмо досега мина доста време.

– Да не би все пак да смяташ...? – запита Хосефа проточено.

– Смятам, че трябва да прочетеш това писмо – отвърна той късо, като ѝ го връчи.

Тя го взе, отвори го и зачете:

„Скъпи братко!

Този път споделям с теб най-важното. Както знаеш доктор Стернау ни се изплъзна. Вече ти писах, че Алфонсо не може да го застигне в Париж. Стернау вече бил отпътувал за Германия. Алфонсо тръгнал след него, но успял само да установи неговото местопребиваване. Да предприеме там нещо срещу него би било пълна глупост. Както разбрахме после, Стернау встъпил в брак с Розета.

Това е станало в онова малко селище, което се казва Райнсвалден. След сватбата Стернау предприема пътуване. И знаеш ли какво възнамерява? Иска да издири капитан Ландола и да му изтръгне Мариано или както се наричаше в Родриганда Алфред де Лотрвовил. Той е способен и на невъзможното. Все пак се надявам плановете му да се осуетят.

Аз разпратих веднага тайни съобщения до всички пристанища, в които Ландола хвърля котва и тъй като е възможно да вземе курс към Мексико, предавам новината и на теб. Стернау непременно трябва да бъде обезвреден, в противен случай сме изгубени.

А сега нещо по-приятно! Алфонсо е вече начело на дома Родриганда. Той представя неговите интереси и се грижи да не угаснат традиции-те. С една дума: трябва да се жени!

Правейки оглед от негово име, ми провървя да спра погледа си на една дама от стар испански род, която притежава всички изисквания да придадена името Родриганда още по-голямо достойнство. Надявам се, че моето влияние ще допринесе този блестящ брак да се състои и има ли резултат, незабавно ще ви известя.

Твой брат Гаспарино Кортейо.“

По време на втората половина на писмото Хосефа пребледня, а

когато стигна края, изскърца диво със зъби, смачка листа на топка и го хвърли на земята.

– С Алфонсо ще се случи същото като с тази хартия, ако не сдържи думата си! – извика тя в изблик на ярост. – Ще ги разкъсам, ще ги размажа!

В гнева си тя придоби вид, който най-малкото от всичко би могъл да се нарече красив. Бащата сложи успокоително ръка на рамото ѝ.

– Само по-спокойно, още не се е стигнало дотам! – каза той.

Хосефа вирна надменно глава.

– Да, още не се е стигнало дотам и никога няма да се стигне! Но само факта, че им е хрумнала тая мисъл, е позорно предателство спрямо мен!

– И това не е вярно.

– Как тъй? Да не би да ги вземаш под закрилата си?

– Брат ми, да, но не и Алфонсо. В края на краищата Гаспарино не знае, че Алфонсо е дал думата си и следователно не бива да насочваш гнева си срещу него.

– Но затуй пък толкова повече срещу неверника. Аз не съм го освободила. Той е мой, мое притежание и никоя друга няма да го има. Искам да стана графиня Де Родриганда, а каквото съм наумила, ще го прокарам с всички средства, ясно ли ти е?

Тя стоеше като Фурия пред баща си. Той обаче отвърна с възможно най-голямо спокойствие:

– Ще пиша на Гаспарино.

– Да, пиши му и изискай незабавен отговор.

– А ако каже „не“?

– Тогавата е изгубен, заклевам се!

– Хосефа, той е мой брат!

– Тъкмо затова трябва да бъде толкова по-честен в уговорките ни и толкова по-строго наказан, ако не го стори. Знаеш, че завещанието е в ръцете ми.

– Ти няма да го използваш срещу него!

Хосефа изпусна ироничен смях и пристъпи дръзко към баща си.

– Какво си позволяваш? Твоят брат има син, а ти дъщеря. Всички ние сме крадци, измамници, станахме дори убийци, само и само да постигнем Родриганда. Трябва ли неговият син да притежава всичко сам, а твоята дъщеря да остане с празни ръце? Не, то принадлежи на него и на мен. След като той стана граф, аз ще стана графиня, това е единственото справедливо решение на въпроса и нищо не е в състояние да ме

разубеди.

Кортейо сметна за уместно да се помири.

– Давам ти право – каза той, – но считам, че сега не му е мястото безполезно да се горещим. Имаме си достатъчно предстоящи грижи.

– Така ли? И какви са те? – запита тя разгневено.

– Имам предвид доктор Стернау.

– А-ха-а – произнесе Хосефа, сещайки се най-сетне за първата част на писмото. – Та какво казваш? Тоя човек напуснал Германия, за да издири капитан Ландола? Ха, един лекар, един кашок⁷. Не ставайте смешен!

– Не съди погрешно за немците! Те са корави глави. Може да стоят дълго време кротки и търпеливи, но вземат ли веднъж решение, изпълняват го докрай.

– И ти смяташ, че тоя Стернау тук и она са едно и също лице?

– Считам го за възможно.

– Тогава трябва да го проучим.

– Но как? Не можем да разпитваме лорд Дридън!

– Не – прихна тя. – Остави ме да действам! Аз ще се погрижа да получим покана и ще го видим.

– Описаха ли ти го?

– Да. Той е необикновено висок и крепко сложен, като исполин сред останалите.

– Той е. Та нали Гаспарино ни писа, че е истински Голиат.

– Това още нищо не доказва. Те може да са братя или някакви роднини. Слушала съм, че в северните страни се раждат много такива хора, които могат да минат за род на титани. Засега остава така – аз ще се погрижа за покана, а всичко останало ще си проличи.

Стернау беше подготвен за такава среща. Предполагаше, че е познат по име на Пабло Кортейо. Знаеше, че е предмет на разговор и също, че Кортейо ще чуе за него и вероятно ще поиска да го види. И където и да отидеше на посещение, очакваше да го срещне. Той се бе осведомил, че като представител на граф Родриганда Кортейо е приеман в най-висшите кръгове. Но нямаше намерение да се остави да бъде разпитван.

7. Кашок (мор. фам.) – презрително за неморяк. (Б. пр.)

Пета глава „Господарят на скалите“

Беше минало повече от седмица от пристигането на Стернау, когато лорд Дридън го покани на една от своите разходки с кон. Те напуснаха града и подкараха конете си между хълмовете. Минавайки на връщане край един дълъг зид, англичанинът каза:

– Днес най-сетне мога да удържа дадената пред вас дума. – Тъй като бяха само двамата, той отново си служеше с немски.

– Относно фамилната гробница, милорд?

– Да. – Лордът се надигна от седлото и посочи зад стената. – Виждате ли онази гробна аркада?

– С коринтските колони?

– Да. Това е надгробният паметник, в който лежи погребан Фернандо де Родриганда.

– Позволено ли е да се влиза?

– Защо не? През целия ден портата на гробището е отворена.

Слязоха от конете, вързаха ги до нея и влязоха. Заради няколкото посетители дадоха вид, че друга цел ги е довела тук и по-късно като че случайно приближиха гробницата. Входът беше затворен с решетъчна врата, но решетката не достигаше свода. Оставаше едно свободно пространство, през което човек би могъл да се прехвърли.

– Знаете ли със сигурност, че това е търсеният @склон, милорд? – попита Стернау.

– Да, поисках да ми го опишат точно. А ето и името Родриганда.

– В такъв случай няма да ни е трудно да проникнем вътре. Да си вървим!

– Кога ще се заемете с проучването?

– Още тази вечер. Искате да присъствате?

– Благодаря. Аз съм представител на цяла нация и е наложително да бъда предпазлив.

Вечерта, малко преди полунощ, към гробището крачеха трима души. Беше два дни след новолуние и следователно не така светло. Стигнаха до зида и се прехвърлиха отвъд. Бяха Стернау, Мариано и Унгер. През тези осем дни Мариано се бе възстановил дотолкова, че можеше да вземе участие в авантюрата.

– Останете тук! – прошепна Стернау. – Искам първо да проверя

дали сме в безопасност.

Той претърси внимателно гробището и се върна при спътниците си едва след като бе убеден, че не ги грози опасност от разкриване.

– Сега бързо след мен, но тихо!

Тръгнаха. Когато стигнаха до @скпепа, той пръв се промъкна над решетъчната врата, след което другите го последваха. Озоваха се пред здрав, цинков капак, който закриваше отверстието към подземието.

– Трябва да се отвинти капакът! – поясни Стернау.

През деня той бе огледал внимателно всичко и се бе снабдил с гаечни ключове. Тримата мъже поработиха известно време мълчаливо и безшумно и капакът бе освободен и снет. Надолу водеше тясна стълба. Слязоха един подир друг. Начело беше Стернау и опипваше с ръце наоколо, докато се натъкна на някакъв ковчег. – Тук има ковчег – уведоми той. – Унгер, запали потайния фенер, но внимавай горе да не проникне никакъв лъч светлина!

Унгер изпълни нареждането и при меката светлина на фенера видяха няколко метални ковчега пред себе си. Близо до входа имаше още един, откъм нозете на който се четеше със златни букви името: „Дон Фернандо, граф Родриганда и Севиля“.

Стернау посочи мълчаливо името и прегледа болтовете, стягащи капака.

– Какво ли ще видим? – прошепна Мариано.

– Или нищо, или тленните останки на вашия чичо – отговори Стернау.

– Ужасявам се! – произнесе Мариано. – Поставете се в моето положение! Племенникът, застанал като мародер пред ковчега на чичото.

– Овладейте се! Нашата мисия не е ограбване на покойник или оскверняване на гроб. Тук сме като справедливи съдници и спокойно можем да отговаряме за делата си пред Бога и съвестта си. Да го отворим!

Те отново се заловиха за гаечните ключове. След известни усилия болтовете поддадоха и бяха развъртяни без особени затруднения. Кога-то това стана, тримата мъже се спогледаха, изпълнени с напрежение.

– А сега в името Божие да свалим капака! – рече Стернау. С тия думи той го хвана и вдигна донякъде. В следващия миг капакът се изплъзна от ръцете му и отново падна на мястото си. В дълбокото помещение отекна угнетяващ, глух звук. Тримата впиха поглед един в друг.

– Сякаш покойникът се противи срещу нарушаването на неговия покой – пророни Мариано.

– Той не бива да ни се гневи затуй, че искаме да установим дали не

е извършено кощунство спрямо него – отбеляза Стернау.

След това хвана капака с по-голяма предпазливост, сне го и положи настрана. Унгер освети отворения ковчег... и тримата мъже като по команда вдигнаха очи и се спогледаха.

– Ковчегът е празен! – промълви Мариано.

– Точно както предполагах – вметна Стернау.

– В него изобщо не е лежал мъртвец! – добави Унгер.

– О, напротив! – рече Стернау, като взе фенера от Унгер и освети атлазената постелка, изпълваща вътрешността на ковчега. – Тук ясно виждате отпечатъка, който е оставил тялото.

– Значи чичо все пак е починал! – провъзгласи Мариано. – Но защо е бил отстранен трупът му?

– Не е бил отстранен труп, а жив човек – заяви Стернау. – Не би имало смисъл да се отстранява труп. Както има отрови, предизвикващи умопомрачение, така има и такива, причиняващи мнима смърт.

– В такъв случай човекът, качен на кораба във Веракрус и продаден сетне в Харар, действително е бил дон Фернандо де Родриганда.

– Убеден съм. Сега да затворим грижливо ковчега, та да не остане никаква следа от присъствието ни тук!

Това стана, след което фенерът бе угасен. Тримата мъже се изкачиха горе и завинтиха здраво цинковия капак. После се прехвърлиха през решетката и напуснаха безшумно гробището, както бяха дошли. Акцията им остана незабелязана.

Вкъщи лорд Дридън очакваше с голямо напрежение резултата от тяхното разследване. Той беше помолил Стернау и Мариано веднага да отидат при него. Когато го запознаха със състоянието на нещата, възкликна ужасен:

– А мен не ми се вярваше! Какво злодеяние! Трябва да се доложи.

– Това не би довело до нищо. Нямам голямо доверие на мексиканското правосъдие.

– Ще бъдат принудени да изпълнят дълга си!

– Кой ще ги принуди, милорд? – запита Стернау.

– Аз! – заяви решително Дридън.

– Би било напразно.

– Охо! Ще ви докажа обратното.

– Бихте могъл само да докажете, че трупът липсва. Къде се е дянал, дали е бил погребан жив човек или мъртвец, това би останало неразкрито. С уведомяването на властите излишно бихме обърнали внимание на нашите неприятели за опасността, надвиснала над тях.

– Но, хер доктор, трябва ли една такава измама да остане ненаказана?

– Не. Тя ще бъде наказана, но едва когато сме открили граф Фернандо. След това ще отведем извършителите на гробището и ще изискаме от тях трупа на изчезналия, по-рано не.

– Но да не би да сте решил да заминете за Харар?

– Разбира се! След като отидем до хасиендата Дел Ерина. Трябва да поговоря с Педро Арбелец и преди всичко с Мария Хермоес.

– Тук с нея не бихте могъл да разговаряте, тъй като и тя се намира в хасиендата Дел Ерина.

– Значи тя живее там?

– Да.

– Най-добре би било да се отправим незабавно нататък, ала нашият приятел Мариано е все още твърде слаб. Трябва да му дадем още една седмица, за да укрепне достатъчно за една такава напрегната езда.

– И – добави лордът с усмивка – поне една седмица да осигурите на хер Унгер, докато придобие необходимите ездови умения. Не е шега неопитен ездач да тръгне към Индианската граница.

Що се отнася до Мариано, той намери най-добрия лекар в лицето на Ейми и най-доброто лекарство в щастието, в което се опиваше в нейно присъствие. Те бяха почти непрекъснато заедно, а лорд Дридън даваше вид, че нищо не забелязва.

Два дни след претърсването на гробницата лорд Дридън бе поканен заедно със Стернау на един прием. Неговият слуга бе научил, че Кортейо и сеньорита Хосефа също ще присъстват. По тая причина Стернау беше предварително подготвен за срещата с тях. Той и лордът тръгнаха по-рано, за да бъдат там преди Пабло Кортейо.

Приемът се даваше от едно от най-заможните семейства и на гостите бяха предоставени няколко помещения, в които биха могли да се движат и развличат според желанието си. След като поздравиха домакинята, Стернау се отдели от Дридън, като го уведоми, че ще се намира в портокаловата горичка. Там той изчака, докато лордът се появи с известието, че Кортейо е дошъл.

– Искате ли да ме представите, милорд?

– Желаете ли го? Тогава елате!

Те се върнаха обратно при повелителката на дома и забелязаха Кортейо и дъщеря му до една групичка току-що пристигнали гости.

– Дългият, мършав сеньор е Пабло Кортейо – информира лордът.

– Я гледай ти, та той е цяло копие на своя брат Гаспарино –

забеляза Стернау.

– А сеньоритата от дясната му страна е неговата дъщеря.

– Онази с бухалското лице?

– Да.

– Струва ми се, че дъщерята е по-проклетата от бащата.

Те се приближиха до групата – лордът бързо, Стернау малко по-бавно. Кортейо беше обърнат с гръб към тях.

– Ах, милорд – възкликна той, забелязвайки Дридън, – каква радост да Ви видя тук! Размислихте ли върху моето предложение?

– Кое?

– Относно хасиендата Дел Ерина.

Веждите на Дридън се свиха.

– Не обичам да разговарям за сделки на обществени места. Впрочем преди това трябва да зная дали хасиендата действително е притежание на граф Родриганда.

– Разбира се, че е!

– И вие ми правите предложение за продажба?

– Да.

– Но хората казват, че притежателят е Педро Арбелец, комуто се полага хасиендата след смъртта на граф Фернандо.

– Това е неистина, милорд, празни приказки.

– Е, тоя въпрос ще се изясни, аз и без туй скоро ще узная истината.

– От кого?

– От един приятел, който не след дълго ще се отправи към хасиендата. Ще си доставя удоволствието да ви запозная с него.

Лордът направи жест назад към Стернау и Кортейо и дъщеря му тук-такси се обърнаха нататък.

– Този сеньор е моят приятел доктор Стернау.

– Доктор Стернау? – запита Кортейо, като плъзна острия си поглед по лицето и фигурата на немеца. Сетне придаде приветлив израз на физиономията си и каза: – За мен е чест, сеньор Стернау, да се запозная с вас. Вие сте, както ми казаха, немец?

– Да.

– Аз обичам немците. Позволете ми да ви представя моята дъщеря Хосефа.

Стернау и дамата си размениха по един поклон. След това баща и дъщеря го взеха помежду си и отведоха до един диван, простиращ се околоръст стаята. Цялата тая работа стана толкова очебийно, че Стернау веднага предугади предстоящия разпит и не се излъга, защото едва

се бе настанил между двамата и Кортейо подхвана:

– Чух, че искате да отидете до хасиендата Дел Ерина, сеньор Стернау?

– Може би – отговори Стернау кратко, понеже му стана неприятно, задето лордът бе издал намеренията му.

– Мога ли да запитам с каква цел?

– Искам да опозная Мексико и обитателите му. По тая причина ще попътувам и на север из страната. Когато лордът узна намеренията ми, ме помоли да се запозная със собствеността на хасиендата Дел Ерина, която желае да закупи.

– А-а, тъй значи! – промълви Кортейо удовлетворен. – В Дел Ерина има един опърничав арендатор, който твърди, че хасиендата е негова собственост. Смехотворно! Както изглежда вие пътувате много?

– Действително.

– В такъв случай сте за завидане! – обади се Хосефа с лицемерна любезност – Един човек, който е пълен господар на времето си е за @облазяване. Кои континенти сте посетил, сеньор Стернау?

– Америка, Африка и част от Азия.

– А Европа?

– Там съм роден! – усмихна се запитаният.

– Познавате ли Франция?

– Да.

– Вероятно и Испания?

– Бил съм и там.

Хосефа размени с баща си един бърз поглед на разбирателство и продължи:

Испания е нашата родна страна и ние приятно да слушаме за нея. Мога ли да узная кои провинции и градове сте опознал?

– Бях за кратко време в тази красива страна. Като лекар получих призив от някой си граф Родриганда да го избавя от тежка болест.

– Родриганда? Знаете ли, че този граф има имения и тук? И че моят баща е управител на мексиканските му имоти?

– Я виж ти, наистина ли, сеньор Кортейо? – възкликна той. Сетне си даде вид, че се замисля и добави: – В Родриганда също има един сеньор Кортейо. Да не би да сте роднини с него?

– Той е мой брат.

– Това много ме радва, сеньор, защото аз често се срещам със сеньор Гаспарино Кортейо.

– Той не е много общителен.

– Не съм забелязал. Ние, напротив, много добре се опознахме.

Хосефа сви ядно устни, тъй като отлично схвана двусмислието в думите. Въпреки това продължи с любезния си тон:

– Да бе пожелал Бог, щяхте да спасите нашия добър граф Мануел, сеньор!

– Да, много бих дал, сеньорита.

– Той почина, струва ми се, при някакъв нещастен случай?

– Да, случаят наистина беше злощастен.

И в тия думи лежеше двояк смисъл, който не убегна на Кортейо и дъщеря му.

– Но тогава вие сте се запознал и с графиня Розета? – продължи усърдно да подпитва Хосефа.

– Разбира се. Сега тя е моя жена.

Стернау беше убеден, че двамата го знаят, въпреки че си придадоха вид на дълбоко изненадани.

– Какво говорите, сеньор! – извика Кортейо, а Хосефа възкликна:

– Възможно ли е?

– О, за любовта всичко е възможно, сеньорита! – усмихна се Стернау. В Испания наистина се държи малко по-строго на общественото положение, отколкото в моето отечество. Ние се оженихме в Германия.

– Значи контеса Розета напусна родината си?

– Да.

– И граф Алфонсо се съгласи?

– Във всеки случай не попречи – отговори Стернау. – Вие и граф Алфонсо ли познавате?

– Естествено! Та той прекара юношеството си при нас в Мексико.

– Вярно, не помислих за това.

– Бяха ни писали, че контеса Розета е заболяла опасно – осведоми се Хосефа.

– Тя е напълно излекувана, сеньорита. Но извинявайте! Там лорд Дридън ми дава знак. Навярно има намерение да ме представи на някой.

Стернау се надигна, за да се отдалечи и другите двама също се изправиха.

– Каква странна и приятна игра на случая да се срещне тук сеньор, който познава Родриганда – рече Кортейо. – Бихте ли ни доставил радостта да се видим някой път у нас?

– На драго сърце се поставям на ваше разположение.

– Или ние да ви посетим у лорд Дридън? – прибави Хосефа. – За мое щастие с лейди Ейми ме свързва тясно приятелство.

– За мен ще е удоволствие да ви видя у дома!

Стернау се отдалечи с поклон. Баща и дъщеря изчакаха, докато се изгуби от очите им, след което Хосефа просъска:

– Сагајо, той е!

– Да, той е! – изръмжа и Кортейо.

– Наблюдаваше ли го внимателно?

– Много добре. Той е противник, който не бива да се подценява.

Хосефа стрелна с подигравателен поглед баща си отстрани и отвърна:

– Който не бива да се подценява? Странен начин на изразяване. Аз пък заявявам, че той е противник, който действително превъзхожда най-добрите мъже, ала дали и някоя жена, тепърва ще се види. Колко хладнокръвно говори! И все пак ни познава, знае всичко и е дошъл в Мексико с някакви враждебни намерения. Тъй, той трябва да се провали, другояче не може, макар и да е жалко за такъв неприятел, който буди възхищение.

– Ти май вече си във възторг от него! Как ти хрумна да кажеш, че искаме да го посетим!

– А ти да не мислиш, че той ще дойде при нас! Щом имаме намерение да го поразпитаем, ние трябва да отидем при него.

– Стернау ще дойде при нас. Видът му е на човек, за когото е дреболия да посети леговището на лъва. Да знаех само какво дири тук в Мексико!

– Ще го узнаем, защото още утре ще му направим една визита.

– А бе, ти луда ли си? След като англичанката те отпрати по такъв начин?

– Когато се касае за такава важна работа, това не ме засяга.

– Аз няма да те придружа!

– Тогава ще отида сама – произнесе тя инатливо.

– Твърдо съм убеден, че ще го сториш.

– Разбира се, че ще го сторя. Но зная също така, че и ти ще дойдеш с мен. Длъжни сме да подпитаем ловко немца, да научим всичко, всичко, за да знаем с какво оръжие ще ни атакува.

Докато двамата се раздумваха така за немца, той бе запитан от лорда:

– Е, как намирате двойката?

– Ястреб и кукумявка, само дето в случая кукумявката притежава повече самоувереност и дееспособност от ястреба.

– Значи ги намирате достатъчно подозрителни?

– Точно така. Братята Кортейо са напълно достойни един за друг. Но, милорд, хайде да не си разваляме вечерта с разговори за подобни личности! Достатъчно е, че човек е принуден да ги гледа.

– Бяхте ли поканен от онзи?

– Да.

– И ще отидете?

– Много вероятно, стига те самите да не избързат с посещението.

– По дяволите да вървят! Подхвърлихте ли им нещо по този повод?

– Аз не, а дамата. Тя твърди, че се е сприятелила с лейди Ейми.

Лордът дигна рамене и се обърна. Стернау от своя страна си даде труда тая вечер повече да не се доближава до Пабло Кортейо и Хосефа.

Още на другия ден предиобед му бе съобщено от слугата на лорда за сеньор и сеньорита Кортейо, които в следващия миг вече нахълтаха.

– Извинете ни, сеньор Стернау – подхвана Кортейо, – задето ви посещаваме толкова скоро. Хосефа обаче имаше голямо желание да чуе нещо за родината. Ние от дълго време не сме получавали новини оттам и ето как се възползвахме от приятелската ви покана.

Стернау ги поздрави с добре дошли с най-голямата учтивост, на която бе способен. Едва-що гостите се настаниха и очакваният разпит започна.

– При Веракрус ли слязохте на сушата? – запита Кортейо.

– Да, сеньор.

– Да приема ли, че сте бил препоръчан на лорд Дридън?

– В Родриганда се запознах с лейди Ейми.

– Я виж ти – възкликна изненадано Хосефа, – че тя приятелка ли е на контеса Розета?

– Определено.

– Беше ли динамичен светският живот в Родриганда, сеньор?

– Намирам го тъкмо обратното.

– Това ме удивлява. Казвате, че е присъствала лейди Ейми, а в едно писмо до нас бе споменат някакъв френски офицер. Ето кое ми дава основание да мисля, че не се е живяло уединено.

Стернау си отбеляза наум, че сега ще бъде разпитван за Мариано.

– Напротив, беше кажи-речи усамотено – каза той хладно.

– А запознахте ли се и с офицера?

– Да.

– Можете ли да си спомните името му?

– Наричаше се Алфред де Лотрьовил.

– И дълго ли остана в Родриганда?

– Няколко дена.

– И сетне се завърна във Франция?

– Хм! Той отпътува, без да загатне целта, сеньорита.

Хосефа видя, че не е тъй лесно да изкопчи нещо от Стернау. Вярно, той не казваше неистината, но пък не даваше и желаната информация. Тя тъкмо възнамеряваше да постави нов въпрос, когато влезе Унгер. За Стернау това бе добре дошло. Той можеше да се оттегли за кратко време, тъй като Унгер бе научил достатъчно испански като моряк, за да го разбира и говори поносимо. Представи моряка и се измъкна под някакъв претекст. После побърза да отиде при лорда, при когото завари Ейми и Мариано.

– Какво ново? – попита Дридън. – Влизате с необичайна бързина.

– Нося потвърждение на вчерашното си предположение – Кортейо е тук.

– Не думайте! У вас?

– Да, той и дъщеря му.

Лорд Дридън поклати глава и отвърна усмихнато:

– И вие ги оставихте да си седят двамата?

– Не, Унгер е при тях. Идвам само, за да Ви отправя една молба.

– Говорете, скъпи приятелю?

– Поканете онези двамината за закуска!

Лордът направи удивена физиономия.

– Двамата Кортейо? – запита. – Струва ми се, че си правите шегички с мен.

– О, не, говоря сериозно. Виждам наистина, че и лейди Ейми е учудена от молбата ми, но при все това позволете да я поддържам.

– Но защо по дяволите? – не се съдържа Дридън. – Тази измет ми е толкова омразна и противна, че не мога да я гледам!

– Искам да зная какво впечатление ще им направи видът на Мариано.

– А-а, тъй ли било, това е нещо друго! Ами вземете го тогава отгътк при вас!

– Не, милорд. Нека и вие двамата бъдете свидетели на сцената!

Лордът кимна на себе си и като прочете по лицето на дъщеря си съгласие с молбата на Стернау, отвърна:

– Добре де, може и да има някаква полза от тая работа. Нека дойдат.

– Но аз не мога да ги поканя, милорд!

– Хм, и това ли още! Хубаво, хубаво, вървете в името Божие, ще се

погрижа.

Стернау се върна в стаята си и сега бе пощаден от неудобни въпроси, тъй като присъствието на моряка придаде обща насока на разговора. След известно време влезе графът. Като се престори, че е очаквал да завари Стернау сам и не е бил осведомен за присъствието на Кортейо и Хосефа, той поздрави с изискана любезност, остана за малко и ги покани да вземат участие в закуската, което бе прието с готовност.

След кратко време се събраха в трапезарията. Присъстваха всички с изключение на Мариано. Въпреки това започнаха, а оживеният разговор подправи поднесените разнообразни мексикански деликатеси.

Доста време по-късно влезе Мариано. Кортейо и дъщеря му бяха настанени така, че да не могат да го видят веднага. Едва когато той пристъпи към стола си, Кортейо забеляза, че е дошъл нов гост и го огледа. Но само мярнал лицето на Мариано, той подскочи като попарен от мястото си и извика:

– Граф Мануел!

Беше пребледнял, а очите му – аха, да изскочат от орбитите. Дъщеря му също се бе изправила, втречена в Мариано. В палата Родриганда имаше един портрет на граф Мануел като млад, който толкова приличаше на младия мъж, че и Хосефа ококори стъписано кукумявските си очи.

– Заблуждавате се – обади се Стернау. – Този сеньор не е граф Мануел де Родриганда, а лейтенант де Лотрьовил, за когото ме попитахте вчера.

Полека-лека двамата започнаха да възвръщат самообладанието си.

– Извинете! – проговори Кортейо. – Съществуващата малка прилика ме подведе и не помислих колко години са минали.

– И по тоя начин стресна и мен! – извини се Хосефа.

– Казвате, съществува прилика между лейтенанта и граф Мануел? – попита Дридън.

– Действително, милорд.

– Странно! Такава прилика между хора, принадлежащи към различни националности! Това си е чиста случайност.

Скоро разговорът отново влезе в обичайните си релси. Когато Хосефа и баща ѝ се бяха прибрали въщи, той я запита:

– Ясно ли ти е сега как стоят нещата?

– Е? – отвърна тя.

– Тоя лейтенант е истинският граф Алфонсо!

Хосефа кимна мълчаливо.

- Стернау го е освободил – продължи Кортейо.
- Но как и къде? Какво е станало с Ландола и кораба?
- Не знам.

– Татко, след два дни Стернау смятал да замине за хасиендата, тъй ли?

- Тъй. А и другите двама заедно с него.
- И ти ще ги оставиш да се изплъзнат?
- И през ум не ми минава. На този човек не бива да даваме никаква

отсрочка.

- Такова е и моето виждане. Но как ще ги отстраниш?
- Засега още не мога да кажа. Във всеки случай това не е работа за жени. Остави ме да действам!

През нощта Кортейо не спа. В продължение на часове той мисли и крои планове и изглежда най-сетне стигна до някакво решение, защото отиде до конюшната и нареди да му оседлят кон. Призори напусна града в северна посока, а Хосефа, запитвайки сутринта за баща си, узна, че преди известно време е заминал на някъде.

Два дни по-късно пред паласио на лорда стояха три здрави коня, докато в жилището пък приятелите си вземаха сбогом.

- Колко време смятате да отсъствате, хер доктор? – запита Дридън.
- Кой може да определи при настоящите обстоятелства? – гласеше отговорът. – Ще се върнем колкото е възможно по-скоро.

– Надявам се да е така. Не шадете конете! По пасищата наоколо търчат хиляди. Имате ли още някакво желание?

– Да, милорд. В тая страна човек не знае какво го очаква. Ако връщането ми се проточи, заемете се с яхтата и екипажа!

- Ще го сторя, но не се опасявам, че ще ми се наложи. Сбогом!

Стернау и Унгер вече бяха възседнали конете, а Мариано още стоеше горе на стълбите при Ейми. Най-сетне той дойде и те излязоха от града по пътя, по който преди два дни бе поел Кортейо.

Стернау яздеше без слуга и водач. Той имаше карта на Мексико, която бе техният водач и въпреки че никой от тримата не бе минавал по този път, не се заблудиха нито веднъж.

Може би оставаше по-малко от ден път до хасиендата, когато язدهха по една покрита с отделни островчета храсти равнина. Стернау беше най-опитният от тримата. Пречупен стрък, прекършен клон, отместен камък – нищо не му се изплъзваше от погледа. Дълго време бяха яздили мълчаливо. Ненадейно той каза на двамата си спътници:

- Без да обръщате глави надясно и наляво, погледнете незабелязано

към плътната китка сапунени дръвчета там вдясно до водата!

– Какво има? – попита Мариано.

– Някакъв човек лежи там, а зад него е конят му.

– Не виждам нищо.

Унгер увери в същото.

– Вярвам го. За да се различи в оня гъсталак още отдалеч човека и коня, са необходими упражнения и опит. Веднага щом вдигна пушката си, сторете и вие същото, но не стреляйте преди мен.

Те продължиха ездата, докато се изравниха с шубрака. Внезапно Стернау спря коня, смъкна рязко пушката от гърба си и я насочи към гъстаката. Другите двама последваха примера му.

– Хей, сеньор, какво търсиш там? – извика той нататък. Прозвуча къс, дрезгав смях, след което се чуха думите:

– Това какво те засяга?

– Твърде много – отговори Стернау. – Бъди така добър да излезеш!

– Тъй да бъде, ще ти окажа тая услуга.

Храсталците се разтвориха и пропуснаха един мъж, облечен в дрехи от здрава бизонова кожа. Лицето му носеше следите на индиански произход, ая облеклото имаше предпочитаната от ловците на бизони кройка. Беше въоръжен с пушка и нож. Видът му бе на човек, който никога през живота си не е изпитвал страх. Едва бе напуснал гъсталака, конят му го последва. Той плъзна изпитателен поглед към групичката от трима мъже и се произнесе:

– Хм, не беше лошо изпълнено, сеньори! Човек би могъл да си помисли, че и друг път сте били в прерията.

Стернау го разбра веднага, ала Мариано запита:

– Защо?

– Защото си давахте вид, че не сте ме забелязали, а сетне най-неочаквано насочихте пушки към мен.

– Стори ни се подозрително да видим тук да се крие човек – поясни Стернау. – Какво правеше все пак в храстите?

– Чаках.

– Кого?

– Кой знае. Може и вас!

Стернау сви вежди и предупреди:

– Я стига плоски вицове, а се изясни по-разбираемо!

– Може и да го сторя. Преди това обаче кажете накъде отивате!

– Към хасиендата Дел Ерина.

– Хубаво, тогава има вероятност вие да сте хората, които очаквам.

– Ама тая работа звучи, сякаш се знае за пристигането ни и си изпратен да ни посрещнеш.

– Горедолу е така! Вчера преследвах горе из планините един бизон и на обратния път открих подозрителни следи. Тръгнах по тях и подслушах отряд бели, които се бяха излегнали и разговаряха високо. Така чух, че искат да заловят неколцина конника, които са на път от Мексико сити за хасиендата. Потеглих незабавно, за да предупредя хората. Ако вие сте тези – добре, не сте ли – оставам да лежа тук, докато дойдат.

Стернау протегна ръка на човека и каза:

– Ти си честен мъж, благодаря ти! Както стоят нещата, май ние сме тези, които очакваш. Колко бяха на брой онези типове?

– Дванайсет.

– Хм, почти ми се иска да разменя някоя думичка с тях. Ако зависеше от мен, бих ги поогледал. Но не е препоръчително човек да се подхвърля ненужно в опасности.

– Така смятам и аз – кимна насмешливо непознатият.

– Накъде води сега пътят ти? – попита Стернау.

– Към хасиендата. Да ви вода ли?

– Ако това ти доставя удоволствие, да.

– Тогава да тръгваме!

Непознатият яхна коня си и застана начело на малкия отряд. Той висеше на животното, приведен напред по индиански маниер, за да може веднага да забележи всяка следа, а от външността му Стернау отсъди, че е мъж, на когото може да се разчита.

Привечер, когато човек се нуждае от нощен бивак, водачът се показа толкова опитен в намирането на подходящо място и вземане на предпазителни мерки, че Стернау разбра, че има работа с добър познавач на дивата пустош. Той си взе от храната на тримата, запали и цигара. Когато обаче му предложиха глътка ром, отклони поканата.

Поради несигурността на пътя не накладоха огън и късият вечерен разговор бе проведен в тъмнината.

– Познаваш ли хората в хасиендата? – попита Стернау водача.

– Да, разбира се – гласеше отговорът.

– На какви хора може да се натъкне човек там?

– На първо място сеньор Арбелец – хасиендерото, след това сеньорита Ема – неговата дъщеря, после сеньора Хермоес и най-сетне един ловец, който е болен в главата. Освен туй има пеони и четирийсетина вакуероси и сиболероси.

– Ти навярно също спадаш към сиболеросите?

– Не, сеньор. Аз съм свободен мишек.

Стернау наостри слух.

– Ти си мишек? Тогава не може да не знаеш вожда Мока-ши-тайис, Бизоновото чело?

– Зная го – отвърна спокойно индианецът.

– Къде се намира той сега?

– Ту тук, ту там, накъдето го поведе Великия дух. Къде си чувал за него?

– Неговото име е известно навсякъде. Чух да го славят дори отвъд Голямата вода.

– Той ще се зарадва, когато го узнае. Как да ви наричам, сеньори, в разговорите с вас?

– Аз се казвам Стернау, този сеньор – Мариано, а другият е Унгер. А ние как да се обръщаме към теб?

– Аз съм мишек, наричайте ме така!

Това бе целият вечерен разговор. Сетне си легнаха. Нощната стража беше разпределена между четиримата. На зазоряване отново потеглиха и още преди обяд съгледаха хасиендата пред себе си. Мишекът спря и посочи имението с ръка.

– Това е хасиендата Дел Ерина, сеньори – каза той. – Сега няма как да я пропуснете.

– Няма ли да дойдеш с нас? – попита Стернау.

– Не. Моят дом е гората. Сбогом!

Мишекът смущка коня си и препусна. Другите трима се насочиха към оградната стена и спряха пред портата.

На хлопането на Стернау се появи един вакуеро и запита за желанието им.

– Дон Педро Арбелец вкъщи ли си е?

– Да.

– Предай му, че гости от Мексико сити искат да говорят с него!

– Сами ли сте или идват още?

– Сами сме.

– При това положение ще ви се доверя и отворя.

Вакуерото избута резето и пусна ездачите в двора. Тук те скочиха от конете, които вакуерото пое, за да ги напои. Когато стигнаха входа на къщата, хасиендерото излезе да ги посрещне. Той подаде ръка на Стернау, след което я протегна към Мариано. Лицето на последния беше извърнато, тъй като проследяваше с поглед конете. Сега се обърна и хасиендерото го видя, както се казва, очи в очи. Изумен той дръпна ръката

си и нададе силен вик на изненада.

– Sagamba, какво е това! Граф Мануел! Но не, не може да бъде, та граф Мануел е къде по-възрастен.

Хвана се за челото. Приликата го бе поразила. При това движение очите му срещнаха Унгер и той плесна с ръце.

– Valga me Dios! Бог да ме пази, омагьосан ли съм? – провикна се.

– Какво има, татко? – запита зад него ясен момински глас.

– Ела насам, дете мое! – отвърна той. – Странна работа! Дойдоха трима сеньори. При това единият си прилича с граф Мануел, а другият – с твоя клет годеник, като едно яйце с друго.

Ема се засмя и пристъпи напред. Когато забеляза обаче Унгер, произнесе:

– Наистина, татко, този сеньор много прилича на моя беден Антонио.

– Е, това ще се изясни – рече Арбелец. – Бъдете добре дошли, сеньори, и заповядайте в моя дом!

Той протегна повторно ръка на Мариано, а след това и на Унгер и отведе гостите в трапезарията, където им бе поднесено разхладително питие. Унгер надигна чашата да пие, ала тутакси я смъкна обратно. Погледът му се прикова към вратата, която се бе отворила, за да пропусне една бледа фигура, която погледна бегло новодошлите с блуждаещи, нищо неизразяващи очи. Унгер се приближи няколко крачки към вратата и огледа съсредоточено болния.

– Възможно ли е! – извика той. – Антон, Антон! О, Боже мой!

Умопомраченият го изгледа и поклати глава.

– Аз съм мъртъв, аз бях убит – изстена той. Унгер отпусна ръце и запита:

– Дон Педро, кой е този човек?

– Това е годеникът на дъщеря ми – отговори хасиендерото. – Казва се Антон Унгер, наричан от ловците Гърмящата стрела.

– Значи все пак е той! Братко, ох, братко мой! С този възглас Унгер се втурна към безумния, обви ръце около него и го притисна към себе си. Болният се остави да го помилват, погледна равнодушно брат си и продума:

– Аз бях убит, аз съм мъртъв!

– Какво става с него, какво му е? – попита Унгер хасиендерото.

– Той е умопобъркан – отговори Арбелец.

– Умопобъркан? О, Господи, каква среща!

Морякът захлупи лице в шепи, тръшна се на един стол и зариди.

Останалите стояха безмълвни и развълнувани, докато Арбелец сложи ръка на рамото му и попита с тих глас:

– Наистина ли сте брат на сеньор Антонио?

Унгер вдигна очи към питащия и отвърна:

– Да, аз съм негов брат!

– Тогава вие трябва да сте моряк? Той много ни е разказвал за вас.

– Аз съм мъртъв, бях убит – оплака се обезумелият. До този момент

Стернау го бе наблюдавал неотклонно. Сега запита:

– Каква е причината за неговото състояние?

– Удар по главата – поясни Арбелец.

– Поставихте ли го под грижите на лекар?

– Да, дълго време.

– И той каза, че не може да му се помогне? Значи е бил неспособен, некадърник. Овладей се, Унгер! Твоят брат не е умопомбуркан, а само душевно разстроен. Все още може да му се помогне.

В същия миг прозвуча звънлив ликуващ възглас. Беше го надала Ема Арбелец. Тя се спусна към Стернау, улови го за ръцете и запита:

– Истината ли казвате, сеньор? Лекар ли сте?

– Лекар съм и се надявам на най-доброто. Когато науча обстоятелствата, при които е заболял, ще мога със сигурност да кажа дали ще съм в състояние да помогна.

– О, тогава нека ви разкажа...

– По-полека, сеньорита! – прекъсна я Стернау. – Можем да си го спестим за по-спокойни минути. Най-напред трябва да обсъдим нещо друго, което е също така важно и необходимо.

Тя се дръпна неохотно и изведе умопомрачения.

– Трябва да ви води важна работа насам – каза с предчувствие хасиендерото.

– Много важна – потвърди Стернау.

– И моята хасиенда беше единствената ви цел?

– Да.

– И я открихте без водач?

– Горедолу. Едва вчера срещнахме един мъж, който ни придружи дотук. Беше индианец от племето мищеки.

– Мищек? Значи е бил Бизоновото чело.

– Бизоновото чело ли е бил, Бизоновото чело? – запита Стернау удивен. – Но той изобщо не носеше отличителните знаци на главатар!

– Това той никога не прави. Облечен е само в бизонова кожа, а въоръжението му се състои от пушка и нож.

– Тогава е бил той. Яздил съм с Бизоновото чело без да зная. Той го премълча, защото е разумен мъж. Ще го видим ли отново?

– Всеки ден е из околността. А вие ще останете ли за известно време тук?

– Зависи от обстоятелствата. Кога ще имате време да чуете какво ни води насам?

– Веднага или по-късно, когато пожелаете. За нещо кратко ли се касе и наложително ли е незабавното уреждане?

– Не. Нещата изискват повече време и внимателно отнасяне. Става въпрос за една фамилна тайна, за чието изясняване е необходима вашата помощ и тази на Мария Хермоес.

– На ваше разположение съм, но позволете преди туй да ви покажа стаите.

Влезе Каря, индианката. Тя бе прегледала стаите и сега идваше да отведе сеньорите. Стернау получи помещението, обитавано обикновено от граф Алфонсо. Като почисти дрехите си от пътния прах, той слезе за малко в градината. Там завари дъщерята на хасиендерото, седнала до умопобъркания. Тя се надигна да му стори място.

Той се настани така, чеда може да наблюдава болния и подхвана с Ема разговор, в течение на който тя му разправи приключението в Пещерата на кралското съкровище, а следователно и причината за заболяването на годеника си. Той я слушаше внимателно, понеже разказът ѝ бе важен за него не само от медицинска гледна точка.

– Значи е присъствал и Мечешко сърце – рече накрая. – Появявал ли се е оттогава главатарят на апачите?

– Не.

– И цялото това нещастие се е случило заради един-единствен човек – оня Алфонсо де Родриганда! Но на машинациите му ще бъде сложен край, а за злодеянията ще си получи заслуженото възмездие.

– Ох, сеньор, а има ли надежда и за моя клет Антонио, може ли да му се помогне? Неговият брат ми разказа, докато бяхте в стаята си, че сте прочут лекар и сте излекувал и съпругата си от безумие.

– Най-великият лекар е Бог. Надявам се той да помогне и при този случай. Как се държи вашият болен, спокоен и търпелив ли е! Дали ще тръгне с мен?

– Веднага.

– Тогава ще го отведе в стаята си да го прегледам още сега. Аз нося инструментите със себе си и смятам, че имам всичко необходимо.

Стернау хвана болния за ръка, който го последва послушно. През

туй време Ема отиде в стаята си и се отпусна на колене за молитва. После се отправи към приемната, където се бяха събрали всички, трепетно очаквайки мнението на лекаря, той дойде малко по-късно и на часа бе обсипан с въпроси.

– Нося ви радостно известие – оповести усмихнато. – Ще възстанови сеньор Унгер.

Многогласен вик огласи помещението, след което Стернау продължи:

– Ударът е бил извънредно силен, ала въпреки това черепът не е раздробен. Под него обаче се е спускал някакъв кръвоносен съд и е предизвикал кръвоизлив точно върху органа на паметта. Станало е така, че болният е забравил всичко, с изключение на последното, което е почувствал, а именно удара. Той е разбрал, че са искали да го ударят смъртно, почувствал е удара и сега мисли, че е мъртъв. Най-надеждното средство е да отворя черепната кутия и отстраня кръвоизлива. По този начин ще се преустанови натискът върху мозъчната маса, органът ще поднови прекъснатата си дейност и в същия миг паметта ще се възвърне.

– Операцията опасна ли е за живота? – попита угрижено Ема.

– Болезнена, но не и опасна за живота – успокои я той. – Ако близките на пациента ми дадат правомощия, утре ще я предприема.

Всички изразиха съгласието си, а Арбелец добави усмихнато:

– А за възнаграждението си не се тревожете, сеньор. Страдалецът е богат, баснословно богат. От Пещерата на кралското съкровище той получи дар, който го поставя в състояние да заплати тази тежка медицинска операция.

– Да се надяваме, че операцията ще го възстанови напълно! – отвърна Стернау и отиде да прегледа инструментите си.

След вечеря се състоя заседание, на което бе обсъдена целта на пътуването. Онова, което разказаха Арбелец и Мария Хермоес, потвърди предположенията на Стернау.

Честният Арбелец незабавно предложи хасиендата си на Мариано и в целия дом едва ли имаше някой, който да не бе убеден, че Мариано е същинският граф Алфонсо.

Дойде и следващият ден, в който щеше да се състои операцията. Стернау помоли Унгер, Мариано и Арбелец да останат край него и запрети на останалите да го безпокоят. В обедните часове четиримата мъже се отправиха към стаята на болния. Коридорът, водещ към нея, бе заключен. Събраните обитатели на къщата се държаха спокойно и всяка

изговорена дума бе молитва за сполука на великото начинание.

Отвреме-навреме в сградата прозвучаваше болезнен вопъл или високо пронизително стенание, след което всичко отново замираше. Най-сетне, след дълго време, Арбелец слезе долу. Изглеждаше бледен и изтощен.

– Какво стана? – втурна се Ема към него.

– Сеньор Стернау храни най-добри надежди. Болният лежи в безсъзнание. Трябва да отидеш и останеш при него.

– Сама ли?

– Не, в моята компания. Когато Антонио се пробуди, трябва да види само познати лица.

Тя последва баща си. Горе в коридора срещнаха брата на Унгер. И той беше бледен и изтощен.

Двамата влязоха тихо и завариха Стернау, навесен над болния, да брои ударите на пулса и дишането му.

– Сеньорита, седнете така, че да ви види веднага щом се пробуди! Аз ще се оттегля зад завесата – прошепна Стернау.

– След колко време ще дойде в съзнание? – попита тя.

– Най-много до десет минути и тогава ще се реши дали паметта се е възвърнала. Да чакаме и се молим!

Стернау се дръпна зад завесата, Ема седна до леглото, а Арбелец се настани в нейна близост. Минутите се проточиха във вечност и ето че най-сетне страдалецът раздвижи ръка.

– Не се плашете! – предупреди Стернау тихо. – По мое предвиждане той вероятно ще нададе агонизиращ вик, тъй като ще мисли, че го убиват.

Лекарят не се излъга. Болният сега раздвижи цялото си тяло, след което замря за няколко секунди. Това бяха миговете, в които мисловната способност отново започваше да функционира. Тогава той нададе крясък, толкова ужасяващ, че дори Арбелец потрепери, а Ема бе принудена да се задържи, за да не се строполи. Крясъкът бе последван от дълбока въздишка и... болният отвори очи.

В тези очи месеци наред бе липсвала каквато и да било следа от разумност. Ала сега Антон Унгер имаше вид, сякаш се пробужда от сън. Той погледна първо напред, после наляво, надясно... Сепна се, а когато погледът му се изостри и попадна на Ема, устните се разтвориха и промълвиха:

– Ема! О, Господи, сънувах, че Алфонсо иска да ме убие. Беше в Пещерата на кралското съкровище. Нима наистина съм при теб?

– Да, при мен си, скъпи Антонио! – отговори тя дълбоко развълнувана и взе ръката му в своите.

Внезапно той посегна към бинтованата си глава.

– И все пак главата ме боли точно там, където бях ударен насън – рече той. – Защо съм превързан, Ема?

– Беше леко ранен – отвърна тя.

– Да, чувствам – произнесе той. – Ще ми разкажеш всичко, но сега искам да спя, защото съм твърде уморен.

Той затвори очи и скоро равномерното дишане на гърдите му показва, че е задрямал. Стернау отново пристъпи напред и прошепна със сияещо от радост лице:

– Спечелихме! Успяхме! Ако треската от раната протече добре, той ще оздравее напълно. Слезте долу, сеньор Арбелец, и отнесете радостната новина на чакащите! Аз ще пазя тук със сеньоритата.

Доблестният хасиендеро побърза и предизвика със съобщението си бурната радост на всички обитатели на къщата.

Денят и следната нощ преминаха благоприятно, ала утрото донесе безпокойство, наистина не от страна на болния. Появи се Бизоновото чело, главатарят на мишките, попита за хасиендерото и когато бе отведен при него, уведоми, че е планирано нападение срещу хасиендата. Арбелец се стресна.

– Трябва незабавно да уведомя сеньор Стернау – рече той.

– Сеньор Стернау? Големия чужденец, когото ви доведох? – попита индианецът. – Него пък защо?

– Ще ни даде добър съвет.

Индианецът направи пренебрежителен жест.

– Какъв е този човек?

– Лекар.

– Лекар на бледоликите? Как може той да даде добър съвет на Бизоновото чело, главатарят на мишките?

– Няма да го даде на теб, а на мен. Вие ще се посъветвате какво да правим.

– Да не би да е вожд на Съвет за борба срещу неприятелите?

– Той е умен мъж. Вчера оперира главата на Гърмящата стрела и му възвърна разума и паметта.

Индианецът се изуми.

– Моят приятел Гърмящата стрела отново говори като разумен мъж?

– Да. До няколко дена той ще бъде здрав.

– В такъв случай този сеньор Стернау е способен лечител, но все пак не е воин. Разгледа ли оръжията му?

– Да.

– Видя ли го как язди?

– Да. Видях го отдалеч, когато идваше.

– Е, той седи на коня като бледолик, а оръжията му блестят като сребро. При един велик воин това никога не е така.

– Значи не искаш да се посъветваш с него?

– Аз съм приятел на хасиендата. Ще го сторя, но това няма да донесе полза. Нека дойде!

Арбелец тръгна и скоро се върна със Стернау. Пътем той го бе информирал за появата на вожда. Стернау поздрави усмихнато, след което се осведоми:

– Чух, че си Бизоновото чело, главатарят на мищеките. Вярно ли е?

– Да, аз съм – гласеше отговорът.

– Какви вести ни носиш?

– Преди да ви поведе към хасиендата, видях дванадесет бледолики, които искаха да ви нападнат и умъртвят. А сега преброих три пъти по толкова бели, които планират нападение срещу хасиендата!

– Подслуша ли ги?

– Да.

– Кога възнамеряват да дойдат?

– Утре нощес. Намират се в „Пролома на ягуара“.

– Далеч ли е оттук?

– Според мерките на бледоликите – един час езда, а пеша малко повече от два часа.

– Сега какво правят?

– Ядат, пият и спят.

– Има ли дървета в пролома?

– Голяма и гъста гора. Има и извор и те са налягали край водите му.

– Поставили ли са постове?

– Видях двама – единият на входа, другият на изхода на пролома.

– Как са въоръжени бледоликите?

– Имат пушки, ножове и револвери.

– Ще ме отведеш ли дотам?

При този въпрос главатарят изгледа лекаря с видимо удивление.

– Каква работа имаш там? – запита той.

– Искам да огледам бледоликите.

– Че за какво? Аз вече ги огледах. Онзи, който има желание да ги

позяпа, трябва да пълзи из гората по мъха, а за теб това означава да изпоцапаш красивите си мексикански дрехи. – Бизоновото чело придружи думите си с една кажи-речи оскърбителна усмивка, сетне добави: – А онзи, който тръгне да ги подслушва, ще бъде застрелян от тях.

– Боиш ли се да ме придружиш? – попита Стернау.

Мищекът го изгледа презрително.

– Бизоновото чело не познава страха. Той ще те води, но няма да може да ти помогне, ако се нахвърлят върху ти три пъти по дванадесет бледолики.

– Изчакай малко!

С тия думи Стернау се отдалечи, за да се подготви за път.

– Този доктор ще умре! – произнесе сухо индианецът.

– Ще имаш задължението да го пазиш! – отговори Арбелец сериозно.

– Той има голяма уста и малка ръка, много говори, но няма да свърши кой знае какво.

Индианецът отиде до прозореца и се загледа навън, като че цялата тая работа вече не го интересуваше.

Не след дълго Стернау се върна.

– Сега можем да вървим – каза той.

Мищекът се обърна. Когато очите му се спряха на мъжа пред него, по лицето му пробягна изумление.

Стернау носеше чифт легинси от лосова кожа, здрава ловна риза, широкопола шапка и високи ботуши. Беше закупил ловното облекло от Мексико сити и оттогава бе стояло прикрепено зад седлото. На рамото му висеше двуцевна пушка. В пояса бяха затиснати два револвера, дълъг двуостър нож и бляскава томахавка. Тези оръжия, освен томахавата, индианецът вече беше видял. Външността на Стернау сега бе толкова войнствена и повелителна, че вдъхна почит на мищека.

Индианецът мина край него и произнесе само една дума:

– Хайде!

Тъй като той носеше шпори на ботушите си, Стернау запита:

– Ти готов ли си?

– Да – потвърди Бизоновото чело, спирайки за миг.

– Да не искаш да яздиш до „Пролома на ягуара“?

– Да.

– Остави коня си тук, ще вървим. За пешеходеца е къде по-лесно да се укрие от ездача. Конят може да издаде собственика си. А и не ми се ще да оставяме конски дири.

Погледът на мищека просветна. Той осъзна, че Стернау има право. Отведе коня си на пасището и когато се озоваха с немца в откритата прерия, закрачи бавно напред, без да се обръща. Само на едно място, където почвата беше песъклива, спря да огледа дирята, която оставяха. Беше следа на един-единствен човек, тъй като Стернау бе вървял по стъпките на водача си.

– Уф! – възкликна той и кимна одобрително. Отначало пътят водеше през прорязана от пясъчни площи прерия, сетне между обрасли с ниски дървета хълмове и накрая навлезе в гора, чиито дървета бяха толкова дебели, че човек спокойно би могъл да се скрие зад тях. Бяха минали почти два часа, когато Стернау забеляза, че индианецът стана по-предпазлив. От това заключи, че са близо до Пролома на ягуара.

– Те са недалеч от нас. Не вдигай никакъв шум!

Стернау не отговори на предупреждението и продължи да следва мълчаливо водача си. По едно време онзи легна плътно на земята и му даде знак да стори същото. Започнаха да пълзят тихо напред, докато до ушите им достигнаха високи гласове.

Не мина много и стигнаха до ръба на дълбок пролом, чиито стени се спускаха тъй стръмно, че бе невъзможно да бъдат изкатерени. Проломът имаше около осемстотин крачки дължина и триста в ширина. По дъното му лъкатушеше поток. Изтегнати в тревата до неговия бряг лежах десетина добре въоръжени фигури. Както на входа, така и на изхода се виждаше по един пост.

Стернау огледа всичко това за секунда и прошепна:

– Видял си, казваш, три пъти по дванадесет воини?

– Да.

– Сега са само десет. Другите са заминали.

– Отишли са на разузнаване.

– Или на грабеж.

Стернау се заслуша. Долу говореха толкова високо, че се долавяше отчетливо всяка отделна дума. Тези хора явно се чувстваха доста сигурни.

– И колко ще получим, когато ги очистим? – запита един. – По десет песос на човек? Напълно достатъчно. Двама немци и един испанец не струват чак толкова.

От тези думи Стернау разбра, че става въпрос за него и двамата му спътници.

– Поели са по друг път. Дяволите да ги отнесат! – изръмжа втори.

– Защо ругаеш? – запита съседът му. – Ще ти кажа, че стана по-

добре дето ни се изплъзнаха, защото сега получаваме като плячка цялата хасиенда при условие, разбира се, че изпозастреляме всички, особено немца и испанеца.

– С какви имена ги назова сеньорът?

– Немецът се казва Стернау, а испанецът Лотрвовил.

– Дали броят ни е достатъчен да завладеем хасиендата? Оня Арбелец трябва да има към петдесетина вакуероси.

– Ама че глупак, та нали ще ги изненадаме!

Сега Стернау знаеше достатъчно. Той не беше мъж, който пролива ненужно човешка кръв, ала в случая се касаеше за обезвреждането на банда разбойници и убийци. Ето защо посегна към пушката си и предпазливо я сне от рамото.

– Какво искаш да правиш? – разтревожи се индианецът.

– Да се оправя с тези типове.

По лицето на индианеца пролича, че не намира разума на придружителя му да си е на мястото. Той поиска да се изтегли, ала Стернау го спря.

– Остани! Или се страхуваш? Аз съм Матава-се, Господаря на скалите! Всички тия убийци са в ръцете ни – заяви сурово исполинът.

При споменаването на това име индианецът трепна изумен и се приповдигна почтително.

– Вземи с пушката си под обстрел изхода. Никой не бива да се измъкне. – С тези думи Стернау взе оръжието си за стрелба и насочи дулото надолу. Но изглежда все пак му хрумна нещо друго. – Сега ще видиш как Господаря на скалите побеждава враговете си! Стреляй по негодниците в ръцете или краката!

Той се надигна, така че да могат да го видят отдолу и нададе силен вик. Мигновено всички погледи се отпавиха към него.

– Стернау, който толкова много ви трябваше, е тук! – провикна се той.

Ехото повтори думите и в същия миг се обади и пушката му. Разбойниците наскочаха и сграбчиха оръжията си, пръснати в безпорядък наоколо. Стернау залегна и заедно с Бизоновото чело започнаха да пращат надолу куршум след куршум. Преди деспърейдоусите⁸ да се осъзнаят, петима вече бяха ранени. Останалите напразно стреляха по височината и като видяха безполезността на действията си, потърсиха спасение в бягството. Но първият, понечил да се измъкне през входа на пролома,

8. Деспърейдоу (анг. desperado) – разбойник, главорез. (Б. пр.)

бе проснат от куршум. Малко по-късно бяха останали само двама. Бизоновото чело простреля единия в дясното бедро, ала последния Стернау поиска да пощади.

– Лягай долу и не мърдай! – викна му. Човекът незабавно се подчини.

– Слез при него, през туй време аз ще ги вардя! – помоли Стернау вожда на мишечките.

Червенокожият се отправи с дълги скокове по ръба на пролома към изхода и скоро стигна дъното, където човекът все още лежеше неподвижен на земята. Сега и той вече не можеше да се изплъзне. Стернау побърза да отиде след индианеца.

– Стани! – нареди той на нехранимайкото. Човекът се надигна. Крайниците му трепереха.

– Колко души бяхте? – попита го Стернау.

– Трийсет и шест.

– Къде са останалите? Онзи позабави отговора.

– Говори, иначе това ще ти струва живота!

– Те са в хасиендата Вандакуа.

– Какво правят там?

– На посещение са при сенъора.

– Кой сенъор?

– Който ни заповяда да нападнем хасиендата Дел Ерина.

– Не спомена ли името си?

– Не.

– Въпреки това се сещам кой е. Нямате ли коне?

– Пасат недалеч на една поляна в гората.

– На какво разстояние се намира хасиендата Вандакуа отгук?

– На три часа път.

– Кога заминаха хората ви?

– Преди час.

– Кога възнамеряват да се върнат?

– На свечеряване.

– Добре! Води ни на поляната при конете!

Стернау първо зареди пушката си и сетне се отправи с човека към пасището. Бяха избрани трите най-добри животни и отведени в пролома. Всички налични оръжия бяха събрани в едно покривало и натоварени на единия кон. Пленникът бе вързан, но хлабаво, та да може скоро да се освободи и помогне на останалите. После двамата победители възседнаха конете и потеглиха ходом през гората, в тръс по хълмовете и

галоп в прерията.

Какво бе удивлението на обитателите на хасиендата, когато ги видяха да пристигат като ездачи. Беше се наложило Стернау да напусне пациента си и сега той побърза да отиде при него. Междувременно мишекът разказа на смаяните си слушатели какво се бе случило.

– Този лекар е много прочут в прерията – заяви. – Той е Матава-се. Господаря на скалите.

Бизоновото чело бе приключил с разказа си и Стернау отново се появи. Беше заварил Гърмящата стрела да спи и даде строги заръки на Ема.

Всички други обитатели на хасиендата се бяха скупчили на двора. Педро Арбелец тръгна към него и му подаде ръка.

– Сеньор, вие сте бърз и решителен човек! – произнесе той. – И добре, че е тъй, та ме избавихте от тези страшни врагове.

Стернау само кимна и се осведоми:

– Доколкото разбрах, хасиендата Вандакуа се намира на три часа езда оттук. Така ли е?

– Да.

– Какви са отношенията ви със собственика?

– Той е мой неприятел.

– Подозирах го. Сега там се спотайва Пабло Кортейо и именно той е наел срещу вас тая банда убийци. Вие, Мариано и аз ще отидем с двадесетина мъже дотам. Бизоновото чело ще се върне с десет души в Пролома на ягуара, за да доведат конете и ранените, а другите ще останат тук под надзора на моя приятел Унгер като защита на хасиендата, тъй като не се знае какво може да се случи. Съгласни ли сте?

Споменатите с удоволствие приеха отредените им роли и не след дълго двата отряда напуснаха хасиендата, отправяйки се всеки към своята цел.

Отделението на Бизоновото чело имаше по-лека задача. Хората стигнаха пролома, натовариха ранените на конете и ги подкараха към дома.

Другояче стояха нещата с отделението, определено за хасиендата Вандакуа. То трябваше да действа предпазливо. Когато прекрачиха границата, срещнаха един сиболеро, идващ от хасиендата. Стернау насочи коня към него и запита:

– От хасиендата Вандакуа ли идваш?

– Да, сеньор.

– Собственикът вкъщи Ли си е?

- Играе монте и залага сребърни песос.
- С кой играе?
- С един непознат сеньор от столицата. Отново забравих името му.
- Пабло Кортейо?
- Да.
- Има ли и други непознати у вас?
- Някъде около двадесетина сеньори, които дойдоха преди малко.

Налягали са при вакуеросите и също играят.

Сега възникна въпроса по какъв начин да спипат Кортейо. За нарушение неприкосновеността на дома не можеше и дума да става. И все пак Стернау, а и Мариано бяха на мнение да се язди директно към хасиендата, пък там ще си проличи какво да правят. Яздиха още четвърт час преди хасиендата да се появи в полезрението им, ала малко преди туй забелязаха няколко тъмни точки да препускат по равнината. Когато отрядът пристигна там, хасиендерото тръгна да ги посрещне.

– А-а, дон Педро – произнесе той и на устните му заигра насмешлива усмивка. – С какво съм заслужил тази толкова рядка чест?

В този миг Стернау смушка коня си да излезе напред и отговори вместо Арбелец:

– Извинете, сеньор! аз съм чужд по тези места и потърсих сеньор Кортейо в хасиендата Дел Ерина. Там обаче узнах, че за да го намеря, трябва да дойда при вас. Мога ли да говоря с него?

Външността на Стернау направи такова впечатление на хасиендерото, че усмивката му изчезна. Той вдигна ръка, посочи в далечината и отвърна:

- Съжалявам, сеньор. Дон Пабло Кортейо преди малко си замина.
- Накъде?
- Не зная.

Стернау кимна и се усмихна на себе си. Ясно беше, че човекът няма да издаде Кортейо. Налагаше се само да се разбере дали е съобщил истината за заминаването на Кортейо. По тази причина немецът попита:

– Ще позволите ли да отдъхнем за кратко в хасиендата?

– На драго сърце – даде съгласието си човекът. – Приближете, сеньори!

Тази покана бе достатъчно доказателство, че Кортейо вече не е тук.

– Кои бяха хората, които препускаха там на запад? – запита Стернау.

– Qien sabe – кой знае! – вдигна рамене хасиендерото. По лукавата физиономия много добре се виждаше, че ако искаше можеше да даде

отговора. Стернау прекрати процеса:

– Сбогом! – каза той и обърна коня си. Скоро ще разберам кои са били.

Той препусна и другите го последваха.

Поеха в посоката, в която бяха забелязали групата ездачи. Тя водеше към Пролома на ягуара. Когато стигнаха гората, напредването се забави. Конете възпрепятстваха придвижването. Освен това се налагаше да бъдат предпазливи, понеже не се изключваше възможността противниците да са се скрили нейде и да стрелят от засада по преследвачите си. Но тъй или иначе стигнаха благополучно до входа на пролома. Стернау нареди на отряда да спре и слезе да огледа следите. Той констатира, че вакуеросите вече са били тук, но откри също така дири, водещи от пролома към гората в западно направление. Те сигурно бяха оставени от Кортейо и хората му и сега бе важно да разберат накъде се е отправил. Ето защо Стернау и спътниците му поеха по следите. Те навлизаха все по-дълбоко в гората, сетне взеха северна посока и излязоха в една лишена от дървета равнина.

За по-голяма сигурност продължиха по дирята до вечерта и се убедиха, че преследвачите имат намерение да отидат в малкото градче Санта Роза. Накрая прекъснаха преследването и Стернау каза:

– Можем да обръщаме. Те получиха добър урок и ще го имат предвид.

– Ще направя донесение – обади се Арбелец.

– И какво ще ви помогне?

– Нищо. Зная го добре. Тази толкова благословена от природата страна е същевременно една от най-нешащните на земята. Разкъсвана от партии, всеки се е опълчил срещу всеки, не може и да се мисли за справедливост. Тук важи правото на злосторника и силния и онзи, който търси възмездие, трябва сам да си помогне. Да, нека се връщаме. Ударът, насочен срещу нас, бе осуетен и скоро няма да ни обезпокоят.

Когато стигнаха хасиендата Дел Ерина, отдавна вече се бе мръкнало.

Шеста глава

Хуарес

Пабло Кортейо наистина бе отседнал в съседната хасиенда. За да постигне целта си, той бе наел една скитаща наоколо банда, на която случайно се бе натъкнал. Тези хора получиха най-напред задачата да нападнат по пътя Стернау и спътниците му и да ги убият. Замисълът не успя, тъй като Бизоновото чело предупреди застрашените пътници и ги отведе благополучно до обекта на пътуването им. Тогава бе взето решение за нападение на хасиендата Дел Ерина и те се отправиха нататък, към Пролома на ягуара, познат на неколцина от скитниците. Там отново бяха подслушани от Бизоновото чело и сетне няколко от тях извадени от строя от Стернау и мищека.

Кортейо се чувстваше твърде знатен, за да общува с тези хора. Поради това посети съседната хасиенда, за чийто притежател знаеше, че е враждебно настроен към почтения Педро Арбелец. Там получи известието, че в околността на Пролома на ягуара е била чута усилена стрелба и се отправи незабавно нататък да разбере какво се е случило.

Когато стигна пролома, вакуеросите под предводителството на Бизоновото чело вече бяха на път. Обзет от страх, той скочи от коня и претърси пролома.

– Онези от хасиендата Дел Ерина са били вече тук – обърна се към спътниците си. – Узнали са намеренията ни и са нападнали нашите хора. Бързо да видим как са конете!

Но когато отидоха на мястото, където бяха пасли конете, не намери нито един.

– Пропадна, всичко пропадна! – извика Кортейо. – Тези хора са осведомени за всичко подробно и знаят, че ще се срещнем тук. Те сигурно ще се върнат, ако не са залегнали някъде в засада. Трябва незабавно да бягаме!

– Без да си отмъстим? – запита навъсено един от мъжете.

– Ще си отмъстим, но едва когато имаме изгледи за успех.

– И накъде ще яздим?

– Натам, където най-бързо ще се осигурим срещу сражение и преследване, сиреч към най-близкия град.

– Към Санта Роза?

– Да. Но по околен път.

– Добре. Ще направим каквото желаете, но с уговорка да си отмъстим.

– Обещавам ви го.

Кортейо даде това изявление с пълното съзнание, че не би могъл да изпълни обещанието си. Той виждаше, че намеренията му се провалят, а хората от хасиендата държат очите си отворени. В близко време не би могъл да направи нищо, това знаеше със сигурност. Те поеха по обиколен път на запад и свърнаха на север едва след като почти бяха оставили гората зад себе си. Тази маневра отне доста време и когато се озоваха в близост до Санта Роза, нощта вече беше настъпила. Пред тях се мерзелееха няколко светлинки и от тъмнината тъкмо изплува първата къща, когато се провикнаха по тях.

– Кой е там? – прозвуча резкият въпрос.

– Това пък какво означава? – отвърна Кортейо.

– Какво означава? Ами, че искам отговор!

– Кой си?

– Саганба, нима не виждаш? Аз съм караул! И искам да знам кои сте и какво желаете!

– Караул ли? Я не си прави шеги! – обади се Кортейо. – Бих искал да знам кой ще постави тук караул!

– Веднага ще разбереш дали ми е до шеги или говоря сериозно! – закани се човекът. – Та, кой е там?

– Добре, добре, приятелю! – ухили се Кортейо. – Пусни ни да продължим!

Тогава човекът извади една свирка от джоба си и я наду. Прозвуча пронизително изсвирване.

– Сега пък какво правиш? – запита Кортейо.

– Нали чу. Давам сигнал.

– Не прави глупости!

С тия думи Кортейо поиска да избута мексиканеца настрана. Онзи обаче мигновено насочи пушката си към него и ревна:

– Назад! Спри, иначе ще ти пратя един куршум в главата! Ще чакаш, докато дойдат хората ни! Санта Роза е в обсадно положение.

– Не думай! От кога?

– От два часа.

– И кой го нареди?

– Сеньор Хуарес.

Това име предизвика незабавен ефект. Мъжете, придружаващи Кортейо, имаха намерението просто да прегазят поста, ала сега бързо

дръпнаха конете си назад. Кортейо също се изненада.

– Хуарес! – възкликна той. – Сеньор Хуарес в Санта Роза ли е?

– Та нали чу.

– О, това е нещо друго, ще се подчиня. Ето че другарите ти вече идват.

На изсвирването на поста бе прозвучало второ и сега се приближиха няколко добре въоръжени мъже, единият от които – очевидно предводителят – запита:

– Какво има, Хермийо?

– Тези хора искат да влязат в града.

– Кои са?

– Още не са казали имената си.

– Тогава навярно ще ги кажат на мен.

– Аз се казвам Пабло Кортейо – намеси се оня, – и съм от столицата. Връщам се там и исках да пренощувам в Санта Роза.

– Останалите с теб ли са?

– Да.

– Какъв си?

– Управител на именията на граф Родриганда.

– Аха, значи знатен кождер! Приближете се и ме следвайте!

Тези думи не бяха изговорени много любезно.

– Все пак предпочитам да продължа ездата си – отвърна Кортейо бързо, тъй като моментално прецени, че в настоящото си положение това не предполагаше някаква изгода за него.

– Няма да я бъде – отвърна човекът. – Вие стигнахте до нашия аванпост и не може току-тъй да се връщате. Напред!

Кортейо се подчини. Не би било кой знае какъв подвиг да се измъкне с коня в тъмнината на нощта, ала испанецът не беше герой – предпочете да се покори. Водачът на караула ги поведе в градчето, което се състоеше само от няколко къщи, ала днес бе твърде оживено. Навсякъде се забелязваха вързани коне, чиито ездачи си посрбъваха с местните жители.

А сега нека кажем няколко думи за историята на Мексико от онези времена.

Бенито Хуарес е същият онзи мъж, който по-късно игра пагубна роля в трагичната съдба на императора на Мексико Максимилиан. Един справедлив критик наистина не би могъл да види в негово лице онзи велик посетител на гения, който оставя отпечатъка на своя дух и воля върху цял един отрязък от време, върху цял един народ. Но този негениален

човек притежаваше здрав разум, желязна воля и успоредно със своята справедливост, решителност, разсъдливост и любов към отечеството – множество други качества, които го подготвиха да окаже на своя народ огромна услуга; по-голяма може би, отколкото ако той беше само един гений, когото тамошните отношения биха въртели и насочвали като ветропоказател.

Той беше индианец, роден на 21 март 1806 в селцето Сан Пабло Гуелатао, щата Оаксака и се бе научил от юношески години храбро да се бори със затрудненията, които налагаше бедността и националното презрение. След много, почти непреодолими препятствия му се удаде да завърши право и стане преподавател по тази наука в колегиума в Оаксака. За един индианец, един презрян червенокож, постигнатото бе твърде много.

Редом с преподавателската професия, той се посвети на адвокатството и неговите дела му спечелиха славата на благороден, разсъдлив човек, който умее да говори. Ето как през 1848 бе избран за губернатор на щата Оаксака и дори неговите противници бяха принудени да признаят, че никога тази длъжност не е била водена така безкористно и всеотдайно. Той си извоюва почит в такава висока степен, че старият знатен креолски род Масо му даде дъщеря си Маргарита за жена, а трябва да се знае, че гордите креоли строго запрещаваха всякакво смешателство с индианци. Като губернатор се отличава с подобряване на правосъдието, усъвършенстване на финансите, премахване злоупотребите и бюрократията, поощрение на промишлената дейност, увеличаване на транспортните средства. Благосъстоянието и сигурността на ръководената от него провинция нарастват и стигат такива висини, че той става прочут в цялата страна.

Изпратен в изгнание през 1853 от неговия политически противник президента Санта Ана, отива в Ню Орлеънс, но през 1855 отново се връща в родината си и при президента Алварес става министър на правосъдието. Когато през декември същата година Алварес се оттегля от президентството, Хуарес също напуска служба, но бива назначен от Комофорт за председател на Върховния съд и след падането на този президент, през 1858 става съобразно конституцията президент. По този начин един от презрените индианци получава не само най-високия пост в държавата, но и наследява от своите предшественици цялата гибелна разруха на политически и граждански взаимоотношения, за които няма ни най-малка вина. Наследява също така ужасния товар на войната с армията и флота на Франция, обтегнатите до крайност отношения с

Испания и Англия, неблагоприятното положение на Съединените Щати, упоритата съпротива на своите вътрешни врагове и... клетия Максимилиан от Австрия, провъзгласен по милостта на Наполеон III за император на Мексико.

Това беше гигантска задача. Разреша ли я Хуарес? Що за въпрос! Можеше ли тя да бъде разрешена от един-единствен човек в рамките на едно поколение за краткото време на едно президентство? Бенито Хуарес разсъди, че един император по волята на Наполеон няма място в Мексико. Той отдаваше на добрия Макс своето лично уважение и съчувствие, но бе истински човек на принципа. Отстояваше своето убеждение и се бори за него храбро и упорито, без да се остави да бъде заслепен от французина, проявявайки в личните дела съдржано, уверено достойнство, изтънчен усет и любов към справедливостта. Хуарес умира на 18 юли 1872. Един от нашите съвременни най-значителни историци издава над него следната присъда:

„Бенито Хуарес е най-забележителната историческа фигура, издигната досега в европейската цивилизация от индианската раса.“

В описваните събития той беше едва партиен лидер, ала все пак притежаваше достатъчно известност, за да минава за опасен. Знаеше се, че е безогледно дързък, обигран и хладнокръвен. Но притежаваше също така непоколебим характер и воля, която бе достатъчно твърда да внесе яснота и стабилност в политическата бъркотия на страната.

Беше се настанил на квартира в най-добрата къща на градчето. Натам бе поведен Кортейо с хората си. Пред входа стояха на стража четирима въоръжени конници с изтеглени саби. Слязоха от конете и Кортейо последва водача във вътрешността на къщата. Там бе веднага въведен в голяма стая, където вечеряха няколко души. На горния край на масата седеше Хуарес, индианецът. Косите му бяха ниско подстригани, от което ясно се очертаваше ъгловатия строеж на черепа, а облеклото му бе просто, по-просто от това на останалите. Но и някой непознат би разбрал, че тук той е господар.

– Какво има? – попита той късо, забелязвайки влезлите.

– Този човек с хората си бе спрял от поста – доложи подофицерът.

Очите на индианеца се отпавиха с пронизваща острота към Кортейо.

– Кой сте?

– Казвам се Пабло Кортейо, управител съм при граф Родриганда и живея в Мексико сити – обясни Кортейо.

Хуарес се замисли за миг, след което продължи да разпитва:

– При богатия испанец Родриганда, комуто принадлежеше хасиендата Дел Ерина?

– Да.

– Накъде сте тръгнал?

– Към къщи в Мексико.

– И откъде идвате?

– От хасиендата Вандакуа.

– Какво правихте там?

– Посетих хасиендерото.

– По някаква работа?

– От приятелство.

Веждите на Хуарес се навъсиха и той буквално изстреля въпроса:

– Я виж ти, значи сте приятели?

– Да – отвърна непринудено Кортейо.

– Тогава не сте от моите. Онзи човек е привърженик на президента.

Кортейо се сепна. Тогавашният президент на Мексико, Херера, обикаляше страната да събира привърженици и най-безцеремонно погубваше всеки, който не му се покоряваше.

– Никога не съм го разпитвал за политическите му възгледи.

По този начин Кортейо поиска да се защити, но изглежда не подобри положението си, защото тъмните очи на Хуарес метнаха светкавица, а устните му се разтвориха, разкривайки редица белоснежни зъби, като на някое вързано за синджир озъбено куче.

– Не ми ги разправяйте тия! – прогърмя Хуарес. – При сегашната ситуация съберат ли се двама, непременно ще заговорят за политика. Впрочем мисля, че и вие сте привърженик на Херера.

Думите прозвучаха още по-заплашително. Кортейо отново побърза да се защити:

– Заблуждавате се, сеньор. Аз винаги съм стоял настрана от партиите.

– Значи не сте нито горещ, нито студен, а това е още по-лошо. С вас ще бъда предпазлив и докато не се убедя в противното, ще ви третирам като шпионин.

– Не съм такъв, сеньор – увери страховито Кортейо.

– Ще си покаже. Но на мен изглеждате подозрителен. Човек не би се впуснал на път от Мексико до хасиендата Вандакуа само от голо приятелство!

– Но, сеньор, аз няхах ни най-малко понятие, че сте в Santa Rosa!

– Тогава намерението ви е било да го узнаете. Да не би селището да

е по път от хасиендата за Мексико? Защо е тази езда в противоположна посока?

Кортейо не успя да прикрие смущението си.

– Мълчите? – продължи индианецът. – Добре, ще наредя да ви затворят, а утре ще разберем истината.

– Аз съм невинен! – врече се тържествено Кортейо.

– Толкова по-добре за вас! А сега да ви няма!

В този миг от седящите край масата се надигна един глас:

– Позволете, сеньор Хуарес! Считате ли, че аз съм ваш верен приятел?

Говорещият беше висок, крепко сложен мексиканец. Това обстоятелство толкова повече биеше на очи, понеже мексиканците обикновено са дребни на ръст.

– Що за въпрос, сеньор Вердоха! – отговори Хуарес. – Бих ли ви направил капитан на охраната си, ако ви нямах доверие? Какво целите с този въпрос?

– Ще ви помоля да повярвате на думите на Кортейо! – отвърна високият.

В притеснението си Кортейо не бе огледал поотделно присъстващите, поради което не бе видял този мъж. Но при дълбокия тембър на неговия глас по лицето му пробягна израз на радостна изненада. Почувства се спасен, понеже познаваше застъпника си. Вердоха наистина не бе милионер, но все пак един доста заможен земевладелец. Той притежаваше в западната част на страната обширни пасища и бе съсед на граф Родриганда, който имаше там едно имение. В него се намираха стари живачни мини, заради което Вердоха даваше мило и драго да го приобщи към земите си, ала граф Фернандо не бе пожелал да го продаде.

– Как тъй? Познавате ли го? – попита Хуарес.

– Да – гласеше отговорът.

– И не го смятате за опасен?

– Не, напротив, той е ваш приятел. Аз гарантирам за него.

Хуарес измери още веднъж с поглед Кортейо.

– Щом гарантирате, нека си върви. Но вие поемате отговорността за всичко.

– На драго сърце, сеньор.

Хуарес се обърна към Кортейо:

– Кои са хората с вас?

– Мои придружители, честни мъже, които не са сторили никому

нищо.

– Тогава могат да влязат и си потърсят място за спане. А вие останете да вечеряте с нас. Предоставям ви на сеньор Вердоха. Както чухте, той отговаря за вас и се надявам, че няма да го вкарате в беда.

Така нещата, толкова опасни в началото, се обърнаха към добър край. Хората сториха място на Кортейо край масата. Той се настани до Вердоха и сподели вечерята на индианеца Хуарес, който бе призван да стане президент на Мексико и смъкне императорската корона от главата на един австрийски ерцхерцог. Храната не беше изискана, но затова пък обилна. Бяха унищожени ястия и напитки в такива количества, че когато приключиха, нямаше кой да каже, че не си е доял. Единствено Хуарес се бе хранил умерено, както е прието при индианците. Той се надигна от трапезата и се оттегли. Това бе знак за тръгване. Вердоха и Кортейо напуснаха къщата и едва сега им се удаде възможност да поговорят несмушавано.

– Ще спите при мен – рече капитанът. – Надявам се, че няма да ви е неприятно да се възползвате от квартирата ми.

– Напротив, много се радвам дори – отвърна Кортейо. – Приемете впрочем моята благодарност за застъпничеството, сеньор Вердоха! Без нея едва ли щях да прекарам удобно нощта.

– Много вероятно. Бях доста учуден, когато чух, че сте бил в хасиендата Вандакуа, защото, поверително казано, смятаме да я посетим.

– Наистина ли?

Сега Кортейо получи допълнителен уплах, като да го бе сполетял удар. Той познаваше репутацията на индианеца и си отбеляза, че животът му е висял на косъм.

– Да, така е – отговори ротмистърът. – Всъщност не биваше да ви го казвам, понеже все още представлява тайна. Но какво, по дяволите, правихте все пак в оная хасиенда? Доколкото зная, никога не сте бил много близък с този съсед.

– Нещата се промениха, сеньор Вердоха. Той вече не е мой съсед!

– Не е? Как да го разбирам?

– Хасиендата Дел Ерина вече не ни принадлежи. Наследи я Педро Арбелец.

– Сагајо! От граф Фернандо? Гръм го поразил! На мен не пожела да продаде педята земя, която исках, а на тоя подарил площ от двайсет квадратни географски мили. Но по-късно ще говорим по тоя въпрос. Влизайте, аз живея тук!

Бяха стигнали до една къща, чиято врата се отвори при

приближаването им. Собственикът на жилището не се показа. Вердоха бе заел най-добрата стая. Леглото му бе приготвено, а на масата сложена вечеря.

– Разбира се, няма да ядем – каза той. – В леглото ще спя аз, а вие ще трябва да се задоволите с хамака, който ще окачим.

– Доволен съм. Не се притеснявайте, сеньор – рече Кортейо.

Хамакът бе закачен и Кортейо се изтегна. Ротмистърът седна на кревата, подаде цигара на другия, пъкна една в устата си и запита:

– Както чух, Алфонсо – наследникът на граф Фернандо се намирал в Испания?

– Вече една година.

– Значи вие сте се нагърбил сам с управлението на тукашния му имот? Радвам се за вас, сеньор Кортейо – произнесе Вердоха с недобра усмивка. – Сега вие седите под крушата и ядете добрите плодове. Сигурно ще можете да отделите нещо и за мен, скъпи ми дон Пабло Кортейо?

– Имате предвид нещо относно Живачната земя? Хм, сега наистина би могло да се проведе един по-добър разговор отпреди. Но кажете понапред какво ще прави Хуарес в хасиендата Вандакуа?

– Смята да пипне за яката притежателя, понеже оня го предал.

– По кой начин?

– Не мога да кажа, но толкова по-сигурно е, че утре по това време хасиендерото вече няма да е между живите. Хуарес не знае милост и снизхождение. Между другото, ще имам възможност да видя и хасиендата Дел Ерина.

– А-а, че как тъй?

– Част от нас ще бъдат разквартирувани там.

– Хм – промърмори Кортейо. – А с тях и вие?

– Да.

Кортейо се загледа мълчаливо пред себе си. Това направи впечатление на офицера и той запита:

– За какво се замислихте, сеньор?

– За Живачната земя – ухили се Кортейо.

– Искате да я продадете? – отривисто попита Вердоха.

– Първо нека разбере колко предлагате.

– Хм, няма да е много. Това не са пасбища, а аз тъкмо от такива се нуждая.

– Не се дръжте като търговец, който намира кусури на предмета, който желае да има! Знаем се от дълго време и мисля, че можем да

бъдем откровени един към друг. И така, говорете!

– Тази земя, както казах, не е пасищна. Състои се от стръмни, голи чукари и дълбоки, лишени от растителност дерета, но ми е в съседство и по тая причина бих могъл да предложа, да речем – десет хиляди песос.

Кортейо се изсмя подигравателно.

– Десет хиляди пъти безразсъден, ето какъв сте.

– Това пък защо, сеньор?

– Имението беше закупено от графа за около сто хиляди песос и в сегашния си вид е най-малкото четири пъти по-ценно.

– Всеки с убежденията си.

– Но ако се потвърди предположението ми, че редом с живака се срещат и благородни метали, не можете го закупите и с милион, защото само рентата ще се числи някъде към сто хиляди.

– Бълнувате.

– Изложих само трезвото си мнение, като говоря единствено в бъдеще време, изхождайки от предпоставката, че оня къс земя ще се сдобие с голям брой работно население.

– Хората нямат навик да плащат за предположения.

– Зная. Впрочем представям ви нещата не от лична заинтересуваност, а с най-добри намерения.

– Ascuas, че откога пък станяхте такъв алтруист?

– От днес. Аз, знаете, съм добър в сметките. Вие ми оказахте една огромна услуга. Без вас навярно щях да бъда разстрелян, ето защо искам да се реванширам с Живачната земя.

Лицето на капитана прие саркастичен израз.

– Да не вземете да кажете, че искате да ми подарите имението?

– Да – отговори Кортейо. Вердоха подскочи от леглото.

– Какво рекохте?

– Каквото чухте – искам да ви подаря красивата Живачна земя.

Другият отново се отпусна в кревата и отвърна студено:

– Глупости! Та това звучи направо възмутително!

– И все пак е вярно!

– Кортейо, а какво бихте сторил, ако се уловя за думите ви?

– Бих ги сдържал.

– Слушайте, сега вие самият сте десет хиляди пъти безразсъден, както се изразихте преди малко.

– Само привидно е така, но аз много добре знам какво говоря.

Търпението на Вердоха се изчерпи.

– Тогава говорете сериозно и не си позволявайте такива глупашки

шеги с мен! – рече той. – Никой средно умен мъж, по дявола, не би подарил подобна земя!

– Най-малкото без други намерения и кроежи.

– А-а, ето ти обяснението. Значи си правите някаква сметчица? И мога ли да я узная?

– Разбира се! Касае се да ми окажете една дребна услуга.

– Хайде говорете, любопитен съм да зная срещу какво ли ще получа едно такова въздаяние.

– Хм, при тия работи човек трябва да е малко нещо предпазлив. Ние наистина се познаваме, а това означава да си имаме доверие. Известно ми е, че притежавате удивителна телесна сила...

– Тъй е. Но какво общо има в тая връзка?

– ... че сте умел стрелец и фехтовач...

– И това е вярно. Пък и с камата се оправям добре.

– Ето от какво се нуждая. Предполагам, поддържате добра форма с постоянни упражнения...

– Определено – ухили се капитанът. – Всеки, дръзнал да се залови с мен, го пиши хвърлил топа.

– Е, значи нещата стоят много добре. Понеже става въпрос за няколко лица, които са ми застанали на пътя.

– Аха! – възкликна Вердоха. – Услуга от такова естество ли имате предвид, сеньор Кортейо? Да ме наемете в качеството на вероломен убиец?

– Не, не, искам само да бъдете внимателен с няколко души, с които като нищо можете да изпаднете в разпра. А сетне, доколкото ви познавам, сигурно ще съумеете да се оправите.

– Разбирам. Значи, ако тези хора подхванат караница с мен и стане тъй, че отнесат някой куршум, хубаво намущкване или удар от сабя, тогава... хм?

– Ами тогава бих ви подарил Живачната земя.

– Caramba! Наистина ли? – запита Вердоха въодушевено. – Хубаво, ала тя не принадлежи на вас, а на граф Алфонсо де Родриганда.

– Той ще одобри.

– Да не искате да кажете, че ще подпише документа за дарение?

– Да, тъкмо това искам да кажа, сеньор Вердоха, нищо Друго.

– Ех, тогава горещо си пожелавам да срещна тия хора.

– Нищо по-лесно. Вероятно ще ги видите още утре.

– Къде?

– В хасиендата Дел Ерина.

– Сагајо! Да не би да имате предвид стария сенјор Педро Арбелец?
– Не него, а гостите му. Там са отседнали няколко души, за които с радост бих научил, че са заминали на она свят, по-точно в пъкьла.

– Кои са?

– На първо място един лекар от Германия, доктор Стернау се казва.

– Хубаво. Ще запомня името.

– По-нататък един немски моряк, Унгер май се казваше, а третият е испанец, нарича се Мариано, но е възможно и лейтенант Алфред де Лотрьовил.

– Значи тези тримата: Стернау, Унгер и Мариано или Лотрьовил. Няма да забравя имената. Та в случай, че тия започнат разправия с мен и аз се отърва от тях, Живачната земя е моя?

– Да.

– Кой ми го гарантира?

– Аз, с моята честна дума.

– Хм, това е гаранция, вярно, но не сигурна. Какво всъщност имате против онези хора? Нещо са ви оскърбили?

– Да.

– Я не ме занасяйте, сенјор Кортейо! Човек не би жертвал такова имение само заради възможността да си отмъсти. Трябва да има нещо друго.

– И така да е, вас какво ви засяга?

– Правилно. А защо не ги отстраните сам?

– Нима мога? Аз съм във враждебни отношения с Педро Арбелец и не бива да се мяркам в хасиендата Дел Ерина.

– Ами издебнете ги, когато я напуснат!

– Службата ми не позволява дълго отсъствие. Между другото за тая цел бях дошъл. Трябва да ви кажа, че бях вербувал хубава банда обесници...

– Срещу трима мъже? – подигра се капитанът.

– Тъй, тъй, присмивайте се! Ама тия трима негодници имат деветдесет и девет дявола в телата си!

– Което прави по тридесет и трима на човек. Добре, но както се вижда, не се справихте, а?

– Вярно. Те избиха част от хората ми и само по някаква случайност се изплъзнах с тези, с които ме видяхте.

– Сагамба! В такъв случай съм любопитен да се запозная с тримата юначаги. Значи вие вербувахте тия хора? И те, така да се каже, не държат много на онова, което човек нарича право и съвест?

– Не.

– Хм, биха могли да се използват. Стига все пак да ми ги отстъпите, сеньор!

Сякаш камък падна от сърцето на Кортейо. – С най-голямо удоволствие – рече той. – Наистина не знаех какво да правя с тях. Те Ще минат през огън и пламък, само и само да отмъстят на онези тримата. С мен не би им се удала възможност.

– Хубаво, при мен ще я намерят. Утре на закуска ще поговоря с тях. Вие в Мексико сити ли се връщате?

– Да.

– Ще ви пратя известия веднага щом успея.

– След което документът за дарение или привидната покупка на часа ще замине за Испания за подпис от граф Алфонсо. Но как смятате да я захванете, та да отстраните тримата чужденци?

– Ще мога да кажа едва след като съм говорил с тях.

А сега ме извинете! Спете спокойно! Аз трябва по-напред да обхожда постовете. Хуарес е много строг в това отношение – забележи ли небрежност и офицерска глава ще отхвърчи.

Кортейо се обтегна в хамака, подсмивайки се доволно. Сега можеше спокойно и безгрижно да се завърне в столицата, убеден, че е поверил нещата си в най-добрите ръце. Той познаваше Вердоха като брутален, безсъвестен човек, който за Живачната земя би извършил не три, ами и десет, двадесет убийства. Впрочем тайно в себе си не мислеше да удържи на думата. Бъдеха ли убити тримата, човек ясно можеше да си представи случая. Вердоха сигурно нямаше да се осмели да изисква по съдебен път наградата за своето злодеяние – та нали тогава самият той би бил изгубен.

Докато Кортейо се отдаваше на тези мисли, въвн капитанът на личната охрана вървеше от пост на пост. Но и той мислеше повече за странната сделка, отколкото за съблюдаване на воинския си дълг.

„И тъй, не оскърбление е причината да иска ония да умрат – размишляваше той. – Но какво тогава?“

Измина известно разстояние в тъмната нощ и отново подхвана разсъжденията:

„Цената, която испанецът плаща, е висока. Имениято се оценява на милион, а който брой милион, трябва да печели много повече. Но какво би могло да е? Графът дава Живачната земя, значи е застрашено цялото графство. Тогава нека помислим. Кои са тези тримата? Един лекар и един моряк – двамата немци. Третият е испанец – казва се Мариано или

Алфред де Лотрьовил. Звучи забулено в тайнственост. Изглежда той е човекът, когото всъщност касаят нещата.“

Вердоха продължаваше обиколката, но не бе в състояние да се откъсне от мислите по огромната изгода, която обещаваеше сделката.

„Но дали и Кортейо ще сдържи думата си? – усъмни се той.

– Познавам го като безспорен хитрец. Какво ще стане, ако аз очистиш тримата, а той се направи сетне, че не знае нищо за цялата тая работа? Живачната земя отива по дяволите. Ама и Кортейо ще иде по дяволите, това е ясно. Ще оставя нещата да преспят.“

Той се върна в квартирата си и се изтегна в леглото. На заранта нареди да му доведат спътниците на Кортейо и се зае с тях в негово присъствие.

– Какви сте всъщност? – запита ги. Безделникът, който вчера бе говорил от името на всички, отвърна ухилен свойски:

– Сеньор Кортейо не ви ли каза? Ние сме бедни хорица и припечелваме хляба си по различни начини и средства.

– Значи не се замисляте много-много за начините и средствата? Не искате ли да припечелите малко хляб и при мен?

– Няма да стане, понеже сме на служба при сеньор Кортейо.

– Той ви отстъпи на мен.

– Охо! – викна човекът. – Истина ли е, сеньор Кортейо?

– Да – отвърна испанецът.

– Нямате това право, сеньор! Ние сме свободни мъже. Вие ни обещахте, че ще можем да отмъстим за нашите другари!

– Нямам време да ви водя по-нататък, но капитанът ще го стори вместо мен.

– Да – добави Вердоха. – Който се постави под мое предводителство, ще ме придружи до хасиендата Дел Ерина.

– Заедно с уланите?

– Не. Вие ще ни следвате. Има ли хасиендата ограда?

– Да, много здрава.

– Е, добре. Днес около полунощ – дотогава се скрийте някъде – един от вас да дойде на южния край на оградата. Ще ме намери там, за да му дам указания за действие.

– А как стоят нещата с възнаграждението?

– Остава си същото, както при сеньор Кортейо.

– Тогава сме доволни. Можем ли да потегляме?

– Не. Хуарес още нищо не е наредил.

Нехранимайковците засега се оттеглиха. Не всички бяха съгласни с

тоя обрат. Част от тях искаха по-скоро да се присъединят към отряда. А Вердоха се отправи към квартирата на Хуарес и не след дълго получи заповед да доведе Кортейо. Когато онзи влезе, индианецът стоеше посред стаята и го прие с мрачна физиономия.

– Знаете ли на кого трябва да благодарите за живота си? – запита го той.

– Зная. Но щях да бъда погубен без вина.

– Мълчете! Сеньор Вердоха отговаря по-нататък за вас. За Мексико ли искате да тръгнете?

– Да.

– Там не бива да узнаят, че съм бил в Санта Роза, но ще го научат от вас. Значи не е разумно да ви пусна.

– Сеньор, аз ще мълча!

Хуарес направи презрителен жест и каза пренебрежително:

– Един бял никога не мълчи. Само индианецът е господар на езика си. Някой бял може и да съдържи думата си, но ако попреди поне се е закълел.

– Тогава нека се закълна, сеньор.

– Добре, закълнете се!

Кортейо бе принуден да вдигне ръка и се закълне, че няма да издаде срещата си с Хуарес.

– Сега можете да вървите – рече той. – Вземете хората си и си отбележете, че вие сте отговорен за тях!

Няколко минути по-късно Кортейо възседна коня си и напусна Санта Роза. Разбойниците го придружаваха, понеже никога не биваше да подозира, че са обвързани с Вердоха. Наброяваха само осем души, тъй като останалите пожелаха да служат на Хуарес. Едва след време се отделиха от Кортейо и по околен път се отправиха към хасиендата Дел Ерина. Малко след заминаването на Кортейо един тропет даде сигнал за потегляне. Уланите яхнаха конете. Хуарес застана с офицерите начело, след което полетяха по равнината с полудивите си животни.

Тежки бяха тогава времената за Мексико. Страната се бе отрекла от майка Испания, имаше собствен владетел, но не и силата да стане независима държава. Един президент изместваше друг, финансите се намираха в плачевно състояние, чиновничеството не чинеше нищо; за вяност, преданост, подчинение – дума не можеше да става. Никой военен не прекланяше глава; всеки офицер искаше да управлява, а всеки генерал с амбицията да стане президент. Онзи, който беше на кормилото, опитваше възможно най-бързо да изсмуче страната, защото знаеше, че

не му остава много време. Приемникът правеше същото – такъв беше и губернаторът на всяка отделна провинция. Накрая подчиненият не знаеше кому да се подчинява. Най-добре бяха хасиендеросите, които обитаваха най-отдалечените територии.

Посред тая бъркотия се бе появил Хуарес и за кратко време бе придобил такова голямо влияние, че макар да бе все още далеч от президентството, сключи договор дори със Съединените щати. Беше ту тук, ту там, за да вербува хора, възнаграждава или наказва. И днес една такава цел го водеше към хасиендата Вандакуа. Пристигна там, уланите предизвикаха с появата си всеобщ ужас. Хуарес скочи от коня и влезе в къщата, следван от неколцина офицери. Собственикът се намираше на втора закуска със семейството си, когато внушаващата страх личност пристъпи към него.

– Познаваш ли ме? – запита сурово индианецът.

– Не – отговори хасиендерото.

– Аз съм Хуарес.

Човекът пребледня и извика:

– О, Santa Madonna!

– Не призовавай Мадоната, напразно е! Тя няма да ти помогне! – произнесе мрачно Хуарес. – Ти си привърженик на президента Херера, нали?

Мъжът потръпна.

– Не! – заяви той.

– Не лъжи! – прогърмя индианецът. – Кореспондираш ли с неговите привърженици?

– Не.

– Ще се убедя. Търсете!

Заповедта се отнасяше за офицерите. Те дадоха знак на няколко войници да се приближат и започна основно претърсване на къщата. След известно време дойде един от офицерите с връзка писма и ги подаде мълчаливо на индианеца. Хуарес ги пое, без да продума и се зачете. При вида на писмата цветът на хасиендерото стана мъртвешко-бледен. Сега изпълнените му със страх очи бяха приковани към лицето на червенокожия. Близките му стояха безмълвно в ъгъла и очакваха с разтуптени сърца развързката. Най-сетне Хуарес приключи с четенето. Надигна се от мястото си и запита хасиендерото:

– Ти ли получи тези писма?

– Да.

– И ги прочете? И отговори?

– Да.

– Преди малко излъга. Ти си привърженик на президента. Член си на съзаклатието срещу свободата на народа. Ето ти наградата!

С тия думи той измъкна револвера си, прицели се и натисна спусъка. Улучен в челото, хасиендерото рухна на пода. Разнесе се многогласен вик на ужас. Хуарес се обърна с невъзмутимо спокойствие към близките на убития:

– Замълчете! Вие също носите вина, но няма да умрете. Ще напуснете къщата. Хасиендата конфискувам в полза на държавата. До един час да сте заминали. Ще ви отпусна коне да натоварите имуществото си. Запазете и парите си. А сега изчезвайте от очите ми!

– Можем ли да вземем мъртвия? – проплака жената.

– Да. Но сега да ви няма!

Трупът бе вдигнат и изнесен навън, а когато часът изтече, обитателите напуснаха със сълзи на очи хасиендата, която Хуарес предостави на войниците си за плячкосване. Сетне бяха заклани няколко говеда и започнаха пир на открито, колкото душа иска.

Докато Хуарес бе останал в стаята, Вердоха контролираше грабежа. Сега влезе при индианеца и онзи заговори:

– Така трябва да завърши всеки, който е вдигнал ръка срещу благо-то на отечеството. Вердоха, вие верен ли сте ми?

Той метна тигърски поглед към своя офицер. Вердоха отвърна спокойно:

– Да, сеньор, вие го знаете.

– Добре. Ще ви натоваря с една задача. Познавате ли добре провинцията Чиуауа?

– Там съм роден и близо до границата притежавам имение.

– Хубаво. Ще се отправите към столицата ѝ, която носи същото име и ще отстоявате там каузата ми. На първо време обаче ще ме придружите до хасиендата Дел Ерина!

– С военен ескорт ли ще замина?

– Ще получите един ескадрон, с останалите се връщам аз.

– Напред!

Няколко минути по-късно възседнаха конете и препуснаха, придружени само от няколко улани. Един от присъстващите вакуероси служеше за водач.

Още преди да стигнат хасиендата Дел Ерина, бяха забелязани. Помнели, обитателите ѝ затвориха здраво портата. Хуарес лично потропа.

– Кой е там? – попита Арбелец отвътре.

- Войници! Отворете!
- Какво искате?
- Сагамба, ще отворите или не?

Стернау, Унгер и Мариано стояха до хасиендерото.

- Да отворя ли? – попита тихо Арбелец.
- Да – отговори Стернау. – Та те са само няколко конника.

Когато вратата се отвори, Хуарес, придружен от Вердоха, прекрачи с коня в двора и измери със святкащи очи намиращите се пред него хора.

- Защо не се подчинявате? – прогърмя той.
- Не ви познавам – отвърна Арбелец. – Нима сте някой, комуто човек е длъжен да се подчинява?
- Аз съм Хуарес. Познато ли ви е името ми?
- Арбелец се поклони без каквото и да било смущение.
- Много добре го зная. Извинявайте, че не ви отворих веднага! Заповядайте в моя дом! Бъдете добре дошъл.

Той съпроводи двамата гости до приемната, където те се настаниха без много церемонии. Въпреки любезния прием, Хуарес не бе изгубил навъсеното си изражение. Той запита:

- Видяхте ли ни, когато идвахме?
- Да, сеньор.
- И видяхте, че сме войници?
- Така е.
- И въпреки всичко не отворихте? Поведението ви заслужава наказание!

– О, сеньор, президентът също има войници. Те нямаше да бъдат добре дошли при мен. Все пак не бих могъл да зная, че сте самият вие.

Чертите на Хуарес се разведриха.

- Значи аз наистина съм добре дошъл при вас?
- Най-сърдечно. Вие имате твърда ръка, сеньор, а такава липсва на нашата клета страна.

– Да. Твърдата ръка някои вече почувстваха. Дори преди малко един. Кажете, известна ли ви е хасиендата Вандакуа?

- Зная я много добре, та нали съм съсед.
- Каква аренда заслужава това имение, сеньор Арбелец?
- Ама тя не е имот под аренда, а собственост.
- Отговорете на въпроса ми! – нареди нетърпеливо Хуарес.
- Е, ако се намираще в по-добри ръце, човек би могъл да плаща десет хиляди песос, но при това състояние не.

– Добре, тогава вие ще я получите под аренда за седем хиляди песос.

Арбелец изгледа индианеца изумен.

– Сеньор, не ви разбирам.

– Говоря достатъчно ясно. Мисля, този наем е изгоден за вас. Конфискувал съм хасиендата в полза на държавата и сега я давам на вас.

– А собственикът? – обезпокои се Арбелец.

– Той умря от моя куршум, защото беше предател. Семейството му е изселено от имението. Решавайте бързо, сеньор!

– Щом нещата стоят така, казвам „да“. Но...

– Никакво „но“! Донесете пособия за писане! Нека уредим нещата.

Както всичко, което Хуарес поемаше в ръце, така и тая работа бе уредена с експресна бързина и все пак грижливо и както подобава. Сетне той каза:

– Този сеньор е ротмистър Вердоха. Той ще отседне за няколко дни при вас с ескадрона си. Можете ли да им подсигурите прехрана?

Арбелец отвърна положително, въпреки че би предпочел да каже „не“.

– Хората ще пристигнат привечер. Погрижете се за тях, а сметката уредете после с ротмистъра. Сбогом!

Той се изправи и закричи навън. Вердоха го последва. Препуснаха в галоп с ескорта си, оставяйки в недоумение обитателите на хасиендата Дел Ерина.

Защо е трябвало да умре съседът? Защо тъкмо Педро Арбелец поемаше арендата? Значи този мъж беше Хуарес, великият индианец, пред когото трепереше цяло Мексико, но и същевременно обичаше или ненавиждаше. Онези, които си задаваха тия въпроси, не подозираха какви последици ще има за тях разпореждането на този човек.

Когато Хуарес пристигна в хасиендата Вандакуа, намери пред къщата струпано всичко, което уланите смятаха за ценно да задържат. Плячката бе разпределена и колкото и малко да се падна на човек, все пак предизвика безкрайна радост у несвикналите на изобилие хора. След като и това отмина, ротмистърът Вердоха получи инструкции. Неговият престой при Арбелец имаше единствената цел да отпочинат и укрепнат конете, тъй като пътят до Чиуауа бе доста тежък. Вердоха не биваше да се застоява много в хасиендата Дел Ерина, а сетне да опита бързо да достигне местоназначението си, където щеше да действа според указанията на настоящия си началник. Дълго време двамата беседваха тихо и поверително. Виждаше се, че обсъждат извънредно важни неща.

Накрая обаче Хуарес и ротмистърът се разделиха с едно просто ръкостискане.

Хуарес яхна коня и полетя с ескадрона си обратно по пътя, по който бе дошъл преди обяд. Той приличаше на Ангел на отмъщението, който изчезваше също така бързо, както се бе появил, но оставящ винаги зад себе си кървавата следа на своето дело.

Седма глава

Капитанът на уланите

Беше времето на вечерния здрач, когато гръмък конски тропот извести приближаването на уланите. В сградата щяха да се помешават само офицерите, докато войниците трябваше да си създадат удобства, доколкото могат под открито небе. Капитан Вердоха бе отведен с офицерите си в приемната. След питието за добре дошли влезе старата Хермес да заведе сеньорите до стаите им. Ема Арбелец бе напуснала болничното легло на своя любим, за да надникне още веднъж дали всичко е наред в тези помещения. Тя стоеше в стаята, предназначена за капитана, и ето че долови стъпките му. Беше твърде късно да се оттегли. Той отвори вратата да влезе и видя Ема в средата на помещението. Тя и по-рано си беше красива, ала сега грижите покрай любимия бяха наложили нещо върху чертите ѝ, което засилваше въздействието на нейната външност. Слънчевият диск тъкмо потъваше зад небосклона. Неговите последни лъчи нахлуваха през прозореца и заливаха фигурата на девойката със златисто-розово сияние. Вердоха се закова смаян. Почувства се завладян, но не от онова въодушевление, породено от любов и почитание към красотата, а от внезапен, страстен порив, свойствен за един оскоत्याл, жаден за наслади човек.

Ема се поклони изчервена и помоли:

– Заповядайте, сеньор! Намирате се във вашето жилище.

Вердоха последва поканата и поздрави с добрия маниер на светски човек.

– Възхитен съм да видя жилището си, превърнато от присъствието на красотата в свещен кът – отговори той, – и моля снизходителното ви извинение, задето оскверних с влизането си тая светая светих.

Тя бе понечила да му подаде ръка за добре дошъл, според мексиканските обичаи, ала сега отново я дръпна. В неговите маниери, думи, в лицето му имаше нещо, което ѝ подежда отблъскващо.

– О, моля, моля, цялото свещенодействие се състоеше само да погледна дали са се погрижили достатъчно за вашите удобства – произнесе красивата мексиканка.

– Ах, но тогава вие сте домашният дух-закрилник! Може би дори...?

– Хасиендерото е мой баща – каза късо тя.

– Благодаря, сеньорита! Моето име е Вердоха. Ротмистър на улани-те съм и в този миг се чувствам безкрайно щастлив, че имам възможност да целуна прелестната ви ръчица.

Вердоха посегна към ръката ѝ, но тя съумя да се справи, плъзна се край него и достигна вратата.

– Чакайте! – викна той. – Няма да ви пусна току-тъй. Капитанът поиска да улови Ема, ала по-бърза от ръката му, тя се стрелна навън и хлопна вратата след себе си. Той спря и дълго гледа втренчен нататък.

– Saramba! – изруга. – Каква красота! Все още не бях се чувствал както сега – да се влюбя така от пръв поглед. Прелестна квартира. Да имах склонност към брак, сигурно щях да се оставя да претърпя крушение на тази красива подводна скала.

Ема беше щастлива, че се измъкна благополучно. Нечистата страст, с която я бяха докоснали очите на този мъж, я уплаши и тя се зарече да отбягва неговата близост. Отправи се към болничната стая, където сега бе постоянното ѝ местожителство. Там завари Стернау и Унгер, които седяха край болния. Неговото състояние беше задоволително. Операцията бе минала отлично, а треската от раната не създаваше грижи. Той се намираше в пълно съзнание и разговаряше с лекаря за по-нататъшния ход на своето оздравяване. Когато съгледа любимата, по бледото му лице плъзна руменина от радост.

– Ела насам, Ема – помолѝ. – Помисли само, сеньор доктор Стернау твърди, че познава моята родина. Ема даде вид, като да е нещо ново за нея.

– Ах, каква щастлива среща!

– Така е. Познава и моя брат. Видял го е преди отпътуването си.

Същият този брат седеше зад завесата на прозореца. Че той е тук, оздравяващият още не биваше да знае. Необходимо бе да се предпазва от всякакво вълнение, било то радостно или тъжно. Следствие здравословното състояние и последвалата операция, той бе толкова изтощен, че кажи-речи постоянно спеше или се намираше в някаква нереална полу-будност, така че моментите на прояснение, както сегашния, бяха рядкост. Едва Стернау се бе надигнал и Ема зае неговото място, а болният улови ръката ѝ, усмихна се щастливо и затвори очи. Антон Унгер заспа с нейната ръка в своята.

– Вече нямате ли опасения? – прошепна Ема към лекаря.

– Не. Несмушаваното спокойствие и здравият сън бързо ще го укрепят физически и душевно. Нашата грижа е само да подпомагаме природата, като го държим далеч от всякакви тревоги. Но вие самата трябва

да си дават почивка, в противен случай оздравяването на единия ще допринесе за разболяването на другия.

– О, аз съм силна, сеньор! – увери тя. – Не се безпокойте за мен!

Стернау тръгна и повика Унгер. Излязоха пред къщата да позаяпат лагерния живот на войниците. Там се срещнаха с Мариано, привлечен от същото намерение. Уланите бяха заети с пренасяне на дърва за лагерния огън. Бяха пуснали конете да пасат, а седлата щяха да им служат за възглавници. Арбелец се бе разпоредил да им предоставят един бик, който те бяха заклали и сега режеха на късове. Всичко това предлагаше една оживена, шумна гледка, която мъжете известно време наблюдаваха.

Сетне настъпи часът за вечеря. Приятелите се отправиха към трапезарията, където скоро се появиха и офицерите. Първият поглед, който ротмистърът плъзна наоколо, бе да се убеди дали Ема присъства. Вердоха се почувствува измамен като забеляза, че не е дошла. Заместваше я старата добра Мария Хермоес. Арбелец представи гостите един на друг. Мексиканските офицери се държаха учтиво, но сдържано към чужденците. Изискани кабалероси като тях не изпитваха нужда да се домогват до благоволението на някакъв си немец.

Вердоха оглеждаше Стернау, Унгер и Мариано. Ето кои значи бяха хората, чиято смърт щеше да му донесе земен имот, оценен за стотици хиляди. Очите му плъзнаха бързо по Мариано и Унгер и спряха на Стернау. Неговата могъща фигура не пропусна възможността да окаже въздействието си. С тоя мъж не бе леко да се подхване разпра, та той беше цял исполин, по-силен и от самия Вердоха. А какво самочувствие лъхаше от всяка изговорена от него дума! Ротмистърът реши да търси късмета си при този човек само в хитростта.

В хода на разговора – по време на вечерята – Арбелец направи една забележка, за която Вердоха веднага се улови.

– За нас е не само радост, а и успокоение да ви видим тук, сеньор – каза хасиендерото. – Вчера ни застрашаваше голяма опасност.

– Опасност? – попита Вердоха с привидна непринуденост.

– Очакваше се да ни нападне шайка разбойници – поясни Арбелец.

– В такъв случай шайката трябва да е била значителна.

– Над тридесет човека.

– Ascuas! Щом се събират и такива банди, необходимо е да се стегнат здраво юздите. За хасиендата ли се касаеше или бяха хвърлили око на някои хора?

– В действителност последното, но тъй като тези хора се намираха

на сигурно място под моя покрив, онези планираха да ни нападнат, разрушат всичко и ни избият.

– Demonio! Мога ли да науча за кои хора се отнасяше?

– Разбира се. Това са сеньорите Стернау, Мариано и Унгер.

– Странно! Как се отървахте от хубостниците?

– Нашият сеньор Стернау простреля част от тях, правейки ги небоеспособни.

Ротмистърът погледна изумено към споменатия, а останалите офицери се усмихнаха с чувство на превъзходство и неверие.

– Но все пак сигурно само неколцина? – попита Вердоха.

– Около една трета от бандата.

– И сеньор Стернау го постигна съвсем сам?

– Да. Имаше само един придружител.

– Звучи направо невероятно. Десет души да се оставят да бъдат ранени от един-единствен, без каквато и да било съпротива? Нещо ни заблуждавате!

– И все пак е вярно – рече хасиендерото екзалтирано. – Нека разкажа!

Стернау метна недоволен поглед на Арбелец.

– Оставете, моля! Случилото се не е никакво геройство.

– Да извадиш десет човека от строя, без самият ти да си ранен, наистина си е геройство – отвърна ротмистърът, – и да се надявам, сеньор, че нямате нищо напротив да добием представа за този завладяващ случай.

Стернау дигна рамене като човек, примирил се с неизбежното. Арбелец влезе в ролята на разказвач и го стори така картинно, че офицерите не откъснаха поглед от устата му до последната дума.

– Почти не е за вярване! – възкликна ротмистърът. – Сеньор Стернау, приемоте сърдечните ми поздравления!

– Благодаря! – обади се онзи хладно.

– Проявата на подобна храброст не е за чудене – вметна Арбелец. – Слушал ли сте за индианския вожд Бизоновото чело, сеньор Вердоха?

– Да. Той е главатар на мищеките.

– А може би знаете онзи ловец от Севера, когото наричат Матава-се?

– Да. Той е прочут като силен и безогледно дързък мъж.

– Е, сеньор Стернау е този ловец, а Бизоновото чело бе неговият спътник до Пролома на ягуара.

Офицерите възкликнаха изненадано.

– Вярно ли, сеньор Стернау? – попита ротмистърът.

– Така е – потвърди този, – въпреки че бих предпочел персоната ми да не излиза по този начин на преден план.

На Вердоха му сечеше пипето. Той си каза: „Мариано е главното лице в тайната и щом този «Господар на скалите» се е заел, трябва да е много ценна.“ Реши да действа направо и запита:

– Но как стана тъй, че тъкмо тези трима сеньори са били взети на мерника?

– Ще ви обясня – отвърна хасиендерото. Но преди да започне, Стернау се намеси:

– Това е лична работа и не вярвам да заинтересува сеньор Вердоха. Хайде да прекратяваме!

Арбелец прие мълчаливо напълно заслужения упрек. Ротмистърът обаче не остана доволен и попита:

– Пролома на ягуара далеч ли е оттук?

– За един час се стига – поясни Стернау.

– Любопитен съм да видя мястото. Ще имате ли добрината да ме придружите дотам, сеньор Стернау?

– На вашите услуги – отвърна запитаният. По лицето на ротмистъра плъзна доволство, което той не успя да прикрие веднага. Свикнал да внимава и за най-дребните неща, Стернау го забеляза. Мина му през ума, че ротмистърът има някакво основание да се радва на полученото съгласие. Ето защо стана предпазлив и недоверчив, но не го каза.

– И кога можем да тръгнем? – запита Вердоха.

– Когато ви е удобно, сеньор – отвърна Стернау.

– Тогава ще си позволя да ви съобщя часа.

Така тази тема бе приключена и в по-нататъшния ход на разговора повече не бе засегната.

След вечеря офицерите се отпавиха по стаите си. Един от лейтенантите – млад авантюрист – застана на прозореца да се наслади на осветената от бивачните огньове околност. Ето че забеляза бяла женска дреха, която изпъкваше на тъмния фон хрусталаци в цветната градина. Мексиканецът не пропуска случая да се поразвлече с някоя дама. Той рядко среща отпор и лейтенант Пардеро много не се замисли да опита малко да се позабавлява. Войниците бяха пощадили градината, не бяха проникнали в нея, тъй че Каря бе съвсем сама.

Тя мислеше за граф Алфонсо, когото бе обичала и се удивляваше как е било възможно да дари сърцето си на подобен човек. Сега го ненавиждаше. Мислеше и за Мечешко сърце – храбрият главатар на апачите,

когото бе обикнала и не проумяваше първоначалната си хладнина и безразличие към такъв воин.

Колко щастлива би била да го види отново. От мислите я откъснаха прозвучалите наблизко тихи стъпки. Огледа се и видя лейтенанта. Каря поиска да се отдалечи, ала той ѝ препречи пътя и помоли с лек поклон:

– Не ме отбягвайте, сеньорита! Ще ми е съвестно, ако съм смутил насладата ви от великолепното ухание на цветята.

Индианката го изгледа изпитателно.

– Кого търсите, сеньор?

– Никого не търся – отговори Пардеро. – Красивата вечер ме доведе в градината. Да не би достъпът тук да е забранен?

– За гостите на къщата е отворено навсякъде.

– Но навярно моето присъствие ви смущава, красива сеньорита?

– Каря не се смущава от никой – отби атаката тя. – И за двама ни има място в градината.

Това бе намек за лейтенанта да се отстрани, ала той даде вид, че не го е доловил, приближи крачка към момичето и запита:

– Каря ли казвате? Как се озовахте в тая хасиенда?

– Сеньорита Ема е моя приятелка.

– Коя е сеньорита Ема?

– Още ли не сте я видял? Тя е дъщерята на дон Педро Арбелец.

– Имате ли други близки тук?

– Бизоновото чело е мой брат.

– Я гледай ти – възкликна неприятно засегнат оня, – Бизоновото чело, вождът на мищеките? Понастоящем той в хасиендата ли е?

– Не.

– Но вчера вождът все пак е бил тук. Нали е ходил със сеньор Стернау до Пролома на ягуара и взел участие в битката?

– Бизоновото чело е свободен мъж. Той идва и си отива когато пожелае и никому не казва какво прави.

– Слушал съм много за него и все славни неща. Той е крал на сибореросите, но че има такава сестра – не знаех.

Пардеро улови ръката на индианката да я целуне, но преди да се случило, тя я издърпа и обръщайки се, извика:

– Лека нощ, сеньор!

В същия миг един от лагерните огньове високо се разгоря и пламъците осветиха нежните, фини линии на мургавото лице на красивата индианка.

– Не бягайте, сеньорита – помоли той, – та аз не съм ви враг! Аз ви

обичам!

– Обичате ме? – попита тя. – Как е възможно? Ами че вие не ме познавате!

– Ето как се заблуждавате, сеньорита. Любовта се спуска като мълния, като падаща звезда, която внезапно просветва. Така дойде тя при мен.

– Да, любовта на белите идва като мълния, която унищожава всичко и като падаща звезда, която се появява за един-единствен миг и угасва. Любовта на белите е покварата, неверността и фалшът.

Каря се обърна да си върви. Тогава Пардеро я улови през кръста и направи опит да я притегли към себе си. Но фигурата ѝ сякаш придоби по-голям ръст и сила. Черните ѝ очи запламтяха насреща му като очите на пантера. Отскубна се със змиевидно движение и каза:

– Пусни ме! Кой ти е дал разрешение да ме докосваш?

– Дава ми го моята любов.

Лейтенантът отново я улови. Индианката отметна глава и опита да се измъкне.

– Махай се от мен! – викна. – Иначе...

– Иначе какво? – запита той.

В същия миг на индианката се удаде да освободи дясната си ръка и без да губи време удари с юмрук натрапника с такава сила под брадичката, че главата на она отлетя към врата.

– Demonio! – изруга той. – Почакай, дявол такъв! Ще ми платиш за това!

Пардеро неволно бе пуснал Каря и сега опита отново да я хване, ала тя бързо се плъзна по пясъчната алея към входа на градината. Той се понесе след нея.

Ротмистърът също бе отворил прозореца си, за да осигури свободен излаз на дима от цигарата. Той крачеше замислено напред-назад из стаята и по едно време мина край отворения прозорец. Погледът му случайно се насочи надолу към градината и бе прикован от бялата рокля на Каря. Напрегна очи и забеляза, че до женския силует стои някакъв мъж.

– Ascuas, коя ли е? – запита се. Дали не е хасиендерита? И кой ли е обесникът при нея? Сега ще се запозная с него.

Той тръгна бързо към вратата и се отправи надолу към градината. Тъкмо бе отворил портата и възнамеряваше да влезе и ето че насреща му полетя бялата фигура без да го е забелязала в устремния си бяг.

– Ах, сеньорита – възкликна Вердоха.

Едва тогава тя го съгледа и спря. Той понечи да я хване, но тя

замахна и го удари точно както преди малко лейтенанта, с юмрук в гърлото, от което онзи я изпусна и се отметна назад.

– Saramba! – извика. – Що за котка? В този миг дотича със скокове лейтенантът и без да го е забелязал, поиска да отmine.

– Лейтенант Пардеро! – ухили се Вердоха. – Вие ли сте? Накъде така бързо?

При този повик Пардеро спря.

– А-а, капитане! Срещна ли ви онова малко дяволче?

– Действително. И не само го видях, ами и почувствах!

– Почувствахте? – удиви се лейтенантът.

– Да, за жалост! – гласеше отговорът. – Юмрукът ѝ се срещна с гърлото ми.

– Проклятие! Значи и на вас е провървяло, както на мен!

– Как така?

– Гледахте през прозореца...

– Вярно.

– Забелязахте една бяла рокля...

– И това.

– Помислихте да отидете и си вземете една целувка или нещо подобно.

– Признавам.

– И тръгнахте надолу към градината.

– Известната ви проникателност отгатна и тук.

– Значи сме имали едно и също намерение и извоювахме един и същи успех – разсмя се лейтенантът.

Ротмистърът беше началник, ала в Мексико служебните отношения са различни от тези в Германия. Впрочем сега двамата не се намираха на служба и, което бе най-главното, бяха приятели, знаеха се и се подкрепяха в своите малки и големи авантюри. Това бе предпоставката да разговарят сега без всякакви задръжки и да се осмиват един-друг.

– Та коя беше малката? – попита ротмистърът.

– Каря се казва и е индианка. Изглежда е компаньонка на щерката на дома.

– На щерката? Значи на сеньорита Ема?

– Да. Познавате ли тази Ема? Красива ли е?

– Още по-красива от Каря, далеч по-красива!

– Това говори много. Може би е и отзивчива?

– Не намирам. В тая къща обитателите май имат манастирски разбирания. Ще ви направя едно предложение, Пардеро. Желаете ли

малката индианка?

– На каквато и да е цена. А вие малката сеньорита Ема?

– Също на каквато и да е цена. Да си помогнем един на друг!

– Съгласен. Ето ръката ми.

– Дадено! На първо време се касае да разберем дали сърцата им са вече заети. Навярно е така, ако се съди по студенината, която изпитахме.

– Може би ни е предварил доктор Стернау.

– Не мисля, по-скоро оня Мариано ми изглежда съмнителен. Не забелязахте ли, че хасиендерото опитва да го изтъкне по един мълчалив, небиещ на очи, изискан начин? Това почти навява мисълта, че той е най-високопоставеният от тримата.

– Не съм имал повод да се вирам толкова внимателно. А сега ми позволете да отида да спя! Онова момиче има юмрук на атлет, да не очаква човек от малките й, меки ръчички. Тилът ме боли и така ми се е вдървил, сякаш е стругован от дърво.

– Тогава отспете си, лейтенант! Утре ще подновим атаката и дори мисля, че ще сполучим. Лека нощ!

– Лека нощ, сеньор Вердоха.

Пардеро си тръгна, ала ротмистърът се позабави в градината, докато часовникът му показва, че приближава дванайсет. Тогава се престори, че прави обход и опита да стигне незабелязано южния край на оградата. Това бе мястото, което бе определил на бандита.

Онзи вече беше пристигнал и клечеше в най-дълбоката сянка, където никой не би могъл да го забележи – ротмистърът също.

– Сеньор! – прошепна, когато Вердоха се промъкваше край него.

– А-а, ти ли си? – попита заговореният, спирайки. – Къде са спътниците ти?

– Наблизо.

– Да не ги забележат?

– Не бери грижа! Е, какво ще ни наредиш?

– Познаваш ли лично оня Стернау?

– Не. Никой от нас не го познава.

– Това е неприятно. Той ще язди с мен до Пролома на ягуара.

– И ние да го изчакаме там?

– Да го изчакате и застреляйте.

– Ще го сторим, поврага, ще го сторим! Той е убил нашите другари, той също ще умре, той и останалите.

– Но вие не го познавате. Още не зная кой ще ни придружава. Не

мога да яздя само с него и сигурно ще взема някой от моите хора. Може да дойдат и други. Какъв знак да ти дам, та да го отличиш?

– Опиши ми го!

– По-висок и крепко сложен е и от мен, има руса брада. Какви дрехи ще носи и какъв кон ще язди, днес не мога да кажа.

– Добре тогава, нека си определим някакъв знак, по който да го разпознаем. Дръж се, доколкото е възможно, винаги от дясната му страна!

– Дали ще е достатъчно?

– Напълно. А с другите двама какво?

– Тях ще ви предоставя при друга възможност. Най-важното – да се навърташ всяка вечер към полунощ тук. Така винаги ще можем да разговаряме. А сега да се разделяме. Някой може да ни забележи.

Вердоха си отиде, легна и заспа много спокойно. Току-що уговореното покушение върху човешки живот не тегнеше ни най-малко върху съвестта му.

На първата закуска на другия ден, на която се събраха всички, ротмистърът отвори дума за планиваната езда до Пролома на ягуара. Той смяташе, че е целесъобразно да използват утрото и Стернау заяви, че е готов.

Двамата лейтенанти помолиха да ги вземат с тях, което им бе позволено с готовност. От другите никой нямаше да вземе участие, тъй като офицерите не им допадаха. Такова бе желанието и на Вердоха. Стернау беше единственият цивилен сред тях и нямаше как да бъде сбъркан, куршумът непременно трябваше да го улучи. Яздеха по пътя, по който Стернау бе минал с Бизоновото чело. Той беше водачът. В гората слязоха от конете, тъй като на някои места се налагаше да ги водят. Наближаваха пролома. Почти бяха стигнали входа и Стернау спря.

– Да оставим конете тук – рече той. – Нека пасат до връщането ни.

Останалите се съгласиха, след което закрчиха нататък без животните. Въръжението на Стернау се състоеше от пушката и втъкнатия в пояса нож. Когато стигнаха входа на пролома, той внезапно спря да огледа тревата.

– Какво търсите? – попита ротмистърът.

– Хм, да вървим нататък!

Нищо повече не каза немецът, ала очите му бяха приковани към земята. В пролома ротмистърът застана до него. Той претърсваше с поглед околните стени и периферията – всеки миг можеше да проехти смъртоносният изстрел. Бяха минути на мъчително очакване.

– Значи тук беше, сеньор? – запита ротмистърът.

– Да – потвърди просто Стернау. Те заоглеждаха следите. Но не им направи впечатление, че Стернау се навежда повече, отколкото бе необходимо, че старателно дири прикритие зад телата им. Не видяха също как погледът му тайно опипва стените вляво и вдясно.

– Никак не е дребна работа – обади се Вердоха. – Вие действително сте голям стрелец, сеньор.

Стернау вдигна пренебрежително рамене.

– Не е кой знае какво да употребиш оръжието си в подходящ момент. Десетима видими неприятели е къде по-леко да се прострелят от един невидим.

– Един такъв навярно не би могъл да бъде застрелян – рече лейтенант Пардеро.

– Добрият стрелец ще повали и него – усмихна се Стернау, все още прикривайки се зад телата на другите.

– Това е невъзможно! – заяви ротмистърът.

– Да ви докажа ли обратното?

– Сторете го! – отзова се лейтенантът с любопитство.

– Тогава ще ви запитам, смятате ли, че тук има неприятел?

– Кой ще е и къде да се е натикал?

Стернау се усмихна с превъзходство.

– И все пак тук ме дебнат, за да ме убият.

При тия думи той смъкна пушката си от рамото и я взе под мишница.

Ротмистърът се стресна. Откъде знаеше Стернау, че животът му е страшен?

– Вие обичате да се шегувате, сеньор Стернау – каза офицерът.

– Ще ви убедя, че нещата са сериозни.

Едва го бе изрекъл, Стернау вдигна светкавично пушката, прицели се и дръпна два пъти спусъка. Многогласен крясък се разнесе от периферията на пролома надолу. Немецът се метна към същата страна и се понесе под прикритието на храсталаците с могъщи скокове към изхода на пролома, където изчезна. От първия му изстрел до този миг не бе минала и минута.

– Това пък какво беше? – извика Пардеро.

– Той уби някакъв човек – отвърна другият лейтенант.

– Опасен мъжага! – изстреля ротмистърът.

– Ние сме в опасност, трябва да се изтеглим! – викна Пардеро.

Те побързаха към входа на пролома и зачакаха. След известно време горе екнаха още два изстрела, сетне за дълго остана тихо. Така мина

навярно четвърт час, когато храстите прошумоляха непосредствено до тях и те сграбчиха оръжията си, поглеждайки изплашено нататък.

– Не се стряскайте, сеньори – прозвуча към тях. – Аз съм.

Показа се Стернау.

– Сеньор, каква беше тая работа, какво сторихте? – попита лейтенантът.

– Стрелях – засмя се запитаният.

– Това знаем. Но защо?

– При неизбежна самоотбрана, тъй като аз бях този, който щеше да бъде застрелян.

– Невъзможно! И кой ли! Откъде го знаете?

– Очите ми подсказаха.

– А ние нищо не забелязахме.

– Това е напълно разбираемо, тъй като вие не сте устмани. Сеньор ротмистърът забеляза, че преди малко разглеждах тревата. Видях следи от човешки крака, минали преди четвърт час. Водеха вдясно нагоре. Ето, погледнете насам, те още се виждат!

Той посочи земята. Въпреки всичките си старания, офицерите не различиха нищо.

– Да, да, за тая цел са необходими обучени очи – подметна Стернау. – Сега нататък! Понеже следите водеха вдясно към височината, при влизането ни в пролома огледах периферията му и забелязах няколко човешки глави, които се спотайваха зад растящите там храсталаци да ни подслушват. Те не можеха да видят, че ги наблюдавам, тъй като очите ми се намираха в сянката от периферията на шапката.

– Как можехте да знаете, че са неприятели? – запита Вердоха.

– Защото когато навлязохме в пролома, промушиха пушки през храстите. Ясно видях две цеви, насочени към нас.

– Sagamba! – изруга лейтенант Пардеро, който нямаше представа как стоят нещата. – Би могло да се отнася за нас, не за вас.

– Не, за мен се отнасяше. Зная го, имах причина да бъда нашрек, ето защо се прикривах постоянно зад тялото на сеньор ротмистъра, колкото по-навътре вървахме. Онзи, който искаше да ме застреля, трябваше да улучи първо него.

Ротмистърът зина уста.

– Сагајо – произнесе най-сетне, – значи всъщност аз съм бил, чийто живот се е намирал в опасност.

– Така е – засмя се Стернау. – При това ми направи впечатление, че мъжете се отнасяха грижовно към щита, който представлявахте за мен.

Тази забележка навя някои мисли на Вердоха. Дали Стернау не подозираше заговора? Немецът продължи:

– Впрочем за мен беше много лесно да се прикривам. Негодниците гледаха надолу отдясно, а сеньор ротмистърът имаше добрината да полага всички усилия само и само да се намира от дясната ми страна.

Ротмистърът пребледня. Сега не оставаше никакво съмнение, че е прозрял. Стернау подозираше кой носи вината за покушението. Той продължи да говори:

– Вие не видяхте пушките. Но аз много добре знам в каква посока от дулото на оръжието да търся главата на стрелеца. Когато дадох двата изстрела, улучих двама мъже в десните рамена. В същия миг обаче от гъсталака надникнаха още две пушки, затова отскочих надясно, където имах прикритие и се втурнах към изхода. Мошениците бяха избрали лошо мястото си, заслужават плесници за глупостта.

– И къде отидохте сетне? – попита Вердоха.

– Промъкнах се колкото може по-бързо натам, за да се явя в гръб на хората. Но когато стигнах мястото, те са били достатъчно умни да се махнат. Някъде надалеч все още се чуваше да пращят храстите и аз изпратих наслуки след тях още два куршума.

– Сеньор, вие сте рискувал много, когато сте съгледали насочените към вас пушки и все пак дойдохте с нас – обади се вторият лейтенант.

– Аз рискувах малко. Много повече рискуваха онези хора, като ме оставиха да видя цевите им, преди да са дали изстрел. Един опитен уестман никога не би постъпил така. Между другото сигурно не греша като си мисля, че вчера тези хора са били в Санта Роза с някой си Кортейо. И вие май дойдохте оттам?

Стернау направи изявлението с привидна равнодушие, ала ротмистърът долови нюанс на обвинение.

– Да, при Хуарес дойде някакъв си Пабло Кортейо тъкмо когато бяхме на масата – отвърна вторият лейтенант непринудено, без да подозира нищо.

Вердоха му хвърли яростен поглед, но онзи не го забеляза.

– Имаше ли хора с него? – попита Стернау.

– Да. Към двайсетина. Сеньор ротмистърът вероятно може да даде по-подробна информация.

– Защо сеньор ротмистърът?

– Защото той подслони оня Кортейо при себе си.

Втори яростен поглед бе отправен към лейтенанта, но и той бе толкова забелязан, колкото и първият. Само Стернау го улови, но се

направи, че не го забелязва и каза спокойно:

– Не мисля, че ще получа информация от сеньор Вердоха. В края на краищата нещата нали се уредиха.

Четиримата мъже се върнаха на мястото, където бяха оставили колетите си. Завариха ги да пасат спокойно, възседнаха и поеха към къщи, като през целия път Стернау не продума. Ротмистърът също се държа мълчаливо и само двамата лейтенанти си бърбеха полугласно. Стернау бе предмет на разговора. Неговата смелост, присъствие на духа и опитност бяха обсъдени с удивление, а не бе минал и час от пристигането им в хасиендата и всички войници вече знаеха за приключението, което бяха преживели техните офицери с безразсъдно дръзкия немец. Докато един само даваше оценка за поведението на Стернау, друг повдигна мнение, че сега могат да се чувстват по-сигурни, а трети съжаляваше, че са ранени само двама разбойника, а не избити всички.

Тъй като Стернау знаеше, че е наблюдаван от ротмистъра, се държеше далеч от всяка компания, а и по време на обяда направи само няколко общи забележки по днешното преживяване. Но когато следобед Вердоха предприе разходка с кон, извика Педро Арбелец и приятелите при себе си и сподели с тях подозренията си. Първоначално те помислиха, че се е заблудил, но сетне доводите му донякъде ги убедиха и бе взето решение да наблюдават внимателно ротмистъра и да внимават пред него.

Вечерта протече както предишната, само дето индианката не посмя да отиде в градината. Когато Вердоха пожела лека нощ, Стернау привидно също отиде да си легне, но се върна обратно по стълбите и се насочи към една от стаите, разположени край коридора на приземния етаж. Ако ротмистърът се намираше във връзка с оная сган убийци, беше ясно, че може да се съобщава с тях само през нощта. По тая причина Стернау реши да дебне от засада. Задната врата беше заключена и единствената възможност да се напусне сега сградата бе от предната, тъй че той непременно щеше да забележи Вердоха, колкото и тайно оня да го стореше.

Стернау откряна малко едното крило на прозореца, за да може по-добре да слуша и се отпусна на един стол. Замисли се за родината и своята съпруга, но скоро потисна тези мисли и насочи вниманието си към настоящето. Дълго седя така с остър, бодърстващ ум, докато наближи полунощ.

Тогава му се стори, че долавя някакъв шум в коридора. Наостри слух и чу предната врата – до която бе разположен неговият прозорец –

тихо да се отваря. Един остър взор през прозореца му показва фигурата на ротмистъра, който напусна предпазливо къщата и закрочи към портата. Тя не беше заключена, тъй като присъствието на уланите предполагаше достатъчна сигурност и защита. Необходимо бе да я държат отворена, за да могат офицери и войници да поддържат и през нощта връзка помежду си. Ротмистърът излезе на открито. Стернау скочи от прозореца, чието крило отново притвори, и се запромъква след офицера, но не навън в полето, а само до оградата на двора. Можеше да го гледа през нея и виждаше как ротмистърът бърза от огън към огън да обходи час по-скоро постовете. Онзи вървеше отвън, а немецът го следваше отвътре.

При един поглед назад към постройката Стернау забеляза горе на плоския покрив някакъв силует, който бавно крачеше напред-назад. Не можеше да различи чертите, но знаеше, че е Ема. Днес строго ѝ бе наредил да излиза на чист въздух, тъй като твърде много се напрягаше край болния. През деня Ема се страхуваше от среща с офицера и сега, когато любимият спеше, бе решила да се поразходи по покрива на къщата.

Ротмистърът бе прекосил целия лагер и вече би трябвало да се връща, ала той се насочи към южния край на оградата. Какво смяташе да прави там? Защо не вървеше изправен като всеки почтено разхождащ се човек? Стернау го последва отвътре с нечути стъпки и стигна до място, където отвън оградата двама души разговаряха помежду си. Чу някакъв непознат глас да казва:

– Ти самият ни се изпречи на пътя. Та нали щяхме да те улучим!

– Защо не залегнахте от лявата страна?

– Отдясно проломът се вижда по-добре, пък и кой е помислил, че оня ще се окаже толкова проникателен!

– Изглежда едва ли е всезнаещ. А аз не съм в състояние веднага да нахвърля нов план, първо трябва да изчакам и размисля. При това е възможно сенyor Стернау да ме наблюдава. Ето защо не бива да се среща-ме повече тук.

– Къде тогава?

– Имаш ли хартия и молив?

– Не.

– Но можеш да четеш и пишеш?

– Да.

– Ето няколко листа и молив, които донесох за теб. Ако човек тръгне оттук към Пролома на ягуара и стигне гората, между първите дървета ще съгледа един не много голям камък. Под него ще отида да пхна

указанията за вас преди обяд или когато въобще е възможно. Имате ли вие някакъв отговор, ще го търся на същото място. Разбрано?

– Да. Но, я кажи, сеньор, каква е оная фигура, дето се разхожда там горе на покрива напред-назад?

– Дори не съм я забелязал. А-а, това е Ема, дъщерята на хасиендерото. След малко ще отида да ѝ направя компания. Други въпроси да имаш?

– Не.

– Тогава върви! Но си отбележи: държите ли се още веднъж така непохватно като тая заран, край на сделката ни. Хапльовци не ми трябва. Лека нощ!

Когато Стернау чу последните две думи, се изтегли по най-бързия начин, промъкна се отново през прозореца и затвори. Беше узнал достатъчно. Подозренията не го подведоха. Гледаше на Вердоха като на смъртен враг. Той беше натоварен от Кортейо и правеше всичко възможно да изпълни заръката. Щастие бе, че Стернау узна тайника за известията, понеже сега лесно можеше да разстрои машинациите на своите врагове. Но какво смяташе да прави ротмистърът на покрива? Беше ли това само една лекомислена забележка или наистина щеше да потърси Ема? Налагаше се да изчака.

Скоро Стернау видя своя противник да влиза през портата, сетне го чу да пристъпя в коридора и тихо да изкачва стълбите. След няколко минути немецът отвори безшумно вратата на стаята и последва офицера. С недоловими стъпки изкачи бавно първото и второто стълбище. Последното продължаваше към плоския покрив с нещо като подвижна стълба. Излизаше се през един капак. Стернау стигна до него и го намери отворен. Подаде предпазливо глава и забеляза наблизко Ема и ротмистъра. Момичето се оглеждаше отчаяно.

– Наистина ли искате да ми избягате, сеньорита? – тъкмо питаше Вердоха.

– Трябва да си вървя – потвърди Ема и понечи да тръгне към капака.

– Стернау видя, че ротмистърът бе хванал девойката за ръка и я държеше здраво.

– Не, ще останете, сеньорита – отвърна офицерът. – Ще останете и чуете какво имам да ви кажа от цялото си сърце, от моята безкрайна любов. Елате, Ема, не се противете, защото това би било напразно!

– Най-горещо ви моля, пуснете ме да си вървя, сеньор! – помоли тя с тон, от който личеше сърдечната ѝ уплаха.

– Не, няма да ви пусна.

Вердоха се опита да я притегли към себе си. Отбранявайки се напразно, тя простена:

– Боже мой, ще викам за помощ!

С един бърз скок Стернау се намери до тях.

– Не, сеньорита, не е необходимо. Помощта е вече тук. Ако сеньор Вердоха не освободи ръката ви веднага, ще полети надолу в двора!

– Ах, сеньор Стернау! – продума с облекчение момичето. – Помогнете ми!

– Стернау! – изхриптя ротмистърът.

– Да, аз съм. Пуснете дамата!

Офицерът я обгърна още по-здравео и просъска:

– Какво правите тук? Как смееете да ми заповядвате!? Пръждосвайте се, нахалнико!

Едва бе изговорил тези думи, пестникът на Стернау процепа въздуха, стовари се със страшен удар върху главата на Вердоха и го повали. Сетне немецът се обърна към девойката, която офицерът насмалко не увлече със себе си.

– Елате, сеньорита, ще ви придружа до долу!

– О, Господи – проплака Ема, треперейки с цялото си тяло, – не съм сторила нищо, което да го окуражи за подобно държане!

– Зная – отвърна Стернау. – Такива хора са готови на всякакво злодеяние.

– Уланите ми оставиха за разходка само платформата на къщата, а сега ще трябва да се лиша и от нея.

– Не, сеньорита. Вие се нуждаете от почивка и свеж въздух и никой няма да ви отнеме вечерните разходки. Аз ще се погрижа в бъдеще да не ви смущават.

Той съпроводи Ема до вратата на болничната стая и се сбогува, тъй като тя искаше да остане при годеника си. Върна се в собственото си жилище, край което непременно трябваше да мине капитанът на уланите, притвори леко вратата и зачака. След доста време го чу да слиза с тихи стъпки от покрива и да се промъква по коридора. Едва сега Стернау се упути към леглото.

Ема бе толкова напрегната и разтревожена от нанесеното оскърбление, че лежеше в хамака край болничното легло, без да намери сън. Измъчваха я тягостни мисли. Уланите имаха намерение да останат още няколко дни в хасиендата. И понеже капитан Вердоха лесно би могъл да намери възможност да поднови посегателството, бе под въпрос дали ще

се озове навреме един такъв смел защитник. На баща си тя не можеше да разчита. Той не беше роден герой и трябваше да се съобразява с полудивите войници, та нали все пак бяха негови гости. По-нататък си каза, че ролята на защитник при настоящите обстоятелства е свързана с немалка опасност. Какво бяха двама или трима смели мъже срещу един многоброен отряд полудиви улани, от които приблизително всеки стоеше извън закона!

С тези мисли и страхове ѝ мина нощта. Толкова повече можеше да се отдава на тях, че болният не нарушаваше царящата в стаята тишина. Беше потънал в здрав, крепък сън и не се помръдна нито веднъж. Продължаваше да спи дори когато на утринта се вмъкна индианката, за да отмени по привичка Ема за известно време в домашните задължения.

– Беше ли спокойна нощта? – осведоми се Каря.

– Да – отвърна Ема. – Антонио спа непробудно и сега, слава Богу, се очаква оздравяването му да протича сигурно и без сътресения. Сеньор Стернау казваше, че съществуват опасения само от треската и евентуалните последици. Ние налагахме и давахме да пие на Антонио от нашия раменник, следствие на което треската едва се долавя. Надявам се Бог да го подкрепя и в най-скоро време да оздравее.

– Такова е и моето искрено желание – рече Каря. – Значи за сеньор Унгер почти можем да не храним опасения. Но аз се тревожа за твоето състояние. Изглеждаш толкова бледа и изпитана. Това нощно будуване твърде много те изтощава.

– Не е тъй. Ако се чувствам уморена, то не е от грижите покрай болния, а по съвсем друга причина.

Ема разказа тихо, за да не събуди спящия, инцидента на покрива. Каря я изслуша с пълно съчувствие и се видя принудена да спомене и своето стълкновение с лейтенант Пардеро в градината. Двете още изразяваха отвращението си от непростителното натрапничество, когато влезе Стернау. Намерението му бе да направи визитация на болния непосредствено преди пробуждането му, ето защо бе влязъл съвсем тихо и чу последните думи от разговора, без да бъде забелязан. А след като го видяха, вече бе късно за премълчаване. Той се извини и запита индианката:

– Как, нима и вие сте пострадала от подобни обноски като сеньорита Ема?

– Да, за жалост – потвърди тя.

– От кого?

– Лейтенант Пардеро ме задържа в градината, а когато избягах,

налетях право в ръцете на капитана, който поиска да ме улови.

– Мерзавци!

Само тази единствена дума произнесе Стернау, след което се обърна към спящия. Огледа го внимателно, преброи спокойното дишане и кимна доволен. А като чу, че е спал непробудно, каза с още по-разведрено лице:

– Нека го оставим да спи спокойно! Сънят и спокойствието са най-доброто средство за неговото възстановяване. След събуждането си може да види своя брат.

Осма глава Двоен дуел

Стернау предприе една утринна разходка навън по пасищата, улови си кон и препусна в галоп по саваната. Сетне се върна. Освободи коня и закрачи пеша към хасиендата. При портата се срещна с лейтенант Пардеро.

– А-а, сеньор Стернау! – подхвана офицерът не много учтиво. – Вас търсех.

– За какво? – запита Стернау кратко.

– Трябва да говоря с вас!

– Трябва? – имитира го немецът. – Значи ли, че съм принуден да ви изслушам?

– Разбира се – гласеше подигравателният отговор.

– Тъй да е, един културен човек не би отказал да изслуша някой, допускайки, че възприетата вежливост няма да бъде накърнена. Но пред вратата няма да разговарям с вас. Елате, ако обичате, в моята стая!

Лейтенантът се изчерви и отстъпи крачка назад.

– Говорите високомерно. За толкова ли важен се считате?

– Pshaw! Все пак ще признаете, че положението ни в гражданско, духовно и морално отношение не е равностойно. Въпреки това съм готов да ви изслушам.

Той се обърна да си върви, ала лейтенантът го хвана припряно за ръката и запита заплашително:

– Да не смятате, че морално стоя под вас?

– Аз никога не изричам предположения, казвам само онова, в чиято истинност съм убеден. Махнете ръката си от моята, не са ми по вкуса подобни допири.

Стернау отръска ръката на мексиканеца и тръгна. Тонът и погледът на немеца стреснаха лейтенанта. Той отстъпи, но го проследи с пламтящи очи и процеди:

– Самохвалко, ще има да се каеш! Тия немци са като мулета – носят търпеливо и без чувство за чест и най-големите товари. Но щукне ли им нещо в главата, стават опърничави и нагли. Тогава единствено тоягата може да ги укроти. Нека видим все пак дали Стернау ще остане толкова надменен, когато разбере за какво става дума!

Той изчака известно време и се отправи после към жилището на

Стернау. Онзи подозираше темата на разговора и прие влезлия със студен поклон.

– Виждате, сеньор, че идвам – поде мексиканецът иронично.

Стернау кимна мълчаливо.

– Ето защо се надявам, че сега ще бъда изслушан!

– Много вероятно, стига да се държите пристойно – отговори немецът.

Лейтенантът кипна.

– Сеньор, виждал ли сте ме някога непристоен?

– Да си дойдем на работата, сеньор Пардеро! – отвърна Стернау хладно.

– Добре, добре, засега можем да изоставим тая тема. Но аз не съм свикнал да разговарям прав.

Мексиканецът погледна към един от наличните столове. Стернау даде вид, че не е забелязал погледа и отвърна насмешливо:

– Тук не става въпрос за разговор, а за изслушване. Приетият излага молбата си правостоящ. Не ви ли отърва, ще считам настоящата среща за приключена.

Лицето на Пардеро пламна от гняв, очите му загоряха, а гласът трепереше, когато отвърна:

– Сеньор, при това положение повече не съм в състояние да ви считам за кабалеро!

– Вашето мнение ми е безразлично – усмихна се Стернау. – Но нека си дойдем на въпроса, моля! Нямам намерение да губя времето си в празни брътвежи.

Пардеро поиска да избухне. Но като видя, че Стернау посегна към шапката си, за да излезе, се овладя и заговори с възможно най-голяма невъзмутимост:

– Идвам по заръка на моя началник капитан Вердоха.

Тъй като Стернау не показва, че ще отговори на това въведение, мексиканецът изтърси:

– Признавате ли, че сте го оскърбил?

Стернау вдигна рамене.

– Аз само повалих този човек. Според вашите възгледи това може би е оскърбление.

– Да – викна лейтенантът, – разбира се, че е. Капитанът изисква удовлетворение!

– Аха-а! – проточи Стернау с добре изиграно удивление. – Удовлетворение? И го изисква чрез вас? Запознат ли сте с правилата на

дуела, сеньор Пардеро?

– Нима се съмнявате?

– Да. Съмнявам се във вашите познания по законите на дуела, понеже се наемате да станете секундант по работа, която ни най-малко не би ви покрила с чест. Знаете ли повода за удара, който получи от мен капитан Вердоха?

– Много добре – просьска запитаният с треперещ от ярост глас.

– Е, тогава ви презирам! Ударих капитана, защото беше оскърбил една порядъчна дама, която при това е дъщеря на неговия домакин. Онзи, който се нагърбва да посредничи при подобен случай, в моите очи е нравствена нула.

Тогава мексиканецът сграбчи сабята си, изтегли острието наполовина и ревна:

– Какво казахте? Как се осмелявате? Аз ще...

– Няма да сторите нищо! – рече спокойно Стернау. В очите му блесна светкавица, която би могла да стресне и по-храбър мъж от лейтенанта. Той продължи: – Снемете ръка от сабята, иначе ще я строша пред очите ви! Всъщност не ме учудва, че сте се заел с мисията на капитана, защото сте същият такъв голям мерзавец като него. Вие сте...

– Спри! – кресна лейтенантът вече преливащ от ярост. – Кажеш ли още една подобна дума и ще те пронижа! Ще измолиш ли прошка заради мерзавеца?

Пардеро измъкна напълно сабята и замахна за удар. Но в същия миг островърхото оръжие се намери в ръката на немца. Пардеро така и не разбра как му бе отнето. Стернау преви острието и захвърли парчетата пред краката на лейтенанта.

– Ето, да си белите ябълки! – каза му ухилен. – Вие сте оскърбил сеньорита Каря по същия начин, както вашият капитан, оскърби сеньорита Ема. Единият мерзавец е сравним по величина с другия. Ако не напуснете незабавно стаята ми, ще ви изхвърля през прозореца.

Стернау протегна заплашително ръка към противника. Она се плъзна чевръсто изпод нея и скочи към вратата. Там се обърна още веднъж и извика с протегнат към немца пестник:

– Ще се разкайваш за това, и то много скоро! Ще трябва да се биеш и с двама ни и все единият ще те очисти, стига дяволът да не се е вселил в тебе!

Пардеро бързо се измъкна. Стернау запали спокойно цигара и с равнодушие зачака развоя на събитията. Търпението му не бе подложено на дълго изпитание, тъй като след четвърт час на вратата се почука и

на неговото „Влез!“, пристъпи другият лейтенант, поклони се вежливо и каза с учтив тон:

– Извинете ме за безпокойството, сеньор Стернау! Бихте ли ми посветил най-много пет минутки?

– С удоволствие, сеньор. Седнете, моля, и се обслужете с цигара!

Офицерът бе изненадан от любезното отношение. Лейтенантът му бе разказал за поведението на Стернау, ала вместо да го завари сега кипящ от ярост, бе посрещнат с изискана учтивост. Онова, което един европейски офицер не би извършил като секундант, лейтенантът стори: взе една цигара и я запали от Стернау. Когато двамата се настаниха един срещу друг, лейтенантът започна:

– Искрено признавам, не идвам с удоволствие при вас, сеньор, по-неже работата, която ме води, е враждебна.

– Говорете, без да се смущавате, сеньор, Вече съм достатъчно подготвен за това, което ми носите.

– Добре, идвам по поръка на сеньорите Вердоха и Пардеро, които смятат, че са оскърбени от вас.

Стернау кимна с разбиране.

– Вие употребихте правилния израз. Сеньорите смятат, че са оскърбени от мен, но напротив – те самите оскърбиха две беззащитни дами, но после намериха в мое лице отмъстител. И сега вие, сеньор, ми носите покана за дуел?

– Да, сеньор Стернау.

– И с кого ще се бия?

– С двамата.

– Хм! Съжалявам за вас, защото сте пратеник на мъже, които не мога да уважавам. Всъщност не би трябвало да приемам поканата, тъй като човек се бие само с хора на честта. Но не ми се иска да ви засягам, та вие разговаряхте толкова учтиво с мен. Отчитам също така, че се намирам понастоящем в страна, в която схващането за чест може би още не е постигнало необходимото избистряне. Ето защо ще потвърдя поканата. Изразиха ли вече двамата сеньори някакви желания?

– Да, да, така е! Капитанът желае да се бие със сабя, а лейтенантът с пистолет.

– Вярвам го! – усмихна се ведро Стернау. – Аз строших сабята на лейтенанта. Известно му е следователно, че умея да боравя с това оръжие и е избрал пистолети. Склонен съм да изпълня исканията на двамата сеньори, но само при две условия.

– Нека ги чуя, сеньор.

– Ще се бия с капитана, докато някоя рана принуди единия от двама ни да пусне сабята.

– Това вероятно ще бъде потвърдено.

– А с лейтенанта ще стреляме от късо разстояние с две заредени цеви. Дистанцията е три крачки, като всеки има два куршума.

– Боже мой, сеньор, по тоя начин отивате на сигурна смърт! – обърна внимание офицерът. – Изплъзнете ли се от капитана, от лейтенант Пардеро няма измъкване. Той е най-добрият стрелец с пистолет, който познавам.

– Може да има и по-добър от него – засмя се Стернау. – Не се безпокойте, аз не се страхувам от лейтенант Пардеро! Останалото уговорете със сеньор Мариано, който ще има любезността да бъде мой секундант.

– А свидетели, безпристрастни?

– Нямаме нужда!

– Лекар?

– Също не. Впрочем аз самият съм лекар.

Офицерът тръгна. Когато се отдалечи, Стернау потърси Мариано, за да го въведе в нещата. Младият мъж изрази готовност да секундира и отиде да намери секунданта на двамата противници. Не мина много време и той се върна с известието, че условията на Стернау са приети. Като поканен на дуел, последният имаше правото да занесе собствените си револвери и тъй като бе сигурен в тях, се чувстваше уверен в успеха.

От този миг той не се отдели от прозореца на стаята си. Знаеше какво ще се случи и държеше изхода на хазиендата под око. Когато слънцето достигна връхната си точка, капитанът се метна на коня и се отдалечи. Стернау подозираше, че възнамерява да пъкне писмо под камъка и нареди да изведат и неговия кон. Едва бе изчезнал капитанът на северния хоризонт, Стернау препусна на юг. И двамата имаха за цел да заблудят останалите, понеже мястото, където се намираще камъкът, бе разположено на запад.

В момента, от който вече не можеше да бъде видян, Стернау се насочи на запад и пришпори коня към най-голямата бързина, на която бе способен. Искаше му се да стигне там преди капитана. И понеже не се изключваше вероятността неговият съучастник да е наблизил, се изискваше най-голяма предпазливост. Колкото повече приближаваше, толкова по-внимателен ставаше Стернау. Той отбягваше всички открити терени и грижливо се прикриваше. Накрая слезе от коня, поведе го в един шубрак и там го върза. Сетне продължи пътя си пеша. Когато се

озова в близост до камъка, легна на земята и запълзя тихо и предпазливо. Най-после го забеляза и описа широк кръг около него. Убеди се, че няма подслушвач и си потърси скривалище.

На разстояние не повече от десет крачки от скалния блок се извисяваше висок кедр, чийто увиснали клони не бе трудно да се достигнат. Стернау се метна горе и успя да се прикрие така добре, че бе невъзможно да бъде видян. Едва го бе сторил и прозвуча конски тропот. Звукът замря нейде пред дърветата. Ездачът скочи от седлото и закрачи стремително към камъка. Приповдигна го и пхна един сгънат лист. После върна камъка в първоначалното положение, отиде при коня си и препусна. В следния миг Стернау се спусна от дървото, измъкна бележката, разгърна я и прочете:

„Днес точно в полунощ при ладрийос. Но непременно. Наложително е. Утре сме в целта.“

Подпис липсваше. Стернау сгъна акуратно бележката както си беше и я пхна под камъка. Сетне заличи следите си и се върна при коня, за да го възседне и препусне в галоп към хасиендата. Когато стигна там капитанът още не се бе върнал. Вердоха се прибра едва след доста време, без и понятие да си има, че тайната му вече е разкрита. Много бе вероятно дори да не е разбрал, че Стернау е напускал хасиендата.

Значи срещата на бандитите щеше да се състои при ладрийос. Ладрийос е испанска дума и означава тухли. Древните жители на Централна Америка са строили своите пирамиди и градове най-вече от печени на слънце тухли, наричани от тях адобе, ала от испанците – ладрийос. И днес човек все още се натъква на руините на такива градове от адобе и се диви на изкуството, с което ония народи са умеели да строят. Тук-там из девствените гори сред саваните или скалистите пущинаци се среща някоя самотна, полу- или изцяло разрушена зидария, която се състои от ладрийос и служи като свидетел, че по-рано тези диви пущинаци са били застроени и обитавани.

В близост до хасиендата също имаше едни такива руини. Те се намираха най-много на половин час път от къщата, посред скалист лабиринт, така буйно обрасли от тръни и увивни растения, че бяха непроходими. Но малко пред срутената фронтална стена на някогашната постройка имаше едно дълбоко хлътване, чиято кръгла форма навяваше мисълта, че тук е била засипана някаква шахта. Дупката беше достъпна, а периферията ѝ бе обградена от гъсти храсталаци. Стернау смяташе, че срещата ще се състои тук. Той не каза никому нито дума за това, което бе узнал и прекара целия следобед край болния. Гърмящата стрела

сърдечно се зарадва на срещата със своя брат и тъй пълно бе възстановил спомените си, че можа да разкаже приключението от Пещерата на кралското съкровище. Ема донесе скъпоценностите и Стернау се удиви на великолепно богатство, превърнало бедния някога ловец в милионер.

Ема беше щастлива като гледаше любимия си толкова здрав. Посочвайки кормчията Унгер, тя каза на болния:

– Всъщност ти изобщо не се нуждаеш от това богатство, тъй като хасиендата Дел Ерина ще принадлежи на нас. Не би ли го поделил с твоя брат?

Болният кимна усмихнато и отвърна:

– Братко, моето притежание е и твое. Не спомена ли, че имаш син?

– Да. У дома имам съпруга и дете – отговори кормчията. Той започна да разказва за близките си, живо подпомаган в описанието от Стернау. Болният слушаше изпълнен с внимание и накрая каза:

– Момчето е щедро надарено и трябва да получи подобаващо образование. В лицето на Главния лесничей имаш могъщ доброжелател, но това все пак си е зависимост. Необходимите средства ще получиш от мен. Та нали съм ти брат, чичо на твоя хлапак.

Честният кормчия отклони намерението, ала срещна от присъстващите задружен отпор. Педро Арбелец изрази същите възгледи като останалите. И къде на шега, къде сериозно бе решено половината от частта, която Гърмящата стрела бе получил от Кралското съкровище, да принадлежи на малкия Курт Унгер от Райнсвалден.

Привечер болният отново се почувства уморен и заспа. Ема остана при него, а другите отидоха да вечерят. Офицерите отсъстваха. След неотдавнашния инцидент те счетоха за уместно да се уединят и хранят по стаите си.

След вечеря Стернау заяви, че му се налага да поработи несмушавано в жилището си. Не искаше да се забележи отсъствието му. Като изчака подходящия миг, той взе оръжията си, напъха по джобовете кърпи и ремъци и се промъкна в една от необитаемите стаи, които гледаха към задния двор. В своята беше оставил да гори свещ, та да се мисли, че си е вътре. После заключи вратата отвътре и взе ключа със себе си. Отвори прозореца, скочи навън и отново го придърпа. Сега се прокрадна през двора и се метна през оградата. Така се добра благополучно до полето, без някой да го е забелязал, заобиколи хасиендата и пое към ладрийос.

Вярно, че бе тъмно, ала неговите обучени очи тъй добре различаваха местността, че не се опасяваше да обърка посоката. По време на

своите скитания из пущинаците бе свикнал да върви с недоловими стъпки. Така и днес щеше да бъде забелязан само от един, върху който чисто и просто щеше да връхлети. Когато сметна, че е наближил ладрийос, удвои предпазливостта и накрая започна да се придвижва само с пълзене. Внезапно спря и пое дълбоко въздух.

„Какво е това“ – помисли си той. – Мирише на изгоряло, примесено с ухание на печено месо. Струва ми се, че бандита е или много глупав, или пък прекалено дързък, та е запалил огън. На равно не може да е, защото ще го забележат. А понеже миризмата на печено не се разнася надалеч, значи е някъде наблизко. Да видим все пак!"

Стернау запълзя към миризмата и скоро достигна описаната по-горе хлътнатина. Тя имаше не повече от седем метра в диаметър и три в дълбочина. По периферията й растяха храсти, сред които се притаи. Сега видя човека, който седеше долу край малък огън и печеше диво зайче. Полунощ съвсем не бе далеч и Стернау се нагласи възможно най-удобно в скривалището си. Мъжът започна да яде заека с такъв апетит, че скоро не остана почти нищо. Край него лежеше една двуцевка, а в пояса му бе затыкнат нож. Беше здрав и крепко сложен, ала Стернау констатира, че не би му било трудно да надвие човека, без да вдига голям шум.

Така чакаше, докато му се стори, че долавя тихи стъпки. Беше достатъчно умен да се скрие от противоположната на хасиендата страна, поради което не се опасяваше, че ще бъде забелязан от приближаващия се. Стъпките станаха по-отчетливи. Мексиканецът също се послуша и се надигна. Храсталаците на отсрещната страна се разтвориха и се появи фигурата на ротмистъра, осветена от слабите отблясъци на огъня.

– А бе, ти луд ли си? – сгълча го Вердоха.

– Защо? – обади се мексиканецът.

– Че си запалил огън!

– О, няма кой да го види. Бях гладен и си направих печено.

– Дяволът да отнесе печеното ти! Ами че тая миризма се долавя от сто крачки!

– Да, ама на сто крачки ще дойде само оня, който има работа насам. Тук сме на безопасно място. Слез, сеньор!

Капитанът се спусна, но не седна при човека.

– Не бива да отсъствам задълго – рече той, – затова нека свършим набързо. Къде са хората ти?

– В гората зад планината.

– Знаят ли къде си?

- Не.
- Хм, това ми допада. Желанието ми е да има колкото може по-малко доверени хора. Има ли как да се отървеш от тях?
- Навярно. Но ще съумея ли сам да се справя с онова, което ще поискаш от мен?
- Надявам се. Сумата, която бих дал на всички ви, ще се падне само на теб. А поне това, което сега искам, можеш да извършиш и сам.
- Какво е то?
- Хм, виждам, че имаш пушка с две цеви. Сигурен стрелец ли си?
- Никога не пропускам.
- Ще трябва да дадеш два хубави изстрела за мен.
- А-а, досещам се! И кого трябва да улуча?
- Стернау и испанеца.
- Хубаво, ще получат куршумите, но кога и къде?
- Знаеш ли старата кариера за варовик зад планината?
- Много добре, веднъж се бях заскитал нататък.
- Утре заран в пет часа имам там дуел.
- Сагамба! Нима искаш да те пречукат?
- Без твоята помощ е много възможно. Аз и лейтенант Пардеро призовахме немца на дуел, а Мариано пък му е секундант. Следователно Стернау го очакват две схватки, ала той немец има хиляда дявола в тялото си и човек е длъжен да внимава с него. Той трябва да бъде обезвреден още преди дуела и това ще сториш ти.
- На драго сърце, сеньор. И за Мариано ли се налага да опита оловото ми?
- Да.
- На твоите услуги. Стернау простреля моите другари, ето защо пъкълът ще го получи! Как да подхвана нещата?
- Преди пет часа се скрий нейде наблизко. Там има достатъчно дървета и храсти.
- Правилно, схващам! Вие няма да бързате много. Така немецът и испанецът ще минат преди вас и когато пристигнете вие с лейтенанта, ония двамата ще се търкалят с раздробени черепи.
- Не, не така. Аз трябва да присъствам, искам да видя как умират негодниците. Тая работа трябва да стане като сценично представление. Аз извиках Стернау на дуел със саби. Следователно съм първи и когато застане срещу мен, тегли му куршума. Веднага след това вторият ти изстрел да очисти испанеца.
- Не е лош тоя план. А възнаграждението, сеньор?

– Ще го получиш утре. Тук, отново към полунощ.

– Добре, доволен съм.

– Кога беше при камъка?

– Едва привечер.

– Мястото е сигурно и можем да го използваме и занапред без да се опасяваме от разкритие. Сега знаеш всичко. Да се надявам, че мога да разчитам на теб. Лека нощ!

– Лека нощ, сеньор! Бъди уверен, че куршумите ми ще улучат.

Ротмистърът тръгна. Мексиканецът загриза заешките си кокали, погложга ги още малко, сетне нарами пушката и се закатери нагоре. Стернау се измъкна с безшумна бързина от скривалището си и запълзя тихо натам, където се очакваше човекът да излезе от кръга на храсталака. Без ни най-малка представа за надвисналата опасност, мексиканецът разбута настрани вейките. Но едва се бяха сключили зад него, Стернау изникна отпреде му и го пипна за гърлото. Безделникът не успя да издаде и звук. Сякаш преса бе стиснала гърлото му и той загуби въздух и съзнание. Спазматично размахващите се ръце и крака замряха, човекът се свлече на земята. Няколко мига по-късно бе със запушена уста и така здраво свързан, че образува неподвижен вързоп.

Стернау го улови, метна и него, и пушката му на рамо и тръгна обратно за хазиендата. Тук всичко изглеждаше потънало в най-дълбока тишина, ала Стернау нямаше вяра на капитана. Та нали се бе върнал едва преди малко и като нищо би могъл да се намира все още извън къщата. Ето каква бе причината да изчака още един час, преди да се приближи до задната част на оградата с пленника си. Там първо прехвърли живия пакет отвъд, сетне сам скочи след него. Със същата непредпазливост го вмъкна през прозореца, покачи се и той и затвори зад себе си. Първата му работа бе да надникне внимателно в коридора и като установи, че всички спят, отнесе мексиканеца в жилището си и заключи. Свещта още гореше, явно никой не се бе мяркал насам. Докато отмотаваше пленника от увитите кърпи, забеляза, че онзи се е вторачил ужасено в него.

– Я гледай ти, хубостникът май ме разпозна – рече Стернау полугласно. – Е, да, капитанът подметна, че дяволът се бил вселил в мен и сигурно е тъй, как иначе би ми паднал в ръчичките. Тук ще спиш където по-удобно от вън. Но нека преди туй освободя джобовете от съдържанието им. Онзи, който има непредпазливостта да пече заек близо до неприятелите си, навярно ще е и толкова глупав да пази бележката, която е намерил под един известен камък.

Стернау пребръка джобовете на мъжа и действително откри в

единия сгънатата бележка. Пъхна си я обратно пак там и каза:

– Ще я задържи до сутринта, по-рано няма да ми е необходима. А сега се приспи с въпроса дали да лъжеш на разпита или да направиш пълни самопризнания.

Омота го още по-акуратно с върви, върза го освен това и за двата крака на леглото си, след което се изтегна да подремне няколко часа. В уреченото време бе събуден от Мариано, който почука на вратата. Той го помоли да изчака долу и се надигна. Не си даде труда да направи писмено или устно завещание. Увери се в сигурността на пленника, заключи вратата и заслиза по стълбите с револверите спокойно, сякаш отиваше на закуска. Мариано чакаше долу. Те се отправиха към конюшната, оседлаха си коне и поеха в тръс. Мариано хвърли един поглед към прозореца на Вердоха и забеляза, че онзи стои там.

– Капитанът ни зяпа отгоре – подметна той. Без да поглежда нагоре, Стернау запита:

– Отгатваш ли какво мисли в момента?

От известно време двамата приятели бяха на „ти“.

– Да – отвърна Мариано. – Мисли, че няма да им се изплъзнеш. Защото не те ли повали единият, другият ще успее. Лейтенантът трябва да е отличен стрелец. Вчера се отнесоха доста повърхностно и безгрижно към нещата, от което съдя, че в тях няма и следа от страх.

– И аз съм убеден, че не се страхуват, ама по съвсем друга причина. Определено смятат, че изобщо няма да се стигне до дуел.

– О-хо! Как тъй?

– Защото ние с теб двамата още преди това ще сме мъртви.

– Не те разбирам!

– Веднага ще ти стане ясно. Слушай!

Стернау разказа на приятеля си за метода и начина, по който бе наблюдавал капитана и разкрил машинациите му. Мариано бе ужасен от чуто.

– Значи сега убиецът е в стаята ти? – попита угрижено. – Ами ако офейка?

– Вързал съм го здраво, пък и устата му е така запушена, че дъх едва си поема. Няма как да извика. А дори да успее да издаде стон и някой го чуе, пак няма да го освободят, защото при всички случаи ще си помислят, че не току-тъй съм вързал човек в стаята си.

– Какво ще стане със спътниците му?

– Непосредствено след дуела ще отидем да ги приберем с помощта на няколко вакуероси, които ще подберем от пасищата.

Малко след пристигането им при варовиковата кариера, се появиха тримата офицери. Двете страни се поздравиха с хладна учтивост. Стернау и Мариано с вътрешно задоволство забелязаха как капитанът плъзга изпитателен поглед наоколо. Той опитваше да прониже царящия между дървесата и хрусталаците сумрак и да открие стаения съюзник, ала не му се удаде.

Двамата секунданти се събраха да уточнят последно нещата. Секундантът на противниковата партия беше донесъл сабя за Стернау, тъй като той не притежаваше такова оръжие. Направи най-напред и общоприетия опит за помирение, което капитанът отхвърли с горда физиономия и жест.

– Нито дума повече! – отсече той. – Моят противник постави условие, че удовлетворение ще се постигне едва тогава, когато единият от двама ни бъде принуден от получената рана да изпусне сабята. Аз приех условието и нямам желание да отстъпвам.

– А вие, сеньор Стернау? – запита секундантът.

– Аз също държа твърдо на условието – заяви ледено немецът, – толкова повече, че произлезе от мен.

Когато Стернау получи сабята и двамата противници застанаха един срещу друг, той се обърна към секунданта:

– Позволявате ли преди това още една дума?

– Говорете!

– Навярно мъжът, срещу когото сега стоя, очаква с голяма увереност да се разнесат насам два изстрела – там нейде от височината или измежду дърветата. Единият изстрел трябва да е предназначен за мен, а другият за моя секундант. Възнаграждението си за двойно убийство от засада наемният убиец щеше да получи довчера към полунощ при ладрийос.

Офицерът отстъпи крачка назад и викна гневно:

– Сеньор, това е недостойно, това е смъртна обίδα!

– Но си е чистата истина – отговори Стернау хладно. – Погледнете вашите другари, тоя капитан и кабалеро! Не виждате ли, че е преbledнял от ужас като мъртвец? Не виждате ли как трепери острието в ръката му? Не виждате ли разтреперените му устни? Нима това е гледка на невинен?

Секундантът огледа командира си и сам преbledнявайки, възкликна:

– О, Dios, вярно, вие треперите, капитане!

– Той лъже! – пробъбра Вердоха.

– И чувате ли как дори гласът му трепери? – запита Стернау. – Това е страхът. Хайде, да започваме комедията!

Ротмистърът се съвзе.

– Да, нека почваме! – викна и тутакси нападна своя противник.

– Стой! – повели Стернау, като избии с могъщо движение сабята от ръцете на Вердоха. – Секундантите още не са застанали от левите ни страни и знак не е даден. Съблюдавайте правилата, иначе ще захвърля сабята и ще посегна към първата поздрава тояга!

Сабята бе отново донесена и противниците се нагласиха. Сигналът бе даден и двубоят започна. Капитанът се нахвърли с дива неустрашимост към Стернау. Онзи обаче стоеше горд и спокоен, посрещайки със завидна лекота всяко нападение, докато очите му ненадейно блеснаха. Мощен удар отби ръката на противника встрани. Острието се извърна мигновено, върхът се вмъкна в ефеса... вик на капитана и сабята му падна на земята.

– Ох, нещастникът аз, ръката ми! – изрева той. Сабята лежеше на земята. В ефеса на оръжието се виждаха два отрязани пръста, други два се търкаляха наблизко, а раненият зарови кървящия чукан в пазвата си.

Стернау се обърна невъзмутимо към секунданта:

– Този мъж вече никога няма да докосне с десницата си дама, която не му е позволила подобно отношение.

Тогава капитанът вдигна обезобразената си, окървавена ръка и викна:

– Ти си сатана, но аз все пак ще ти превия врата!

Секундантът пристъпи към Вердоха, лейтенант Пардеро също. Те го ободриха и се постараха да спрат кръвоизлива с временна превръзка. Докато това ставаше, той бълваше невъздържани, полугласни закани срещу Стернау. Последният не го беше еня за това.

Ротмистърът бе превързан. Той прошепна на Пардеро:

– Застреляте ли това куче, опрощavam целия ви дълг на карти!

Пардеро едва кимна, това беше машинално, бездушно кимване. Изглеждаше толкова блед, както капитанът преди малко, а очите му се приковаха, изпълнени със страх, на секундантите, които фиксираха дистанцията.

Двата двуцевни пистолета бяха грижливо прегледани и заредени, сетне противниците направиха избора си от шапката на Мариано. Пристъпиха един към друг, едва три крачки ги деляха. Лейтенантът и Мариано застанаха отстрани.

Лейтенантът вдигна ръка и започна да брои:

– Едно!

Десниците на неприятелите вдигнаха револвери, насочвайки цевта право към гърдите на отсрещния.

– Две!

Ръката на Пардеро трепереше. Той стисна здраво зъби, превъзможна слабостта и впери очи в мястото, където туптеше сърцето на Стернау. Точно там трябваше да проникне куршумът. От три крачки разстояние изобщо не би могъл да пропусне. Това убеждение му възвърна самоувереността. Двете отверстия на оръжието му се бяха приковали неумолимо към сърцето на противника. А Стернау стоеше гордо пред него, по устните му играеше усмивка на превъзходство.

– Три!

Ето и смъртоносната дума. Стернау не бе отмествал твърдия си поглед от очите на Пардеро. Въпреки това при последната команда револверът му се отмести с бързината на мисълта от гърдите му. Двата изстрела се разнесоха. Ръката на Пардеро бе отхвърлена заедно с пистолета. Вторият изстрел на Стернау блесна и само миг по-късно и този на противника, ала Пардеро нададе крясък и изтърва пистолета. По същото време простена и капитанът там край храстите.

– Ръката ми! – извика лейтенант Пардеро.

– Ударен съм! – изрева Вердоха.

– Невъзможно! – обади се секундантаът и побърза към него.

– Така е – намеси се Стернау спокойно. – Сеньор Пардеро не бе с уверена ръка. Първият ми изстрел попадна на неговата цев, отхвърли я назад и куршумът ѝ отиде встрани. Вторият ми куршум раздробил десницата му, а неговият се отплесна и както виждам е улучил вече ранената ръка на моя пръв противник. Онзи, който иска да си постреля, първо трябва да се е научил, а който има смелостта да оскърбява дами, трябва да има и кураж да си носи последствията. Аз имам навика да наказвам десниците на такива хора. Приятен ден, сеньори!

Сернау пхна двата изстреляни револвера в пояса, закрачи към коня си и препусна. Мариано го последва. Тримата офицери останаха. Пардеро стоеше с раздробена ръка, а Вердоха се остави да му бъде срян ръкава и превързана огнестрелната рана. Клетвите и проклятията им се носеха след отдалечилите се ездачи.

Последните яздеха бързо към ладрийос, за да проследят оттам дирите на пленения от Сернау предводител до лагера на бандитите. От пасищата подбраха със себе си известен брой вакуероси. Все още ясно различимите следи водеха до обрасла с гора планинска клисура. Удаде

им се да изненадат поста и заловят без проливане на кръв още сънените бандити. Вързаха ги на конете им и препуснаха в галоп към хасиендата. Петимата пленници бяха така здраво вързани за животните, че едва можеха да мръднат. Пътьом Стернау сне кърпите от устата им.

– Да не сте изговорили и дума, – заповяда. – В противен случай ще ви тегля куршума в главата. Ще освободя дори ръцете ви, но при условие да се движите неотклонно пред нас. Отиваме в хасиендата Дел Ерина.

Стернау развърза и вървите на ръцете им, та сега можеха да поемат и поводите. Единствено едно въже свързваше краката им под корема на коня. Това не бе само проява на милост, а и предохранителна мярка от страна на Стернау. Вакуеросите бяха отпратени при стадата. Той не искаше лагеруващите край хасиендата улани да разберат, че води пленници, което за капитана бе твърде рано да узнае. Ето причината да предостави свободно юздите на петимата мъже, което им придаваше вид на самостоятелни придружители и лесно биха могли да минат за хора от хасиендата. Препускаха в галоп към нея. Портата, както обикновено напоследък, зееше отворена и те влязоха в двора без да привлекат вниманието на войниците. Арбелец бе застанал на главния вход удивен, че вижда приятелите си да пристигат с толкова спътници и един свободен кон.

– Аа, ето ви и вас. Ние ви търсихме. Гости ли ми водите, сеньори?

– Не точно гости, сеньор – рече Стернау. – Те са пленници.

Хасиендерото направи учудена физиономия.

– Пленници? – попита. – Как тъй? Боже мой, какво ви сполетя пак?

– Ще узнаете. А сега отворете, моля, някое избено помещение, където да приютим тези хора, чието присъствие офицерите на уланите на първо време още не бива да научават.

Ръцете на мъжете бяха отново вързани, след което ги освободиха от конете и натикаха в едно помещение в зимника без прозорец и чиято врата се заключваше, така че бягството бе немислимо. Войниците не забелязаха нищо. Едва сега двамата приятели се отправиха към трапезарията на закуска. Там завариха кормчията Унгер, както Каря и Ема – напуснали за кратко своя оздравяващ, на който разказаха най-новото си приключение. Педро Арбелец до този момент все още не знаеше за оскъблението, нанесено на неговата дъщеря на покрива. Стресна се, като разбра. Когато разказът стигна до двубоите, Ема пребледня. Мариано осведоми за хода на събитието и Стернау напълно заслужено пожъна удивлението на слушателите. Но то бе примесено с опасението, че може

уланите да поискат да отмъстят на хасиендата и обитателите ѝ. Стернау направи опит да го опровергае.

– Та нали уланите са подчинени на Хуарес, който рано или късно ще стане президент – каза той. – А Хуарес е благоразположен към вас, сеньор Арбелец, доказва го като ви повери управлението на хасиендата Вандакуа. Това ще накара офицерите да се замислят. Впрочем срещу тях имаме едно доста опасно оръжие – пленниците, които сега ще разпитаме. Човекът, когото залових вчера вечер; сигурно си лежи заключен в стаята ми. Днес не съм имал възможност да го поогледам и ще отида да го доведа.

Стернау тръгна към жилището си и завари човека в същото положение, в което го бе оставил. Лицето му бе придобило синкав оттенък, а изпод затрудняващата свободното дишане кърпа се долавяха леки, хъркащи стонове. Стернау сне превръзката. Сетне го отвърза от леглото и освободи краката му от омотаните ремъци, като остави само ръцете му вързани.

– Стани! – нареди му. – Имам да говоря с теб.

Пленникът се надигна мъчително. За времето, в което бе лежал вързан, крайниците му бяха изтръпнали. Сега можеше да диша, естественият цвят на лицето отново се възвърна, а очите изгубиха втрещения си израз. Но погледът, който метна на Стернау, не показваше и следа от покорност.

– Как смееш да ми посягаш! – процеди той. – Аз съм свободен мексиканец.

– Я зарежи тия празни приказки – отвърна Стернау. – Като че ли не виждаш, че си престанал да бъдеш свободен мексиканец!

– Но не по моя вина. Искам си свободата и обезщетение!

– Какво искаш ми е напълно безразлично. А какво ще получиш, скоро ще се разбере. Само не очаквай да си играя с теб на театър! Сега тръгвай с мен!

Стернау улови човека и го изтика през вратата навън. Мексиканецът направи опит да си придаде горда стойка, ала без особен успех, тъй като кръвта все още не циркулираше нормално по артериите. Когато двамата влязоха в трапезарията и бандитът съгледа присъстващите, запита:

– Какво ще правя тук?

– Ще отговаряш на въпросите ми, нищо повече – поясни Стернау, като го блъсна напред. – Тук застани! И виж револвера! При най-малкото движение да офейкаш, ще те застрелям!

– Повдигам протест срещу подобно отношение! – противопостави се мексиканецът.

Стернау вдигна рамене и се насочи към прозореца. Отвън се бе чул конски тропот и когато надникна, забеляза в лагера да пристига един улан на потънал в пот кон. Навярно бе пратеник, донесъл някаква заповед.

Стернау отново се обърна към пленника и заговори:

– Намираш се на разпит, от който ще зависи съдбата ти. Надявам се да мислиш за собствения си интерес и отговаряш откровенно. Ти беше нает да убиеш някои от нас. Аз подслушах среднощните ти разговори край оградата и при руините и чух всяка дума. Бях и при камъка и прочетох бележката, която капитанът скри там за теб и която е все още в джоба ти. Вие ме дебнехте в Пролома на ягуара... зная всичко. Ти си убиец и ще наредя да те обесят в рамките на десетина минути, без много да се церемоня, не проявиш ли открита готовност да спасиш живота си.

Тия думи бяха изговорени със суров тон, който накара човека да се замисли. За негов ужас разбра, че нищо скрито-покрито не е останало. Упоритият израз се оттегли от обветреното му лице. Погледна мрачно към земята и отвърна:

– Направиш ли го, има кой да отмъсти за мен. Можеш да бъдеш уверен!

– Че кой ли пък ще е отмъстителят? – попита Стернау.

– Имам спътници.

– Ба! Както снощи каза на капитана, те те чакаха в гората.

Днес ние се поразходихме дотам и ги заловихме. Скоро ще ги видиш.

Мексиканецът пребледня.

– Не го вярвам. Ти ме блъфираш, за да ме сплашиш.

– Не си човек, заради когото бих блъфирал. Иди до прозореца и хвърли един поглед долу! Конете им са още на двора, твоят също.

Човекът стори каквото му бе заповядано. Забеляза конете на спътниците си, разпозна и своя и разбра, че Стернау говори истината. При все това направи още един слаб опит да влее страх на присъстващите и уведоми:

– Капитанът ще отмъсти за мен!

Стернау го бе последвал до прозореца и докато онзи надзърташе, погледът му бе различил трима конници, които яздеха от запад към лагера. Веднага ги позна и отговори на пленника:

– Я погледни натам! Забелязваш ли тримата конници? Това са

капитанът и двамата му лейтенанти. Когато дойдат по-близо ще видиш, че на Вердоха и Пардеро са превързани десните ръце. Тая заран имах двубой с тях при варовиковата кариера, при което двамата загубиха десниците си. От тях помощ не очаквай.

Пленникът отново се изплаши и се загледа с напрежение през прозореца. Останалите също пристъпиха да разгледат новопристигналите. Те приближаваха в тръс, влязоха в двора и скочиха от конете. След няколко мига чуха стъпките им да се отправят към стаите.

– Е-е, още ли се надяваш на помощ от капитана? – попита Стернау.

Бандитът мълчеше. Не му се щеше да признае с думи, че е готов да се откаже от досегашната си съпротива.

– Сега отговаряй! – продължи Стернау. – Признаваш ли, че бяхте наети от добре известният ви Кортейо да издебнете мен и спътниците ми?

– Да, признавам – избъбра човекът.

– А когато това не ви се удаде и аз раних хората ви в Пролома на ягуара, капитан Вердоха възложи на вас – останалите – да ни застреляте?

– Да.

– И в резултат наистина щяхте да стреляте по мен?

– Аз не, само ония двамата, които рани в пролома.

– Не се оправдавай, ти беше техен предводител. Проведе няколко срещи с Вердоха, като на последната той поиска да ме застреляш в мига, в който застана срещу него, а после и сеньор Мариано.

– Така е – призна едва чуто мексиканецът. И макар да виждаше, че лъжите му са безполезни, все пак добави: – Но можеш да ми вярваш, сеньор, че нямаше да го направя. В никой случай не бих стрелял по теб.

– Хайде, бе! Ами каква щеше да я свършиш?

– Щях да ви пресрещна и да ти кажа какво си е наумил капитанът.

– Тия ги разправяй другиму! Впрочем сега ще имаш възможност да видиш другарите си. Мариано, ще бъдеш ли така добър да доведеш хората?

Мариано тръгна и след късо време ги доведе. Те видимо се стъписаха, когато забелязаха спътника си и Стернау само с една лека заплаха успя да получи пълните им признания. Те чуха, че съучастникът им вече е казал всичко и не виждаха причина да утежняват опасното си положение с безсмислени лъжи.

– Вие сте убийци, а навярно и нещо повече – заяви Стернау. – Заслужавате въжето, но аз съм склонен да проявя снизхождение, доколкото

сте готови да изпълните едно условие.

– Какво е то? – попита единият.

– Искам от вас да повторите признанията си в присъствието на капитана веднага щом пожелае. Приемате ли?

Те се спогледаха мълчаливо. Накрая предводителят запитва:

– Наистина ли е належащо?

– Да. Не го ли сторите, ще бъдете обесени без отлагане. И не мислете, че това са само празни заплахи!

– Няма да оставим да бъдем обесени заради ротмистъра. Щом няма друг изход, ще кажем истината в негово присъствие.

– Добре. Подарявам ви живота, а по-нататък ще видим. Сега отново ще ви затворим. Не се опитвайте да бягате, защото всеки опит има за последствие вашата смърт!

Затвори ги в едно помещение в зимника.

Девета глава Съд на честта

Поради нараняванията тримата офицери се видяха принудени да останат на бойния плац дълго след тръгването на Стернау и Мариано. Ръката на Пардеро бе напълно раздробена, ала кръвотечението не бе обилно. Една проста превръзка на първо време бе достатъчна. Друго бе положението при капитана. Остро срязаните повърхности на пръстите благоприятстваха бликането на кръвта, а огнестрелната рана на ръката, въпреки че не бе опасна, изглежда засягаше важна артерия. Кръвоизливът тук бе спрял с далеч по-големи усилия. По време на превързочната работа бяха изговорени малко приказки, а онова, което бе казано, носеше отпечатъка на гняв и ярост.

– Кой би го помислил? – скръцна със зъби Пардеро.

– Че беше такъв дървеняк да стреляш по мен! – прекъсна го Вердоха.

– Аз? Та нали вече чу как е станало. Стернау е фехтувач и стрелец, какъвто няма втори.

– И ти също си стрелец, какъвто няма втори, а именно най-лошият!

– Моля сеньорите да не се карат! – обади се секундантът, който сам се оправяше с превързването, тъй като другите двама бяха препятствани от раните си да помогнат. – Умението на сеньор Стернау да борави с огнестрелни и хладни оръжия е наистина поразително, ала още по-голямо впечатление ми направиха думите, които изрече.

– Действително, впечатляващи в най-висша степен – съгласи се Пардеро. – Та той направо те обвини, капитане, че си наел убиец, за да очисти него и секунданта му.

– Ама че низост! – прогърмя Вердоха.

Но въпреки думите, не съумя да прикрие гъстата червенина, която покри мъртвешки-бледото му лице. Който можеше така дълбоко да се изчерви при тоя обилен кръвоизлив, как ли трябва да се е почувствал узвен. Секундантът го измери с остър поглед. Той беше честен мъж и нямаше представа какви са били същинските намерения на неговия командир, комуто неохотно бе станал секундант – в края на краищата се касаеше за обидата на дама. Почти убеден, че обвинението на Стернау е основателно, той запита:

– Кое би дало повод на немца за едно такова обвинение? – Тъкмо

неговата проклетия – подхвърли капитанът.

– Сигурно се заблуждавате, сеньор! – отвърна секундантът спокойно. – Така както преценявам Стернау, той не е мъж, способен на подобна низост.

– Значи е била само една лоша театрална постановка, колкото да подсили ефекта.

– И това не го вярвам. Един Матава-се не би се правил на комедиант.

Вердоха тропна гневно с крак.

– Млъкнете! Или може би ще кажете, че вярвате на приказките на оня?

– Той изрази едно открито обвинение, което вие не опровергахте – отвърна сдържано лейтенантът. – Но аз се въздържах от присъда преди да се е доказало, че обвинителят има право.

– Така ще ви посъветвам и аз!

Младият мъж вдигна поглед от превръзката, с която се занимаваше, сви вежди и попита:

– Това да не е заплаха, капитане?

– Точно така! – гласеше сприхавият отговор.

Лейтенантът тутакси пусна превръзката и се отдръпна.

– Най-сериозно ви го запретявам – каза той. – В службата сте мой началник, ала в делата, касаещи честта, сме равни. Не мога да си обясня отношението ви към мен, но заявявам, че веднага след връщането ни ще говоря със сеньор Стернау. Той ви обвини в убийство от засада. Окаже ли се неистина, ще трябва да го опровергае и даде удовлетворение. Но ако е прав, напускам службата.

– Забранявам ви да говорите с тоя човек! – изфуча Вердоха.

– Можете да ми давате заповеди само по служебни въпроси, иначе не. Сега знаете позицията ми. Ако ще довършвам превръзката ви, ще ви помоля да изоставим сегашния разговор.

По принуда Вердоха замълча и протегна ръка. Владеещият го гняв не бе най-доброто за спиране на пулсиращата кръв и стана така, че превръзката ги ангажира доста по-дълго време. Докато лейтенантът се занимаваше с ръката на своя началник, Пардеро размени поглед с Вердоха, с който даде да се разбере, че ще му бъде съюзник. Най-сетне се качиха на конете и поеха към хасиендата.

Сред уланите имаше един, който искал навремето да става лекар, но бил изгонен за лошо поведение. Той беше лекарят на ескадрона и всъщност би трябвало да отиде на дуела. Но Стернау бе отказал

присъствието на лекар, а капитанът пък бе толкова уверен в успеха на замисъла си, че не сметна за необходимо да уведомява лекаря. Едва завърнали се в хасиендата, Вердоха и Пардеро наредиха да го повикат, за да им направи истински превръзки.

Докато траеше тази процедура, узнаха от него, че е пристигнал пратеник на Хуарес със заповед да потеглят незабавно за Монклова, тъй като населението е въстанало срещу правителството. Капитанът заповяда да го доведат и прие писмената заповед да подкрепи хората на Монклова срещу правителствените отряди.

– Ще мога ли да язда? – попита той медика.

– Да – отговори онзи. – Ездата няма да напряга ръката. Съществува опасение само от треска, но тъй като наложих раменик, тя едва ли ще настъпи.

– А лейтенант Пардеро?

– Неговата рана е по-болезнена от вашата, но не по-опасна. Той също може да язди. Разбира се и двамата повече няма да можете да въртите сабя.

– В такъв случай ще се фехтувам с лявата ръка. Утре заран потегляме.

Докато лекарят се занимаваше с двамата ранени, лейтенантът изпълни намерението си да отиде при Стернау. Той видя, че има работа с честен човек, но засега му отказа всякакво обяснение.

– Но аз съм длъжен да настоявам за тая информация – извести лейтенантът. – Пристигнал е един пратеник, който изисква незабавното ни потегляне. Хуарес ни праща към Монклова. Ако имате право да обвинявате капитана в убийство от засада или подстрекателство в тази връзка, повече няма да служи под негово командване и ще го принудя да се оттегли от служба. Същото се отнася и за Пардеро, защото предполагам, че двамата са тясно свързани един с друг.

– И все пак станяхте техен секундант!

– А кой иначе щеше да го стори? Впрочем някои подробности узнах едва по пътя към мястото за срещата. Сега навярно разбирате, че съм длъжен да моля за незабавно разяснение.

– Ще го имате в най-скоро време. Вердоха не успя в покушението и, както предполагам, няма да мине много, ще яхне коня, за да натовари с нова мисия онзи, който трябваше да изпълни убийството. Аз възнамерявам да го наблюдавам. Вие ще ме придружите, защото по тоя начин ще имате най-добрата възможност да се убедите в истинността на моите твърдения. Пригответе се за една скорошна разходка с кон, но без някой

да забележи!

Лейтенантът трябваше да се примири и временно се отдалечи. Стернау не се излъга в предположенията си, защото едва медикът се бе отстранил, Вердоха напусна хасиендата на кон, ала не сам – беше поканил лейтенант Пардеро да го придружи, тъй като имаше да говори с него.

Пардеро беше истински мексиканец – с леко сърце, пламенен, изцяло робуващ на своите желания и страсти. Беше беден, но не искаше да остава такъв – състоянието за него изглежда бе единственото средство за задоволяване на потребностите. Никой способ не бе осъдителен за него, стига само да забогатееше, ала за съжаление досега все още не бе имал успех. Нищо друго не бе постигнал освен дългове и главният му кредитор бе капитанът, от когото бе изгубил на комар големи суми. Ето от какво искаше да се възползва Вердоха. Той се нуждаеше от съюзник и никой друг не пасваше по-добре за тая цел от Пардеро. Поради това го помъкна със себе си при сегашната езда, за да го спечели за своята кауза.

Вердоха знаеше, че неговите помагачи са пленени: Не можеше да проумее как е узнал Стернау замисъла и сега искаше да пхне под камъка втора бележка за убиене, с която отново му определяше среща в полунощ. Но той не яздеше директно към местността, в която се намираще камъкът. Знаеше, че е наблюдаван от Стернау и направи още по-голяма обиколка от вчерашната.

– Защо чак утре ще потеглим за Монклова? – попита Пардеро по пътя. – Според указанията трябва да възсядаме веднага.

– С теб тепърва имаме да уреждаме тук едно-друго – обясни Вердоха.

– С мен? – възкликна изненадано Пардеро.

– Да. Или искаш да оставиш ненаказан Стернау, който ти раздробил ръката?

– Ах, да можех да го пипна! – изскърца със зъби лейтенантът.

– Това ще сторим. Да се съюзим, лейтенант.

Вердоха протегна на Пардеро лявата си ръка.

– На драго сърце! – извика онзи, като също склучи споразумението с лявата ръка. – Но как?

– Остави аз да се погрижа! Впрочем имам и други планове, които ще донесат изгода не само за мен, ами и за теб.

– Надявам се да ги узная!

– Хм, те са с щекотлив характер, а аз не знам дали мога да разчитам

на млчанието ти при каквито и да е обстоятелства.

– Съвсем сигурно! Заклевам се!

– Е, добре, ще ти повярвам. Какво смяташ за обвинението, което днес Стернау повдигна срещу мен?

– Хм! – промърмори Пардеро, като сведе замислено поглед към лъка на седлото.

– Е? Говори откровено!

– Щом заповядваш, ще ти кажа искрено, че държането ти относно тая работа не бе такова, та да се мисли противното.

– Правилно. Признавам, че немецът имаше право. Тази пряма изповед все пак малко стъписа Пардеро.

– Значи вярно било! – изрази учудването си той.

– Да, и ако тоя превантивен замисъл бе успял, двамата с теб сега щяхме да сме си притежатели на ръцете, а немецът и секундантът му да са отишли по дявола. И трябва да ти кажа, че получих заповедта да обезвредя Стернау и неговите придружители от много високопоставена и влиятелна личност.

Умело подхвърлени, последните думи трябваше да склонят Пардеро да окаже помощ на капитана.

– Звучи изненадващо – рече лейтенантът. – Мога ли да науча името?

– Засега още не. Тоя Стернау е нещо повече, отколкото изглежда. От неговото изчезване зависи успехът на важните планове със значителни последици и онзи, който осъществи или съдейства за изчезването му, ще може да разчита на трайна признателност. И можеш да бъдеш сигурен, че не бих се подхвърлил на такъв риск, ако не знаех, че по тоя начин пред мен се открива блестящо бъдеще.

Капитанът преднамерено изговори тая лъжа. Като твърдеше, че се отнася за висше поръчение, той се представяше като пълномощник, чийто дела не могат да бъдат обсъждани. А като говореше за трайно възнаграждение, си гарантираше подкрепата на Пардеро, който нямаше представа, че думите на началника му са само един блъф.

– И смяташ, че аз също ще бъда възнаграден, ако ти окажа съдействие? – попита Пардеро.

– Разбира се. Дори ще бъдеш двойно възнаграден, също както и аз. На първо време можем да се надяваме или на бързо повишение, или на значителна парична отплата, а пък после и за нас ще е удовлетворение да докажем на тия типове, че сме в състояние да си отмъстим. Значи мога да разчитам на теб?

– Напълно, капитане! С най-голямо удоволствие се поставям на твоё разположение, само кажи какво трябва да направя.

– Това и аз самият още не зная. Преди всичко искам да разбера защо моят повереник днес не дойде.

– Сега с него ли ще се срещнем?

– Не. Най-напред ще му дадем знак, че искам довечера да говоря с него. Тогава ще узная какво го е възпрепятствало и после ще действам. Това е причината да не мога днес да потегля за Монклова, а чак утре.

– Стернау как е подразбрал какво му готвиш. Да не би твоят човек да го е издрънкарал?

– Не, той е сигурен. По-скоро мисля, че Стернау ни е подслушал. Трябва случайно да се е намирал на мястото, където разисквахме тия неща. Ето защо за днешния разговор ще избира друго. Хайде!

Пардеро бе принуден засега да се задоволи с тези недомлъвки и последва капитана, който пришпори коня си.

Скоро след като офицерите бяха потеглили от хасиендата, Стернау и лейтенантът също яхнаха конете и поеха към камъка по същия път, по който вчера немецът бе яздил. Скриха животните на мястото, което вече бе ползвал и се насочиха към камъка. Лейтенантът се покачи на кедъра, а Стернау се прикри зад няколко храсталака, които предлагаха добро укритие. Почакаха доста време, преди да доловят тропот от приближаващи коне. Ездачите спряха в крайнината на горичката, слязоха и се запътиха насам. Бяха Вердоха и Пардеро. Останаха заслушани за няколко секунди дали в околността нещо не се движи, след което се върнаха обратно при конете и препуснаха. Двамата съгледвачи напуснаха скривалищата си и Стернау измъкна листчето.

– Пардеро беше с него! – каза лейтенантът. – Значи е посветен. Мога ли да прочета бележката, сеньор?

Стернау вече бе прехвърлил набързо думите и му подаде хартията. Текстът бе следният:

„Остани в близост до това място. Към полунощ ще се срещнем при камъка. Мисли му как ще се оправдаваш.“

Шрифтът бе трудно четлив и грубоват, тъй като Вердоха е бил принуден да пише с лявата ръка. И този път липсваше подпис. Лейтенантът запита Стернау:

– За онзи, който трябваше да застреля вас и сеньор Мариано, ли е предназначена записката?

– Да.

– И той ще я намери?

– Не.

– Значи не възнамерявате да я положите обратно под камъка? Аз бих го сторил, за да подслушам сетне среднощния разговор.

– Това е невъзможно, тъй като въпросният мъж няма да дойде. Той е вече в моя власт, намира се в хасиендата като пленник. Да вървим при конете! Сега огледахте двамата убийци със собствените си очи, а по пътя към дома ще ви разкажа всичко.

Онова, което лейтенантът чу, предизвика у него най-дълбока погнуса.

– Какво смятате да предприемете? – попита Стернау.

– Да разоблича капитана и съучастника му – беше отговорът.

– Така е справедливо! Аз ще мога ли да присъствам?

– Разбира се! Дори ще ви помоля да станете мой свидетел. А вие какво мислите да правите с пленниците, сеньор?

– Обещах да им пощадя живота в случай, че направят открити признания в присъствието на капитана. Мой дълг е да спазя думата си.

– Хм, това е непредпазливо. Тези бандити заслужават въжето. Пуснете ли ги да си вървят безнаказано, животът ви вече няма да е сигурен.

– Зная, но аз никога не съм нарушавал думата си, няма да го направя и сега. А може пък снизхождението да им окаже благотворно въздействие.

– Не го вярвам. На такива хора милостта не оказва въздействие, та те смятат човечността за проява на слабост.

В хасиендата стигнаха значително по-късно от капитана и Пардеро. Вердоха се намираше в лагера на войниците и ги видя да идват. Смръщи чело. Присъствието на лейтенанта в компанията на Стернау внушаваше опасения. По тая причина той тръгна с навъсена физиономия към него.

– Лейтенант, къде бяхте?

– Разхождах се – гласеше отговорът.

– Имахте ли моето разрешение? – прозвуча заплашителният въпрос.

– А необходимо ли е? – запита офицерът остро.

– Така мисля. Не се намираме в гарнизона, а на марш.

– Аз пък мисля, че не се намираме на марш, а на полеви лагер, капитане.

– Това тънко разграничаване няма да допринесе никаква полза, лейтенант. След като сте имал намерение да се отдалечите, трябваше да запитате за отпуск.

Младият офицер се изчерви от възмущение, тъй като уланите

стояха наоколо и чуваха всяка произнесена дума.

– Длъжен съм да го сторя – отвърна той, – само ако възнамерявам да отпътувам или да се отдалеча по време на служебни задължения. По настоящем обаче направих една разходка с кон, също както и вие с лейтенант Пардеро.

Капитанът се изпъна в целия си ръст.

– Сеньор, знаете ли какво означава едно неподчинение? – извика той заплашително.

– Зная го не по-зле от вас, сеньор. Но тук не става дума за неподчинение. Касае се по-скоро за едно просто различие в мненията, което може да се изглади по спокоен и пристоеен начин. От само себе си се разбира, че не е редно един офицер да бъде кастрен безпричинно пред войнишкия състав!

Очите на капитана блеснаха от ярост. Той пристъпи крачка напред, протегна ръка и нареди:

– Предайте сабята си, лейтенант! Веднага!

Лейтенантът наистина беше млад, ала все пак безстрашен човек. Той успя да се овладее и отговори усмихнато:

– Сабята си? Хайде де! Не можете да ми я искате!

– Аз съм ваш командир!

– Бяхте! Вие сте един мерзавец. За мен би било най-голям позор, дори само да докоснете моята честна сабя!

Тези думи бяха изговорени с повишен тон, така че достигнаха до ушите на всички войници. Американската дисциплина е по-друга от европейската. Когато уланите чуха ужасното обвинение, тутакси склучиха кръг около офицерите. Пардеро също присъстваше, а Стернау стоеше до страната на неустрашимия млад лейтенант, така че и той се намери заедно с тримата офицери в средата на кръга. Оскърблението, което съдържаша последните слова, бе толкова голямо, че в първия миг Вердоха не намери думи за отговор, сетне обаче се втурна към лейтенанта и извика с треперещ от ярост глас:

– Веднага оттеглете думите си!

– Да ги оттегля? Не. Повтарям, каквото казах – гласеше смелият отговор.

Тогава капитанът поиска да нанесе удар, ала в същия миг Стернау смушка с шпори коня си. И прелитайки с могъщ скок край Вердоха, му стовари такъв пестник, че оня рухна на земята.

– Какво е това? Какво си позволяваш? – кресна Пардеро.

– Нищо! – отговори Стернау. – Рискувах най-много да окалям

ръката си.

– Да, – викна младият лейтенант на Пардеро, – обявявам и вас за мерзавец, с чието докосване човек може само да се омърси!

Пардеро пребледня от ярост и гняв.

– Да не бъгнуваш? – изкрещя той.

– Не, аз владеея разума си, докато при вас случаят не е такъв.

– Охо, благоволи все пак да помислиш, че съм ти началник. Ти си най-младшият офицер!

– Вече не сте ми началник. Нито миг няма да служа повече с вас. Или аз ще напусна, или вие двамата.

– Забравяш, че не може тъй лесно и бързо да се напуска служба – ухили се Пардеро подигравателно. – Арестувам теб за неподчинение, а сеньор Стернау за нанасяне на телесна повреда!

– Вярваш ли си? – отзова се Стернау. – Ти, червеят, способен да ме арестува? Ами ела!

Пардеро стоеше в непосредствена близост до него. Много непредпазливо от негова страна, понеже Стернау се присегна, пипна го за яката, дръпна го нагоре към себе си и го запрати с такава сила на земята, че онзи остана там да лежи. Това вече бе прекалено за уланите. Възрастният вахмистър на отряда пристъпи напред и запита:

– Сеньор лейтенант, може ли да узнаем какво означава цялата тая работа?

Запитаният кимна и отвърна приветливо:

– Рандосо, кой ви е предпочитаният офицер? Кажете откровено!

– Хм! Вие, сеньор лейтенант, знаете го. Иначе наистина не бихме наблюдавали толкова спокойно да оскърбявате по такъв начин сеньор Вердоха и сеньор Пардеро. Още по-малко пък да го върши някой цивилен.

– Е, добре, Рандосо, тогава нека ти кажа, че тези двама сеньори са действали подло. Оскърбяват почтени дами и са се свързали с разбойници и убийци, за да убият честни хора. Тази сутрин имаха дуел. При него изгубиха десниците си и това бе Божи съд. А сега идваме със сеньор Стернау от гората, където ги подслушахме. Те не са достойни да заповядват на честните мексикански улани. Аз повече няма да служа под тяхна команда.

– Сaramba, сеньор, тогава и аз напускам! – заяви старият.

– Това не е необходимо, Рандосо. Ти си опитен ветеран и много добре знаеш какво подобава. Имам предвид да разследваме случая и решим сетне кой трябва да напусне – те двамата или аз.

– Правилно, сеньор лейтенант – рече вахмистърът, като поглади дългите си мустаци. – Ако ще напускате вие, тръгвам с вас, и, мисля, така ще реши целият ескадрон. Но пратим ли тия двамата по дявола, а ние всички не сме новобранци, вие ставате капитан.

– А ти старши лейтенант. Другите приемат пост в последователен ред.

– Значи смятате да проведем военен съд!

– Не, защото техните престъпления нямат военен характер. Имам предвид Съд на честта.

– Добре. Да им отнемем ли оръжията?

– Това се подразбира.

– И да ги вържем.

– Не. Но временно са арестувани и ще бъдат пазени в някоя от стаите на хасиендата. Съдът ще се проведе на двора, та целият ескадрон да има възможност да слуша. Те са в безсъзнание. Да се затворят и пазят, докато се извърши предварителното следствие!

Щастие бе, че младият лейтенант се ползваше с такава любов сред подчинените си. В противен случай изходът на този опасен инцидент навярно би бил друг. Той и Стернау стояха сред суровите войници. По негов знак лишените от съзнание негодяи бяха обезоръжени и отнесени в една малка стаичка, пред чиято врата и прозорец поставиха пост. Сега двамата се запътиха към залата, където разказаха преживелицата си. Мариано настоя Съдът на честта да се проведе в присъствието на обитателите на хасиендата и арестуваните да бъдат доведени под надзора на няколко здрави вакуероси. Двамата се съгласиха и веднага след това бяха извършени приготовленията за заседанието.

Докато уланите долу обсъждаха в отделни групи необикновеното произшествие, дойде старият вахмистър и бе отведен заедно с лейтенанта при пленените бандити, които трябваше да повторят показанията си. Те го сториха и тъй като с това всички приготовления бяха уредени, изнесоха на двора няколко стола и пейки, на които се настанаха главните лица. Лейтенантът седеше край една маса, до него вахмистърът, а вляво и вдясно от тях – подофицерите и сержантите. Те образуваха състава на съда. Следващата страна заеха Стернау и Мариано – те бяха обвинителите. Срещу тях седяха Унгер, хасиендерото и двете дами, като свидетели, а от четвъртата страна бяха застанали на известно разстояние уланите, редом с повечето вакуероси и сиболероси като зрители.

Сега бяха доведени Вердоха и Пардеро. Изобщо не може да се опише в какво състояние се намираха. Такова положение, такова унижение

те никога не бяха считали за възможно. Кипяха от ярост и ако можеха да се ползват от десните си ръце четиримата вакуероси, които ги доведоха, едва ли щяха да ги удържат.

– Какво значи това? – извика Вердоха, забелязвайки събранието. – Какво стърчите тук? – изрева към войниците. – Обирайте си парцалите, кучета!

– Въздържайте се, сеньор Вердоха! – предупреди лейтенантът като председател. – Застанал сте пред нас в качеството на обвиняем и само от вашето държане зависи как ще се отнасяме с вас.

– Като обвиняем? – викна оня. – И кой ме обвинява?

– Веднага ще разберете.

– И кой ще ми е съдия?

– Ние, които виждате да седим тук.

Тогава Вердоха прихна в гръмък, подигравателен смях.

– Сред безумци ли се намирам? Моите войници искат да ме осъдят! Мерзавци такива, я да вървите по местата си! Ще наредя да ви разстрелят!

Той вдигна левия си юмрук и пристъпи да удари вахмистъра, ала му бе попречено от вакуеросите да го стори.

– Внасям предложение да се вържат двамата обвиняеми, ако не се успокоят още сега! – обади се Стернау.

– Предложението се приема! – отговори лейтенантът. – Само посмейте! – кресна капитанът. – Ще наредя да сравнят със земята цялата хахиенда!

– Имате ли ремъци или въжета? – попита председателят вакуеросите вместо отговор.

Те бръкнаха по джобовете си и извадиха поiskanото.

– Виждате, сеньори, че не се шегуваме! – каза председателят. – Примирете се с неизбежното, иначе ще бъдете принудени да се примирите!

– Да се примирим! – викна Вердоха. – Какво престъпление сме извършили? Кой ще дръзне да провежда военен съд срещу собствения си командир? Аз, аз съм този, който обвинява!

– Заблуждавате се. Не се касае за военен, а за Съд на честта, който ще реши дали честните хора ще могат занапред да служат под ваша команда.

Вердоха поиска да даде един от своите груби отговори, ала Пардеро сложи умирително ръка на рамото му и прошепна:

– Успокойте се за Бога! С грубости нищо няма да постигнем.

По тая причина ротмистърът се овладя.

– Хайде, холан, започвайте глупашките си шегички! Сетнешното запазвам за себе си!

Тъй като сега настъпи тишина, председателят покани:

– Сеньор Стернау, говорете!

Сернау се надигна.

– В името на двете присъстващи сеньорити, обвинявам тези двама мъже в безчестно поведение спрямо беззащитните дами. Обвинявам ги по-нататък в опит за отнемане живота на мен, сеньор Мариано и сеньор Унгер.

– Можете ли да докажете обвиненията?

– Да.

Лейтенантът се обърна сега към двамата обвиняеми и запита:

– Как смятате да се отнесете към тези обвинения?

– Те са толкова нелепи, че не считам за достойно да им давам отговор – заяви Вердоха и Пардеро се присъедини към думите му.

– Благодаря ви – рече лейтенантът. – Щом нямате нищо за казване, опростявате процедурата по един желателен начин. Както е редно, отминаваме първото обвинение. Обвиняемите не отговарят и с това признават вината си. Но що се отнася до второто, сме принудени да се занимаем по-изчерпателно. Тъй като двамата обвиняеми се въздържат от отговор, ще помоля сеньор Сернау да даде своите показания.

Сернау изнесе подробно обвиненията си, но без да даде да се разбере, че има на разположение бандитите като свидетели. Разказа всичко, което се бе случило от момента, в който Бизоновото чело бе предупредил пътниците за предстоящата засада. Осведоми за ездата, която бе предприел с Вердоха и лейтенантите до Пролома на ягуара и отбеляза, че тогава се е пробудило недоверието му. Спомена за нощното промъкване и подозрителните излети на капитана и приключи с това, че навярно и последната му езда с Пардеро е била пак по някоя злоумишлена причина.

Когато свърши, взе думата Вердоха, въпреки изявлението, че няма да отговаря.

– Изглежда действително имам работа с хора с умствено отклонение – подхвана той. – Тоя човек не изказа нищо друго, освен голи догадки и въз основа на тях ония там се одързостяват да провеждат така наречения Съд на честта над двама кабалероси и офицери на нашата славна република. Това е направо позорно, а един такъв позор ще съумея да накажа, веднага щом комедията свърши!

– Подобно наказание не ме плаши – отзова се Стернау, – защото небезабавно ще подкрепя догадките си с доказателства. Когато двамата сеньори яхнаха днес конете, аз предусетих целта на ездата и тръгнах със сеньор лейтенанта да поразузная. Вердоха беше учредил в гората своего рода поща – един камък, под който пхаше писмените си заповеди. Днешната гласи: „Остани в близост до това място. Към полунощ ще се срещнем при камъка. Мисли му как ще се оправдаваш.“ Не мисля, че сеньор Вердоха ще го отрече.

Когато Стернау спомена камъка и извади бележката да прочете съдържанието, обвиняемите пребледняха. Дватамата стояха смълчани под отпращаните им от всички страни погледи. Стернау продължи:

– Трябва да отбележа, че аз подслушвах тайните срещи на обвиняемия. Слушах какво се говори и съобразно него действах. Имам на разположение свидетели, чиито показания ще дадат най-добра информация за всичко останало.

По негов знак бяха доведени всички пленени мексиканци. При появата им Вердоха видимо се стъписа. И всичко излезе на бял свят. Пленниците доложиха показанията си наистина с всички признаци на смущение, но все пак така правдиво и обстоятелствено, че не оставиха никакво съмнение. Двете бележки бяха признати като произлезли от ръката на Вердоха и това не можеше да бъде отречено от него. Дватамата обвиняемии обаче се стаиха зад гордо мълчание без да направят признания.

– Вината на обвиняемите е доказана – обяви председателят. – Според законите на страната Вердоха заслужава смърт. Доколко Пардеро е съпричастен, нека не разследваме. Ние заседаваме само като Съд на честта. Задачата ни следователно не е да накажем, а само да решим дали ще продължаваме да служим с тези двама души. Що се отнася до мен, заявявам с цялата си категоричност, че напускам, и то от настоящия миг.

– Отказвам да ви освободя от служба! – извика Вердоха.

– Не можете да задържите нито мен, нито някой друг, защото съм убеден, че примерът, който давам, няма да остане без последствия.

– Нека посмеят! – избухна Вердоха. – Ба! Как ли не! Вахмистърът Рандосо се бе изправил.

– Аз също заявявам, че не желая да служа повече под командата на мерзавци – каза той, и се надявам, че всички войници ще сторят същото.

Вердоха надигна глас за бурен протест, ала бе заглушен от многогласен възглас, с който унтерофицери и войници заявяваха, че не искат повече да знаят за Вердоха и Пардеро, искат лейтенанта за капитан.

Когато тишината бе отново възстановена, лейтенантът заговори:

– Приемам оглавяването на ескадрона и ще попълня офицерския състав в последователен ред. Хуарес ще получи моя доклад и ще реши дали тази временна заповед ще запази валидността си. С това нашият Съд на честта изпълни своето задължение. Подбудителите-убийци заедно с техните съучастници нека предадем за наказание на тези, срещу които е бил насочен заговорът. Те ще останат тук с всичко, което е тяхно лично имущество. А ние след четвърт час потегляме за Монклова.

Тази заповед бе посрещната с всеобщо ликуване. Пленниците бяха отведени обратно в затвора, а лейтенантът се упъти към стаята си, за да изготви и изпрати час по-скоро доклада до Хуарес. Сетне се сбогува сърдечно с обитателите на хасиендата и препусна начело на своя ескадрон.

Когато Вердоха се видя отново заключен с Пардеро в стаята, душевното му състояние не бе за описване. Кръвта кипеше във вените му, тъй като се чувстваше унижен по начин, изискващ най-ужасно отмъщение. Но все пак имаше достатъчно самообладание да не го покаже външно пред Пардеро. Онзи стоеше до прозореца и гледаше навън.

– Двама вакуероси, въоръжени до зъби, стоят отвън – оповести той. – Мислят, че можем да се измъкнем. Но я ми обясни поведението си, Вердоха!

– В какъв смисъл? – попита привидно спокоен отстраненият ротмистър.

– Бяхме унижени по нечуван начин, а ти се примири с решението. Започвам да се съмнявам в истинността на онова, което ми каза. Говореше за височайша опека, трайна във времето отплата...?

– Пардеро, нима трябва да те нарека слабоумен? Та не осъзнаваш ли, че цялата тая работа е само едно отминало събитие, един неприятен наистина инцидент, но който трябва да ни е безразличен? Оня новоизпечен капитан действително има правото да действа по начина, по който го стори, ала изгубеното днес – утре ще възстановим стократно. Аз имам нареждането да обезвредя определени персони при каквито и да е обстоятелства и това ще стане, въпреки че съм принуден да изтърпя настоящата неприятност. Затова пък и възнаграждението ще бъде толкоз по-голямо.

– Сигурен ли си? Как ще искаме да обезвредим лица, в чиято власт се намираме? Та те могат да ни убият.

Вердоха наистина хранише същото опасение, но не биваше да остави да се забележи. Той се постара да успокои Пардеро, което в края на

краищата също му се удаде. Много добре знаеше, че при Хуарес повече не може да се надява на нищо, а и при противниковата партия щеше да бъде посрещнат с недоверие и оттам поставен под таен надзор. Ето защо реши да изостави военната служба и да се посвети само на две задачи. Едната бе да заслужи имението, което му бе обещал Кортейо, а другата се отнасяше до Ема, с чието притежание искаше да се обезщети за презрението, с което му бе отвърнато. Но за тая цел се нуждаеше от помощ. Беше му необходим спътник, на чиято вярност и привързаност да може да разчита и това щеше да е Пардеро. По тая причина опитваше той да го оплете в мрежите си, по тая причина и сега подхвана:

– В действителност съм напълно доволен от онова, което се случи. За мен службата бе пречка да изпълня тежката задача, а сега тази пречка е отстранена и мога спокойно да действам. Знаеш ли на колко възлиза дългът ти към мен, Пардеро?

– Хм, стана няколко хиляди сребърни пиастра.

– Които никога не би могъл да ми върнеш, ако останеш такъв, какъвто си. Помогнеш ли ми да реша задачата си, опрощавам паричния ти дълг и разчитай още на повишение и възнаграждение! Освен това има и друга, още по-приятна награда – Каря, красивата индианка!

– Caramba! Ако съдържиш това обещание, изцяло съм твой.

– Можеш да се осланяш със сигурност. Що се отнася до опасението, че ще ни пречукат, то е неоснователно. Ние ще се отървем и после... действаме!

По устните на Вердоха заигра усмивка на сатанинска радост. Той вече витаеше в предвкусата на отмъщението, а и Пардеро се отзова:

– Позорът, който ни навлякоха днес, изисква подбрано възмездие. Какво смяташ да правиш?

– Точно това, което сега са сторили с нас. Ще ги заловя и отведа на място, където ще изпитат до дъно цялата радост на тъмницата. А именно: недалеч от моята хасиенда се намира древен мексикански жертвеник – една пирамида, чиято вътрешност е прорязана от ходници и кухни, които само аз познавам. Това е тайна, която се предава в моята фамилия по наследство. В тези кухни ще чезнат от глад и жажда нашите пленници. Натам ще отведем и двете сеньорити – Ема и Каря.

– Ти си същински Сатана, Вердоха – ухили се цинично Пардеро, – ама си ми приятен!

– Така е, ние ще бъдем като два демона. Но аз не се ръководя само от чувството за отмъщение, а преследвам и друг кроеж. Обещани са ми големи работи за обезвреждането на тримата мъже. Ще съдържат ли

хората обещанието? Но в такива смутни времена като сегашните човек трябва да е предпазлив. Ако очистию тримата, а ония ми откажат възнаградението, няма да мога да сторя нищо – просто аз ще съм измаменият. Но докато са живи и се намират в моя затвор, мога смело да се появя и поискам възнаградението. Както виждаш, действам твърде внимателно в моя и твоя полза.

– Да, ти си находчив, предпазлив, хитър и умен – качества, които ме изпълват с доверие и убеждават, че плановете ни ще успеят. Сега напълно можеш да разчиташ на мен. Но ние двамата все пак не сме в състояние да отвлечем трима здрави мъже и две момичета.

– Това не ме притеснява. В нашето благословено Мексико има немалко обесници, които за шепа сребърни долари с готовност ще се поставят под наша команда.

– А преследването? Защото нас ще ни преследват!

– Ха, това пък още по-малко ме безпокои. Ние ще яздим през пустинята Мапими, а там няма кой да ни преследва, можеш да бъдеш уверен.

– През Мапими! – изтръпна Пардеро. – Значи да идем на сигурна смърт.

– Не бери грижа. Познавам пустинята като джоба си. Тя не се състои само от пясъци и скали, както се разправя, а се срещат и горски масиви, в които има достатъчно вода и плодове да не пропадне човек.

Докато двамата тъкмяха кроежите си, самите те бяха предмет на съвещание в трапезарията. Провеждаше се обсъждане какво следва да се прави. Мариано съветваше да ги разстрелят, ала другите бяха против. Вярно, затворниците бяха замислили убийство, но не бяха го изпълнили. Впрочем още не се знаеше и как ще реагира Хуарес в тоя случай. Най-добре бе да се мине без проливане на кръв, пък и нали със загубата на ръцете вече бяха достатъчно наказани. Така бе решено да им задържат оръжията и да ги пуснат да си вървят, но след два дни. Тази предпазна мярка бе да нямат възможността да отидат при Хуарес преди изпратения днес куриер.

Що се отнася до пленените им съпричастници, Стернау пожела да се изпълни даденото им обещание. Те получиха конете си, ала ножовете, ласата, пушките и револверите им бяха отнети. После ги пуснаха поединично да заминат – според тежестта на раните им, но под най-строга закана, че всеки, мярнал се още веднъж в близост до хасиендата ще бъде незабавно застрелян.

На третия ден Вердоха и Пардеро бяха изведени от затвора им и

изправени пред събраните обитатели на хасиендата. Стернау ги запозна с решението, взето по отношение на тях, след което ги освободиха. Те препуснаха мълком, поставяйки си за цел лежащия в южната част на провинция Коауила град Салтильо. Там се погрижиха да сменят униформите с обикновено облекло. После изчезнаха.

Десета глава Отвлечането

След времената на вълнение в хасиендата Дел Ерина настъпиха няколко седмици спокоен живот. Стернау не поиска да замине преди възстановяването на Антон Унгер. Та нали и най-малкото непредвидено обстоятелство би могло да постави под въпрос не само оздравяването, но и живота му. След четиринадесет дни болният се бе оправил дотам, че можеше да напуска леглото, следващите осем дни му бе позволено да се разхожда из градината, а когато мина още една седмица, опитваше сили в по-дълги разходки.

Умствено се бе възстановил напълно и от мига, в който паметта му се бе пробудила отново, в него живееше само една мисъл – да отмъсти на Алфонсо де Родриганда. Ето защо не пусна приятелите да заминат. Искаше да се присъедини към техния поход на отмъщението и тъй като не можеше да го стори преди да е укрепнал за ездата, бяха принудени да изчакат. Засега разтърсването, което вървежът на коня предизвикваше в мозъка му, още бе непоносимо и той трябваше да привиква с цената на бавно напредващи упражнения.

Така минаха още няколко седмици. През това време Мариано Кореспондираше със своята годеница. Беше ѝ писал два пъти и получил отговорите ѝ. Тя го съветваше и занаят да се доверява на водачеството на Стернау и го уверяваше в своята любов и вярност.

Преди да предприеме ездата си до Мексико, Стернау бе писал от Веракрус на своята съпруга и я бе помолил да адресира следващото си писмо до своята приятелка Ейми Дридън, от чиито ръце при всички случаи щеше да го получи, където и да се намираше. Днес Мариано отново получи писмо от любимата. Пликът беше доста обемист и когато испанецът го отвори, намери и едно, предназначено за Стернау.

Писмото бе дошло от родината, от Райнсвалден. Съдържанието изпълваше няколко ситно изписани листа. Имаше един лист и до капитан Унгер, на едната страна на който бе писала съпругата, а на другата малкият Курт. Розета разказваше, че у дома всичко е наред и бърбреше непринудено за този и онзи. Стернау изчете писмото, сгъна го, пхна го във вътрешния джоб и излезе да си улови най-необуздания кон. Метна му се и се понесе по ширната савана. Искаше да бъде сам с мислите си.

Първоначално Антон Унгер бе носил върху раната си, породена от

операцията на черепа, парче варена кожа, която по-късно бе заменена със златна пластина. Ежедневно той правеше със Стернау предпазливи ездови излети, при което заякна дотам, че скоро оставяше зад себе си значителни разстояния, наистина върху кротък кон с равен ход. Стернау определи деня на отпътуването – щяха да останат в хасиендата Дел Ерина още една седмица.

Тези седмици бяха за Ема и любимия време на щастие и двамата хранеха безкрайна привързаност към Стернау, комуто го дължаха. Тъй като Педро Арбелец бе назначен от Хуарес за управител на хасиендата Вандакуа, често правеше посещения на съседното имение. Един ден там присъствието му отново стана необходимо. Но той искаше преди заминаването на бъдещия си зет да му се радва колкото може повече. Ето защо го помоли да го придружи. Понеже вече приближаваше времето за здрачаване, щяха да се върнат едва на другия ден. Двамата яхнаха конете.

Малко след като бяха напуснали хасиендата, Стернау забеляза от прозореца си в зрителното поле да се появява самотен ездач, който яздеше бързо към имението. Когато приближи, немецът различи, че е улан, и то офицер. Без да се бави, Стернау отиде при останалите, които вече се бяха събрали в трапезарията и ги уведоми за пристигането на непознатия.

След късо време онзи влезе с коня в двора и бе посрещнат от Ема, като стопанка на къщата.

– Това ли е хасиендата Дел Ерина? – попита той след първия поздрав.

– Да – отговори му Ема.

– Чийто притежател се нарича Педро Арбелец?

– Така се казва. Аз съм негова дъщеря.

– Тогава позволете да ви съобщя, сеньорита, че аз съм бърз куриер, изпратен от Хуарес с известия до Монклова. Хуарес каза, че сеньор Арбелец с удоволствие би ми оказал гостоприемство, ако не съумея да стигна целта си преди падането на нощта.

– Но това се подразбира от само себе си, сеньор. Татко наистина отсъства, ще се върне едва утре, но вие ще намерите всичко необходимо за вашето удобство. Предайте, моля, коня си на вакуерото и елате с мен в залата!

Той я последва горе с държане на благородник, където тя го представи на присъстващите сеньори. Офицерът се настани и се включи във вечерята. В разговора взе малко участие, а когато Стернау го запитва за

настоящото местопребиваване на Хуарес, отвърна уклончиво:

– Дипломатически и военни причини понякога запретяват отговарянето на подобни въпроси, сеньор. Хуарес не иска да се знае къде се намира.

Отговорът прозвуча изненадващо. Стернау му хвърли изпитателен поглед и се отказа от всякакъв по-нататъшен разговор с него.

След известно време непознатият заяви, че желае да си легне, тъй като в зори трябва да е отново на път и бе отведен до стаята си от старата Мария Хермоес. Но той не се разсъблече за спане, а се изтегна в хамака и запали цигара. Когато я допуши, последва втора, трета и четвърта. Така продължаваше да пуши, заслушвайки се към коридора, докато постепенно настъпи полунощ. Сега взе една свещ, отиде до прозореца и описа с нея кръг. Извърши процедурата още два пъти, сетне я угаси. Няколко минути по-късно по стъклото бе хвърлен малко пясък и той отвори.

След като офицерът напусна трапезарията, разговорът едва сега се подхвана както трябва. Неговото присъствие не бе действало благотворно. В очите му имаше нещо пронизващо, в гласа – нещо остро, отблъскващо. Най-замислен определено беше Стернау. Какво говореше в него срещу непознатия – не можеше да си изясни. Униформата не му прилягаше добре, сякаш бе правена за някой друг. Но повече нямаше какво да каже.

След като хората се бяха разотиили да почиват и Стернау се озова в стаята си, закричи замислено напред-назад. Чувстваше някакво безпокойство, което не успяваше да схване. Знаеше само, че е свързано с присъствието на офицера.

Беше ли човекът наистина офицер? Вердоха и Пардеро бяха заминали с мисли за отмъщение, а откак Арбелец управляваше хасиендата Вандакуа, Дел Ерина се бе оголила откъм вакуероси. Стернау реши да бъде нащрек. Измъкна се навън в коридора и се послуша пред вратата на непознатия. Той изглежда спеше, тъй като не се долавяше ни най-малък шум. Стернау се прокрадна обратно и се спусна в двора да направи една обиколка и види дали всичко е наред. Нямаше и представа какво му предстои.

А ето как стояха нещата. Бе заник слънце, когато от посока Салтильо приближаваше въоръжена група ездачи. Тя наброяваше дванадесет души, начело на които яздеха... Вердоха и Пардеро. Мъжете бързаха към хасиендата Дел Ерина и след като мръкна спряха край гора, в чийто най-външен ъгъл се намираше камъкът, служил на капитана за поща.

Там слязоха от конете, поведоха ги между дърветата и ги вързаха. Двама останаха на пост, а другите осем последваха двамата предводители пеша към хасиендата. Вердоха и Пардеро тихо си шепнеха.

– Добре все пак, че нашите униформи все още се намираха в града – рече капитанът. – Така стана възможно Енрико да се промъкне като шпионин, а ние да бъдем уведомени за всичко, преди да сме започнали.

– Стига само да не го прозрат! – вметна Пардеро.

– Аз не се притеснявам. Енрико е изпечен мошеник, няма да се издаде ни с поглед, ни с мимика. Предчувствам, че всичко ще приключи благополучно.

Беше новолуние и следователно тъмно. Мъжете дебнеха край хасиендата и отидоха откъм задната ѝ страна, когато бе почти полунощ.

– Там горе са стаите за гости. Там са го настанили – произнесе тихо Пардеро. – Скоро ще ни даде знак. Дали междуременно да не се прехвърлим.

– Добре. Ще се крием в някой тъмен ъгъл.

Другите трябваше да останат отвън и се снижат до оградата. Двамата се прехвърлиха отвъд и се промъкнаха към близкия ъгъл. Едва се бяха спотаили и чуха леко хрущене по пясъка в двора. Беше Стернау, който идваше насам.

– Клекни, ниско! Някой идва! – прошепна Вердоха. Стернау приближаваше бавно и тихо, спря до ъгъла на сградата, послуша се известно време към другата страна и продължи да крачи.

– Той беше! – прошепна Пардеро. – Какво да правим?

– Да го спипаме! Ще го поваля с приклада. Там горе ще ни създаде повече работа отколкото тук, където ще го изненадаме.

– Но ако почувстват липсата му?

– Няма да я почувстват. Всички са в леглата, а той самоинициативно е излязъл да поразунае. Внимавай!

Вердоха хвана с лявата ръка двуцевката си за цевта и започна да се промъква тихо след Стернау. Тук в пясъка бе израсла такава гъста трева, че стъпките му не се чуваха. Стигнал непосредствено зад Стернау, той се сниши за миг, за да огледа фигурата на светлината на звездите, прецени вярно разстоянието и скочи.

Слухът на Стернау бе остър. Той чу зад себе си лек шум и се обърна. Но точно в този миг върху главата му се стовари такъв силен удар с приклад, че той незабавно рухна без да издаде звук.

– Пардеро! – повика полугласно бившият капитан. – Ела!

– Оправи ли го?

– Да. Вече го вързвам. Можеш да ми заемеш една запушалка за уста!

След няколко мига Пардеро донесе поисканото.

– Ето! – каза той. – Дотук протича добре. Тоя исполин беше единственият, който будеше опасения. Сега останалите няма да ни отворят много труд. Ах, там Енрико дава знака!

В този момент тъкмо се видя трикратният кръг светлина, който мнимият офицер описа на прозореца си. Сетне свещта угасна.

– Къде да настаним Стернау? – запита Пардеро.

– Просто ще го оставим в ъгъла, в който се намирахме. Там ще е на сигурно място. Вързан е здраво. А може и да съм го пречукал. Така или иначе не може да ни се изплъзне.

След като замъкнаха Стернау, Вердоха хвърли малко пясък по прозореца, на който преди туй се бе появил светлинният сигнал.

– Енрико?

– Да – отговори се тихо отгоре. – Всичко наред ли е?

– Спусни връвта!

Докато Енрико спускаше от прозореца връв, Пардеро получи от чакшите отвън мъже една въжена стълба. Тя бе вързана за връвта, изтеглена и закрепена здраво горе.

– Ще издържи! – прошепна отгоре Енрико.

Вердоха започна да се катери и когато стигна прозореца, извести:

– Имахме късмет. Стернау е вече в ръцете ни. Дебнеше около къщата, но аз го халосах и вързах.

– Това е добре. Той е силен мъж и ме безпокоеше. Трябва да е излязъл от предната врата, защото е отворена. При това положение всъщност нямате нужда от въжената стълба.

– О, напротив. Ако се изкачим оттук, веднага се озоваваме горе, докато по коридора и стълбите може да вдигнем шум. Но аз ще пратя двама души при главния вход, та да сме сигурни, че никой няма да се измъкне.

Вердоха се спусна отново по стълбата и заповяда на хората си да прехвърлят тихо оградата и един след друг да се изкачат по въжената стълба в стаята на Енрико. А със себе си взе двама и ги поведе безшумно покрай ъгъла към фасадата на постройката, където вратата наистина бе само притворена. Зад нея трябваше да застанат двамата със заповед да внимават никой от обитателите да не напусне къщата.

Сега Вердоха се върна при въжената стълба, изкатери се, след което тя бе вдигната, а прозорецът затворен. Дотук всичко протичаше

добре. Бяха дошли в хасиендата без да бъдат забелязани от лагериращите в околността вакуероси. Най-опасният противник вече бе надвит и сега се касаеше да свършат с останалите възможно по-безшумно.

– Арбелец не е вкъщи – прошепна Енрико.

– Къде е? – попита Вердоха.

– Във Вандакуа. Зет му е с него.

– Демолио! Има ли той зет? – обезпокои се разжалваният капитан.

– Исках да кажа годеникът на неговата дъщеря.

– А той кой е?

– Тя го наричаше сеньор Антонио. Както дочух, трябва да е много болен.

– А-а, оня! Пфу! И той е във Вандакуа?

– Да.

– Все едно! Нямаме нужда от него. Но сеньор Мариано е тук?

– Да.

– А капитан Унгер?

– Да.

– Също сеньорита Ема и индианката?

– Видях и двете.

– Добре. Зная спалните на всички. Имаш ли потаен фенер?

– Да. Да го запала ли?

– Разбира се. Следвайте ме!

Те отвориха тихо вратата на стаята и един след друг се измъкнаха в коридора, по който Енрико пусна един лъч от фенерчето си, за да могат да се ориентират. Сетне отново го пхна в джоба.

Вердоха поведе хората си най-напред към вратата на Мариано, която достигнаха безшумно. Той почука няколко пъти тихо, докато отвътре един глас запита:

– Кой е там?

– Аз, Стернау! – отвърна шепнешком, но така че да бъде чуто отвътре.

– А-а, ти ли си. Какво има?

– Отвори бързо! Трябва да ти кажа нещо крайно належащо.

– Веднага!

Чу се скърцане на легло.

– Няма нужда да палиш свещ – прошепна предвидливо Вердоха.

Мариано навлече най-необходимите дрехи и отвори.

– Влизай! – каза тихо, любопитен да узнае какво иска Стернау от него. Чу да влиза само един човек, но не и че го следваха още

неколцина.

В същия миг бе сграбчен. Около гърлото му се увиха две ръце и тъй стиснаха гръкляна, че дъхът му замря и не успя да издаде и звук. Поиска да се брани, ала бе уловен от няколко здрави ръце. Тялото, ръцете и краката му бяха омотани в ремъци, а в устата напъхана кърпа. Едва тогава двете ръце пуснаха гърлото му... той беше пленен.

– С тоя свършихме! Сега при Унгер! – рече Вердоха. При Унгер бе процедурирано по същия начин и със същия успех. Стернау, Мариано и Унгер бяха пленени без да се пробуди някой в къщата.

– Сега при сеньорита Ема! – заповяда Вердоха. И на нейната врата бе почукано.

– Кой е? – попита тя.

Вердоха придаде на гласа си нежно шептене и отговори:

– Аз съм, Каря!

– Какво желаш?

– Трябва да говоря с теб. Отвори, Ема!

– Защо?

– Не толкова високо. Касае непознатия офицер. Не зная дали да събудя сеньор Стернау.

Ема се улови на въдицата.

– Ах, значи има опасност! – стресна се тя. – Чакай, веднага отварям!

Чуха я да се надига от постелята, след което дойде до вратата, избу-
та резето и каза с тих глас:

– Влизай! За какво става дума?

Вердоха бързо се вмъкна и в миг улови с лявата ръка Ема за гърлото. Тя се свлече, без да направи опит за съпротива. Ужасът отне съзнанието ѝ и тя остана да лежи неподвижна на пода. Сетне тръгнаха за спалнята на индианката. И тук хитрината има същия успех, само дето Каря не изпадна в безсъзнание. Тя беше дъщеря на индиански вожд и не притежаваше лабилните нерви на изнежена мексиканка. Вързаха я, запушиха и устата ѝ.

Сега всички персони, които похитителите искаха да имат, бяха в ръцете им. Целият първи етаж бе в тяхно владение. Вердоха и Пардеро знаеха, че в няколко помещения долу в сутерена спяха вакуероси. Те нямаха желание да им се оспорва плячката, поради което забраниха всякакъв грабеж. При Мариано и Унгер бяха изпратени по трима души да им облекат дрехите. Вердоха се отправи към Ема, а Пардеро потърси индианката.

Когато сваленият капитан влезе в стаята на сензоритата, беше още тъмно. Запали свещта. Ема тъкмо бе започнала да се съвзема. Той запоява на треперещото момиче напълно да се облече. После потърси и извади от гардероба и други неща, които изисква една дълга езда.

Пардеро не намери Каря да лежи неподвижно на пода. Тя се мятеше насам-натам, старайки се с всички сили да се освободи от вървите. Той дръпна вратата зад себе си и запали свещта. Времето напираше. Посегна към вървите ѝ и ги разхлаби дотолкова, че да не ѝ даде пълна свобода. После я принуди да се облече. Тя понесе всичко това спокойно. Първоначално очите ѝ бяха блеснали с дива омраза към него, ала сега ги държеше затворени. Сякаш онова, което ставаше с нея, ѝ бе безразлично.

В един момент вратата се отвори и вътре надникна Вердоха.

– Готов ли си? – запита.

– Да.

– Вземи още няколко кърпи и завивки! Сега тръгваме.

На двамата пленника също бяха навлечени дрехите. Увити и свързани така, че не бе възможно да мръднат крайниците си, те бяха отнесени долу в двора. Малко по-късно Вердоха и Пардеро свалиха момичетата. Всичко се извърши тихо и предпазливо и никой не ги чу. Също така тихо отвориха и голямата порта и отидоха да вземат Стернау. Беше тъмно и не видяха дали очите му са отворени. Не забелязаха никакво движение от негова страна.

Сега двама по двама наравиха по един пленник и ги понесоха нечуто навън. Един остана да заключи портата, прехвърли се през оградата и последва останалите. От влизането им в хасиендата бе минал един час. Половин час по-късно се намираха при конете си в гората. За петимата пленника бяха довели пет животни, за девойките дори дамски седла. Вързаха ги на конете, при което се оказа, че Стернау е дошъл на себе си.

Тринадесетината мъже се разделиха на пет групи. Падаха се по три души на всеки от мъжете-пленници, като предводителите взеха само по един придружител. Разделиха се и препуснаха в различни посоки. Това бе хитрост за затрудняване на преследването. Едва след един пълен ден езда щяха да се събират по две отделения, за да се натъкнат на края на втория – на Вердоха. Пунктовете, където щеше да става това, бяха определени предварително, като всеки един от похитителите бе осведомен няколко дни преди нападението за точния път, който имаше да измине. Така че едва ли се хранише някакво съмнение в успеха.

Но по две отношения този план си имаше своята слабост. А

именно: Вердоха да бъде измамен от собствените си съучастници и от друга страна при едно нападение трима души не можеха да окажат такава съпротива, както тринадесет. Той помисли за това едва когато направи на заранта първия престой със своята група. При него бе Ема, а останалите пленници бяха поверени на Пардеро и мексиканците.

Първият му ден пътуване водеше през хълмиста местност, която преминаваше на запад в планинска верига, пресичаща Коауила от север на юг. На другото утро се спускаше по западния склон на тези предпланини, а следобед достигна периферията на пустинята Мапими – територия, ползваща се с най-лоша слава в Мексико. Тук беше мястото на срещата, където другите четири отряда трябваше да се съберат с него и сега той очакваше с тревожно напрежение резултата от хитрите мерки, които бе взел. Само час след пристигането си забеляза да се появява на юг група ездачи. Когато наближиха, той изброи осем мъже. На сърцето му олекна, понеже бяха от неговите хора. Оказа се, че са различните отделения, водещи Стернау и Мариано. Бяха посрещнати от него с голямо задоволство. Двамата пленници бяха вързани по нечовешки начин. Свалени им бяха само превръзките от устата, така че поне можеха да дишат.

За голяма радост на Вердоха привечер пристигнаха и останалите с Каря и Унгер. Никое от петте отделения не бе преследвано и той си помисли, че отсега може да продължи в безопасност ездата си. Най-напред бе разставен бивакът. Запалиха огън и се подкрепиха. Сетне нахраниха пленниците, които нямаше как да си послужат със собствените ръце, разпределиха стражата и легнаха да почиват. Вердоха преднамерено бе поел първата смяна, за да издевателства над пленниците, от които никой не бе отронил нито дума. Те лежах в средата на кръга, образуван от тринайсетте мексиканци. Приблужи най-напред до Унгер.

– Е, как намираш ездовата разходка? – попита той. – Трябва да ви поздравя от името на един, който изпитва голямо състрадание към вас.

– Кой е той? – запита Унгер.

– Някой си Пабло Кортейо.

– От Мексико сити?

– Да. Изглежда той е ваш много добър приятел.

Вердоха разкри тайната си, и то с умисъл. Успееше ли да разбере защо Кортейо желае смъртта на тези мъже, щеше да има в ръцете си силно оръжие срещу него. Ето защо подхвана дума за него, като се надяваше да получи осветление от някое необмислено изявление от страна на пленниците.

– Дяволът да го отнесе! – изруга Унгер.

– Това той няма да стори, ама вас ще отнесе.

– Сигурно не без теб!

– Замълчи, мошенико! Иначе ще ти покажа кого имаш насреща си.

Той тегли на Унгер един здрав ритник и закрочи нататък към Мариано.

– Виждаш ли сега каква става тя, когато човек служи като секундант на някой негодай? – попита той. – Придружава го и в пленничеството му! Познаваш ли Пабло Кортейо?

Мариано не отговори.

– Познаваш ли го? – повтори Вердоха.

Испанецът продължаваше да мълчи.

– А-ха-а, виждам, че трябва първо да ви привикна на послушание.

Все някога ще се научите да говорите.

Бившият капитан скрита и него и се запъти към Стернау. Исполинът бе така свързан, че ни крак, ни ръка бе в състояние да мръдне, но колене към тялото можеше да прибере.

– Сега си ти, куче! – поде Вердоха. – Ти осакати ръцете ни и двойно ще плащаш. Как ти беше като те цапардосах по главата?

Стернау остана да лежи неподвижен.

– Какво, и ти ли не искаш да отговаряш? Почакай, веднага ще ти върна словата!

Вердоха се приготви да ритне и Стернау, ала той сви светкавично крака, изпъна ги отново и с такава сила блъсна мексиканеца в стомаха, че онзи отхвъркна назад и заби глава в буйно горящия огън. Вярно, че веднага се съвзе, но ви сок болезнен вой показа, че по някакъв начин е бил наранен.

– Окото ми, окото ми! – ревеше той.

Спящите наскачаха, махнаха ръката му от окото и го прегледаха. Показа се, че в него се е забучила вейка от горящото дърво. Тя се бе прекършила, оставяйки края си вътре.

– Окото е загубено, тъй като няма лекар – оповести един от мексиканците.

Вердоха застана още повече – сигурно изпитваше ужасни болки. Мяташе се из кръга и молеше да изкарат върха на вейката, ала никой не се осмели да го извърши.

– Тук само един е в състояние да ти помогне – обади се Пардеро. – Стернау.

– Стернау, това куче, на което дължа тая беда? До смърт ще го налагам! – изрева раненият яростно.

– Той е лекар. Може да отстрани треската!
– Да го стори, да, да, нека го стори! А сетне ще го вържа свит одве на коня. Да не забравя за мен и отмъщението ми.

Пардеро пристъпи към Стернау и запита:

– Не сте ли и очен лекар?

Тъй като бе заговорен учтиво, Стернау късо потвърди. И все пак нямаше да даде отговор, ако през главата му не бе минала мисълта, че сега може да избяга.

– Ще съумеете ли да отстраните треската?

– Не знам. Първо трябва да прегледам окото.

– Тогава елате! Ще снема връзките ви дотолкова, че да можете да се изправите.

Пардеро свали ремъците от краката и глезените на Стернау и го тикна към огъня, край който седеше стенещият Вердоха.

– Прегледайте го! – нареди Пардеро. Вердоха свали ръка от окото, което държеше затворено, изгледа разярено Стернау с другото и произнесе:

– Негодникo, не ми ли оправиш веднага окото, ще заповядам да ти изтръгват месата с нажежени клещи. Гледай насам!

В продължение на няколко секунди той задържа окото си отворено, а Пардеро осветяваше с една главня. Разговорът се водеше на испански. Стернау бе убеден, че сред всички, намиращи се тук, само Унгер разбира немски и, гледайки внимателно окото, каза на матерния си език:

– Кураж! Аз ще ви освободя!

– Какви ги дрънкаш там? – ревна Вердоха.

– Всяка болест и рана ние лекарите наричаме с латинските им имена. Казах латинското наименование на нараняването – отговори Стернау.

– Ще извадиш ли треската?

– Да.

– Тогава действай незабавно!

– Та нали ръцете ми са вързани.

– Развържете го! – заповяда Вердоха.

– Но той ще избяга! – обади се Енрико.

– Къде ти е ума? – сгълча го Пардеро. – Ние сме тринайсет човека. Как ще ни се изплъзне? Образувайте кръг и го вземете в средата!

Това бе направено. Когато лекарят изговори немските думи, Унгер се бе покашлял в знак, че го е разбрал. Сега Стернау можеше да действа.

– Не мога да хвана треската с пръсти – заяви той. – Дайте ми нож!

Получи ножа. Сега беше свободен от всички върви, а в ръката си имаше оръжие. Оставаше само да се сдобие с пушка и муниции. Пушките бяха изправени на пирамида, а върху шарфа около хълбоците си Вердоха бе опасал широк кожен пояс, който му служеше за каса. По него висяха торбички с барут и куршуми.

Планът на Стернау бе готов за секунда. Огледа ножа – беше добър, остър и островърх. Сега пристъпи към Вердоха и сложи ръка на главата му. Всички погледи бяха вперени в двамата.

– Отвори болното око и затвори здравето! – нареди Стернау.

Намерението му бе Вердоха съвсем да не вижда. Онзи последва указанието и Стернау доближи ножа до лицето на бившия капитан. Но внезапно смъкна ръка надолу. С бързо срязване отдели пояса от тялото на Вердоха и го стисна със зъби, тъй като се нуждаеше от ръцете си. В следващия миг сграбчи Вердоха с херкулесовата си сила и го запрати към застаналите наблизко мексиканци. Трима или четирима бяха повалени и Стернау прелетя с могъщ скок през възникналия пробив. Секунда след това бе грабнал една пушка, а миг по-късно седеше на гърба на един от конете и галопираше на запад. Всичко се случи невероятно бързо, едва ли не по-бързо, отколкото може да си го помисли човек. Когато прозвуча един тринайсетгласен крясък на ужас, бе вече твърде късно. Всеки посегна към пушката или револвера, разнесоха се няколко изстрела, ала никой не улучи.

– На конете! След него! Трябва да го заловим отново! – изрева Вердоха.

Неколцина веднага се метнаха на седлата и препуснаха в посоката, в която бе избягал. Докато летеше все в право направление, той прегледа пушката. Беше двучевка и то заредена. Това бе достатъчно да извади от строя няколко неприятели. Спря коня и го обърна по посока, от която се чуваше галопът на преследвачите. Те не яздеха вкупом, а се бяха разгърнали в широк фронт, като приемаха със сигурност, че Стернау бяга точно по тази линия и по тоя начин щеше да бъде винаги пред тях и да чуват тропота на коня му. А че той може да спре и дочака враговете си, считаха за немислимо.

Беше толкова тъмно, че те се чуваха наистина, но не се виждаха един друг. Конят на Стернау стоеше неподвижен. Той скочи бързо и накара животното да легне на земята. Ето че мексиканците вече бяха там и префучаха край него – вляво и дясно по един. В миг Стернау бе отново на крака, конят му също, сетне се метна на седлото и се понесе след тях. Не след дълго се намираще между двамата. Те не заподозряха нищо,

защото всеки го смяташе за другия. Сега законтри петлетата на пушката, улови я за цевите, изви коня и с няколко скока се озова непосредствено до мексиканеца вдясно. Онзи го забеляза и извика:

– По-наляво!

В този момент прикладът на Стернау се спусна със свистене върху главата му и го лиши от съзнание. Дръзкият немец мигом улови юздите на коня и спря своя. Оплячкоса го за по-малко от минута и прогони свободния кон. Сега започна да язди към съседа отляво. Когато го застигна, оня викна:

– На мен нареждаш да яздя по-наляво, а сега сам държиш същата посока. Я по-надясно!

– Веднага! – отговори Стернау.

Вече беше до него и още преди човекът да подозре какво му предстои един също такъв удар с приклад го смъкна от седлото. После Стернау отново спря чуждия кон, свали от ездача всичко, от което сам се нуждаеше и пропъди животното. Сега се ослуша, долови, че мексиканците галопират само вдясно от него и препусна в тази посока, преглеждайки пътям плячкосаните пушки. Бяха с една цев и заредени. Следователно с отмъкнатата по-рано двуцевка имаше четири изстрела. Това бе повече от достатъчно, тъй като бе установил наличието само на още двама преследвачи. Да се заеме с тях не представляваше трудност.

– @Хола! – провикна се той. – Насам! Спипах го! Спря коня и чу, че двамата сториха същото.

– Къде? – запита един глас.

– Тук! Насам! Повален е!

Те препуснаха един след друг към него. Стернау вдигна двуцевката, екнаха два изстрела и явно куршумите улучиха добре, защото ездачите се наклониха и рухнаха от конете. Животните спряха спокойно.

Сернау се заслуша в нощта – не се чуваше нищо. Значи само четирима бяха тези, които го преследваха така непредпазливо. Той слезе и прегледа ранените. И на тях отне всичко, което носеха и сега бе притежател на пет пушки, няколко ножа и револвери, две ласа и достатъчно количество муниции. Освен туй напипа в пояса на Вердоха немалко златни монети и банкноти. Значи бе снабден с всичко с изключение на провизии. Но това не го притесняваше. Без да се бави повече, прикрепил плячката към седлата на двата коня, свърза поводите им и започна да язди по непознатата пустиня.

Неговата главна грижа бе да се изплъзне от преследването, защото знаеше, че с настъпване на утрото четиримата ограбени ще бъдат

намерени. След което Стернау очакваше да последват дирите му, така че преследвачите трябваше да бъдат заблудени. Той не се и съмняваше, че от хасиендата ще се впуснат да гонят разбойниците. Ето защо се налагаше да ги задържи колкото може по-дълго на едно място. Реши да язди в кръг. След като бе галопирал няколко часа на запад, се насочи на юг и след тричасова езда отново свърна на изток. Сменяйки така посоките, той стигна на зазоряване на място, лежащо на два часа път източно от онова, където бяха отседнали на бивак. Тук разреши на конете малка почивка, остави ги да попасат и запали една от цигарите, откънати от преследвачите.

От настъпването на деня бяха минали около четири часа, когато Стернау стигна мястото, където бе смъкнал с изстрели последните двама мексиканци от конете им. Прегледа почвата и установи, че отрядът е поел по неговите дири заедно с пленниците, но без ранените. Той се засмя, понеже бе яздил в кръг и се намираще зад тях, докато те го мислеха пред себе си. Без да губи време препусна след тях. Вярно, че бе изтощително да ги преследва с два товарни коня, но, от друга страна, имаше предимството с честа смяна на конете да развива по-голяма бързина.

Стернау стигна мястото, където се бе отправил на юг и видя по следите, че тук наистина са се спрели да се посъветват, но са тръгнали след него. А когато след два часа се озова на мястото, където бе свил на изток, отпечатъците от копитата показаха, че тук се е състояло повторно съвещание, но този път резултатът бе друг. Мексиканците бяха изоставили следите и оттук бяха яздили на запад, значи директно навътре в пустинята Мапими. Той ги последва. Те нямаха привичката за подобна езда. Индианци и ловци винаги яздеха в индийска нишка, та да не се разбере от следите техния брой. А мексиканците образуваха широка група. Стернау преброи тринадесет отделни конски дири, следователно всички, освен четиримата победени, бяха заедно – Вердоха, Пардеро, четиримата пленници и седем мексиканци. Той хранеше надеждата тази вечер да се промъкне до лагера им и отново да обезвреди неколцина от тях. С тая утешителна мисъл препусна отново напред.

Когато през изтеклата нощ четиримата мексиканци се впуснаха след беглеца, останалите се заослушваха мълчаливо в нощта. Дори Вердоха забрави болките в окоето. Дълго време всичко остана спокойно, ала сетне в далечината се разнесоха два изстрела. Звукът бе толкова слаб, че едва успяха да го доловят.

– Спипаха го! – викна Пардеро.

– Да, но не жив – ядоса се Вердоха. – Застреляли са го обесниците!

Как ще му отмъстя сега? Кой ще се заеме с окоето ми?

– Може да е само ранен – обади се един от мексиканците.

– Тоя исполин изглежда има жилав живот.

– В такъв случай го карат насам. До половин час сигурно ще са тук.

Но половиният час мина, а никой не идваше. Вердоха стана неспокоен.

– Ама какво се мотаят ония нехранимайковци? – рече той. – Ще ги накажа за тая мудност!

Отново мина половин час, после цял, без някой да се появи. Окоето на Вердоха така го болеше, че бе принуден да си върже кърпа. По страната му се стичаше някаква парлива течност, която трябваше постоянно да избърсва. Не можеше да заспи. Затова шареше цяла нощ, бълвайки гневни проклетия, а когато наближи да се зазори, изпрати двама мексиканци да потърсят четиримата си другари.

Те възседнаха конете си и препуснаха. След известно време намериха един от спътниците си да лежи все още в полубезсъзнание на земята. Беше му отнето всичко, което е носел със себе си, а конят пропъден, пасеше на неголямо разстояние. Заловиха животното и вдигнаха спътника. Едва изменили триста крачки, се натъкнаха на втория си другар, свален от седлото от приклада на Стернау, комуто също помогнаха да се качи на коня.

След пет минути се натъкнаха на двамата ранени, чиито животни Стернау бе взел със себе си. Качиха ги на конете си и шестимата поеха бавно назад.

Когато навлязоха във видимостта на лагера, всички наскочаха, изпълнени с очакване.

– Е? – запита Вердоха. – Къде е Стернау?

– Открихме само другарите си. И четиримата са ограбени.

При тия думи очите на пленените мъже блеснаха, изпълнени с надежда, а Ема нададе вик на радост.

– Тихо! – кресна ѝ Вердоха. – Твърде рано е да ликувате. Още не ни е избягал. Напред, потегляме! Трябва да знам каква посока държи.

Пленниците бяха вързани на конете, останалите се качиха на седлата и се насочиха към местността, където се бе състояла битката. Когато стигнаха там, прегледаха грижливо терена, но така и не разбраха как се е удало на Стернау да ги надвие.

– Наистина Сатаната се е вселил в тялото му! – обади се един от мъжете и се прекръсти. – Сам беглец не би могъл да се справи с четирима преследвачи без помощта на дявола!

– Замълчи, глупако! – сопна му се Вердоха. – Стернау е само един хитър човек, нищо повече. Взел е конете на двамата ранени, ето следите. Трябва да тръгнем след него!

Потеглиха. Когато следите завиха на юг, бе свикан съвет.

– Връща се в хасиендата – изрази мнение Пардеро.

– Не – отвърна Вердоха. – Хасиендата е разположена на изток, а не на юг. Стернау е замислил нещо друго. Ако е имал намерение да се връща в хасиендата, щеше да го стори още от мястото на сражението. Той обаче е яздил в продължение на няколко часа в противоположна посока – навътре в пустинята. Трябва да бъдем предпазливи. Продължаваме да яздим по следите му!

Проследиха дирята на Стернау отново в продължение на няколко часа и стигнаха най-сетне мястото, където бе обърнал на изток.

– Вижте, имах право! – рече Пардеро. – Връща се в хасиендата, за да доведе помощ.

– Глупости! – срыза го Вердоха. – Ние сме само девет човека. Мъж, който за пет минути се справя с четирима преследвачи, не се нуждае да води помощ от два дни път. Стернау не е глупак. Два дни натам и два дни насам – трябват му четири дни, в най-добрия случай три, преди да стигне отново тук. Дори да не бъдат отвеяни следите ни, ще имаме преднина от три дни, които няма как да навакса.

– Че каква ли пък цел си е поставил тогава? – запита Пардеро.

– Стернау е взел със себе си пет пушки. Защо? Да не би да ги мъкне като плячка? Не, той може да даде с тях – едната е с две цеви – шест изстрела. Конете на двамата ранени са с него. Защо? По този начин постига по-голяма бързина, защото когато животното му се умори, се прехвърля на свободно, с по-свежи сили.

– Но защо язди на изток Стернау?

– Отгатвам. Той описва затворен контур. Там зад планината ще обърне на север, за да ни се яви в гръб. Вероятно иска да спечели време, защото докато ние обикаляме след него, може да пристигнат хора от хасиендата. Знаеш, че Стернау е оня прочут „Господар на скалите“. Повярвай ми, той не се страхува сам да се залови с нас, вече го доказа! Но след като се досетих за намеренията му, няма да се оставя да ме изиграе. Убеден съм, че при всеки нощен лагер ще поваля няколко от нас. Срещу такъв мъж на саваната не помага никаква предпазливост. Следователно няма да спираме за нощувка. Ще яздим до заранта, почиваме няколко часа, след което отново до следващото утро. Тогава ще сме достигнали западния край на пустинята, а вечерта сме при целта. А той ще бъде

принуден да бивакува две нощи и ето как ще му се изгубим от погледа.

– Но ще издържат ли конете ни на такава напрегната езда?

– Ранените вече изпратихме към моята хасиенда. Утре в зори ние останалите ще сме при едно езерце, където конете ни ще могат да се напият и попасат. А вдругиден нека си рухнат, тъй като на всяко пасище ще намерим бодри животни.

– Но двете момичета?

– Ба, ще трябва да издържат. Ще освободим ръцете на пленниците, та да не се изморяват толкова лесно. На края на пустинята ще оставим няколко души да изчакат Стернау. Видят ли го, ще го заловят или ще му теглят куршума. Сега напред!

С тези думи Вердоха доказа, че е прозрял намеренията на Стернау и е по-умен, отколкото онзи го смяташе. Ако успееше неговият план, щеше да отведе пленниците си на сигурно място, а Стернау ще бъде застрелян или заловен.

Ръцете на пленниците бяха освободени, за да могат да управляват самостоятелно животните си. Но бяха взети всички предохранителни мерки да не сдобият свободата си. Ранените от Стернау се бяха измъкнали по околен път към хасиендата на Вердоха. Намаленият отряд препусна в галоп по Мапими. По изкривените черти на Вердоха се виждаше, че окоото му причинява страшни болки, но той не обели и дума по тоя въпрос. Вътрешно кипеше от ужасен гняв, ала сега се касаеше преди всичко да стигнат колкото може по-скоро целта. Отмъщението бе отложено за по-късно.

Целият ден пътуваха все на запад – по каменисти площи, голи чукари и пусти пясъчни местности, докато стигнаха вечерта @протегнатата ръка на една гора. Тук изнурените коне имаха възможност да отдъхнат половин час, преди да продължат отново.

Докато онези райони показват големи дневни горещини, нощите им са доста студени. Хладината бе предимство за отряда, тъй като изискваше подвижност, а конете по-малко се изтощаваха. Впрочем човек едва ли е в състояние да повярва на каква издръжливост са способни мексиканските коне.

Единадесета глава В пирамидата

На другото утро достигнаха отдавна жадуваното от всички езерце, където бе направена почивка. Животните бяха разседлани и можеше да се напоят и напасат до насита. Хората се подкрепиха с провизиите, които носеха със себе си, като и пленниците получиха своята част. Когато, подновили сили, конете започнаха да цвилят, да се закачат един-друг и се борят, бе знак, че вече не са уморени и ездата бе подновена по досегашния начин и посока.

Оттук-нататм вече се появяваше по някое богато на растителност място – пасище или горичка. Привечер дори трябваше да прекосят една по-голяма гора, а на утринта достигнаха периферията на пустинята, която се издигаше пред тях под формата на плато. Навлязоха в тесен проход, който не след дълго се разшири в малка долинка. Тук бе направен престой и животните можеха отново да отдъхнат. Предполагаше се, че после ще издържат на ездата до вечерта.

От долчинката се разклоняваше една странично срасната клисура. Вердоха разстави трима от мексиканците си в нея. Те трябваше да издебнат Стернау, който при всички случаи щеше да се позабави тук, докато преглежда следите на лагерното място. Той не би могъл да пристигне по-рано от утре вечер, а дотогава Вердоха смяташе да изпрати и останалите си придружители.

Потеглиха отново и проходът ги отведе до ширна равнина, състояща се от тучни пасища. Поеха по пътища, по които жива душа не се срещаше. Денят преваляше, но още не бяха забелязали хасиендата, въпреки предполагаемата ѝ близост, а когато се спусна мракът, спряха пред висок, могъщ масив с форма на пирамида, чието подножие бе оградено от скални отломъци и хресталаци. Вердоха пхна пръсти в уста и изсвири. Хрестите тутакси прошумоляха и от тях се измъкна един мъж.

– Дойде ли моят пратеник при теб? – попита Вердоха.

– Да, сеньор – отвърна човекът. – Донесе ми вашето писмо и всичко е подготвено. Имам и свещи.

– Води ме тогава! Останалите да чакат тук, докато се върна!

Вердоха пристъпи към Ема, свърза ръцете ѝ на гърба, освободи я от коня и я тикна в хрестите. Тя остави всичко това да се случи, защото виждаше, че всяка съпротива би била напразна.

Вързаха очите ѝ. Вердоха я взе на ръце и я понесе. Скоро по звука на стъпките му разбра, че са навлезли в глъхнещо сводесто помещение, сетне се изкачваха, слизаха, а въздухът ставаше все по-спарен. Накрая изскърца някаква врата и Вердоха я пусна да стъпи на краката си.

Когато сне превръзката от очите ѝ, Ема видя, че се намира сред скална камера, приблизително два и половина метра дълга, метър и три четвърти широка и два висока. В нея нямаше нищо друго, освен сламеник, стомна, къшей сух хляб и две вериги, прикрепени за една от дългите стени. Водачът се бе оттеглил зад обкованата с жезла врата.

– Ето, че сме на самото място – произнесе Вердоха триумфиращо. – Ти никога няма да можеш да избягаш оттук. Затова ще ти сменя вървите.

Той го стори и остави здравето си око да се плъзне по снагата ѝ.

– Но какво съм ви направила, сеньор – прошушна изпълнена със страх нещастната девойка, – та ме отвлякохте и доведохте на това място?

– Ти ми завладя сърцето – отговори той. – И ще се научиш да отвръщаш на моята любов.

Вердоха протегна ръка да я притегли към себе си. Тя се отдръпна ужасено.

– Никога, злодей такъв! – извика, опирайки се в най-задния ъгъл.

– О, напротив! Още сега ще ти покажа!

Той отново приближи. Тогава тя посегна към пояса му, измъкна ножа и като го насочи към него, заповяда решително:

– Назад или ще се браня!

Мексиканецът се стресна и отстъпи. После се изсмя късо и подигравателно и каза:

– Нож в тая ръка за мен е не по-опасен от игла. Дай го!

Той искаше да я сграбчи, но тъй като можеше да действа само с едната ръка, остави фенера на земята. Тя вдигна ножа за удар.

– Вярно е, че съм слаба девойка, но вие пък имате само една ръка. Не се осмелявайте да ме докоснете!

Вердоха се поколеба. В този момент от ходника пристъпи и застана на вратата водачът. Той беше чул разговора.

– Да ви помогна ли, сеньор? – запита.

– Да – отвърна Вердоха. – Ела насам и отнеми ножа ѝ!

Ема разбра, че срещу двама мъже няма да съумее да се защити, ала не изостави надежда да отблъсне бруталното посегателство. Насочи неустрашимо ножа към собствените си гърди и заплаши:

– Само посмейте да ме докоснете и ще се самоубия!

Беше изговорила думите с такъв решителен израз, че Вердоха нямаше как да не ѝ повярва. Но това не влизаше в намеренията му. Ето защо възпря слугата, който вече протягаше ръка към нея и каза:

– Остави я! Тя ми е в кърпа вързана. Гладът е неумолим гост, който скоро ще прекърши волята ѝ. От днес няма да получава нищо за ядене, докато не стане покорна. Да вървим!

Той вдигна фенера от земята и напусна килията. Слугата го последва, вратата се хлопна зад тях и Ема чу отвън да издрънчава здраво резе, правещо бягството немислимо. Ето как свободата и тиранията се сблъскаха по привичка в тясната, тъмна камера! Сламата беше нейната постеля, а мръсната вода – напитката. В окаяното помещение не проникваше свеж въздух, а бе осъдена и на глад, тъй като царевичното парче хляб, което се търкаляше до стомната, нямаше да стигне кой знае до кога.

По време на дългата езда девойката бе имала възможност да размени необезпокоявана няколко думи с Каря, при което индианката я бе посъветвала да си достави по възможност някакво оръжие, за да се противопостави на посегателството, което предстоеше над двете. Ема бе последвала добрия съвет. Сега в нейно притежание се намираше нож, а опитът показва каква полза може да допринесе. Тя стисна дръжката още по-здраво, твърдо решена да не допусне в никой случай да ѝ бъде изтръгнат. Ала продължителната езда и последният инцидент бяха изчерпали телесните и душевните ѝ сили. Тя се свлече на постелята и даде воля на сълзите си. Намираше се дълбоко под земята като жертва на един безчувствен злодей, без друга надежда, освен Стернау да успее да проследи нейните дири.

Междувременно Вердоха се върна със своя слуга при другите, които чакаха пред пирамидата. Тя бе останка от древното мексиканско строително изкуство, издигната от тухли върху скална основа. Преди започване на строежа в тази основа били прокопани и свързани с ходници многобройни камери. Самата пирамида също бе прорязана от такива ходници, в които владетели и жреци на злязлото кралство са пазели своите тайни и служели на своя бог Слънце. Под влияние на годините тухлите се бяха разтрошили, а растенията впивали все по-дълбоко корените си в пукнатините. Това още повече бе отслабило строежа. Неговият връх бе разрушен от атмосферните условия и отвейн малко по малко от бурите, така че днес тя наподобяваше изтънен горе хълм, покрит от подножието до билото с храсталаци.

Но във вътрешността бурите и дъждовете не бяха в състояние да

проникнат. Камерите и ходниците бяха все още добре запазени и притежаваха същата здравина, каквато са имали преди векове. Древният строеж бе разположен на земи, принадлежали още на прадедите на Вердоха. Един от тях дълго търсил напразно някакъв вход на пирамидата и найсетне го открил сред отломъците, камъни и тухли. Той не го бе направил обществено достояние и така тайната продължаваше да се предава в семейството по наследство. От онова време във вътрешността на пирамидата се бе случило много нещо, което не бе предназначено за дневна светлина и очите на закона. Слугата, водил Вердоха и Ема, бе пазачът на древната постройка и се ползваше с доверието на настоящия господар. Дватама съхраняваха тайната с ревниво мълчание и знаеха, че могат да разчитат един на Друг.

След като Вердоха се върна от пирамидата, индианката бе развързана от коня. Закриха очите ѝ, а после сториха същото и с Пардеро. Онзи наистина се възпротиви, но в края на краищата трябваше да се примири, тъй като Вердоха заяви, че никому няма да покаже входа на пирамидата. Веднъж стигнал във вътрешността, Пардеро можеше да свали превръзката и да се скита безпрепятствено и само входът оставаше за него, както и за всеки друг, запретен. Пазачът улови момичето, а Пардеро бе поведен от Вердоха. Отново стигнаха до килията, в която бе затворена Ема. Редом с нея имаше друга подобна, която бе отворена и щеше да подслони индианката.

– Засега тръгвам – обърна се Вердоха към Пардеро, – за да доведе другите пленници. Ти виж как ще се оправяш с Каря! Когато приключиш, необходимо е само да повикаш от изхода на тоя ходник или да чакаш там.

Той се отдалечи с пазача. Пардеро смъкна превръзката от очите на девойката и освободи ръцете ѝ, така че тя сега можеше да ползва свободно крайниците си. Той бе задържал фенера при себе си и оглеждаше красивото създание със страстен поглед.

– Сега вече няма кой да те изтръгне от мен! – заяви той. Очите ѝ блеснаха надменно и с гняв. Тя, дъщерята на прочут главатар, сестрата на също така прочутия Бизоновото чело, ни най-малко не се страхуваше от едноръкия лейтенант.

– Страхливец! – обърна тя с тон на най-дълбоко презрение.

– Страхливец? – ухили се той. – Нима не ви победихме? Нима не ви пленихме и домъкнахме дотук?

– Пленихте ни с коварство, когато спяхме. Никой истински мъж не воюва с жени. Стернау не ви ли избяга? Той беше мъж и вие не можахте

да го задържите. Вие сте като койотите, които отиват за плячка само през нощта и с превъзходство на силите, ала вият от страх, когато чуят да проехти изстрел. Аз съм момиче, но от теб се страхувам още по-малко от някой бръмбар, бръмчащ около мен, когото мога да смачкам между пръстите си.

– Мълчи! Ти се намираш в ръцете ми и само от държането ти зависи дали ще те размажа или ще подобриш положението си.

– Да ме размажеш? – изсмя се Каря. – Ха, ти не си човекът, който ще размаже сестрата на Бизоновото чело. В момента, в който ме докоснеш, си изгубен!

Тя стоеше пред него със заплашително вдигната ръка. Той пристъпи към нея, протягайки неувредената си левица да я привлече към себе си. Веднъж да се сдобиеше с оръжие, смелата индианка в никой случай нямаше да отстъпи треперееща пред атаката му. Ето защо направи крачка напред, посегна с две ръце светкавично към пояса на Пардеро и преди да е успял да ѝ попречи, му измъкна ножа и един револвер. Същевременно го блъсна така силно, че онзи полетя към вратата. Цевта на огнестрелното оръжие бе насочена към него, а в лявата ѝ ръка проблясваше острата стомана на ножа.

– Бесотия! Почакай, ще те укротя! – изкрещя Пардеро и поиска да я нападне...

– Нито крачка повече! – извика индианката насреща му.

– Ба, едно момиче не стреля току-тъй! – ухили се той и скочи към Каря.

В същия миг ечна изстрел и с висок болезнен рев Пардеро се хвана за устата. Куршумът ѝ бе разбил челюстта и ранил езика му.

– Сатана, ще ми платиш за това! – изгъркори той преплетено и я нападна с лявата ръка, държейки увредената на раната.

Ножът ѝ проблесна и потъна с ужасяваща бързина веднъж, втори, трети път до дръжката в гърдите на нападателя.

– О, Dios! – изстена той и залитна.

– Върви в пъкъла! – отговори тя и ножът за четвърти път проникна между ребрата му.

Пронизан в сърцето, Пардеро се свлече на колене и рухна възник на сламеника. В миг храбрата девойка коленичи до него, измъкна втория му револвер, торбичката с муниции, часовника, чантата с провизии, която висеше на ремък през рамото..., изобщо му отне всичко, което носеше със себе си. В този момент чу в съседство високо чукане.

– Кой чука, кой е там? – попита тя.

– Аз, Ема! – прозвуча глухо.

Каря нададе ликуващ вик, сграбчи фенера и в следващия миг стоеше пред вратата на съседната килия. Бе принудена да напрегне всички сили, за да изтегли старото ръждясало резе. Когато това стана, Ема полетя насреща ѝ.

– Но ти имаш оръжия и светлина и си свободна? – извика бялата.

– Въоръжена съм, но още не съм свободна – отвърна индианката. – Ти почука. Знаеше ли, че съм наблизо?

– Чух два гласа – мъжки и женски, а сетне се разнесе изстрел. Кой стреля?

– Аз. Първо раздробих челюстта на Пардеро, а после го пронизах с ножа.

– Боже мой, но това е ужасно! – промълви Ема.

– Ужасно? – запита Каря. О, не, беше неизбежна самоотбрана и той си получи заслуженото. Но ние трябва да се възползваме от времето. Не бива да допускаме да ни заключат отново. Имаш ли оръжие?

– Този нож. Изтръгнах го от Вердоха.

– Добре. Виждам, че и ти можеш да бъдеш смела. Ето ти един револвер. Който ни докосне, ще бъде застрелян. Сега ела, нека проучим ходника!

Те закрачиха по мрачната подземна галерия по посоката, от която бяха дошли. Беше тясна и ниска, а въздухът – душен и плесенясал. Каря вървеше напред. Внезапно спря и възкликна радостно.

– Какво има? – попита Ема.

– Една щастлива находка! – отвърна индианката. – Няма да стоим в мрак, няма да се наложи и да гладуваме. Погледни насам!

При изграждане зида на ходника бе оставена една дълбока, четириъгълна ниша, в която имаше немалък запас тортилас, както мексиканците наричат своите тънки царевични пити. Освен тях се виждаше и едно голямо пълно шише, чието съдържание при светлината на фенера се оказа петрол.

– Какво щастие! – зарадва се Ема. – А аз си мислех, че ще трябва да загина от глад в тая ужасна постройка!

– Е, вече няма такава опасност. Освен тези тортилас имаме и чантата с провизии, която отнех от Пардеро. Да вървим нататък!

– Но не е ли рисковано да обикаляме из тези галерии? Дали няма да се заблудим и навлезем още по-навътре?

– Не. Много добре знам, че дойдохме от тази посока. Вярно, че очите ми бяха вързани, но чух, че вратата на моята килия се отваря към

страната, от която дойдохме.

Продължиха да крачат бавно и накрая стигнаха до една врата, снабдена с тежко желязно резе, което обаче, както лесно можеше да се види, бе неотдавна смазано. Вратата бе само притворена и когато девойките я бутнаха, стъпиха във втори ходник, който образуваше с първия прав ъгъл. Каря беше предпазлива и най-първо огледа вратата. Оказа се, че има резе и от другата страна, значи можеше да се заключва и отвътре, и отвън.

– Всичко е било добре обмислено – каза тя. – Външното резе служи да затваря галерията, в която се намират нашите килии, а вътрешното има предназначение да препятства всякакво смущение, когато ни идват на посещение.

– Изтръпвам – призна Ема. – Каква съдба ни предстоеше!

– Която бе благополучно предотвратена.

– А сега, по-нататък какво?

– Отново храня надежда. Стернау ще ни последва и сигурно ще открие нашия затвор. Имаме оръжия, муниции, петрол и провизии. Няма да се дадем. Да знаех само накъде да се отправим – надясно или наляво!

– Ах!

При този тих възглас на Ема двете се послушаха навън в ходника и чуха шум от стъпки, които се приближаваха от далечината.

– Назад! Да заключим вратата! – нареди Каря.

Те се шумгнаха бързо обратно, дръпнаха вратата към себе си и тикнаха резето. Стъпките приближиха и... отминаха. Не бе направен опит за отваряне на вратата, само някой я бутна, като че искаше да се увери дали е отворена или не.

– Бяха неколцина – прошепна Ема.

– Да, струва ми се, че бяха четири души – уточни Каря. – Мисля, че са били Вердоха и пазача и са водили сеньор Мариано и сеньор Унгер. Спряха! Чуй! Какво говорят?

Четиримата не бяха отминали много далеч, когато се чу гласът на Вердоха:

– Стой, – стигнахме! Тук вътре единия, а в съседната другия! Хайде!

Минаха няколко минути без да се долови някакъв шум, след което се чу дрънкане на резета. Стъпките на двама мъже тръгнаха обратно. Пред вратата на ходника спряха и опитаха да отворят.

– Охо, Пардеро се е залостил – захили се Вердоха.

– Това не бе нужно! – изръмжа пазачът. – Сега трябва да го чакаме.

– Я стига, искал е да не го смущаваме. Все пак и през ум не ми минава да се съобразявам с Пардеро.

– А ако поиска да се върне?

– Тогава нека потърпи.

– Може да тръгне по ходника и се заблуди или види нещо, което не е за очите му.

– Ние ще заключим следващата врата, така че ще има възможност да проникне само в тази галерия и ще не ще, ще търпи, докато дойдем да го вземем.

– А ако тръгне от килията в обратна посока?

– И в този случай няма да отиде далеч. Няма да успее да отвори задната врата, защото не знае секретата. Ела, след един час ще дойдеш да го прибереш!

Те тръгнаха, а двете девойки облекчено поеха дъх, понеже не бяха се чувствали много добре при мисълта отново да бъдат заловени. Заслушаха се, докато стъпките отзвучаха, след което Ема запита:

– Сега какво ще правим?

– Ще освободим двамата сеньори. А когато сме четиримата, няма от какво да се боим.

Ема издърпа резето, бутна вратата и двете момичета излязоха в напречната галерия. Закрчиха по нея, докато стигнаха две разположени една до друга врати. Каря почука, ала никой не отговори. Похлопа на другата, но и зад нея остана тихо. Тогава избута резето и освети вътрешността на килията. Светлината падна върху един мъж, който лежеше на земята, вързан с две вериги.

– Сеньор Унгер! – разпозна го тя. – Защо не отговаряте?

Кормчията трепна от радост и веригите му издрънчаха. Той не беше видял кой е отворил, тъй като Каря бе осветила килията, но самата тя стоеше в сянка. И сега Унгер веднага позна индианката по гласа.

– Сеньорита Каря! – удиви се той. – Как се озовахте тук?

– Ние се освободихме – отговори тя.

– Ние? Кого имаш предвид още?

– Сеньорита Ема.

– Я гледай! Тя при вас ли е?

– Да, тук съм – отвърна Ема и влезе в килията да се покаже. – Храбрата Каря уби Пардеро, взе му оръжията и освободи и мен. Сега и вие ще бъдете свободен.

– Слава Богу! – възкликна Унгер и въздъхна дълбоко. – А Вердоха тръгна ли си?

– Да. Пазачът ще се върне едва след час.

– Значи имаме време. Сеньор Мариано лежи в съседната килия.

– Ще освободим и него – каза Каря. – Но как ще се справим с веригите ви? Нямаме ключ за ключалките.

– О – рече Унгер, – няма никакви ключалки, а само по един железен клин отсам и отвъд до стената, които няма как да достигна. Погледнете, сеньорита!

Така беше, както казваше. Той лежеше по гръб и всяка ръка бе прикована с верига към съответната стена на килията. Двете вериги бяха толкова къси, че държаха ръцете разперени, така че нито с дясната можеше да освободи лявата, нито с лявата дясната. Каря от пръв поглед разбра как се снемат веригите и минута по-късно Унгер стоеше в килията прав, без окови и протягаше силните си моряшки крайници, за да възвърне нарушеното кръвообращение.

– Ascuas, какво щастие при цялото това нещастие! – възкликна той. – Но преди да се питаме и разпитваме, нека помислим за сеньор Мариано.

Излязоха навън и отвориха следващата килия. При Мариано нещата стояха както при Унгер. Не отговорил на чукането, понеже смятал, че някой от мъчителите му иска да издевателства над него. Беше окован по същия начин като Унгер, тъй че освобождаването му не трая повече от няколко мига. Сега двете девойки трябваше да разкажат как им се е удало да добият свободата си. Те пожънаха сърдечните похвали на двамата мъже, в лицето на които сега имаха силни и смели закрилници.

Мариано предложи девойките да задържат ножовете, а револверите да предадат на тях. След като това стана, бе решено четиримата да не се разделят при каквито и да било обстоятелства. Онзи, който се отлъчеше от останалите, лесно би могъл да пропадне. Независимо от всичко наличният запас провизии бе разделен на четири части. Та нали не се знаеше какво може да се случи. Бяха взети и четирите стомни, всеки щеше да носи своята. Сетне Унгер и Мариано си разпределиха револверните патрони на Пардеро и накрая кормчията прибра и шишето петрол. За съжаление часовникът на Пардеро бе спрял и нямаше стойност като отмервач на времето.

Сега у тях бе всичко, което им бяха предложили тъмните галерии и те тръгнаха да ги изследват. Ходникът, в който се намираха килиите на двамата мъже, бе затворен от едната страна с врата, а от другата преставаше в открита скална стая. Влязоха в ходника с килиите на жените. Той водеше в права като конец посока до една врата, заключена с две

заръждавели резета. С обединени усилия на двамата мъже се удаде да ги издърпат, но въпреки това вратата не се отвори. Тя бе, за която Вердоха каза: „Няма да успее да отвори задната врата, защото не знае секретата.“

– Какво да правим? – запита Унгер. – Не поддава.

– Трябва да има някакъв таен механизъм – рече Мариано. – Нека потърсим, може би ще го открием.

Осветиха всеки цол ширина от вратата и около нея, опипаха с ръце и крака и най-малката издатина и вдлъбнатина по вратата, пода и стените, но напразно.

– Не помага никакво търсене – обади се Унгер. – Така няма да можем да се освободим. Трябва да подирим спасение с хитрост. Единият час, след който пазачът щеше да се върне, сигурно е почти минал. Трябва да го заловим. Пипнем ли го здраво, ще го принудим да ни покаже пътя към свободата.

– Това е най-доброто и единствено сигурно средство – съгласи се Мариано. – Та нали огниво на Пардеро е у нас, така че спокойно можем да угасим фенера, за да не ни издаде. Връщаме се в началото на галерията! Отваряме. Един остава в нея, а другият се скрива зад вратата. Веднага щом пазачът дойде, ще бъде заловен и победен.

– А ние? – попита Каря.

– Вие ще се укриете в килията на сеньорита Ема. В другата едва ли ще ви е приятна компанията на Пардеровия труп.

Така и стана. Двете момичета отидоха в килията, Мариано за стана в мрака на ходника, а Унгер се прикри зад вратата. Трябваше да изчака доста време, докато до тях проникна далечен шум. После се чу глухото хлопване на някаква врата отдалеко, последвано от странно скрибуцане и ето че чуха стъпки, които бавно приближаваха. Пазачът идваше. Неговият потаен фенер разпръскваше на късо разстояние една мъждива светлина, която пълзеше все по-насам, докато падна на отворената врата. Там мъжът спря.

– Сеньор Пардеро! – повика той полугласно. Никой не отговори. По тая причина мъжът пристъпи по-близо до входа и надникна в галерията. Несигурните лъчи на светлината заиграха по фигурата на Мариано, който се бе облегал на стената.

– Сеньор Пардеро? – попита слугата.

– Да – отвърна испанецът с преправен глас.

– Сеньор Вердоха вече замина за хасиендата, разбрахме се да ви отведа по-късно.

– А другите?

Да не беше ходникът толкова тесен, влажен, спарен и тъмен, човекът едва ли би се оставил да бъде толкова лесно подведен. Но силуетът на Мариано кажи-речи не се виждаше, а гласовете тук звучаха толкова особено, че пазачът наистина го смяташе за Пардеро. Той отвърна:

– Всички се върнаха.

– Всички?

– Да. Сеньор Вердоха искаше да изпрати само неколцина, ама оня Стернау бил много силен и умен обесник, та ето защо всички потеглиха обратно да го заловят. Ще получат възнаграждението си едва когато го доведат жив или донесат отрязаната му глава. Това е причината да си дават такъв труд да го спипат.

– Е, да, да, но конете им бяха твърде изтощени.

Унгер виждаше, че Мариано иска да узнае колкото може повече за плановете на неприятеля, но всяко едно продължение на разговора можеше да стане опасно. Той се измъкна тихо иззад вратата и застана непосредствено зад пазача. Последният все още не хранеше ни най-малко съмнение и отговори с готовност:

– Те по-напред ще отидат до хазиендата, където незабавно ще получат нови коне. Между другото онези двама мъже, които се казват Мариано и Унгер, са заключени и оковани във вериги и няма да могат да избягат.

– Нима? – иронизира Мариано.

Сетне пристъпи напред и в същото време Унгер стисна с две ръце човека за гърлото. Пазачът изтърва фенера, изстена задавено, размаха ръце във въздуха и раздвижи конвулсивно крака. По тялото му премина тръпка и той увисна неподвижно в ръцете на двамата мъже.

– Дотук добре! – произнесе морякът. – В безсъзнание е. Да запалим фенера!

Двамата го оставиха да се плъзне на земята. Когато го осветиха, той лежеше изпънат като вдървен. Очите му бяха изцъклени, а цветът на лицето имаше оловен сивкаво-син оттенък.

– Той не е в безсъзнание, той е мъртъв – констатира Мариано.

– Не, не може да е мъртъв – отвърна Унгер. – Та аз съвсем малко го попитих.

– Погледни, сеньор, цветът на това лице не е на човек в безсъзнание! Той наистина е мъртъв, но не е умрял от твоята ръка, а от страх, от това ненадейно сграбчване в тъмнината.

– Демоню, възможно е! Точно така изглежда човек, засегнат от удар. Ама че тъпо от негова страна! Сега не може да ни покаже изхода.

– Така е. Но може би ще намерим пътя и без него. Та нали само трябва да тръгнем натам, откъдето дойде.

– Звучи просто, сеньор, но ходниците изглежда образуват лабиринт, в който човек лесно може да се загуби, а има и врати, които не всеки е в състояние да отвори.

– Да видим все пак. Но преди всичко друго, да установим дали човекът наистина е мъртъв. Виж, в пояса си има нож и двуцевен револвер, ето че се сдобихме с нови оръжия.

Мариано взе ножа и направи един срез по китката на пазача. Появиха се само няколко капки кръв. Сега двамата го преслушаха, оголиха гърдите да видят дали не се долавя някакво движение и така се занимаваха навярно четвърт час с него, докато най-сетне стигнаха до убеждението, че той действително е мъртъв.

– Необяснимо! – промърмори Унгер. – Броди си човекът из тия галерии без да му пука, а ето че при най-малкото неочаквано докосване се просва от удар! Хайде да го замъкнем при Пардеро, та да не го видят дамите.

Приведоха замисъла в изпълнение, но след като бяха пребъркали джобовете му. Намериха стар томбаков часовник, който сега за тях бе от изключителна стойност, тъй като вече щяха да знаят дали навън е ден или нощ. Освен него взеха и малък джобен нож и известно количество цигари, каквито мексиканецът постоянно носи със себе си. Едва сега положиха трупа до този на Пардеро и повикаха дамите навън да се оплачат какъв лош късмет са извадили.

– Човекът не изглеждаше страхлив – рече Каря. – Но сеньор Унгер с неговите моряшки ръце сигурно го е задушил.

– Не съм и мислил! – оправда се Унгер. Може да не е бил страхлив, но не беше и добър човек, съвестта му бе обременена. А който я има, лесно е да се изплаши до смърт. Ама я да не полемизираме! Нека проверим дали онзи ни е оставил свободен излаз.

Тръгнаха и излязоха в напречния ходник. Последваха го надясно – от тази посока беше дошъл пазачът – и се натъкнаха на отворената сега врата, която водеше в по-нататъшен напречен ходник. Поеха по него надясно и стигнаха до скална стена, по-нататък не се отиваше. Тогава се върнаха обратно и закрачиха в лявата половина на коридора. Стигнаха до врата, затворена с две резета. Издърпаха ги, но тя не се отвори.

– И тая има секрет – разочарова се Унгер.

– Така изглежда – отговори Мариано. – Да търсим!

Те употребиха цялата проникателност на ума си, търсиха и

опипваха часове наред, но напразно. А и когато напрегнаха сили да изкъртят вратата от пантите, също не им се удаде.

– Усилията ни са безполезни – призна накрая Мариано. – Трябва да опитаме късмета си с второ нападение.

– Срещу кого? – запита Ема.

– Срещу Вердоха.

– Да, той има право – обади се Унгер. Когато пазачът не заведе Пардеро, Вердоха ще сметне, че ги е сполетяло нещастие. Ще дойде в пирамидата и ще го издебнем по същия начин, както неговия слуга.

– Стига да не стиснете и него до смърт! – отвърна Ема обезкуражено.

– Дори и не мисля. Няма да го хващам за гърлото. Ние двамата сме достатъчно силни да го заловим. Сетне идвате вие двете да го вържете, а ние от своя страна ще се погрижим да не се отбранява. За да спаси живота си, ще бъде принуден да ни върне свободата.

– Това е единственият път към нашето спасение – съгласи се Мариано. – Да се връщаме в нашия ходник!

– Имаме доста време пред себе си – каза Каря. – Засега пазачът все още не е очакван, а докато Вердоха се загрижи, навярно ще минат няколко часа.

– Тогава нека дамите опитат да поспят, а ние ще вардим.

Предложението бе прието. Но тъй като се бояха от двата трупа, момичетата си приготвиха постеля в килията на Мариано и запазиха горящия фенер. А Мариано и Унгер застанаха на пост до вратата, до която бяха заловили пазача. Там с най-голяма сигурност можеха да очакват Вердоха. През това време онзи и понятие нямаше каква съдба му предстои при завръщането на древното жертвено място. Както каза пазачът, той бе заминал с мексиканците за хасиендата. Тя представляваше неговото бащино наследство и се числеше към приблизително шейсетте полски имота на мексиканския щат Чиуауа, чиято столица носи същото име.

Хасиендата Вердоха бе разположена на два дни път от столичния град. До Мексико сити обаче имаше да се язди в продължение на повече от една седмица. Ето защо прадедите на Вердоха бяха истински хасиендерос, посветени единствено на скотовъдството и останали чужди на политиката. Той бе първият, който загърби този принцип. Беше честолюбив и искаше да играе по-значителна роля. В Мексико, страната на партийна пристрастност, това е и лесно, и трудно. Някакво предчувствие му подсказваше, че Хуарес е призван за бъдещо величие и ето как се

бе присъединил към него. Сред неговите дръзки привърженици, чийто час по онова време все още не бе ударил, той бе издигнат до чин ротмистър. Но ето че тази кариера стигна още в началото си до позорен край, защото не бе трудно да си помисли, че Хуарес повече няма да иска и да знае за него.

Бе твърде късно, когато Вердоха пристигна в хасиендата. Никой не го очакваше. Той наистина бе изпратил човек до пазача с инструкции относно очакваните пленници, но изрично бе упоменал да не се споменава пред никой. Това бе причината да завари всички потънали в дълбок сън и бе принуден да разбуди няколко вакуероси, като им нареди преди всичко друго да снабдят спътниците му с бодри, силни коне. Когато това стана, мексиканците препуснаха в нощта по посоката, от която бяха дошли. Те бяха убедени, че ще заловят или убият Стернау и следователно ще получат обещаното възнаграждение.

Едва сега Вердоха можеше да помисли за своите собствени грижи. Той още не бе семеен, но в хасиендата живееше една далечна сродница, която минаваше за стопанка на къщата. Тя го прие с изненада. Не знаеше нищо друго, освен че се намира в Южно Мексико при Хуарес, поради което бе учудена да го види да пристига в мъглата посред нощ. Но учудването ѝ се превърна в ужас, когато забеляза, че му липсват четири пръста и едното око. Поиска да подхване дълга съболезнователна реч, ала той я пресече грубо и нареди да му донесе вечеря. По време на храненето я извести, че ще дойде още един гост, сеньор Пардеро, когото ще доведе пазачът. Да бъде приготвена стая и вечеря и за него. Твърде уморен, той отиде сетне да си легне.

Когато се пробуди, утрото вече бе настъпило, а старата сеньора приготвила шоколада. Започна да пие мълчаливо. Когато приключи, бутна празната чаша и запита:

– Сеньор Пардеро стана ли?
 – Сеньор Пардеро?
 – Хайде сега пък, говоря за сеньора, когото очаквах още вчера.
 – А-а, все още не е тук.
 – Още не е тук? – възкликна Вердоха изумен. – А пазачът, който трябваше да го доведе?

– И него не съм виждала.

– Сигурно си се успала и хората са се оправили, както могат.

Разсърдена, тя отвърна:

– Тук човек не може да прави каквото си иска. Когато идват гости, аз съм тази, която се разпорежда, дори да е нощем, пак ще съм будна.

Но аз напразно стоях до утрото да чакам.

Вердоха не каза нищо повече, надигна се, излезе на двора и заповяда да му оседлят кон. Десет минути по-късно яздеше по посока пирамидата. Стигна незабелязано зидарията. Слезе бързо и поведе животно в шубраците, където го остави да пасе свободно. Храсталаците граничеха с една напукана скала, в чиито процепи се бе заселил мъх. Там, където скалата достигаше земята, се връзваха дълбоко няколко цепнатини. Вердоха коленичи, облегна рамо на скалата, натисна и част от нея, обрामчена от четири пукнатини, поддаде навътре. Откри се голям отвор, както и няколко каменни валци на земята, по които се бе придвижил скалният блок. Височината на отвора налагаше човек да се приведе при влизане. Вердоха го стори, отстъпи в една странична ниша и отново избута скалата в предишното ѝ положение. В нишата имаше няколко потайни фенера от вида на онзи, който бе носил пазачът. Вердоха запали един и закрачи по галерията. След известно време изкачи няколко стъпала, после отново се спусна. Вървеше ту направо, ту завиваше. Преминаваше през скални камери, отминаваше килии. Отваряше врати и отново ги затваряше с едно-единствено леко натискане на ръката, при което се чуваше остро металическо щракане. След като бе отворил по същия тайнствен начин още няколко врати и минал през няколко ходника, той се озова най-сетне до вратата, пред която четиримата пленници напразно бяха напънали сили. Тя се отмести при неговия лек натиск, въпреки че от другата страна бе запъната с две резета. Оставаше само да прекрачи през портата, която пазачът бе оставил отворена и ето че влезе в галерията с килиите на Мариано и Унгер.

Беше заключвал всички врати подире си. Не подозираше обаче, че в този ходник го очакват. Смяташе, че Пардеро е все още при индианката и не е последвал пазача, а онзи кой знае по каква причина е бил възпрепятстван да се върне в хасиендата. Крачейки бавно напред, той зави най-после в ходника, в който се намираха килиите на девойките. Тогава светлината на фенера падна върху Мариано. Едва що го разпознал, бе سراбчен изотзад и Унгер извика:

– Стой! Спипах го!

– Още не! – изрева Вердоха, отскубна се и нанесе такъв ритник на Мариано в стомаха, който също поиска да го улови, че онзи се строполи на земята. После се понесе с дълги скокове с фенера в ръка.

Веднага му стана ясно как стоят нещата. Пардеро и пазачът са убити, в противен случай затворниците нямаше да са свободни. Най-важно то бе да им се изплъзне и се погрижи да не намерят изхода. Ето защо не

продължи борбата, а го удари на бяг.

- След него! – провикна се Унгер. Мариано бързо се бе изправил.
- Без дамите? – запита той.
- Да – ревна морякът, без много да разсъждава.
- А ако ги изгубим? Отивам да ги доведа!
- А аз ще тичам напред.

Унгер се втурна след беглеца, а Мариано поиска да хукне към де-войките. Това не бе необходимо: те вече стояха зад него със запаления фенер. Каря дори бе имала предвидливостта да вземе шишето петрол.

– Идвайте бързо, по-бързо! – викна Мариано и се впусна след Унгер, комуто през това време почти се бе удало да настигне Вердоха.

Мексиканецът беше достигнал вратата. Тя отскочи пред него, без да е докоснал резетата. Зад нея се очерта тъмно пространство, в чиято среда зееше черна празнота. Една талпа водеше отвъд. Вердоха стъпи на нея в същия миг, когато Унгер се появи на вратата. Под засиления му бяг тя се залюля и заскърца. Оставаха му само още две крачки, за да се добере до другия край на бездната и... дъската изпраща, строши се с трясък и Вердоха полетя стремително в зеещата дълбочина с пронизителен крясък:

- О, Dios!
- Боже Господи! – възкликна Унгер, отскачайки чевръсто към вратата. – Вердоха се разби!
- Къде, къде? – запита Мариано, който пристигна зад него.
- Тук долу!

Двете момичета също приближиха и Ема, пристъпвайки към бездната, машинално поиска да хлопне вратата, ала Мариано все пак успя да я хване навреме.

– В името на волята Божия, сеньорита, не бива да затваряме вратата, защото сетне няма да сме в състояние да я отворим. Отвъд не можем да минем и ще има да си стърчим пред тая пропаст, където мястото е колкото горе-долу да стоим прави.

И така си беше. Помещението, до чиято врата бяха застанали, имаше квадратна форма, но на пода зееше една петметрова бездна, която се простираше от лявата до дясната стена и можеше да бъде премината единствено с гредата. От тази страна ширината на пода нямаше и пълен един метър, така че едва имаше място за стоене. При светлината на фенера се виждаше, че същата празнота води и нагоре от тавана.

- Това е някакъв кладенец – изрази мнение Унгер.
- Сигурно – отговори Мариано. – Слушайте! От дълбочината

прозвуча приглушен звук.

Унгер коленичи и се провикна надолу:

– Вердоха!

Отговори му ужасяващо стенание.

– В съзнание ли си? – запита немецът. Чуха същото стенание, но приеха, че е искал да даде отговор. Не се различиха думи.

– Можем ли да ти помогнем? – попита Унгер отново.

От последвалото и сега охкане нищо не можа да се разбере.

– Той е изгубен. Кладенецът е най-малко двайсет метра дълбок – рече Мариано.

– Вердоха намери своето наказание – вметна Каря. – Но с нас какво ще стане?

– Вратата е отворена – забеляза Ема. – Може би сега ще открием секретния механизъм.

Осветиха входа и за свое учудване видяха, че страничната част от касата се бе отворила наедно с вратата. В горната част и прага се забелязваха дълбоки отвори за резета и съвсем същите имаше и в горния и долния кант на вратата. Но как бяха вмъкнати вътре резетата и как се отваряха и затваряха, така и не можаха да установят. Четиримата бегълци вложиха цялото си старание да се доберат до същината на този секрет, но не им се удаде. През бездната отвъд не можеха да се измъкнат. Стенанията на нещастника ставаха все по-ужасяващи и пронизителни, поради което отново се върнаха в ходника, в който се намираха по-рано. Вратата на помещението с кладенеца оставиха отворена, като възпрепятстваха захлопването ѝ с наръч слама, донесен от една от килиите. Сега стояха и се гледаха безпомощно.

– Дали Вердоха не е оставил някоя врата отворена, като е идвал насам? – обади се Мариано. – Нека погледнем!

Последваха ходника до същата врата, която вече им се бе опряла, но я намериха здраво затворена. И колкото и умствени, и физически усилия да употребиха да я отворят, не успяха.

– Ние сме затворници – въздъхна Ема. – Обречени на смърт от жажда и глад.

– Все още не – утеши я Мариано. – Бог няма да ни остави да загинем.

– Нека разсъдим задълбочено и опитаем всичко, което би довело нашето спасение – додаде Унгер. – Може би все пак ще ни се удаде да разгадаем тайната на вратите.

– Няма да я открием – увери Каря. – Помощ може да ни доведе

само сеньор Стернау.

– Но ако не дойде? – проплака Ема. – Ако го заловят или пък убият?

– О, той е умен и при всички случаи ще им се изплъзне – успокои Унгер. – Впрочем не е нужно да си блъскаме главите как да отворим вратите. Ами че ние имаме едно много добро средство за тая цел – нашите ножове.

– Ах, наистина! – възкликна Ема. – Ще прорежем вратите.

Въпреки тежкото положение, кормчията не съумя да прикрие една усмивка.

– Не това имах предвид, сеньорита – каза той. – Дървото е твърдо като желязо, което означава месеци наред сизифски труд, за да се прорезат всички врати, а дори и тогава е под въпрос дали ще сме налучкали верния изход. Прорязването на дървото на една врата няма да допринесе нищо повече от онова, което вече видяхме. Та нали имаме една отворена врата, ама това не помогна да се доберем до секретата ѝ. Имам предвид по-скоро да отстраним част от зидарията около касата на вратата. В нея се крие тайната.

– Това е вярно! – съгласи се Мариано. – Да пристъпим към работа!

– Има един още по-кратък способ, стига да успее – подхвърли Каря. – Да усучем едно въже и някой ще се спусне при Вердоха. Ако е още жив, ще бъде принуден да ни каже как се отварят вратите.

– От какво бихме могли да изготвим въже?

– От ремъците на ласата, с които бяхме вързани. Те още се търкалят в килиите. По-нататък от дрехите на двамата мъртъвци, както и от някои от нашите, от които можем да се лишим. Може да успеем да развъртим веригите, с които бяха оковани двамата сеньори. За сеньорита Ема и мен бяха взели няколко завивки. Те са още в моята и нейната килии. Ако ги нарежем на ивици и усучем, ето ти част от въжето.

Предложението бе прието. Свързаха парчетата ласо, нацепиха дрехите на Пардеро и пазача, както и завивките и когато въжето бе готово, имаше дължина над двадесет метра. За да изпробват неговата здравина, Мариано и Унгер го опънаха с всички сили, но то не поддаде. И тогава Мариано пожела да се доверят на него като по-лек.

Имаха два фенера. Единият Мариано привърза около кръста си и четиримата се отправиха към кладенеца, откъдето стенанията се чува по-силно и отпреди. Мариано върза края на въжето под мишниците си, за да го спуснат, но заяви, че нагоре ще се катери. Причините за това бяха две: първо, че за него катеренето ще бъде по-лесно, отколкото за

Унгер дърпането, дори и девойките да помагат, и второ, дърпането бе по-рисковано, тъй като въжето щеше да се трие горе в ръба и лесно би могло да се скъса.

Понеже имаха в наличност четири стомни с вода, пожертваха една-та, за да навлажнят въжето, от което то придоби по-голяма гъвкавост и якост. Сетне пристъпиха към действие. Мариано коленичи, хвана въжето с две ръце над примката и се отблъсна с думите:

– В името Божие, сега надолу!

Унгер беше силен. Надолу можеше и сам да го издържа и дръзкият млад мъж скоро изчезна в тъмните глъбини. Кормчията отпусна бавно въжето, а двете дами бяха коленичили до ръба и наблюдаваха как фенерът постепенно се отдалечава.

– Да опази Бог само да не се задуши! – пророни Ема. – Шахтата е много дълбока и стара, може да съдържа опасни газове.

За това по-рано съвсем не помислиха. Ала Унгер поклати усмихната глава и запита:

– Сеньорита, слушате ли как Вердоха още стене?

– Да – отвърна тя, – звучи ужасно!

– Е, тези стонове са знак, че е все още жив, а той би се задушил, ако долу имаше смъртоносни газове.

След известно време, когато от въжето оставаха кажи-речи два метра за отпускане, спускането престана. Мариано беше стигнал дъното и тримата се заослушваха. Кладенецът, както вече бе споменато, не бе кръгъл, а четириъгълен и стените бяха гладки. Това обстоятелство изключваше всяка опасност за въжето. Преди столетия той сигурно е давал вода, ала сега бе пресъхнал. Мариано стоеше до една порьозна скала, заобиколена от песъклив слой. През него преди години се бе процеждала водата. Сега младият мъж се огледа за Вердоха. Онзи лежеше като куче в краката му и от отворената му уста се чуваха онези ридания, които тук долу звучаха още по-потресавашо, отколкото горе. По устните избиваше кървава пяна. Неувреденото око стоеше отворено и имаше израз, който даваше да се разбере, че Вердоха е в пълно съзнание.

– Не кряскай, а отговаряй – посъветва го Мариано. – Дошъл съм да ти помогна.

Нещастникът преустанови за няколко секунди стенанията и изгледа спасителя с поглед, в който се четеше сатанинска ненавист.

– Къде е Пардеро? – попита той.

Виждаше се, че всяка дума му причинява ужасни болки.

– Мъртъв е – отвърна Мариано.

- Пазачът?
- И той е мъртъв.
- Момичетата?
- Те са горе при нас.
- Убийци!

– Не хули – повели сурово Мариано. – Ти самият си виновен за всичко! И въпреки това ние ще те спасим.

– Вие? Как? – запита Вердоха.

– Ще те изтеглим горе с въжето и после ще те отведем в хасиендата.

По изкривеното от болки лице на Вердоха за миг плъзна ведър лъч. Сетне отново помръкна и попита:

- Как ще излезете навън?
- Ти ще ни кажеш как се отварят вратите и по кой път да поемем.
- О-хо! Нима не знаете?

Тръпка на пъклено злорадство разкриви още повече сгърченото от болки лице, след което той добави:

– Глад... жажда... умрете!

Всяка от тези три думи бе извикал във възходящ тон, като при последната сричка премина във фалцет. Очевидно изпитваше удовлетворение, което притъпи дори ужасните болки, от които страдеше.

– Ние няма да загинем – увери Мариано, – защото ти ще искаш да бъдеш отново свободен и здрав, а това може да стане само чрез нас.

– Свободен! Здрав! Ах! – простена Вердоха. – Никога! Ръцете строшени, гръбнакът прекършен! Аз ще умра!

– Няма да умреш, ще живееш, и то благодарение на нас. Не искаш ли да ни се довериш?

– Никога! Никога! И вие трябва да умрете!

Пяната по устата на Вердоха се увеличи, а окоето заплашваше да изскочи от орбитата си. Наподобяваше змия, която се извива и в смъртта си, за да впръска отрова. Търпението на Мариано отиваше към края си.

– Е, да, ама по тоя начин сам се погубваш! – викна той.

– Това искам! – отвърна Вердоха. – Нека и вие загинете, изгнийте тук и вървете в преизподнята!

– Това последната ти дума ли е?

Човешката развалина оголи зъби и се ухили:

– Последната, последната, последната!

– Е, добре, тогава край на любовните ни отношения, дойде ред на суровите мерки. Щом молбите и собствената жажда за живот не

помагат, има и други средства да бъде принуден такъв дявол да говори. Нямаме никакво желание да загинем заради пъклената ти проклетия.

Мариано коленичи до Вердоха, хвана ръцете му на мястото, където бяха строшени и натисна с всички сили. Този метод на изтезание изтръгна от злодея крясък, за който Мариано помисли, че трябва да се е чул и извън пирамидата.

– Как се отварят вратите? – запита.

– Няма да кажа! – изрева Вердоха.

– Ще кажеш, ще кажеш! Аз няма да отстъпя – обеща Мариано и натисна повторно потрошените места на ръцете с всички сили.

Крясъкът, който сега нададе Вердоха, приличаше на рев на ягуар, но въпреки това той не даде желанието отговор. Тогава Мариано го улови за краката. Но и това не помогна – те бяха съвсем безчувствени, защото Вердоха беше строшил долната част на гръбнака си, и виждайки безрезултатността от усилията на Мариано, се изсмя подигравателно.

– Смей се, сатана! – разгневи се той – Има и други болки.

Хвана китките на ранения и опъна ръцете му с такава мощ, като че искаше да ги изтръгне от раменните стави. Един потресаващ вой, ето какъв бе отговорът на въпроса.

– Ти си прекалено проклет дори за дявола! – кресна Мариано. – Умри, щом като е такава волята ти! На нас Бог ще помогне!

Той подръпна въжето в знак, че иска да се качи и го улови с две ръце. Като го забеляза, Вердоха надигна глава, заплю младия мъж и изкрещя с фалцетен глас:

– Бъдете проклети! Проклети! Проклети!

Тези прощални думи навяха на Мариано нова мисъл. Той коленичи до Вердоха и още веднъж претърси дрехите му и прибра всичко, каквото намери в него: часовник, пари, пръстени, един револвер, нож и някои други дреболии.

– Мародер! – изскърца със зъби Вердоха.

– Хайде, хайде, на теб не ти трябват, но на нас може да послужат, мошенико!

Мариано опита повторно въжето дали горе го държат здраво и се закатери като гимнастик, додето стигна ръба. На фона на носещия се отдолу сърцераздирателен вой, останалите го заразитваха за резултата от мисията. Когато извести до какви мерки е прибегнал, за да принуди човека да говори, девойките отстъпиха ужасени. Унгер обаче забеляза:

– Защо не пречука този сатана?

– Дори и не мислех. Той не пожела да бъде спасен, за да не се

освободим и ние, затова нека чезне от глад и жажда – съдба, която беше определил на нас.

– Тогава не ни остава нищо друго, освен да се залавяме за ножовете и да разровим тухлите около вратата. Опознаем ли техниката на една-единствена врата, ще можем да отворим всички останали.

Те излязоха в ходника при отключената от Вердоха врата и се захванаха за работа.

Дванадесета глава Преследването

Онази нощ, в която беше отвлечена дъщеря му, Педро Арбелец прекара в съседната хазиенда Вандакуа заедно с Унгер, братът на кормчията. Какво бе учудването на почтената Мария Хермоес, когато се събуди на заранта и видя стаите на гостите напуснати. Но не си помисли нещо друго, освен че се касае за някой набързо решен утринен излет. Но след като мина сутринта, а сетне и обедът без да се завърнат отсъстващите, безпокойството ѝ се засили. По едно време Педро Арбелец и Унгер се върнаха сами и сега тя вече беше твърдо убедена, че се е случило голямо нещастие.

Как се стреснаха новодошлите, когато узнаха за изчезването на двете сеньорити и сеньорите! Но докато Арбелец се втурна от стая в стая, кършейки ръце, Гърмящата стрела запази спокойствие и хладнокръвие. Очите му мятаха искри, фигурата се изпъна. Той вече не беше безпомощният болник, а по-раншният уестман. За четвърт час бе узнал от видимите само за него следи половината от случилото се и разгадал останалата половина. След още четвърт летеше със стария Франсиско на запад. Двата водаха със себе си запасни коне, на които бяха натоварили провизии и няколко вързопа с неща, принадлежащи на изчезналите.

Гърмящата стрела имаше пред себе си още няколко часа от деня. Той си каза, че похитителите са напуснали хазиендата едва след полунощ и са постигнали преднина от около дванадесет часа, която се надяваше малко по малко да навакса. Но все пак достигна с придружителя си отвъдното подножие на предпланините, когато Вердоха вече бе прекосил периферията на пустинята и поел с четиримата пленници пътя си през същинска Мапими.

Пристигнал в бивака на мексиканците, за Франсиско бе наслада да наблюдава как Гърмящата стрела разчита от все още добре видимите следи най-главната част от събитията, разиграли се предната вечер. С изумление, граничещо кажи-речи със страхопочитание, гледаше мъжа, за когото всяка стъпка, всеки пречупен стрък бяха отворена книга, от която с удивителна лекота четеше и подреждаше логически факт подир факт.

– Я виж ти! – промърмори траперът замислено. – Какво е това? Тук се е състояла борба! Вижда се как някой е забил дълбоко пети в меката

почва, докато стъпалата на противника са напуснали земята и в опит за отпор, пръстите на краката му са оставили дълбока вдлъбнатина. Сетне победителят е избягал. Видно е как е вдигнал някакъв мъж и го е запартил към останалите, за да си проправи път. – Гърмящата стрела заобиколи огнището и продължи изследванията: – Тук пушките са били подпрани на пирамидата. Беглецът пътъм е грабнал една. Без съмнение е бил някой от нашите, най-вероятно Стернау.

Унгер и Франсиско започнаха да яздят по следите на беглеца и враговете му, които водеха първо на запад, а сетне на юг. Траперът дешифрираше без затруднения повечето подробности.

– Погледни, Франсиско, отпечатъците на тези три коня – два са били свободни, само единият е имал ездач на гърба си. Стернау е взел двете животни, за да може да ги сменя. Свърнал е на изток с цел да се яви в гръб на мексиканците. Яздил е в кръг и сега се намира зад тях. Следователно пред нас са и те, и той.

При тия думи отправи зорките си очи към далнините на запад, сякаш очакваше да види преследваните и внезапно скочи няколко крачки напред. Там бе издигнато значително пясъчно струпване, което до този момент се бе изплъзнало от него и Франсиско. То не можеше да е дело на вятъра или някое маловажно обстоятелство.

– Сигурно е знак от Стернау – зарадва се Гърмящата стрела. – Трябва да го прегледаме.

Посегна отзивисто и след късо ровене измъкна сгънат лист, на който прочете:

„Аз се изплъзнах, останалите са все още пленени, но здрави и читави. Имам три коня, достатъчно оръжия и муниции. Вердоха ме повали в двора с ненадеен удар. С него бяха Пардеро и единадесет мексиканци. Вмъкнали са се през прозореца на улана и спипали четиримата с хитрост. Забравиха да претърсят дрехите ми. Имам в себе си хартия и молив и ви давам този знак. Пленниците ще бъдат освободени, не се тревожете! Следвайте ме колкото може по-бързо, ще оставям отчетливи дири.

3 септември 1849, 9 ч. сутринта, Стернау.“

Силно зарадвани, двамата възседнаха и за голямо удоволствие на животните, ги оставиха да галопират на воля. Мексиканските коне не се изморяват, когато са без ездач, дори при усилен дневен преход. Животните, на които седяха Гърмящата стрела и Франсиско, бяха съвсем бодри и разстоянието изчезваше под копитата им. Но тъй като и Стернау поддържаше възможно най-голяма бързина, не бе лесно скоро да го стигнат.

Предиобедът мина, а и голяма част от следобедата. Най-сетне забелязаха далеч пред себе си в равнината три малки, тъмни точки.

– Това е той, той и резервните коне! – оповести ликуващо Гърмящата стрела. – Трябва непременно да го стигнем преди падането на нощта.

Те смушкаха животните и полетяха по земята с бясна бързина. Мина половин час. Трите точки се уголемиха и вече ясно се различаваха един ездач и три свободни коня. Видяха как конникът вдигна пушката напреки над главата си и я завъртя.

– Той се е обърнал и ни е видял – съобщи Гърмящата стрела.

– Но ни е сметнал за врагове – забеляза Франсиско. – В противен случай щеше да спре да ни дочака.

– Добри ми Франсиско, ти си способен вакуеро, но не си уестман. Ако Стернау остане да ни чака, ще изгуби време и разстояние. Тук всяка минута е скъпоценна. В тъмното няма как да видим следите на разбойниците и ще бъдем принудени да спрем, докато те при всички случаи ще яздят и през нощта. Значи трябва да оползотворим виделината до последната секунда. Ето защо Стернау просто ни предоставя да го настигнем.

– Но нали все пак бихме могли да бъдем и други?

– Тогава би било още по-глупаво да спре и да ни чака макар и за миг. Не, той се е досетил, че сме от неговите хора. Виж, отново ни дава знак!

Сега и Гърмящата стрела вдигна пушката си и я завъртя над главата. Това бе достатъчно за Стернау да знае, че има познат зад себе си.

– Все пак го приближаваме – рече Франсиско.

– Напълно разбираемо – поясни Гърмящата стрела. – Добри или лоши, той е бил заставен да вземе тъкмо тези коне, докато ние имаме възможност да потърсим най-добрите. Освен това неговите не са били бодри, а нашите бяха на пасището. Също така е много по-тежък от нас двамата. Погледни, сега ги сменя!

Видяха как Стернау се метна посред галоп от своето животно на седлото на друго.

– Дори не губи време да спира и се прехвърля, много правилно от негова страна – одобри Гърмящата стрела. – Внимавай, той няма да намали ни най-малко бързината, за да ни поздрави и когато го стигнем!

Разстоянието между ездачите намаляваше все повече, можеха вече да се чуват.

– Хер Стернау! – провикна се Гърмящата стрела на немски.

Повиканият обърна лице.

– Хер Унгер! Отдавна те познах!

– Хей! Че по какво пък?

– Така язди само един уестман, а в хасиендата Дел Ерина ти беше единственият. Но продължавайте напред!

– Веднага идваме!

Гърмящата стрела се изправи на стремената, за да облекчи товара и нададе пронизителен вик. Конят му се понесе като стрела, на Франсиско също и след няколко минути галопираха от двете страни на Стернау.

– Добре дошли и слава Богу! – произнесе той, подавайки ръка на двамата. – Защо сте натоварили запасните коне с тези вързопи?

Гърмящата стрела се усмихна.

– Това са само най-необходими вещи. Смятах, че въоръжението на сеньорите, които се канех да освободя, ще бъде твърде незадоволително и взех едно друго със себе си. Траперските дрехи и всичките ти оръжия са тук.

– Охо, наистина ли? – зарадва се Стернау.

– Да, всичко. Също и оръжията на Мариано и брат ми.

– Благодаря! Постъпил си много разумно. Как стоят нещата в хасиендата? Кога откриха нападението?

Гърмящата стрела осведоми Стернау, който го изслуша с напрежение. При това бързината не бе намалена и конете я поддържаха, докато настъпи нощта и дирите на похитителите вече не можеха да се различават. Тогава тримата мъже бяха принудени да спрат. За щастие на това място имаше трева и конете можеха да попасат. Но дърва за наклаждане на огън липсваха, така че щяха да прекарат нощта на тъмно. Побърбориха малко. Засега бе най-важно да си отпочинат и едва след като нощта преваляше и приближаваше да се зазори, Гърмящата стрела рече:

– Обесниците сигурно са яздили и през нощта!

– Сигурно – съгласи се Стернау. – Те знаят, че ги следвам. Вероятно едва сега, на утрото, ще направят към престой, от който трябва да се възползваме да наваксаме колкото е възможно пропуснатото през нощта.

В онези географски ширини няма дълъг утринен и вечерен сумрак. Ден и нощ се редуват със съвсем кратък промеждутък. Стернау бе произнесъл последните си думи в мрака, а пет минути по-късно беше ясен, светъл ден и конниците отново летяха в галоп по Мапими.

Тринадесета глава Мечешко сърце и Бизоновото чело

Там, където южната граница на Ню Мексико опира в Мексико при Рио Гранде дел Норте – най-значителната река на Мексико – се простира едно плато, само тук-таме нарушавано от планински възвишения, което на изток и североизток се спуска към пасищата на племената на команчите. Самото плато принадлежи на апачите, които живеят в смъртна вражда с команчите. Кратките мирни времена едва ли смекчаваха омразата.

Команчите бяха свикани в Мексико, за да подкрепят правителствените отряди на Херера. Те се отзоваха на драго сърце на този призив, защото се надяваха да се върнат с богата плячка. Бяха потеглили няколко хиляди, но не наведнъж и открито, а на отделни групи, следвайки тайно пътя си, та да не забележат нещо техните смъртни врагове апачите.

Навярно седмицата преди описаните вече събития на една малка прерия на споменатото плато цареше извънредно трескава и оживена дейност. Беше времето, когато дивите бизони поемат своя миграционен път на юг. Те напиреха на гъсти стада в проходите и от само себе си се разбира, че в съседните местности и прерии се бяха появили индианци, за да се подсигурят с месо за цяла зима.

Слънцето вече приближаваше края на небосклона и осветяваше с лъчите си една кървава драма. Додето стигаше поглед, наоколо лежах телата на избитите бизони и медночервени фигури бяха заети „да правят месо“, както се изразява уестманът. Горяха многобройни огънове, над които цвърчеше сочното печено. Хиляди парчета бизоново месо, нарязано на дълги, тънки и тесни ивици, висеше на върви и ремъци по колове и съхнеше на слънцето и въздуха.

След арената на тази изпълнена с живот картина, се издигаха три шатри. Бяха изготвени от бизонова кожа и украсени с орлови пера – знак, че служат за подслон на най-изтъкнатите вождове. Две от тях сега бяха празни. А пред третата седеше един стар индианец, татуиран от главата до петите. Беше загърнал голото си тяло с шавена еленова кожа. До него лежеше дълга пушка. По тялото му се виждаха многобройни белези от рани, а косите бяха свързани в шлемовидна прическа, в която бяха въткнати пет орлови пера.

Този мъж беше Летящия кон, един от най-известните главатари на

апачите. Косите му бяха посивели и той вече нямаше сила да ловува неустрашимите бизони. Но неговото сърце беше още младо, а духът – енергичен, поради което бе най-уважаваният край Огъня на съвета, а думата му тежеше повече от гласовете на стотина храбри воители. Неспособен повече да ловува, той седеше пред шатрата си и съзерцаваше драматичния спектакъл, който предлагаше ловът на бизони и за който бяха се обединили три приятелски племена на апачите.

На много места равнината бе осяяна с гъсталаци и между тези зелени островчета се разиграваха бурните двубои между индианци и бизони. В близост до третата шатра се намираше също един такъв шубрак. Вниманието на стария главатар не бе насочено точно натам, но все пак не му се изплъзна, когато няколко войки за миг леко се раздвижиха.

Той посегна към пушката, тъй като смяташе, че там се е смушил някакъв дребен дивеч и понеже ръката му бе твърде слаба да убие бизон, искаше му се да даде поне един хубав изстрел. Неговото око сега различа сред храстите едно тъмно петно. Там трябваше да се намира дивечът. Вдигна цевта и вече се канеше да сложи пръст на спусъка, когато гъсталакът се разтвори и пропусна един мъж.

Не беше апач! Чужденец беше! Как се бе озовал в храсталака посред ловуващите апачи? Трябва да бе прочут ловец, иначе не би му се удало да се промъкне до средището на ловното поле без да бъде забелязан.

Летящия кон задържа пръст на спусъка. Непознатият вдигна лявата ръка като знак, че се приближава с мирни намерения. Беше облечен в здрава бизонова кожа и държеше в дясната си ръка тежка двуцевна пушка. По пояса му освен торбичката с муниции се виждаха нож и томахава. Лицето му бе медночервено, можеше да е само индианец. Сега той седна от лявата страна на апача, без да отрони и думица, оставяйки пушката, ножа и томахавката далеч от себе си. Едва тогава, след като бе дал доказателство за своята миролюбивост, той подхвана на безукорно наречие на апачите:

– Синовете на апачите днес имат добър лов. Великия дух е благосклонен към своите храбри деца.

– Апачите ловуват, за да правят месо, но те знаят да улучват не само бизони, а и своите неприятели.

– Летящия кон каза истината – рече непознатият.

По лицето на стария трепна гордо самодоволство.

– Ти си чужденец, а ме познаваш! – каза той.

– Никога не съм те виждал, ала славата на Летящия кон се носи по

всички планини и прерии. Който го види, веднага го познава.

– Летящия кон е вожд, носи перата на орела и винаги напуска бивака на кон – извести старият.

В тези думи се криеше намек, който непознатият сигурно забеляза, защото отвърна:

– Другите вождове също имат коне, но ги скриват, когато отиват на разузнаване. Те също имат правото да носят много орлови пера и да окачат скалповете на повече от трийсет врагове, ала не искат да уведомяват веднага мъжете, които срещат. Техните коси още не са сиви, но въпреки това знаят, че една малка торбичка със хитрости често е по-добра от цяла шатра барут и куршуми.

Думите направиха силно впечатление на стария. „Много орлови пера и повече от трийсет врагове!“ С това не можеше да се похвали дори Летящия кон. Ето защо старият поде:

– Непознатият мъж е смел и хитър. Той се промъкна между червените мъже. Непознатият не е команч. Синовете на апачите са на лов, а не на бойната пътека, бойната томахавака е заровена. Непознатият идва да изпуши лулата намира?

– Той вече я е пушил с тях.

– Значи непознатият е приятел на апачите?

– Той е техен брат. Всеки хикариля-апач го познава. Той идва, за да потърси прочутия главатар, наричан Шош-ин-лайт, Мечешко сърце.

Лицето на стария изгуби своята безстрастност. Той метна изненадан, ала дружелюбен поглед на своя съсед и каза:

– Непознатият е брат на Мечешко сърце?

– Да.

– Има правото да носи седем орлови пера?

– Да.

– Той има трийсет скалпа на неговите неприятели?

– И повече.

– Тогава аз го познавам. Той е Мокаши-тайис, Бизоновото чело, вождът на мищеките. Той е кралят на ловците на бизони и затова не носи орловите пера, а ги е оставил в своя вигвам.

– Летящия кон отгатна правилно – рече Бизоновото чело. – Моят брат Мечешко сърце сред воините на апачите ли се намира?

– Да. Днес той уби над десет бизона. Главатарят на мищеките ще говори с него. Нека той бъде наш брат, а воините на апачите станат негови братя, така те няма да го убият.

По дръзкото, сериозно лице на Бизоновото чело плъзна лека

усмивка. Той отговори:

– Дори да бяха негови врагове, воините на апачите пак нямаше да го заловят и убият. Бизоновото чело не познава някой, от когото да се страхува.

Старият даде своето съгласие с продължително мълчание. Сетне запита:

– Да повикам ли един боец да отиде и доведе коня на Бизоновото чело?

Запитаният отговори отрицателно.

– Воините на апачите са твърде заети с убиването на бизони. Бизоновото чело сам ще отиде да доведе животното си. Не е позор за един главатар да отделя внимание на животното, което го носи.

Той се изправи и, придвижвайки се от храст на храст, преодоля най-тясната част от прерията, без някой от апачите да го види.

Прерията, която тук всъщност би могла да бъде наречена един издаден език на голямата савана, граничеше с могъща девствена гора, която покриваше възвишения и клисури, постепенно изкачващи се към същинските планини. Бизоновото чело сви в тази гора, тръгна през нея директно и тъкмо възнамеряваше да се спусне в една клисура, когато долови шумни, тежки стъпки и мощно ломене на вейки и храсти. Поглеждайки надолу, съгледа един бизон, който идваше от откритата прерия, преследван от индианец на кон. На гърба си онзи носеше колчан, лък в лявата ръка, а в дясната дълго, гъвкаво копие за бизони, което за животното е по-опасно от куршум на пушка. Беше млад човек, едва двайсетгодишен. Един по-възрастен и опитен воин би предпочел нежното, сочно месо на някоя женска пред твърдото на стар бик и не би му хрумвало да преследва могъщото животно в такава опасна местност. Ала младежът, увлечен от ловна страст, следваше мъжкия бизон през гъсталаци и шубраци, чиито клони го шибаха по лицето.

Те се втурнаха в тясната, къса клисура, в заден план на която се бе притаил Бизоновото чело с коня си. Когато бикът видя, че по-нататък няма накъде да отиде, сведе глава, почти изцяло скрита от могъщата грива, и се сниши тъкмо в момента, когато индианецът запрати копието към уязвимото му място – зад и от горната страна, където гривата свършва.

От движението на животното прицелната точка се промени, копието проникна в съвсем безопасно място. Почувствал раняването, бизонът приведе повторно глава, издуха с пръхтене гореща пара от ноздрите и намушка с късите си, но опасни рога тялото на коня, така че онзи в миг

рухна на земята с разпран корем и вътрешностите му провиснаха навън.

Още по време на падането индианецът се бе спасил с бърз скок на земята. Той не притежаваше други оръжия, освен стрелите и ножа. Но един миг бе достатъчен да вземе една стрела от колчана, във втория вече беше опънал лъка, а в третия тетивата избръмча, запращайки стрелата в окото на бизона.

Това бе рядко присъствие на духа, ала животното притежаваше и неувредено око. То нададе грозен рев и отново сведе глава за удар, който сега също така щеше да бъде смъртоносен. В този момент до индианеца блесна изстрел и главата на бизона се отметна настрана. По исполинското тяло премина могъща тръпка. Подкосиха се първо предните крака, после задните и той падна мъртъв настрана. Куршумът бе проникнал в мозъка му през другото око.

Когато Бизоновото чело забеляза какъв фатален изход приема борбата, се спусна с дълги скокове по стръмния склон и даде изстрел. Апачът се обърна към него и видя, че е вече зает да зарежда изстреляната цев.

– Месото на бика повече ли се услажда на моя брат от това на женската? – попита той спокойно. – Да не би моят брат да предпочита да убива бизони в гората, а не в откритата прерия? Нека за в бъдеще моят брат прави онова, което е по-добро и умно!

Въпреки мургавата си кожа младият индианец видимо почервения. Но веднага се овладя, отметна гордо глава и отговори гневно:

– Теб какво те засяга, ако бикът ме беше убил?

– Няма ли моят брат баща, който би тъгувал за него?

– Моят баща е Летящия кон! – съобщи гордо индианецът.

– А ти как се казваш?

– Моето име ще се споменава по всички планини и долини.

– Все още нямаш име? Значи щеше да си умреш тук без някой сетне да може да каже кого са заровили. Моят по-млад брат избягна едно много голямо безчестие. Нека бъде по-предпазлив и един ден ще носи прочуто име.

При апачите младият боец получава име едва след като е извършил първия си подвиг. За един млад мъж е позор да бъде убит преди да се е сдобил с име. Затова при последните думи на Бизоновото чело апачът се разгневи още повече. Той измъкна ножа.

– Да ти отнема ли скалпа и получа после име?

Бизоновото чело се усмихна.

– Преди да си го сторил, десет пъти ще имам аз твоя.

– Ще видим!

С тоя възглас апачът улови другия за гърдите и замахна за удар. Ала Бизоновото чело улови мълниеносно китката, която държеше ножа и я стисна с такава сила, че апачът изкрещя от болка и изтърва ножа.

– Откога апачите крещят, когато чувстват болка? – запита вождът на мищеките. – Откога апачите убиват своите спасители? Сега съм в правото си да ти смъкна скалпа, но аз ти подарявам живота, защото... ей там идва друг, с когото е по-достойно да се бия.

Бизоновото чело посочи отсрещния ръб на клисурата. Храстите там току-що се бяха разделили и двамата видяха да се измъква от тях една мечка. Не беше малка кафява, а една огромна сива мечка, която американците наричат гризли. Изправи ли се на задните крака, тя достига височина кажи-речи три метра, притежава достатъчно сила да носи и най-големия вол и е най-опасния хищник на американския континент. Онзи, който повали сива мечка, се смята за също такъв герой, както ако е убил и завладял скалповете на десет неприятели. Мечката сигурно бе примамена от дирята на коня, но сега видя друга плячка пред себе си и се насочи към нея.

– Уф, да имах пушката на татко! – възкликна младият индианец.

Апачът има право на огнестрелно оръжие едва след като е получил име.

– Ето, имаш моята – рече Бизоновото чело. Младият мъж го изглежда удивено. За него бе непонятно, че някой може да поиска да се откаже от такъв трофей. Но като видя, че е казано сериозно, сграбчи пушката, запъна двете петлета и се понесе със скокове по дъното на клисурата към мечката на отсрещния скат. Но Бизоновото чело беше още по-бърз. Той измъкна ножа си и полетя по дъга към отвъдния ръб, явявайки се по този начин в гръб на животното. Искаше да надзирава битката и в случай, че на апача не му провърви, да нападне мечката с ножа.

Пред очите на гризли беше само апачът. Сега тя се намираще едва на шест крачки от него и се изправи на задните лапи, за да го смаже в прегръдката си. Индианецът се възползва от случая. Прицели се между ребрата в областта на сърцето, натисна спусъка и в същия миг отскочи встрани, насочил сигурно втората цев към животното. То направи още една, две... пет крачки, после се застоя, нададе дълбоко, хъркащо ръмжене, при което от устата му бликна дебела струя кръв и се строполи.

– Добре беше! – похвали Бизоновото чело. – Мечката е улучена право в сърцето. Моят брат има вярно око и твърда ръка. Той не трепна и някога ще стане прочут воин. Сега той има правото да получи име и аз

ще бъда негов приятел през всичките дни, с които ще ме дари Великия дух.

Апачът не бе трепнал пред лицето на страшния хищник, ала сега потрепери от радост.

– Наистина ли е мъртва? – попита той.

– Да. Моят брат може да вземе кожата и съхрани опушената глава като победен знак и спомен за първото геройство, което е извършил.

Младежът върна пушката на мищека и коленичи до мечката, която не даваше и признак за живот. Индианецът беше по-зарадван, отколкото някой бял, получил най-висш орден. Той веднага се зае да смъква кожата на своята плячка. А Бизоновото чело зареди пушката си, отправи се бързо към коня, развърза го и препусна. Не искаше да смущава радостта на апача.

Когато мишекът стигна периферията на прерията, слънчевият диск вече бе изчезнал зад западния небосклон. Скоро щеше да настъпи нощ. Виждаше се как апачите вързват с ласа повалените бизони и ги влачат с конете си в близост до шатрите. Сега мишекът не си даде труда да се прикрива. Той препусна директно към шатрите, където вече се бяха събрали няколко стотици бойци с плячката си и скочи от коня. Пред втората шатра бе застанал един вожд с три орлови пера в косата. Това беше Мечешко сърце. Той пристъпи към Бизоновото чело и му протегна ръка за добре дошъл.

– Моето сърце жадуваше за теб – рече той. – Благодаря на Маниту, че отново те виждам. Бъди гост в моята шатра и изпуши калюмета с моите братя.

Стоящите наоколо воини оглеждаха с уважение прочутия главатар на мишеките и се разстъпиха, когато Мечешко сърце го поведе към другите двама главатари, които седяха пред шатрата на Летящия кон. Те се надигнаха и му подадоха ръка. За късо време бе стъкнат огън, на който започнаха да се пекат бизоновите ребра в голямо количество. После бяха запалени един до друг още няколко и така се образува един полукръг, в чиято среда седяха тримата главатари и гостът. Печеното месо разпространяваше апетитно ухание, а пламъците хвърляха отблясъците си далеч в прерията, където койотите се стрелкаха насам-натам, примамени от дъха на пролятата бизонова кръв.

Един-единствен липсваше – синът на Летящия кон. Всички го знаеха, ала никой не изрече нито дума. Изобщо при приготвянето на вечерята не бе произнесена и една сричка. Общите сбирки на индианците, било за съвет или развлечения винаги се провеждат след продължително

мълчание. Само след като месото бѣдеше съвсем готово, върховният вожд имаше право да захване разговор.

Внезапно всички очи се насочиха към една самотна, страховита фигура, която крачеше бавно насам. Беше младият апач. Той беше одрал кожата на мечката, но оставил главата към нея. Сега я беше наложил върху своята, така, че тази мантия се влачеше по земята половин метър след него. При огъня на главатарите той спря. Остана учуден, като видя непознатия благодетел да седи при тях, но с нищо не го показа и положи пред него двете мечи лапи, които държеше в ръка. Това беше едно почитателно, изненадващо за останалите посвещение. Те си отбелязаха, че Бизоновото чело има някаква връзка с убиването на мечката, но никой не отрони нито дума, дори Летящия кон. Все пак се видя как очите на стария светват от радост, че неговият най-млад син е успял да повали ужасната гризли. Най-сетне, когато мазнината вече едва капеше в огъня и печеното се зачерви, Летящия кон посегна към предварително приготвената лула на мира, надигна се и подхвана:

– Днес на воините на апачите се падна голяма радост, тъй като Бизоновото чело, великият главатар на мищеките, братът на нашия брат Мечешко сърце дойде да изпуши с тях калюмета. Неговата ръка е силна, а краката му бързи; неговите мисли са мисли на мъдрец и всичко, което върши, е дело на герой. Нека бѣде добре дошъл при нас!

Вождът сложи въгленче върху тютюна, всмукна шест пъти от лулата, издухвайки дима към небето, земята и четирите посоки на света и я подаде на госта. Той се изправи и заговори:

– Синовете на апачите са велики и храбри воители. Дори техните момчета повалят сивата мечка с един-единствен куршум, без да им трепне окото.

При тия думи всички очи се отправиха към сина на вожда. От словото на баща си онзи бе разбрал на какъв прочут мъж дължи благодарност за добрината и сърцето му се изпълни с гордост. А в очите на стария проблесна влага, когато чу този прославен воин и главатар да отличава сина му още в първата, най-обща реч. Бизоновото чело продължи:

– Вождът на мищеките дойде при тях, за да им донесе една вест. Те могат да го изслушат, след като получат храната си. Техните врагове са и негови врагове, а техните приятели – негови приятели. Той дава живота си за всеки от синовете на апачите и ще се радва да се обедини славата на мищеките с тяхната.

След тези думи и той извърши описаните шест смуквания и подаде лулата на мира на Мечешко сърце. Онзи, а след него и третият главатар,

който също беше син на Летящия кон, дръпнаха по едно подобно учтиво слово, след което лулата тръгна из кръга бойци наоколо. Само младият син на стария вожд не биваше да я взема в уста, понеже нямаше име.

Когато тази тържествена церемония приключи, започна яденето. Големите парчета бизоново месо изчезнаха за удивително кратко време, след което старият заяви, че хората са готови да чуят вестта на Бизоновото чело. Мищекът поде:

– В страната Мексико избухна голяма война. Войните вече не са доволни от вожда, който си бяха избрали. Той е бледолик и не прави онова, което изисква неговия пост. Те избраха друг вожд – индианеца Хуарес. Той е силен като бизон, хитър и умен като пантера и е опитен във всички неща, които един вожд трябва да знае. Той се вслушва в гласа на своя народ и иска да направи хората си щастливи. Затова се е обградил с храбри бойци и броди из страната, за да събира всички свои привърженици. Уплашен, досегашният вожд изпратил много вестноосци до синовете на команчите да искат помощ. Сега те са потеглили към Мексико, наброяващи много стотици воители. Възнамеряват да се установят между тази страна и пасищата на апачите. Ако това им се удаде, войните на апачите ще бъдат отрязани от южните територии и притиснати към планините, където ще трябва да търпят големи лишения, понеже зимата е вече пред вигвамите. Но червеният вожд на мексиканците обича храбрите бойци на апачите. Той не желае да бъдат изтласкани от кучетата-команчи и ме изпрати да им кажа, че иска да се обедини с тях и прогони врага. Команчите вече се намират на бойната пътека, но в случай, че апачите потеглят веднага и се разположат между пустинята Мипими и града, който хората наричат Чиуауа, команчите няма да могат да продължат пътя си и ще загинат сред пустинята. Ако войните на апачите се вслушат в моя глас, ще смъкнат много скалпове и извоюват голяма победа.

След тези думи той отново седна. Събраните останаха изпървом потънали в дълбоко мълчание. Сетне Летящия кон заговори:

– Думите на нашия брат звучат добре. Новият вожд Хуарес е червен мъж и ние предпочитаме да слушаме неговия глас пред този на някой бледолик. Синовете на апачите няма да се оставят да ги изтласкат бабите на команчите. Летящия кон моли другите двама главатари да издигнат своите гласове.

Мечешко сърце се изправи и поде:

– Тук седи моят брат Бизоновото чело. Той е прочут воин, не се страхува от никой враг и на неговия език живее само думата на

истината. Той никога няма да каже или иска нещо, което ще допринесе вреда на синовете и дъщерите на апачите. Двамата с него сме побеждавали команчите и аз ще го придружа, за да взема още много техни скалпове. Те са вече на път и няма време за губене. Тук се събраха три племена на апачите, за да правят месо за зимата. Аз съм предводител на храбрите апачи хикариля и ще потегля незабавно с тях, ако другите две племена обещаят да приготвят нашия зимен запас от месо и после ни последват.

Третият главатар, синът на стария, също взе думата:

– Моят брат Мечешко сърце каза истината. Бойците на апачите не бива да губят време. Едно от племената трябва веднага да потегли, а кое ще бъде, дали неговото или моето, нека реши Съвета.

Тримата главатари изразиха единодушие по този въпрос и сега оставаше само да се вземе мнението на лечителя. Шаманът имаше всички отличителни знаци на своя сан: причудливо оформени скалпове, торбички, кичури коса, чоканчета, катеричи и заешки опашки. Сега той се загърна в една прясно одрана бизонова кожа, накачи символите по себе си и се впусна в призрачен танц, при което фигурата му изглеждаше огромна и нереална на заревото на гаснещите огньове и описваше в тъмната равнина причудливи сенки. Най-сетне шаманът преустанови движенията си, взе две главни и проследи посоката на пушека. После хвърли изпитателен поглед към звездите и оповести със силен глас:

– Маниту, Великия дух, се гневи на краставите жаби, които се наричат команчи. Той ги предава в ръцете на апачите и повелява воините на хикариля да тръгнат щом слънцето се издигне за втори път. Останалите племена да ги последват, когато са изсушили достатъчно месо за зимата.

Тези думи съдържаха не само разрешение за боен поход, но и решаваха по най-бърз начин въпроса кое от племената да потегли най-напред – онова, чийто вожд беше Мечешко сърце. Хората му ликуваха от радост. Получаваха @гп.>леп [??] ден да направят приготовленията си за бойния поход. Това обстоятелство много ги зарадва, защото без тези приготовления, особено нанасянето на бойните краски, щастливият изход според индианеца е немислим.

Бяха обсъдени и различни други подробности, относно които бързо се споразумяха, тъй като мисълта за смъкване на многобройни скалпове от команчите беше въодушевила всички.

След всички тия преговори Летящия кон вече можеше да обърне внимание на най-младия си син. До този момент онзи бе стоял

неподвижно, без да проговори дума. Сега баща му го запита:

– Моят син е облякъл кожата на мечката. Има ли това право?

– Аз я убих – отвърна младият мъж.

– Сам?

– Съвсем сам.

– С какво оръжие?

– С пушката, която прославеният главатар на мишечките ми зае. Той е свидетел.

Тогава старият се обърна към Бизоновото чело и каза:

– Вождът на мишечките е бил свидетел на борбата с мечката, защото нейните лапи лежат пред краката му. Нека той ни осведоми какво е видял.

Бизоновото чело разказа пестеливо събитието, като премълча всичко, което би могло да навреди на младия мъж. Когато свърши, Мечешко сърце се надигна и заговори:

– Синът на Летящия кон е повалил гризли. Това е много повече, отколкото ако беше сразил двајсетина страхливи синове на команчите. Неговото сърце е крепко, ръката му здрава, а окоето вярно. Той заслужава да бъде приет в редиците на воините. Мечешко сърце желае неговият по-млад брат да получи име.

Предложението не само ласкаеше бащата и сина – те като пристрастни нямаха право да го направят. То получи всеобщо одобрение. Победителят на мечката все още стоеше изправен до огъня. Очите му заблестяха от гордост и радост и той каза:

– Мечешко сърце, моят брат, е най-прочутият сред прочутите. На неговата реч ще съм благодарен аз за името си. Кога ще бъде церемонията?

– Веднага щом синовете на апачите се върнат при своите вигвами – поясни старият.

– Може ли някой, който още няма име, да потегли срещу кучетата-команчи?

– Не.

– Но сега аз искам да придружа моя брат Мечешко сърце до Мексико. Затова нека още утре ми бъде дадено име.

– Не е такъв обичаят. Но мечите лапи принадлежат на вожда на мишечките, той е наш гост и нека той реши кога да имаш име.

Бизоновото чело взе думата:

– Името вече е готово. Моят млад приятел надви гризли и затова нека се нарича Шошсесте, Убиеца на гризли. Утре аз ще му дам това

име и ако моят брат Летящия кон позволи, Убиеца на гризли ще язди с нас до Мексико и ще сваля скалпове от главите на команчи, както смъкна кожата на мечката.

Това предложение на прочутия главатар отново правеше чест на младия апач и бе прието веднага. Съвещанието приключи, ала мъжете останаха още дълго, обсъждайки по своя сериозен, спокоен начин възнамерявания боен поход. Въпреки тъмнината неколцина поеха към клисурата, за да довлекат убития от Бизоновото чело мъжкар и одраната мечка. С помощта на ласа, теглени от коне и това стана. Сетне настъпи нощна тишина. Бизоновото чело легна да спи в шатрата на Мечешко сърце. Край бивака имаше разставени постове, които се сменяха.

На другата сутрин бе предприета церемонията задаване на името, при което на двете печени мечи лапи бе отредено да играят главна роля. Шошсесте получи най-добрата пушка на своя баща и като син на вожд правото да носи едно орлово перо в косите си. Подир обед започна изрисуването с бойни краски. Около двеста бяха воините, които с настъпването на другия ден щяха да потеглят и те си имаха предостатъчно работа да украсяват дрехи и оръжия с отличията на по-раншни победи.

Когато на заранта този отряд напусна лагера, останалите го придружиха на известно разстояние и едва след раздялата сформираха известната индианска нишка – всеки ездач следваше другия. Най-възрастният воин пое командването на отряда. А Бизоновото чело, Мечешко сърце и Убиеца на гризли препуснаха в галоп напред, за да разузнават местността на половин ден езда пред хората си и се грижат за необходимата сигурност.

Тъй като не биваше да се възползват от откритата прерия, шествието се насочи към планините, по чиито тераси се изкачи на платото. По този начин забавянето беше неизбежно, но мерките за сигурност го изискваха. Едва на петия ден от потеглянето бе достигната пустинята Мапими, и то в точка, лежаща северно от поетия от Вердоха път, близо до западния край на пустинята. Тяхната задача бе да заемат позиция в планините между Чиуауа и пустинята. Ето защо тримата мъже се насочиха на юг, все по-навътре в Мапими, докато в един момент и тримата едновременно спряха конете си, защото под прав ъгъл с досегашната им посока минаваха следи.

– Ездаци! – оповести Убиеца на гризли, като скочи от коня.

– Нека моят брат преброи колко са били – подкани Мечешко сърце, оставайки спокойно на седлото. Вождът искаше да упражни проникателността на младия апач при отдалата се възможност.

Шошсесте прегледа дирята и уведоми:

– Били са тринадесет коня.

– Правилно. Кой е седял на тези коне?

– Бледолики.

– По какво съди моят брат?

– Те не са яздили един след друг. Следата им е толкова широка, че могат да се преброят отпечатъците от всички копита.

– Кога са минали отгук?

Младият апач се наведе още веднъж и отвърна:

– Сега слънцето е почти над нас. Те са минали вчера, когато то вече се е скривало зад хоризонта.

– Бързали ли са бледоликите или не?

– Бързали са много, защото копитата са изхвърлили пясък назад. Яздили са в галоп.

– Моят брат прецени правилно, но нека сега ми каже дали са били мирни хора или не!

Убиеца на гризли погледна главатаря кажи-речи безпомощно и поклати бавно и замислено глава:

– Кой би могъл да разбере от тая следа?

– Ще докажа на моя брат, че се разбира. Тук Мапими има ширина четири дни път. Който е яздил над три дена, ще щади коня си, защото е твърде изморен. Отпечатъците от копитата не са леки както при галоп, а дълбоки. Скоковете не са дълги и плавни, а къси. Животните са били извънредно изтощени, а ездачите са ги принуждавали да напрягат сили, следователно бягат.

Убиеца на гризли поиска да се защити:

– И преследвачът язди бързо.

– Ако преследваха неприятел, щяха да яздят по дирите му. Но случат не е такъв. По-стара следа няма, те са бягали и са преследвани.

Бизоновото чело кимна и оглеждайки зорко посоката, от която идваше дирята, каза:

– Мечешко сърце има право. Преследвачите може скоро да дойдат и тъй като не бива да бъдем видяни, нека Шошсесте препусне назад и каже на воините на апачите да не ни следват насам. Нека отидат по на север, през възвишенията, образуващи границата на Мапими и там да ни чакат. Ние ще разберем какво означават следите.

Младият апач се подчини. Яхна коня и препусна обратно в галоп. Другите двама проследиха донейде западния клон на дирята и се спогледаха. Видяха, че ги е споходила една и съща мисъл.

- Следите водят на запад – рече Бизоновото чело.
- Към онзи проход. Много опасно място.
- Вероятно преследваните са устроили капан на преследвачите си.

Да хвърлим едно око!

– Но трябва да скрием следите си, защото преследвачите може да са наши неприятели. Нека моят брат ми помогне.

Те започнаха да заличават с голямо умение стъпките на конете и своите. Когато това стана на достатъчно голямо разстояние, двамата започнаха да яздат по дъга и достигнаха планините, разположени на западната граница на Мапими, на около една английска миля северно от прохода.

Вярно, че тук теренът бе извънредно труден, но въпреки това те преодоляха с конете стръмните, обрасли с хрусталаци височини, спуснаха се в отвъдната пропаст и ги оставиха тук, където бяха на сигурно място. Сетне се изкачиха на едно скалисто било, откъдето имаха възможност да огледат значителна част от прохода. Точно под тях той образуваше долината, в която Вердоха беше бивакувал за последен път и от която се изтегляше на юг малката странична клисура, където пък мексиканците дебнеха Стернау, за да го заловят или убият. Двамата индианци естествено не знаеха нищо по въпроса. Те се бяха притиснали плътно към земята и нямаше как да бъдат забелязани отдолу, докато техните остри, обучени очи различаваха всичко, което се намираще под тях.

– Уф! – обади се внезапно Мечешко сърце. Този възглас бе сигурно доказателство, че е забелязал нещо необичайно. Бизоновото чело го погледна и проследи посоката на погледа му. Тогава съгледа един мъж, който се изкачваше от страничната долина към височината. Разстоянието беше толкова голямо, че човекът приличаше на голям бръмбар, пълзящ нагоре. Въпреки това двамата знаеха как да го идентифицират.

– Мексиканец – заяви Бизоновото чело.

– Да – потвърди Мечешко сърце. – Страничната долина изглежда е заета.

– Там преследваните са устроили засада.

Двамата индианци изчакаха да изкачи отвъдната височина. Той застава там и впери поглед на изток. Проследиха с очи посоката. Минаха няколко секунди преди да обследват тамошното зрително поле. И ето че Бизоновото чело прогласи:

– Уф, те идват!

– Трима ездачи! – вметна Мечешко сърце. Те наистина бяха

забелязали три малки точки, но които бяха толкова нищожни, че можеха да бъдат съзряни само от очи, каквито притежаваха двамата индианци. Във всеки случай мексиканецът отвъд прохода още не ги беше различил.

– Дали са преследвачите? – запита Мечешко сърце.

– Не – отвърна Бизоновото чело. – Ще бягат ли тринадесет от трима?

– Защо не, ако тези трима са достатъчно храбри! Впрочем те може да са авангард на по-голям отряд.

– Ще изчакаме.

Те продължиха да наблюдават внимателно мексиканеца на отсрещната височина. Той нададе вик и започна да се спуска с възможно най-голяма бързина. Очевидно сега и той бе забелязал приближаващите се конници.

– Уведомява останалите, които се крият – рече Мечешко сърце.

И наистина беше така, защото след като изчезна в страничната долина, минута по-късно се появи с други двама. Те излязоха от долината и се стаиха зад една скала, която заемаше цялата ширина на прохода.

– Искат да ги убият – произнесе Мечешко сърце.

– Но защо са само трима, та нали открихме тринайсет следи?

– Останалите са продължили пътя си, защото трима пълзловци са достатъчни да погубят трима храбри мъже от засада. – Ще ги предупредим ли?

– Не само ще ги предупредим, но и ще им помогнем, ако заслужават. Нека за краткото време, докато дойдат дотук, опитаем да се промъкнем зад противниците им. Напред!

Мечешко сърце се плъзна отново надолу и Бизоновото чело го последва. Когато отдолу вече не можеха да бъдат видяни, те се втурнаха по планинския скат, докато достигнаха един гъсталак, който се изтегляше през отсрещната височина и се спускаше отвъд до дъното на прохода. Под негова закрила стигнаха долу и то на достатъчно разстояние, за да не ги забележат тримата мексиканци, после прекосиха с дълги скокове долината и се озоваха на страната, където се бяха притаили мъжете. Сега се касаеше да се приближат неусетно. За щастие имаше няколко храса и разхвърлени скални блокове, които осигуряваха прикритие.

Двамата главатари съумяха да се придвижат напред и се прикриха зад един камък, Отдалечен едва на петдесет крачки от скалния отломък, зад който бяха залегнали тримата мексиканци. Вождовете можеха много добре да ги наблюдават и същевременно да обхващат с поглед цялото

дъно на долината. Те се спотаиха зад камъка, като държаха пушките си готови за стрелба. В един момент се чу конски тропот и същевременно тримата ездачи се появиха на входа на главната долина, но все още бяха извън пушечния обсег. Едва им бяха хвърлили един поглед, индианците не успяха да потиснат едно движение на безкрайна изненада.

– Уф! – прошепна Мечешко сърце. – Това е Итинти-ка, Гърмящата стрела, нашият брат. Но той беше болен!

– И Франсиско, вакуерото! – прошепна Бизоновото чело. – Какво правят тук? Да не се е случило нещастие с хасиендата Дел Ерина?

– Нека изчакаме. Но кой е могъщият воин, който е с тях? Уф, та това е моят брат Матава-се! Как се е озовал насам?

– Бизоновото чело вече се запозна с него преди няколко луни в хасиендата Дел Ерина.

– Уф! Ние ще убием тримата мексиканци!

– Нека първо разберем какви са им намеренията. Само ако посегнат към оръжията ще ги застреляме.

Разбойниците лежаха зад камъка и нещо си шепнеха. Те очакваха само Стернау, и то не сега, а едва на следващия ден. Но ето, че той не идваше сам, а с още двама. Кои ли бяха?

– Сигурно пътьом са се натъкнали на него – каза единият от мексиканците на спътниците си. – Какво да правим? Сега срещу нас са трима.

– Да – отвърна вторият. – Не можем да го заловим. Придружителите му изключват тази възможност. Значи ще го застреляме.

– А придружителите? Ще ги оставим да избягат?

– Глупости! Трябва да светим маслото и на тях, за да не могат да разкажат нищо. Но имаме още време. Не са в обсега на пушките ни, а не бива да пропуснем никой. Трябва да паднат от първите ни изстрели, иначе можем зле да си изпатим. Нали знаем що за дявол е оня Стернау. Впрочем ще имаме достатъчно време да се прицелим, защото когато намерят следите от нашия лагер, ще ги прегледат внимателно и следователно ще останат доста продължително под дулата на пушките ни. Не е необходимо да действаме прибързано, можем спокойно да се прицелим.

– Ако нашите другари, които Вердоха искаше да изпрати обратно, бяха вече налице, можехме да пленим и тримата – забеляза единият.

– Нямаме нужда от тях. Ние сме достатъчно на брой. Бандитите не подозираха, че на няколко крачки зад тях лежат двама опасни мъже, които следят внимателно всяко тяхно движение.

Междувременно Стернау и придружителите му продължаваха да яздат напред. Той бе забавил хода на коня си и оглеждаше с

изпитателен поглед структурата на долината и разстоянието между планинските стени.

– Опасна дупка! – рече той. – Ако Вердоха не ни е поставил тук засада, заслужава пердах. Ще навлезем бавно, без да се озъртаме. Аз обаче ще държа очите си нащрек.

Продължиха да яздят ходом, докато стигнаха мястото, където бе лагерувал Вердоха. Там спряха.

– Негодниците са почивали тук. – отбеляза Франсиско. Стернау бе хвърлил един поглед наоколо и отвърна припряно:

– Бързо! Слизайте от конете, вържете ги и се правете, че възнамеряваме да лагеруваме тук! Скоро, по-скоро!

Очите на Гърмящата стрела потърсиха посоката, която бе имал погледа на Стернау и той мигом скочи от коня.

– Имаш право! – рече той. – Но да не даваме вид, че сме наясно с нещата. Трябва да си потърсим укритие.

– Там вдясно до скалата, големият скален блок – отвърна Стернау, – по конете ни няма да стрелят. Да се разделим, като че ще събираме дърва за лагерния огън. Сетне скачаме зад скалата.

Оставиха конете си да пасат и започнаха да събират сухи съчки.

– Вижте – обади се първият мексиканец, – остават тук. Значи можем най-спокойно да ги пречукаме.

– Какво означава това? – изненада се вторият. – Те се скриха зад скалата! Сигурно са открили следите ни.

– Ами, те изобщо не са ги видели. Та нали още не са стъпили в страничната долинка. Друга трябва да е причината.

– Едва ли. Сега ние се крием тук, а те отсреща. Значи сме също така добре обсадени като тях!

Така беше действително. Стернау беше видял до входа към страничната долина един прекършен клон, нищо повече. Бандитът, който неотдавна се бе покатерил на височината за оглед, се бе задържал за него и го бе скършил. Кората се бе обелила и възникналото светло място веднага обръщаше внимание на остро, наблюдателно око. Гърмящата стрела също го бе забелязал. Застрашени преди малко, тримата сега се намираха в безопасност зад скалата.

– Ама какво има? – запита Франсиско. Той не можеше да си изясни причината за тая игра на криеница.

– Не виждаш ли оголения клон там на отсрещния хрусталак? – отвърна Гърмящата стрела.

– А-а! Да, да.

– А оная странна вдлъбнатина отвъд – на сипея?

– Да.

– Е, преди не много време някой е бил там горе и се е оглеждал за нас. Когато ни е забелязал се е втурнал малко припряно към долината, като повече се е свличал, отколкото е търчал и ето как е оставил онази следа. Отсреща има хора, които ни дебнат.

– Sagamba! – изруга Франсиско.

– Няма защо да се боиш – усмихна се Стернау. – Те са само двама, най-много трима души.

– Защо толкова малко? – попита Гърмящата стрела.

– Мислиш ли – отвърна Стернау, – че Вердоха ще залегне в засада с цялата си група? Не! За него най-важното е да отведе пленниците на сигурно място. Те са четирима, а охраната възлиза само на девет души, така че едва ли може да се лиши от повече от трима. Та нали не е знаел, че съм получил подкрепление, смятал е, че ще дойда сам и дори единствен ще е достатъчен да ми тегли куршума. Засадата отсреща трябва да е в обсега на стрелбата. Нека се огледаме внимателно. Може да открием скривалището.

Неговите остри очи се плъзнаха бавно и съсредоточено по всеки храст и камък отсреща, който би могъл да послужи за укритие.

– А-ха, разбрах къде е! – оповести той внезапно.

– Къде? – попита Франсиско.

– Зад онази висока четвъртитата скала мярнах да се появява за миг едно коляно. Да пратим един куршум на хората!

– Няма да улучиш – рече вакуерото.

– Ще видим!

Сернау залегна плътно на земята. Единият ъгъл на камъка, зад който се криеха, беше малко отронен и той можеше да се прицели през тази пролука без самият да се излага на опасност. После помоли Гърмящата стрела:

– Ако подадеш шапката си на цевта и я държиш като че иззад камъка наднича глава, някой от ония отсреща може да се изкуши да стреля по нея. По тоя начин ще открие част от тялото си и с него е свършено.

– Да опитаме! – ухили се Гърмящата стрела и подаде шапката на върха на дулото.

Двамата главатарии отвъд бяха наблюдавали всичко внимателно с пушки в ръка, готови всеки миг да натиснат спусъка.

– Сега са в обсега на куршумите – обади се Мечешко сърце. – Слизат. Господаря на скалите се оглежда, уф, неговото око проблесна –

забелязал е нещо подозрително.

Бизоновото чело кимна.

– Той е предупреден. Знае, че смъртта е наблизно. Сега дава указания на другите.

– Уф – прошепна Мечешко сърце. – Те скачат зад камъка. Спасени са и при това без нас. Какво ли ще предприемат?

Мина известно време. Сетне зад камъка се появи една шапка, създавайки илюзията, че някаква глава наднична предпазливо оттам.

– Уф! – прошепна Бизоновото чело. – Каква непредпазливост!

– Моят брат действително ли смята Господаря на скалите за толкова глупав? – запита Мечешко сърце. – Нека изчакаме!

Тримата мексиканци си зашепнаха. После единият взе карабината си, облегна я на ръба на скалата, подаде малко глава и се прицели в шапката. Но не успя да натисне спусъка, отсреща екна изстрел и мексиканецът падна възнак.

– Видя ли моят брат, че беше хитрост? – запита Мечешко сърце.

– Господаря на скалите наистина е велик воин! – обяви вождът.

– Той при всички случаи ще очисти и другите двама, ала тая работа продължи твърде дълго. Да се покажем ли?

– Да – кимна мищекът.

Двамата безделници бяха така заети с ранения, че и през ум не им минаваше да се огледат назад. Вождовете се надигнаха и дадоха знак на среща. Сетне отново залегнаха.

– Но какво става там? – удиви се Гърмящата стрела.

– Та това е Бизоновото чело – зарадва се Стернау. – По-добре е да ги заловим живи, за да можем да ги разпитаме. Да се надявам, че мексиканците не разбират наречието на апачите. Ако извикам, те няма да се усетят за кого се отнася и какво означава. Също така не мисля, че двамата главатарии са толкова лекомислени, та да ми отговорят с думи.

– Няма и да им хрумне – декларира Гърмящата стрела. Стернау изчака да минат няколко мига, след което извика, ала без да се показва, със своя отекващ надалеч глас:

– Тенилсук пагонго айака – колко врагове има от среща?

От скривалището на вождовете тутакси изникнаха две ръце.

– Значи само двама – рече Стернау. – Имах право. – И той се провикна отново: – Ши анкуан то тастса та, ши анкуан хотли интахинта – не искам да ги убивам, искам да ги имам живи!

– Какво се е разкрещял оня Стернау? – изръмжа единият бандит. – Ако смята да се подиграва, нека говори поне на испански! В проклета

каша се забъркахме. Май не ни остава нищо друго, освен да се таим тук, додето падне нощ или да чакаме връщането на нашите.

Щеше да стане обаче нещо друго, което той не подозираше. Двамата главатари разбраха Стернау. Те оставиха пушките си, стиснаха ножовете между зъбите, надигнаха се и започнаха да се промъкват тихо към мексиканците. Виждайки това, Стернау реши да отклони вниманието от индианците. И тъй, той се изправи с целия си ръст, вдигна пушката и се прицели.

– Охо, като че ли му се иска да стреля! – ухили се единият мексиканец, като надникна предпазливо иззад скалата. – Ще му пусна един куршум.

Той посегна към карабината, но в същия миг почувства около врата си две ръце, които стиснаха гърлото му с такава сила, че изгуби дъх. С неговия другар се случи същото.

– Нататък! – викна Стернау, като се втурна директно през долината.

Другите двама го последваха. Тяхната помощ съвсем не бе нужна, тъй като двамата главатари вече вързваха изпадналите в безсъзнание мексиканци със собствените им ласа.

– Бизоновото чело, вождът на мишеките ме спасява за втори път – произнесе Стернау и подаде с благодарност ръка на споменатия.

– Матава-се сам се защити – отрече вождът.

После Стернау подаде десница и на Мечешко сърце.

– Минаха години откак видях вожда на апачите за последен път. Поздравявам го с голяма радост.

– Мечешко сърце също се радва да види отново своя брат. Много слънца прекара той в очакване.

И другите, които вече се познаваха, се поздравиха. Гърмящата стрела уведоми накъсо главатаря на апачите за своето излекуване благодарение на Стернау. После седнаха да се съвещават, но достатъчно далеч, за да не могат мексиканците да ги подслушват.

– Какво води нашите приятели в пустинята? – осведоми се Бизоновото чело.

– Едно много тъжно събитие – отговори Стернау. – Хасиендата Дел Ерина беше нападната.

– От кого? От мексиканците?

– Да. Тези негодяи плениха четири души – сеньор Мариано, сеньор Унгер, сеньорита Ема и сеньорита Каря.

– Каря? – сепна се Бизоновото чело.

– Каря, Цветето на мишеките? – извика Мечешко сърце. – Как е

станало? Няваше ли мъже там?

– Всички мъже си бяха там, но...

– Не, не може да е имало мъже, щом са успели да отмъкнат пленници – прекъсна го Мечешко сърце.

– Нека кажа на моя брат, че дори аз самият бях пленен – отвърна Стернау.

– Господарят на скалите е бил пленен? – запита Мечешко сърце невръщащо. – Но аз все пак го виждам свободен.

– Защото се освободих. Нека двамата главатарии чуят какво се случи.

Той разказа сбито преживелиците от последните дни. Когато приключи, апачът му протегна ръка и помоли:

– Нека моят брат ме извини! В мрака на нощта е лесно да се повали с вероломство и най-силният и храбър мъж. А сега да скрием конете, защото не се знае кой може да дойде.

Стернау тръгна с него и конете бяха отведени в страничната долина, където откриха трите коня на мексиканците – бяха скрити зад гъсталака и спокойно пасяха. Дошлите вече на себе си бандити също бяха довлечени тук. Франсиско остана на пост при входа на страничната долина, а останалите слушаха с внимание въпросите, които Стернау отпращаше към пленниците.

– Към отряда на Вердоха ли принадлежите? – запита той. Никой не отговори.

– Аз ви видях при него, няма да ви помогне нито мълчанието, нито лъжите – увери той. – И искам да отбележа, че твърдоглавието само ще влоши съдбата ви. Защо останахте тук?

– Вердоха ни нареди – отвърна троснато единият.

– Какво трябваше да направите?

– Да те заловим или убием.

– Така и предполагам. Ама и вие тримата наистина се решихте? Та нали вече ме опознахте. Да ме убиете е лесно, но да ме заловите – трудно щеше да ви се удаде.

– Мислехме, че ще минеш оттук едва утре и Вердоха възнамеряваше да ни изпрати помощ.

– Охо! Идват още хора! Кога?

– Може би утре до обяд.

– Колко?

– Това не знаем.

– Накъде отведе Вердоха пленниците?

- И това не знаем.
- Не лъжи!
- Вярваш ли, че Вердоха ще сподели с нас такава тайна?
- Хм! Но хората, които ще се върнат утре насам, ще го знаят. Къде щяхте да се срещнете с тях?
- Тук в долината.
- Колко ви обеща Вердоха за отвличането?
- На човек по сто песос.
- Не е зле. Сега ще се посъветваме за вашата съдба.

Стернау съумя да спаси голия живот на бандитите. Бяха вързани в страничната долина, като ремъците на единия не бяха много стегнати, та да може по-късно да помогне на съучастника си. Оръжията им бяха унищожени, а конете щяха да бъдат отведени.

Сега приятелите се събраха и имаха възможност да поговорят и за причината, която водеше апачите насам. Стернау нямаше какво да съобщи повече, освен че един лейтенант начело на ескадрон улани – привърженици на Хуарес – е заминал за Монклова и че Вердоха има няколко мексиканци при себе си. А от тях нямаше какво да се опасяват, дори и да дойдеха утре и така бе решено Мечешко сърце да се върне при своите апачи, за да не се безпокоят от отсъствието му и да чака останалите от другата страна на планинската верига. Мечешко сърце се отдалечи заедно с Бизоновото чело. Двамата потърсиха конете си, след което се разделиха и Бизоновото чело се върна при Стернау.

По време на следобеда и нощта нищо не наруши уединението на долината. Също и почти целият предиобед мина спокойно. Но ето че към обяд бе доловен конски тропот. Стернау беше инструктирал всеки от постовете си за този случай и на всеки бе дал заповед да стреля най-напред по конете. Когато се разнесе шумът, всички се прикриха зад един от пръснатите наоколо скални блокове.

На мястото, където на запад долината отново се стесняваше до проход, се появиха четирима мексиканци. Те спираха, за да огледат долината. Но тъй като не забелязаха спътниците си, кривнаха в малката странична долина. Едва бяха пристигнали там, проехтяха четири изстрела. Конете се изправиха на задните си крака и рухнаха на земята – бяха твърде добре улучени, за да се вдигнат отново. За известно време коне и ездачи образуваха неразбория, от която се възползваха четиримата стрелци. Те дотичаха и проснаха мексиканците с приклади още преди да са се освободили от стремената. После ги вързаха със собствените им ласа.

Предводителят на тези хора беше уланският офицер, който се бе появил в хасиендата Дел Ерина.

– Ето че се виждаме отново и ще си уредим сметките – рече му Стернау. – Няма да имаш възможност толкова скоро да играеш ролята на офицер.

Човекът му метна изпълнен с ненавист поглед.

– Аз съм свободен мексиканец и нямам сметки за уреждане с някакъв си чужденец.

– Свободен мексиканец? Още не знаех, че някой, който лежи вързан, може да минава за свободен. Накъде отведохте пленниците?

– Това не засяга никого.

– Ще повтора въпроса си, но само още един път! Къде са пленниците?

– Не казвам!

Тогава Бизоновото чело измъкна ножа си, насочи го към фалшивия офицер и запита:

– Къде е сестра ми Каря?

Запитаният инатливо мълчеше, тъй като не познаваше естеството на индианците. Главатарят на мишечките отбеляза още веднъж спокойно:

– Отговаряй!

– Нищо не казвам.

– Тогава не е нужно да живееш. Само мъртвите мълчат, а който мълчи, трябва да е мъртъв.

С тези думи Бизоновото чело с рязко движение заби ножа в сърцето на пленника. Без да издаде звук, онзи издъхна.

– Така ще умрете всички, точно като него! – произнесе хладнокръвно Бизоновото чело.

След това постави ножа на гърдите на втория и запита:

– И ти ли ще мълчиш или може би ще кажеш къде са?

В продължение на една минута човекът размишляваше. Той на драго сърце би спасил живота си, но не измени на своите спътници. Тази минута бе решаваща за него. Тя продължи твърде дълго за мишечка и неговият нож хлътна в гърдите на мексиканеца. Сега той постави острието върху сърцето на третия.

– Говори, куче, къде са пленниците?

– Ще кажа – извика оня бързо. – Пленниците се намират в едно древно жертвено място.

– Къде е жертвеното място?

– В щата Чиуауа, в близост до хасиендата Вердоха.

– Опиши ми го!

– Това е една древномексиканска пирамида, посветена на бог Слънце. Тя се намира на север от хасиендата и е обрасла с хрусталаци.

– Къде е входът?

– Това не зная. Беше нощ, когато стигнахме там. Ние трябваше да останем на открито и не биваше да влизаме с тях. Само сеньор Вердоха, сеньор Пардеро и един стар слуга се вмъкнаха в пирамидата. Първо бяха откарани момичетата, а после и двамата мъже.

– От коя страна се намира входът?

– Не ми е известно.

– Но все пак трябва да си видял в каква посока е поел Вердоха!

– Запъти се към храстите, които растат до ъгъла на пирамидата и после изчезна към южната страна.

– Значи входът е там. Какво направихте след като пленниците бяха отведени?

– Яздихме до хасиендата Вердоха, получихме свежи коне и провизии и веднага потеглихме насам.

– Колко време яздихте?

– От два часа след полунощ досега.

– Ако сега тръгнем, значи вечерта можем да бъдем при пирамидата?

– Да.

– Добре. Ти ще ни водиш и то така, че никой да не ни забележи. Но при най-малкото съмнение, че искаш да ни измамиш, ставаш син на смъртта. Запомни ли пътя?

– Да, знам го много добре.

– Това е достатъчно и ние не се нуждаем от този последен мъж. Според законите на саваната той заслужава смърт.

Преди Стернау да успее да попречи, Бизоновото чело отново измъкна ножа си и го заби до дръжката в сърцето на четвъртия мексиканец. Той умря моментално.

– Бизоновото чело е жесток – рязко осъди Гърмящата стрела. – Такива скалпове лесно се плякосват!

Порицаният индианец отвърна гордо:

– Вожът на мищеките взема скалповете само на онези неприятели, с които се е бил. Тези тук са кучета, чиято кожа той не може да има, те умряха като чакали, които човек избива с тояга.

Снеха от разбойниците всичко, което бе годно за употреба. Плененият водач получи един от излишните коне. Петимата мъже подкараха

конете през прохода и завиха сетне на север, където чакаше Мечешко сърце със своите апачи. Те бяха изнесли постове далеч напред, за да бъдат лесно открити.

Сега бе решено да потеглят заедно. Апачите искаха да овладеят хасиендата и заловят Вердоха и Пардеро. Двамата щяха да бъдат принудени по тоя начин да предадат пленниците, а после над тях щеше да се проведе съд. Един от апачите препусна назад като пратеник, за да уведоми Летящия кон за мястото на срещата. Франсиско, от когото можеха да се лишат, беше изпратен от Стернау обратно в хасиендата Дел Ерина да обясни на Арбелец как стоят нещата. Той трябваше да бъде успокоен, защото съществуваше основателна надежда Ема скоро да бъде отведена в обятията на бащата.

Шествието потегли. Отпред яздеха белите с Мечешко сърце и Убиеца на гризли, а помежду тях зорко охраняваният водач. После следваха апачите под предводителството на най-възрастния воин по техния обичаен начин – всеки яздеше по стъпките на предния ездач. Стигнаха платото на Чиуауа и прекосиха териториите на няколко хасиенди, без да бъдат забелязани от обитателите. Късно следобед преминаха край една гора, която се простираше на такава дължина, че бе невъзможно да я претърсят. А при спускането на тъмнината достигнаха границата на имението Вердоха и съгледаха на запад да се издигат мрачните очертания на пирамидата на бог Слънце – целта на техния поход.

Четиринадесета глава Съгледвачи

Северозападно от Мапими няколко големи реки прорязват платото, за да се втурнат сетне от него към Рио Гранде дел Норте, и техните води изтриват от иначе неплодородните земи пищна растителност. Срещат се тучни пасища, окръжени от гъсти гори, които се разстилат надолу към Сонора – северозападния щат на Мексико и се губят после в безжизнените равнини на Апачерия, от които едва Рио Хила по на север съумява да измъкне някакво плодородие.

Край една от тези гори язدهа апачите под водачеството на Стернау, Бизоновото чело и Мечешко сърце. По време на цялата езда не бяха видели и един-единствен човек и се считаха гарантирани от външно наблюдение. Да имаше гората по-малка площ, щяха да я обкръжат и претърсят. Ала при нейните измерения това бе невъзможно и те се задоволиха само да яздят покрай нея и изследват само окръжината.

По същото време един по-внимателен наблюдател би могъл да долови в дълбочината на тая гора един лек, но непрекъснато придвижващ се шум. Прозвучаваше ту пукотът на някоя съчка, ту шумолене на листа, през които сякаш някой се провираше. Шумът не спираше на едно място, а бавно се придвижваше напред, към периферията на гората. По едно време дори прозвучаха няколко прошепнати с укор думи:

– Моят брат не се ли научи да се промъква нечуто? След което последва също така тих говор:

– Под дърветата е тъмно. Да не би моят брат да има очите на котка, та успява да различи всички клони и листа?

Сега отново стана тихо, долавяше се само някакво тайнствено шумолене. После то заглъхна и след късо време някой прошепна:

– Защо стои моят брат? Да не би да е чул нещо?

– Да, той чу далечното пръхтене на кон. В този момент пръхтенето прозвуча още веднъж, и то в по-голяма близост.

– Идват конници. Тук има един голям бор. Който се настани между клоните му, ще остане незабелязан и ще може да наблюдава прерията.

Този разговор се водеше от двама индианци. Онзи, който беше изговорил последните думи, обхвана стеблото и се закатери нагоре. Другият го последва. Двамата се шумгнаха като катерици и проявиха такава ловкост, че почти не се долови шум. Когато се наместиха между

иглестите клони, отдолу бе невъзможно да бъдат видяни. Бяха провесили оръжията по себе си, но те ни най-малко не ги затрудняваха. Едва се бяха настанили стабилно, чуха приближаващи крачки. Бяха апачите, слезли от конете, за да обследват периферията на леса. Когато според шума бяха отминали, прозвуча силен конски тропот – отрядът преминаваше.

– Уф! – прошепна единият индианец. – Апачи.

– С цветовете на войната! – добави вторият.

– При тях има бледолики!

– Трима! Уф! Уф!

– На какво се учудва моят брат?

– Не познава ли моят брат големия, силен бледолик, който язди начело?

– Не.

– Това е Матава-се. Аз го видях преди няколко зими в града, който бледоликите наричат Санта Фе.

– Уф! Той е храбър бледолик. Но моят брат не позна ли двамата главатари, които язدهа до него?

– Единият е Мечешко сърце, кучето на апачите.

– А другият е Бизоновото чело, мишекът. Нека видим колко са ездачите.

Мястото, на което седяха индианците, беше толкова високо, че те гледаха над върхарите на последните дървета и можеха да наблюдават цялото шествие. Те брояха внимателно и когато апачите отминаха, единият събщи:

– Двадесет пъти по десет и още шест апачи и трима бледолики.

– Моят брат е преброил правилно. Накъде яздят?

– Посоката води към хасиендата Вердоха. Президентът на Мексико свика войните на команчите, а сега апачите са повикани от предателя Хуарес. Те отиват към хасиендата, която ние трябваше да заемем. Утре ще дойдат много бойци на команчите. Апачите са изгубени и ще бъдат принудени да ни дадат своите скалпове. Ние трябва да тръгнем след тези кучета, за да разберем какви са им намеренията.

– Тогава да се разделим. Аз ще ги последвам, а моят брат нека побърза да отнесе вестта на нашите.

– Така да бъде.

Индианците се смъкнаха от дървото и се провряха до края на гората. Там първо се убедиха, че не се очаква някой изостанал и излязоха в откритата прерия. Бяха команчи в пълно бойно украсение. Не носеха

отличителни знаци на главатари, но при всички случаи не бяха обикновени воители. Иначе не биха им поверили тежката задача да разузная местността. Беше заник слънце и в далечината изчезваше дългата, змиеподобна колона на апачите.

– Нека моят брат побърза да ги последва! Той не бива да ги изпуска от погледа си, защото скоро ще стане толкова тъмно, че няма да може да разчита на дирята.

Другият тръгна бързо напред, без да даде отговор. Един съгледвач по време на война рядко тръгва на кон, тъй като той повече би му пречил. Положението беше същото и тук. Сред широкото пространство на прерията като пешеходец команчът представляваше чезнеща точка, можеше да използва прикрития от всякакво естество и му беше лесно, дори сега, когато бе все още светло, да се приближи до апачите без да бъде забелязан от тях. Неговият спътник гледа известно време след него и пое обратно към своите съплеменници.

Отрядът на апачите стигна до пирамидата. Те спряха в близост до мрачната постройка и предводителите я огледаха с не много приятни чувства. Та нали във вътрешността на тези зидове бяха затворени любимите им същества.

– Да можеше човек да разруши това съоръжение! – изскърца със зъби Гърмящата стрела.

– Само търпение! – утеши го Стернау. – Ще освободим нашите хора. Може би ще ни се удаде скоро да турим край на страданията им.

Товава Бизоновото чело се обади:

– За всяка въздишка, която е изпуснала Каря, дъщерята на мишеките, един враг ще заплати с живота си! Къде ли ще е входът?

Стернау се обърна към мексиканеца-водач:

– На кое място бяхте спрели?

– Ела! – Мексиканецът продължи да язди още на известно разстояние, след което спря. – Тук беше.

– И къде изчезна Вердоха с пленниците?

– Ето храста, близо до който той се вмъкна в гъсталака, а до оня гъл видях да проблясва светлината на фенера.

– Добре. Ако всичко наистина стои така, животът ще ти бъде подарен.

Стернау повика двамата главатари и Гърмящата стрела и ги ориентира в местността.

– В такъв случай сега не бива никой да прекрива към храсталаците и подножието на пирамидата – рече Бизоновото чело. – Вердоха често е

отивал и се е връщал. Въпреки че е минало доста време, все ще има на лице следи, а тези следи можем да открием едва когато настъпи денят.

– Защо трябва да чакаме настъпването на деня? – запита Мечешко сърце.

– Да, защо наистина? – присъедини се и Гърмящата стрела. – Ема не бива да изнемогва и минута повече в тоя зандан, щом тази минута може да ѝ се спести.

– Смяташ, че самият Вердоха трябва да ни покаже пътя? – попита Стернау. – Да нападнем хасиендата му?

– Да, на всяка цена! И горко му, ако не се подчини!

– Добре, тогава нека по-напред проучим как изглежда хасиендата.

– Какво има да ѝ проучваме – забеляза Гърмящата стрела. – Яздим до там, хващаме нехранимайкото и го домъкваме тук.

И небето би смъкнал Антон Унгер, стига това да доведеше по-скорошното спасение на любимата му. Стернау тъкмо се канеше да отвърне, когато прозвуча силен вик:

– Уф! Нтсаге но-кхи пенийил! – Елате насам! Думите бяха на наречието на апачите. Гласът прозвуча наблизко, и то от посоката, от която бяха дошли.

– Кой беше това? – попита Стернау.

– Шошсесте – отвърна Мечешко сърце. – Беше се отдалечил!

– Да, искаше да претърси местността и да се увери в нашата сигурност.

– Тогава трябва да е открил нещо важно. Бързо при него!

Стернау скочи рязко от коня и се устреми към мястото, откъдето беше прозвучал викът. Завари младият мъж коленичил, а под него лежеше някакъв мъж, когото притискаше здраво към земята.

– Команч! – извести той.

За миг се появи ласо и команчът бе вързан. Това беше съгледвачът, който при гората се бе разделил със своя другар, за да се промъкне след апачите.

– Как попадна моят брат Убиецът на гризли на този човек? – запита Мечешко сърце.

– Яздех на края на колоната и чух шум от движение. Някой ни следеше. Слязох от коня и го потърсих. Намерих го тук, искаше да подслуша нашия разговор. Хвърлих се върху него и го хванах здраво.

Стернау се приближи и огледа пленника.

– Да – каза – команч е. И ни е следвал.

– Убийте кучето! – обади се един от апачите.

Стернау се обърна към него и отвърна остро:

– Откога при апачите говорят воините, преди да са се изказали главатарите? Който не може да обуздае езика си е момче или жена.

Мъжът се дръпна засрамен. Убиецът на гризли запита пленника:

– Къде са спътниците ти?

Съгледвачът упорито замълча. Опитите и на други да го накарат да говори бяха напразни, докато Стернау промени нещата, като запита:

– Ти си воин на команчите и отговаряш само на онзи, който те третира като храбър боец. Ще избягаш ли, ако те развържа?

– Ще остана – заяви човекът.

– Ще отговориш ли на въпросите ми?

– На Господаря на скалите ще отговарям. Той е справедлив и добър.

– Как, нима ме познаваш? – запита Стернау.

– Познавам те и съм твой пленник.

– Ти принадлежиш на онзи, който те е победил. Изправи се!

Стернау развърза ласото. Плененият команч се надигна от земята без да прави опити за бягство.

– Сам ли си тук? – запита Стернау.

– Не – гласеше отговорът.

– Мнозина ли са с теб?

– Само един.

– Значи сте дошли като съгледвачи?

– Да.

– И много ли воители идват след вас?

– Повече не мога да кажа.

– Добре, и аз повече няма да те питам. Вземете го с вас и го пазете добре! – обърна се Стернау към няколко воители. После се състоя съвет на главатарите.

– Щом днес тук се появиха двама съгледвачи, съвсем сигурно е, че команчите скоро ще ги последват – заяви Стернау. – Трябва да бъдем предпазливи. Двамата са ни видели и са се разделили. Единият е тръгнал след нас, а другият се е върнал да уведоми хората си. Вярно, че няма защо да се страхуваме от команчите, та нали апачите идват след тях, ала при всички случаи е по-добре да сме приключили с пирамидата още преди да са пристигнали. Това едва ли ще е възможно преди утре следобед. Предлагам засега да не предприемаме нищо срещу хасиендата, а на заранта да направим опит да проникнем в пирамидата. А ако все пак команчите дойдат по-рано, отколкото ги очакваме, древното жертвено

място предлага позиция, по-добра и сигурна от която не може и да се мисли. Вода имаме и за нас, и за животните, хрусталаците ни осигуряват прикритие, липсват само провизии. А те лесно могат да се доставят – необходимо е само да подкараме насам известен брой говеда. След полунощ вакуеросите едва ли ще са по пасищата. Те ще спят и няма да ни безпокоят.

Така бе сторено. За късо време беше налице достатъчен брой говеда, с които апачите си осигуриха месо за продължение от две седмици, а площта около пирамидата предлагаше предостатъчно паша за коне и говеда. Срещу приближаващите команчи бяха изпратени съгледвачи. Сега всеки, който не бе на пост, се уви на земята със завивките си, за да събере сили срещу напреженията на идващия ден. Гърмящата стрела, Мечешко сърце и Бизоновото чело не заспаха. Мислеха за затворниците във вътрешността на пирамидата и безпокойството по тях ги държеше будни.

Разбудиха Стернау още преди да се е сипнала зората – без нея не можеха да предприемат нищо. Четиримата мъже се отправиха към мястото, което вчера им бе показал мексиканецът и когато прегледаха земята, откриха следи, ясно водещи към югоизточния ъгъл на пирамидата. Следата водеше добре забележима през гъсталака, ала след туй се появи тревист терен, където изчезна. Беше минало твърде дълго време и тревата се бе изправила. Това вече беше лошо. Проницателните мъже стояха там безпомощно. Беше опитано всичко, но напразно. Бяха повикани и апачите. Целият гъстак, околността на пирамидата, четирите стени, притъпеният връх на древната постройка, всичко бе най-внимателно претърсено, но така и не откриха нищо.

Чувство на отчаяние завладя четиримата мъже. Ала Стернау не беше човек, който би се предал за повече от миг. Той хвърли още един поглед на древното съоръжение, което оказваше такава упорита съпротива на всичките им опити, и рече:

– Не остава нищо друго, освен да спипаме сеньор Вердоха. Към хасиендата!

След пет минути един отряд от петдесет апачи под предводителството на Матава-се и Мечешко сърце прогърмя по равнината. Слънцето тъкмо се издигаше на изток, когато в далечината се появи хасиендата. Като ураган се носеха апачите към сградата. Бързината се налагаше заради команчите, които можеха скоро да пристигнат. Оградата бе достигната без да ги чуе или види някой. Можеха да се надяват, че изненадата е успяла. Портата беше още заключена, ала за апачите това не бе

никакво препятствие. По заповед на главатаря те се метнаха на оградата и изчезнаха отвъд. Там се бяха изтегнали само няколко вакуероси, които бяха бързо надвити. Останалите не представляваха опасност, тъй като се намираха по пасищата. Един от апачите отвори портата и Матава-се и Мечешко сърце препуснаха в двора. Докато вождът остана при своите воини, за да предотврати, евентуален ексцес, Стернау закричи с трима апачи към входа на сградата, който намери отворен. Без много да се замисля той влезе. Къщите в онези райони са построени в един и същи стил, така че Стернау знаеше къде да търси хасиендерото. Той изкачи стремително стълбите и отвори най-близката врата. Нападението не бе минало съвсем без шум. Обитателите се бяха разбудили и смръзнали от ужас при вида на червенокожите. Само пет женски същества бяха заедно с икономката – всички събрани, треперещи в първата стая. Случайно това бе стаята, в която влезе Стернау със своя червен ескорт. При появата му се надигна голяма гълчава.

– Тихо! – повели той.

Но трудно беше да се наложи мълчание. Икономката се хвърли пред него, вдигна ръце и започна да умолява:

– Сеньор, имайте милост! Ние нищо не сме ви сторили!

– Къде е сеньор Вердоха?

– Не е тук. Вчера заран замина на кон и още не се е върнал.

Това беше неприятно. Ездата до хасиендата бе предприета само защото се надяваха на някакви разяснения от страна на Вердоха. А се оказа, че е могло и да си стоят при пирамидата. Досадата на Стернау бе така очебийна, че икономката запита:

– Моят братовчед неприятел ли ви е?

Тези думи осениха Стернау с нова мисъл.

– Вердоха ви е братовчед? – попита.

– Да, сеньор. Аз съм стопанката на къщата.

– Има ли ви той доверие?

– В противен случай щеше ли да ме направи стопанка на дома, сеньор?

– Имах предвид друго. Споделя ли понякога с вас неща, които не би казал на друг?

– Рядко.

– Известно ли ви е къде се намира?

– Не.

– Преди заминаването си в хасиендата ли пренощува Вердоха?

– Да.

– Знаете ли пирамидата, която се намира наблизо?

– Зная я.

– А знаете ли дали отвътре не е куха?

– Куха е, защото сеньор Вердоха много често е бил вътре.

– А-а – зарадва се Стернау, – и как е прониквал вътре?

– Не знам, това е тайна още от времето на неговия баща. Но горе в писалището има една скица, на която се вижда как изглежда вътрешността на пирамидата.

– Водете ме при писалището!

Старата съпроводи Стернау до всекидневната на Вердоха. Там се намираще едно старо писалище, което Стернау отвори с ножа. Чекмеджето отскочи и уестманът действително намери един план, отнасящ се очевидно за вътрешността на пирамидата. Зарадван, той го прибра и побърза да слезе при апачите. Междувременно те се бяха разтършували за муниципи, намерили в зимника и мъкнеха навън. Взеха със себе си също така няколко кирки и лома, тъй като сигурно щяха да се нуждаят от тях във вътрешността на древното съоръжение. От превземането на хасиендата не беше минал и половин час, а шествието отново се носеше към пирамидата на бог Слънце.

Едва при завръщането си Стернау има време да проучи подробно картата. Тя беше начертана много ясно. Вътрешността на Постройката се състоеше от три етажa, чиято среда образуваше дълбокият, четириъгълен кладенец. Около кладенеца се простираха галерии, свързани помежду си с напречни ходници, а по ъглите бяха поместени килии. В подножието си пирамидата имаше четири входа – в средата на всяка страна. Сега бе важно да открият един от тези входи, най-вероятно зазидани. Стернау сподели с останалите плана на зидарията и се започна систематично търсене. Не намериха нищо, докато на Стернау не му хрумна идеята да измери точната среда на една от страните.

Намирането ѝ доведе до една странно напукана скала. Той я изследва и почти се бе разочаровал, когато внезапно коленичи, опита да избута камъка и... той се раздвижи. Подскачайки от радост, извика:

– Открих го!

– Наистина ли? – запита Гърмящата стрела.

– Да. Входът е тук, напилах го.

– Къде? Къде? По-скоро!

– Трябва да се избута навътре средният камък.

Гърмящата стрела тутакси коленичи и забута с всички сили. Камъкът отстъпи навътре и се видяха каменните валци, на които се движеше.

Стернау надникна в отвора.

– Тук има един фенер, но изглежда са били няколко.

– Има и шише с петрол.

– Да палим бързо и да влизаме!

При тия думи Гърмящата стрела скочи и запали фенера. После закрачи по най-бързия начин напред, без да се озърта дали някой не го следва. Но и тримата бяха след него: Стернау, Бизоновото чело и Мечешко сърце. Навлизаше се в дълбок ходник, след което застанаха пред една врата. Стернау поднесе плана към фенера и го разгледа.

– Тук врати не са отбелязани – каза той. – Има ли някаква ключалка?

– Не – отговори Гърмящата стрела, – но все пак е здраво затворена.

– Значи или от вътрешната страна има резе, или е вмъкнат някакъв секретен механизъм. Но ние не можем да губим време за откриване на устройство то. Имаме достатъчно барут, значи взривяваме вратата. Направете с ножовете взривни отвори между зида и касата! Зидарията е тухлена и ще подаде. Аз ще отида за барута.

Другите веднага се заловиха за работа и когато Стернау се върна, вече бяха готови. Отворите бяха напълнени и монтиран фитил, който усукаха от нишки и втриха барут. Запалиха фитила и се втурнаха към изхода. Не продължи дълго, чуха се четири експлозии в бърза последователност и четиримата вече се канеха да се отправят отново към вътрешността, когато притича Убиеца на гризли. По бързия му бяг се виждаше, че има да уведоми нещо важно.

– Каква вест носи моят брат? – запита Мечешко сърце.

– Кучетата команчи идват през гората, край която яздихме вчера.

– Кой донесе вестта?

– Червения елен.

– Тогава нека чуем най-напред него! Иди го доведи!

Апачът, който носеше името Червения елен, приближи. Беше от онези, изпратени на разузнаване.

– Нека моят брат каже какво е видял! – нареди Мечешко сърце.

– Тръгнах обратно по пътя, по който бяхме дошли – съобщи съгледвачът. – Двамата команчи, единият от които заловихме, – ни бяха видели, а това е могло да стане само от гората. И тъй, аз тръгнах по нейната периферия. По едно време чух грака на няколко гарвана. Бяха подпалшени от някой и зачаках. Не мина много време и кучетата команчи минаха покрай мен. Беше голямо племе, защото преброих на четири места десет пъти по десет воители, а главатарите бяха трима.

– Позна ли ги? – попита Мечешко сърце.

– Не.

– Накъде отидоха враговете?

– Когато отмина последният, тръгнах подире им. Бързаха към окрайнината на гората. Там спряха за кратко съвещание и се насочиха към хазиендата.

– Значи скоро ще ги видим.

– Сигурно чак през нощта – обади се Гърмящата стрела.

– Не. Те ще ни обкръжат, за да ни бъде отрязана всякаква връзка – отвърна Стернау. – Но през нощта ще ни нападнат. Поставете стражи и ако възникне нещо важно, елате в подземие то да ни уведомите!

Съгледвачът бе освободен. Останалите отново нахълтаха в галерията. Когато стигнаха мястото, където се бе намирала вратата, тя се търкаляше на пода. Беше изтръгната от зидарията ведно с касата. Измъкнаха я изпод отломъците и я прегледаха. Не се виждаше нищо особено освен по един отвор отгоре и отдолу. После огледаха внимателно пода и тава на до мястото на прикрепянето ѝ. И горе, и долу откриха по един железен зъб, който е бил зацепен в отвора. Но тези зъби бяха здрави и непоклатими и не им се удаде да разгадаят механизма, чрез който се привеждаха в движение.

– Не ни остава нищо друго, освен да взривяваме всички врати – забеляза Стернау. – Аз ще отида отново за барут. Нека по-напред обаче погледнем по-нататък.

Трябваше да извървят значително разстояние, преди да стигнат следващата врата – тя се намиралаше на десния зид, докато ходникът продължаваше. Стернау отново се зае да проучва плана.

– Какво търси моят брат? – попита Мечешко сърце.

– Мястото, където се намират пленниците. Най-вероятно да са в средата на пирамидата, в близост до кладенеца, защото там е най-сигурно. Трябва да взривим вратата, тъй като няма да следваме галерията. Но заради трепанацията на черепа си, нашият брат Гърмящата стрела е дълъжен и при този, и при всеки следващ взрив да се оттегля към изхода.

Другите отново се заловиха да пробиват взривни отвори и като се върна Стернау бяха насипали с барут. Върнаха се на безопасно разстояние и когато експлозията се разнесе, резултатът беше като предишния. И тук се виждаха да стърчат железните зъбци, но механизма така и не откриха. Човекът, изобретил устройството, явно е бил умна глава. Тъй като древните мексиканци не са познавали желязото, тези заключалки водеха произхода си от по-късно време.

Продължиха да проникват напред според указанията на Стернау. Този път освен барут, той беше донесъл една кирка и железен лост. При следващата врата опитаха с тези инструменти, ала нищо не се получи. Трябваше отново да прибягнат към барута. Тази врата имаше от двете си страни тежки резета. Налагаше се да се употреби по-голямо количество барут, отколкото ползваха досега. В резултат се получи ужасна експлозия, от която потрепери цялата постройка. Когато отидоха до взривената врата от стените и тавана се бяха срутили толкова отломъци, че бе невъзможно да се продължи. Нямахме как да се мине без разчистване и укрепване на тавана. Работата беше значителна и тъй като липсваха подходящи средства, отне няколко часа.

Още не бяха свършили, дойде един воин и извика вождовете навън. Те си казаха, че може би щастието и нещастieto на затворниците зависи от един-единствен миг, но от другата страна отвън стояха двеста апачи, чиято съдба също им бе поверена и бяха длъжни да се подчинят на призива. Когато излязоха от пирамидата видяха, че команчите са стегнали един пръстен около нея – бяха обкръжени. Преброяването на враговете показа, че не са повече от стотина. Но непрекъснато се виждаха да пристигат нови команчи, подкарали говеда.

– И неприятелите са отишли да си ловят говеда за месо – забеляза Стернау. – Ще ни нападнат едва през нощта. Значи засега сме все още в безопасност и можем да се върнем към нашата работа.

Петнадесета глава Загубено надмощие

Докато опасността от битката при пирамидата все повече приближаваше, четиримата затворници седяха в нейната вътрешност и преценяха възможностите за спасение. Бяха разчитали на Стернау, но вече бяха минали две нощи, а за тях това означаваше цяла вечност. Водата почти бе изконсумирана, провизиите щяха да стигнат за съвсем кратко време, а от кладенеца на равни интервали току прозвучаваше безумен рев от болка или потресаваш жалостен кръсък.

Индианката не беше от разговорливите, ала Ема не съумяваше да се противопостави на страха си. Тя вече не вярваше във възможностите за спасение. Мъжете бяха опитали ножовете си по вратата, но с незадоволителен успех. Спасението можеше да дойде само отвън и кой ли би могъл да е спасителят? Вътрешността на пирамидата беше тайна и от онези, които я знаеха – единият лежеше мъртъв в килията, а другият парализиран в дълбините на кладенеца.

Ема умоляваше, кършейки ръце:

– О, света Майко Божия, застъпи се за нас в тази ужасна беда! Не ни оставяй да чезнем и вехнем в тая тъмнина! Нека видим отново светлината на деня и аз ще славя твоята доброта, докато съм жива!

Кормчията никакъв не се обаждаше, ала Мариано улови ръката на сеньоритата и я утеши:

– Не унивайте! Все още можем да се надяваме на Стернау. Той знае каква съдба ни очаква при Вердоха и Пардеро и ще рискува всичко, за да ни намери и спаси.

– Но кой ще му каже, че се намираме тук?

– За това ще се погрижи Бог. Стернау ще ни намери, убеден съм.

– Но ако самият той бъде сполетян от нещастие?

– На него няма да се случи нищо лошо. Той знае колко сме зависими от него и ще бъде предпазлив. Може би тъкмо тази предпазливост е причина да чакаме. Та ние сме затворени едва от два дни. Много е възможно чак сега да пристига в тази местност. Тепърва ще търси следите. На мен какво ми беше, когато... слушайте!

– Какво беше това? – запита Ема.

– Стори ми се, като че чух слаб тътнеж, нещо като далечна гръмотевица.

– Заблуда е било, сеньор. В тези дълбини отвън не прониква никакъв звук!

Отново настъпи нерадостна тишина, докато кормчията внезапно излезе от своето вглъбение.

– Мътните да го вземат, нищо не измъдрих!

– А какво мъдруваше? – попита Мариано.

– Някакво средство, което да вдигне във въздуха тая дяволска пирамида, но така, че ние да останем невредими.

– Не си прави труда, всичко е напразно. Помощ можем да очакваме само отвън.

– Е, тогава нека идва по-скоро, не заради мен, защото аз все някак ще изтрая, а за тези сеньорити, които с нищо не са го заслужили. Твърде мизерна смърт е бавно... Внимание!

Сега се послушаха всички, тъй като и четиримата бяха доловили някакъв тътен.

– Също като предишния път, но по-силно – отбеляза Мариано. – Но по това време няма бури! И как ли би могъл да чуе човек гръмотевицата чак тук долу?

– Не беше гръмотевица – поясни кормчията, – изстрел беше.

– Няма как да чуем изстрел, който се е разнесъл навън – обади се Ема.

– А ако е възпроизведен тук? – вметна Унгер.

– Кой ли пък ще вземе да стреля тук?

– Знам ли? Знам само много добре, че като моряк мога добре да различа гръм от изстрел. Да беше проехтял отвън, бих рекъл, че е топовен изстрел, но ме съмнява дали и той би се чул тук. Ние обаче го доловихме, следователно се гръмна в пирамидата.

– Но нито револверът, нито пушката има такова звучене. И за какво ще стреля някой? Да не би, за да ни даде знак? Та нали Стернау знае, че не можем да отговорим.

При тия думи на Ема кормчията наведе замислено глава.

– Да, пушката звучи по друг начин, но знаете ли кое би прозвучало точно така? Някоя експлозия.

– Всемогъщи Боже! Вие мислите...?

Унгер кимна.

– Да, мисля, че Стернау е тук. Вероятно е стигнал до идеята да взривява вратите, защото не може да ги отвори.

Изпълнена с надежда от упованието на кормчията, Ема произнесе с блеснали очи:

– Вие ми давате утеха, сеньор Унгер. Сега ми е по-леко и като че вярвам в спасението. О, татко, бедни ми, добър татко! Дали ще те видя отново?

Тя заплака, но сълзите, които проливаше, бяха на надежда, а не на отчаяние. В този момент проехтя могъщ грохот и те почувстваха как пода и стените на галерията потрепераха. А когато гърмът бе последван от приглушен шум от срутване, кормчията подскочи и извика:

– Ура! Ура! Стернау е тук, действително е тук! Това си беше същинска експлозия, а след нея рухна зида. Спасението е тук, йу-ху, то е тук!

Ема също поиска да се надигне, ала политна и отново се смъкна на колене.

– Нима е възможно? – прошушна тя.

– Аз лично смятам, че сеньор Унгер има право – отвърна Мариано. – Вие какво мислите, сеньорита Каря?

Индианката отвори бавно стиснатите клепачи.

– Това е Стернау, аз знаех, че ще дойде.

Тогавя Ема се хвърли на врата ѝ, разцелува я и възкликна ликуващо:

– Исусе, благодаря ти! Никога няма да забравя твоята любов, както и ти сега не ни забрави!

Мина доста време и те непрестанно се заслушваха. Бяха се наместили в ходника с килиите на Мариано и Унгер.

– Дали да не отидем до предната врата? – предложи Унгер.

– Да, оттам навярно ще чуваме по-добре какво става – съгласи се Мариано.

Ема се опря на него. Отправиха се към вратата, по която напразно бяха пробвали ножовете си. Настаниха се на влажния под и наостриха слух. Доловиха сподавен шум от блъскане и събаряне, който не преставаше.

– Знаете ли какво означава това, сеньорита? – попита Унгер. – Нашите приятели разчистват отломъците. Последната експлозия беше много силна и галерията вероятно доста е пострадала.

– Ах, дано да е така!

– Така е, сеньорита. А преди малко, там назад в ходника, се бях умълчал, защото си мислех за моята съпруга и любовта, която Бог трябваше да съхрани.

– Но слушайте, сега вече нищо не се чува.

– Сигурно си отпочиват – утеши честният кормчия. Това беше

точно по времето, когато главатарите бяха повикани навън, за да огледат обкръжението на команчите. За затворниците настъпи изпълнена с очакване тишина, додето громоленето и суркането пак се подновиха. После се разнесоха силни удари с брадва или търнокоп по дърво, придружени сякаш от далечни човешки гласове. Ето-ето, че приближиха стъпки!

– Сега тази врата – произнесе някой. – Тя сигурно води към кладенеца. Имаме още достатъчно барут.

Затворниците сякаш бяха получили електрически удар. Те не можеха да продумат и си стискаха безумно ръцете.

– Стернау! – прошепна най-сетне кормчията. – Знаех си! И му е известно, че тази врата води към кладенеца.

Те се вслушаха. Доловиха някакво търсещо опипване по вратата, после един друг глас каза:

– Това отново ще коства много барут. Вратата е с двойни резета.

В същия миг Ема стремително се изправи и нададе вик:

– Боже мой! Антонио, Антонио!

За момент отвъд настана тишина, радостен уплах бе сковал езиците. Сетне Гърмящата стрела се провикна:

– Ема, мила Ема, ти ли си?

– Да – ликуваше тя. – Аз съм, любими!

– Хиляди пъти благодаря на Бога! Сама ли си?

– Не, и четиримата сме тук.

Сега се обади някой, който още не бяха чули:

– И четиримата? Каря, ти също?

Този глас редизвика червенина от възторг по страните на индианката.

– Да – отвърна тя. – Каря, твоята сестра е тук.

– Уф! Уф! – даде да се долови нов глас. Вълна на нова радост заля Каря.

– Кой говори там? – попита кормчията шепнешком.

– Познавам този глас – отвърна тихо Ема. – Той принадлежи на Мечешко сърце, главатарят на апачите. Всички са се събрали: Мечешко сърце, Бизоновото чело и Гърмящата стрела, но Стернау къде е? Вече не го чувам. Да не съм се припознала преди малко в онзи глас?

Гърмящата стрела отново запита:

– Как се чувствате, Ема?

– Добре! О, сега всичко е забравено! Тогава се потропа и гласът на Стернау прозвуча на немски:

– А как се чувства моят храбър капитан? Той е съвсем забравен от другите, дори от собствения си брат!

– Много благодаря, хер доктор! – викна Унгер. – Все още съм здрав като кил. Освободете само фарватера, за да можем час по-скоро да отплаваме навън!

– Веднага ще стане! Разкажете нека отложим за по-късно. А сега само още едно: Вердоха вътре ли е? А Пардеро?

– Да. Те са наблизо и си получиха заслуженото. Пардеро е мъртъв, пазачът също. Вердоха пък падна в кладенеца и си строши гръбнака и двете ръце, но е все още жив.

– Ах, каква участ! – чуха да мълви Стернау. – Както изглежда храбро сте се отбранявали. А сега ще действаме бързо, за да дойдем по-скоро при вас. Тъмно ли е отвъд? Можете ли нещо да виждате?

– Не е тъмно. Имаме два фенера.

– Това е добре. Изтеглете се колкото може по-назад! Ние ще взривим вратата. Или не можете да отстъпите?

– О, дори много надалеч!

– Тогава вървете! Сетне сме при вас.

Затворниците се върнаха в следващата галерия и се заслушаха в дълбаенето на ножовете. Мина известно време и отново последва гръм, който поради голямата близост бе не само чул, но и почувстван. Стените се зарониха, а от тавана се откъртиха цели парчета. Не след дълго, когато прахът донейде се бе уталожил, от мястото на взрива прозвуча нетърпеливият глас на Гърмящата стрела:

– Ема, къде си?

– Тук! – извика тя радостно и се втурна към ходника. Гърмящата стрела стоеше отсам отломъците, в тъмнината наистина, ала фенерът от другата страна хвърляше достатъчно светлина. Ема полетя към гърдите му и той я стисна развълнувано в обятията си.

– Антонио, мили! Почти щях да умра!

– Слава Богу, че това не се случи – потрепери той. – Болната ми глава нямаше да го понесе, щях отново да стана безумец.

В този момент до тях изникна фигурата на Бизоновото чело.

– Къде е Каря, дъщерята на мищеките? – викна той. Индианката бързо приближи и те се срещнаха със сърдечен поздрав. Сега се появи Стернау и подаде ръка на всички. После с кратки, накъсани изречения бе разказано набързо случилото се.

– Как, ти си изтръгнала ножа на Вердоха и си го заплашила? – запита Гърмящата стрела годеницата си.

– Да. Нямахме как да ме докосне, щях да убия или него, или себе си – рече девойката просто.

– Моята героиня!

С този възглас на удивление той отново я притисна към себе си. И в същия миг зад Каря се чу въпрос:

– Дъщерята на мишеките е убила Пардеро със собствената си ръка?

Беше Мечешко сърце – апачът, когото Каря сега обичаше, при все че някога бе имала безразсъдството да предпочете граф Алфонсо пред него.

– Да – отвърна тя тихо.

– И после освободи приятелката си?

– Да.

– Дъщерята на мишеките е героиня, тя заслужава да стане единствената скуав на някой велик вожд.

Апачът прекара милващо ръка по косите ѝ и се извърна. Но Каря знаеше, че при него това означаваше много повече от многословната реч на някой друг.

Стернау подкани:

– Да отложим всичко за по-късно и помислим най-напред за настоящето! Нека видим килиите, в които сте били настанени, както и трупите.

Мариано взе единия фенер и пое водачеството. Спасителите потрепераха при вида на тесните, плесенявали тъмници. Когато стигнаха до двата трупа, никой не пророни дума. Те почувстваха, че тук е бил извършен Божи съд.

В този момент прозвуча ужасяващ, протяжен крясък.

– Какво беше това? – запита Гърмящата стрела.

– Вердоха – отвърна Мариано.

– Ужасно! – рече Стернау. – Трябва да го видя! Те закрачиха напред, останаха само двете девойки, които помолиха кормчията да им прави компания. Изпитваха ужас от Вердоха.

Приятелите вече бяха досами кладенеца, когато прозвуча нов крясък. Няма животно, което да надава подобни звуци. Мъжете, застанали на ръба, потръпнаха и се обърнаха.

– И Вердоха не искаше да ви каже как се отварят вратите? – запита Стернау.

– Не. Ние трябваше да загинем от глад и жажда.

– Значи е същински сатана. И все пак ще слеза при него! Стернау разви ласото си, подаде го на Бизоновото чело и Мечешко сърце, върза

се здраво, взе фенера и започна да се спуска. Стигайки долу, освети раздробения човек. Онзи отвори кръвясалото си око, впери го в него, сякаш е видял призрак и извика:

– Куче, ти ли си това?

– Да, аз съм – каза Стернау. – Ти, дявол в човешки облик, трябва да знаеш, че плановите ти са осуетени! Ние дойдохме да освободим пленниците, вратите са отворени, те са спасени.

– Тогава проклети да сте.

В пристъп на ярост Вердоха понечи да се изправи, ала движението му причини такива болки, че не успя да изрече клетвата, а нададе един от своите ужасяващи крясъци.

– Не забравяй, че си пред прага на смъртта – предупреди Стернау. – Вместо да проклинаш, моли Бога за милост!

Вердоха помъчи да свие пестници, но не му се удаде. Изскърца със зъби, оголи ги като хищно животно и кресна:

– Разкарай се! Не желая милост!

Това безбожие задуши всяка искрица на съчувствие в гърдите на Стернау.

– Е, добре, в такъв случай няма и да получиш милост – рече той. – Няма да предприемем нищо за облекчаване на болките ти!

Той се наведе и започна да го преглежда. При това не си даваше труда да бъде нежен и внимателен, което изтръгна от устата на безбожника нов болезнен вой. Най-сетне Стернау приключи.

– Това е Божи съд – заяви лекарят. – Крайниците ти са потрошени и след броени часове ти вече няма да си сред живите.

Стернау се освободи от ласото и върза за него разбитите човешки останки. После даде знак. Мъжете го задърпаха с мисълта, че е Стернау, но скоро един мъченически рев им подсказа кого издигат. Когато Вердоха се озова горе, положиха го в галерията, отвързаха го и спуснаха отново ласото в кладенеца.

Стернау се изкачи сам.

– Но какво ще правим с този човек? – попита Гърмящата стрела.

– Ще пратя няколко апачи – съобщи Стернау – да го вземат и отнесат в най-предната галерия и поне да го освежат с малко вода. А ние сега да се връщаме към дневната светлина!

Отидоха при жените и ги поведоха през взривените врати към изхода. Стигнала там, Ема спря като заслепена. Сетне очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя разпери ръце да прегърне Стернау.

– Ако някога забравя това, което сторихте за мен, сеньор, нека бъда

лишена от най-голямото щастие!

Бизоновото чело също подаде ръка на Стернау.

– Матава-се, поискай живота ми и той ще бъде твой!

Сега се изкачиха донякъде по страната на пирамидата, за да получат по-голяма видимост. Команчите бяха станали далеч по-многобройни. Вече сигурно можеха да се изброят триста. Бяха с добри коне, а и въоръжението им май си го биваше. Ема се ужаси при вида на толкова много неприятели, ала мъжете се постараха да ѝ вдъхнат кураж, което в крайна сметка им се удаде. Що се отнася до Каря, тя презираше команчите и поиска пушка, за да вземе участие в отбраната.

Малко преди залез слънце се видя, че неприятелят се събра в пълен състав. Над четиристотин мъже сключваха обръч около пирамидата. Когато се мръкна, наоколо загоряха лагерните им огньове, а и апачите трябваше да стъкнат един, за да изпекат месо от говедото, което бяха заклали. По-късно го угасиха, а и тези на команчите догоряха до полунощ.

Отсега нататък трябваше да внимават. Докато неприятелските огньове горяха, нямаше защо да се страхуват от нападение, тъй като всяко враждебно действие щеше да бъде забелязано. Но сега беше друго. Ето защо главатарите решиха хората да останат будни. По периферията на гъсталака стрелците лежаха готови за стрелба, отправили остри, блящи очи в мрака. А Стернау бе дал нареждане между приятелските и неприятелските позиции да се разстави верига от постове. Хората пропълзяха към врага толкова далеч, колкото бе възможно. Те носеха със себе си само ножовете си и имаха заповед да се изтеглят веднага щом забележат настъпателно раздвижване от страна на неприятеля.

Мечешко сърце командваше от северната, Бизоновото чело от южната, Гърмящата стрела от източната и Стернау от западната страна на пирамидата. Последният същевременно бе поел главното командване и си беше определил трима добри бегачи да му служат за свързка. Бяха минали два часа след полунощ, когато Гърмящата стрела изпрати човек да доложи на Стернау, че неприятелят се изтегля на север и юг. Не след дълго Мечешко сърце и Бизоновото чело съобщиха, че всички команчи отиват към запад, за да нападнат от тази страна с надмощие апачите. Стернау даде незабавна заповед всички апачи да се изтеглят към неговата страна. Едва го бяха сторили, допълзяха външните постове и известиха, че врагът настъпва насам от запад.

Стернау се обърна към Мечешко сърце.

– Нека моят брат вземе своите петдесет бойци, за да заобиколи

команчите и се озове в гърба им! Той лесно ще открие конете им, които да възседне с хората си и връхлети после неприятеля.

– Уф! – отговори апачът, комуто мисията извънредно много допадна. – Матава-се е силен предводител. Ние ще извоюваме голяма победа.

За кратко време той изчезна нечудо с хората си. Стернау разпореди на останалите сто и петдесет да не стрелят по ездачи, които ще бъдат техните братя. После зачакаха в тишината започването на битката, чийто изход беше съмнителен.

Мина още дълго време, но когато на изток небето започна да избледнява и имаше достатъчно светлина да се различават отблизо приятели и неприятели, внезапно проехтя боен вик от четиристотин гърла и команчите се втурнаха насам. Прерийният индианец предпочита да се бие на кон, ала тук, където се касаеше за завладяването на пирамидата, конете бяха безполезни. Ето причината всички неприятели да бъдат пешотинци. Те предлагаха на апачите добра цел и когато врагът дойде достатъчно наблизко, по заповед на Стернау бяха изстреляни залпово сто и петдесет куршума и стрели.

Попадението беше ужасно и стъписа команчите, ала скоро те отново бяха подтикнати от вождовете си. В получения промеждутък от време апачите успяха да заредят и вторият залп имаше същото съкрушаващо въздействие като първия. Страховит рев извести яростта на команчите. Те се струпаха и за трети път настъпиха. Апачите нямаха време за зареждане на изстреляните пушки, изглежда предстоеше битка гърди срещу гърди – беше настъпил решаващият миг.

Който имаше куршум в цевта, го изстреля и сграбчи томахащата. В този момент изневиделица екна приближаващ шум от галопиращи коне – Мечешко сърце с неговите воители. Безмълвно, без да надават боен вик, те се врязаха в сбитата маса на команчите, помитайки всичко, що се намираще по пътя им.

Денят почти бе настъпил и Стернау можеше да огледа бойното поле. Неговият остър поглед му подсказа кое е най-доброто. Той извиси глас:

– На конете и напред!

За щастие животните на апачите се намираха от западната страна. След по-малко от минута ездачите връхлетяха команчите. На такава атака те не съумяха да устоят. Обърнаха се и пробивайки си път с бой, се пръснаха в откритата равнина. Бранното поле принадлежеше на апачите, които плякосаха много скалпове, но и самите те бяха изгубили

много бойци.

Докато отдъхваха, апачите забелязаха, че команчите отново се събират на запад. Сетне постъпиха както вчера – обкръжиха пирамидата, за да отрежат пътя на апачите. Стернау свика вождовете на съвет.

– Сега можем да си пробием път – каза той, – команчите няма да ни задържат, поражението охлади смелостта им.

– Защо трябва да бягаме? – запита Мечешко сърце. – Тук команчите не могат да ни надвият, а скоро нашите братя ще се натъкнат на нас.

Останалите бяха на същото мнение и Стернау бе принуден да отстъпи. Вердоха бе донесен на входа на пирамидата и оставен под надзора на един индианец. Но скоро апачът можеше да напусне поста си – при неговия пленник, след мъчителни болки, беше настъпила смъртта.

Първият ден мина, вторият също, без да пристигнат очакваните воини. Команчите отново станаха многобройни. На следващата нощ един от външните постове съзря някакъв мъж да пълзи по корем насам. Дватамата се забелязаха по едно и също време. Постът вече бе сграбчил ножа си, когато му обърна внимание тих звук – другият също беше апач, по не от същото племе. Онзи приближи и прошепна:

– Моят брат на пост ли е?

– Да.

– Кой вожд заповядва при него?

– Матава-се.

Изненадан, непознатият замълча, после попита:

– Матава-се е при моите братя?

– Да.

– Тогава те ще извършат големи и храбри дела. Къде се намира той?

– Върви нататък! Воините ще те видят и отведат при него.

Непознатият последва нареждането и стигна до храсталаците, където бе спрял. Отведоха го при Стернау, който тъкмо бе свикал съвещание.

– Кой си ти? – попита той.

– Аз съм Кръжачия лешояд, вождът на лянеросите – гласеше отговорът.

При тези думи Мечешко сърце стремително се изправи и пристъпи към него.

– Кръжачия лешояд? Уф, да, ти си, моят брат! Бъди добре дошъл при нас. Кога пристигна с твоите апачи?

– Дойдох като пратеник.

– Не като вожд?

– Не. Летящия кон събра главатарите на всички апачи, за да им каже за войната в Мексико и че Хуарес е приятел на апачите. Бяха се събрали всички вождове, но те не пожелаха да се подхващат военни действия срещу истинския вожд на Мексико. Ето защо бойната томахавка бе заровена и аз бях изпратен да ви го съобщя.

– Значи при нас няма да дойде нито един воин?

– Така е. Летящия кон нареди да ти кажа да се върнеш с бойците си в ловните територии, за да правите месо.

Мечешко сърце оброни глава без да проговори. Затова пък Бизоновото чело взе думата и прогърмя:

– Откога апачите имат два езика? Първо Летящия кон казва да вземем томахавката, пък после се казва да се зарови. Ние извоювахме една голяма победа, смъкнахме много скалпове, а сега отново да правим месо?

– Ти не си длъжен да се подчиниш, ти си главатар на мищеките – отвърна пратеникът.

– Тогава ще мълча! – рече предизвикателно Бизоновото чело.

– Какво ще каже Матава-се за тази мисия? – попита Мечешко сърце.

– Аз обичам мира, макар и да помагам на моя приятел.

Моят брат Мечешко сърце може да постъпи както му е угодно.

Пратеникът отново се обади:

– Аз съобщих, каквото имах да съобщавам. Нека моите братя се пошекетват. Аз обаче веднага трябва да се връщам, защото е такава волята на вождовете.

Кръжачия лешояд се сбогува и изчезна, както беше дошъл.

Неговият път беше опасен за живота. Той трябваше да се промъкне между команчите. Заловяха ли го, свършено беше с него. Сред останалите засега нещата повече не бяха обсъждани.

Призори от лагера на команчите долетя ликуващ крясък – при тях трябва да се бе случило някое извънредно радостно събитие. Какво беше, се видя, когато стана светло. Навред се забелязваше значително количество вождове, които бяха пристигнали през нощта. Бяха се събрали команчи, далеч надхвърлящи хиляда. Това беше ядрото на помощния отряд, който вождовете бяха изпратили на президента. Стернау се стресна. При това положение за измъкване вече въобще не можеше да се говори. Тук човек можеше само да умре. Воините на апачите също поглеждаха мрачно към далеч надвишаващия ги по брой неприятел. Те

вече нямаха на какво повече да се надяват, та нали освободителни части не бяха изпратени.

Матава-се се изкачи до върха на пирамидата, искаше да е сам, за да обмисли положението. Той знаеше, че вождовете също прехвърлят варианти. По този начин може би щяха да стигнат до някое трезво решение. Ситуацията беше крайно опасна. Нещата опираха не само до свободата, но и до живота. Щеше ли да види той отново своята любима? Бръкна в джоба да прочете още веднъж последното писмо на Розета, но извади вместо него плана на пирамидата. Разгърна го и плъзна по него очи по-скоро несъзнателно, отколкото преднамерено. Ходниците бяха симетрично построени, само един, по-къс, не пасваше в порядъка. Изглежда беше дълга тясна камера. На скицата се четеше надпис „пета-пове“ – израз, който Стернау никога не беше чувал. Докато размишляваше, Бизоновото чело също се изкачи горе. Замислен, Стернау го запита:

– Чувал ли е някога моят брат думата пета-пове?

– Да. Така говорят индианците от племето хемес. Тя означава „води в долината“. Защо пита моят брат?

Индианецът не получи отговор, тъй като Стернау се бе надигнал и се взираше напрегнато на запад, където се извисяваха Кордилерите на Сонора. Пронизан от светкавична мисъл, той се обърна и каза:

– Нека моят брат ме последва!

С тия думи той бързо се спусна по стената на пирамидата към мястото, където бе лагерът на девойките. Взе оттам едно малко буренце барут – беше от запасите на хасиендата Вердоха – запали няколко фенера и повика неколцина здрави апачи, на които връчи чукове, кирки и железен лом. Помоли Мечешко сърце да бъде предпазлив и се изгуби с Бизоновото чело и апачите в отвора на пирамидата. Там, където първият път бяха свили надясно, Стернау закрачи направо, докато стигна до една порта. Тя оказа съпротива на кирките и лома и бе взривена. С втората врата се случи същото. Сетне стигнаха до едно стълбище, което водеше надолу. Тук се натъкнаха на вратата, която затваряше помещението, сметнато от Стернау по плана за дълга, тясна килия. Когато и тя бе взривена, се видяха няколко стъпала, по които се слизаше надолу и се достигаше тесен, висок, сводест проход, който нямаше край. Това беше... подземен, изграден с тухли ходник, който водеше прав като конец на запад.

Тъкмо това бе, за което си помисли Стернау, когато чу превода на непознатата дума. На сърцето му стана радостно и леко. Без да се бави повече, той се впусна напред, все по-навътре в тъмната галерия,

осветявана от фенера му само колкото бе необходимо. Колко дълго вървя така не знаеше, докато внезапно отново се появиха стъпала. Изкачи ги и се озова в запълнено със сипей от едри камъни помещение със сводест таван. Тук влязоха в действие кирките и лома. Камънаците бяха избутани настрани и надолу и... вътре нахлу слънчевата светлина.

Разшириха отвора, изкачиха се и се намериха в малка долинка, състояща се от каменен сипей без каквато и да е следа от растителност. Изкачиха предпазливо едната страна на долинката и на разстояние повече от една английска миля на изток съгледаха пирамидата, а между нея и долината се виждаха пълчищата команчи. На петстотин крачки оттук пасяха конете им.

– Какво ще каже моят брат за това откритие? – попита Стернау мищека.

– То има цената на много човешки живота – заяви онзи спокойно, но по очите му се виждаше, че и на него е олекнало на сърцето.

– Команчите сигурно ще помислят, че сме магьосници.

– Ще има да ни търсят, но няма да ни намерят, защото ние ще сме заминали с техните коне. Сега вече не е нужно Каря, дъщерята на мишеките, да умира от ръката на своя брат, който искаше да я спаси от позора да стане скуав на някой команч.

Той, братът, веднага помисли за сестра си.

– А сега да се връщаме – напомни Стернау. – Не бива да ни видят тук.

Те слязоха отново в ходника и натрупаха колкото може повече камънак пред отвора. После се върнаха по подземния път обратно в пирамидата. Кой знае какво е видял в миналото този път! Той, разбира се, е имал цел да заблуждава суеверния народ. Докато горе на пирамидата кръвта на човешките жертви за бог Слънце се е леела на потоци, жреците са гастролирали по него напред-назад.

Състоя се голямо съвещание – най-напред с главатарите, а после бяха свикани и воините. Беше решено да изкачат обединено Кордилерите, след което да се разделят. А Мечешко сърце добави:

– Мечешко сърце обича своите приятели, той ще ги придружи до Гуаймас.

Страните на Каря порозовяха. Тя много добре знаеше за кого се отнася това внимание.

В планините мъчно се намират провизии и беше добре, че техните запаси бяха обилни. Понеже конете не можеха да бъдат отведени по подземните проходи, трябваше да ги изоставят, но затова пък щяха да

си изберат сред тези на команчите. Всеки се зае с приготовленията по отпътуването. Всичко, което можеше да бъде отнесено, щеше да бъде взето. Апачите стъкмиха дори седлата си, на които бяха привикнали.

Когато слънцето започна да се спуска, Каря се изкачи по пирамидата. Застана горе висока и стройна. Дрехите ѝ се развяваха от вятъра, а мургавите страни се оживиха под прощалната целувка на залязващото слънце. За какво мислеше? Очите ѝ гледаха на север. Не натам се намираще Гуаймас – най-близката цел на нейното пътуване, не натам бе разположена и хасиендата Дел Ерина – родното ѝ място, в което искаше да се върне, но там се простираха ловните територии и пасищата на апачите, чийто вожд Мечешко сърце бе пленил сърцето ѝ. Как ли е могла само да обича граф Алфонсо! Колко различен беше Мечешко сърце! Тя не чу, че по другата стена на пирамидата някой се изкачва; беше онзи, за когото мислеше.

Мечешко сърце я забеляза и спря. Погледа как слънцето блести в косите ѝ, как обагрят страните ѝ, погледа тъмните очи, отправени с тиха меланхолия на север. После приближи. Тогава тя чу стъпките и се обърна. Съглеждайки го, се изчерви чак до тила, въпреки бронзовия цвят на кожата. Главатарят забеляза смущението ѝ, отстъпи крачка назад и произнесе:

– Дъщерята на мишеките се стресна, когато се появи Мечешко сърце. Той отново си тръгва, но не знае с какво я е оскърбил.

Тя отвърна едва чуто:

– Вождът на апачите не ме е оскърбил.

Тогава той отново се обърна и я изгледа изпитателно.

– Но го ненавижда и желае да си тръгне, когато той идва?

– Не.

– Какво може да стори Мечешко сърце, че стъпва все в нейните следи? Може ли той да заповядва на съня какво да носи и какво не? Защо очите му виждат във водите на реката и облаците на небето винаги една и съща глава и фигура? Манитулисъм аз, че да мога да убия живота, който обитава моята душа?

Каря мълчеше, ала Мечешко сърце забеляза, че тя леко трепери.

– Защо Каря не отговаря? – попита той. – Колко дълго ще вижда Мечешко сърце тая, която обича? Няколко дни, няколко часа. После тя ще стане скуав на друг...!

– Тя никога няма да стане скуав на друг! – прошепна девойката и пламна.

Вождът бързо приближи.

– Никога ли казваш, никога? Убедена ли си, знаеш ли го със сигурност? Кажеш, обичаш ли ме, Каря?

– Обичам те – прокушана тя изчервена.

– И аз теб също. Ти ще станеш скуав на апача, негова единствена скуав. Няма да работиш като другите жени, ще бъдеш като някоя бяла сеньора, чието желание е заповед!

С тия думи Мечешко сърце обгърна Каря, притисна я към себе си и я целуна, без да го е грижа, че стоят на върха на пирамидата и могат да ги видят всички команчи. Докато долу вече произнасяха смъртна присъда, горе се сключваше съюз за цял живот. Внезапно те се обърнаха стреснато, защото един познат глас запита:

– Кой от вас е болният, та другият го подкрепя?

Беше Бизоновото чело. Времето за потегляне бе приближило. По тая причина той потърси сестра си без да подозира, че ще я намери в обятията на апача.

Онзи за миг се смути, ала бързо се окопоти и запита с твърд глас:

– Бизоновото чело все още ли е мой брат?

– Такъв е – отвърна запитаният сериозно.

– Той ми се гневи, защото му отнемам сърцето на неговата сестра?

– Той не се гневи, защото сърцето на сестрата никой не може да му отнеме. В сърцето на една добра жена има две места – за съпруга и за брата.

– Позволяваш ли ми да дойда в хасиендата Дел Ерина и донеса дарове?

– Позволявам.

– В какво да се състоят те?

– Определи сам. Бизоновото чело не продава своята сестра.

– Да ти донеса сто скалпа на твой врагове?

– Не. Аз сам ще взема тези скалпове.

– Или десет кожи на сиви мечки?

– Не. Имам достатъчно кожи.

– Тогава кажи, какво е искането ти към мен?

Очите на сиболерото се навлажниха, той положи ръка на рамото на апача и заговори:

– Не искам от теб скалпове и кожи, нито злато и сребро, искам дъщерята на мишеките да бъде щастлива в твоята шатра. Ти си мой брат, но не е ли щастлива с теб Каря, ще разцепя черепа ти с томахащата и ще оставя мозъка ти за храна на мравките. Иди в твоите ловни полета и говори с близките си, после ела в хасиендата Дел Ерина и ще я имаш!

Бизоновото чело се обърна и закричи надолу. Мечешко сърце го последва изправен и горд, като мъж, който никога не е разменял и една сантиментална дума с жена.

Докато беше още светло, не биваше да напускат бивака. Но щом се стъмни, отстъплението започна. Апачите навлязоха в ходника, всеки носеше оръжията си и онова, от което смяташе, че не може да се лиши. Когато влезе и последният, камъкът бе отново изтикан, колоната се раздвижи – начело беше Бизоновото чело, а ариергардът се заемаше от Стернау. Този носеше със себе си и буренцето барут. Щом шествието премина стълбите, той минира ходника и запали фитила. Сетне последва останалите. Преминаха подземната галерия без светлина, стигнаха благополучно изхода и незабавно го затрупаха. Тъкмо бяха приключили и доловиха приглушен тътнеж като от далечен земетръс, но не просветна издайническа светлина, въпреки че Стернау напрегнато се вираше в руините. Мината беше избухнала и срутила ходника. Вече никой не можеше да каже как са се изплъзнали.

Сега нещата опираха до доставянето на около двеста коня – не дребна работа наистина, но пък не и тежка, тъй като недалеч от долината пасяха със стотици. Бяха изпратени съгледвачи да разберат как се пазят животните. Те се върнаха с известието, че са забелязали само трима пазачи. Изпратиха ги напред да ги обезвредят, след което останалите ги последваха, като всеки носеше имуществото си. Конете бяха индиански, така че оставиха червенокожите да се приближат без да изпръхтят или проявят някакъв друг признак на безпокойство.

По заповед на Стернау се действаше много предпазливо. Не биваше всички изведнъж да възседнат и да яздят в група, защото това би обърнало внимание на команчите. Напротив, всеки отиде, отведе си тихо животното на достатъчно далечно разстояние и едва тогава го яхна. Поради меката прерийна почва конекрадството премина безшумно, а когато се сипна утрото и бяха намерени трупите на пазачите, апачите бяха оставили зад себе си половин ден път. Разочарованието на команчите беше огромно. Напразно търсеха обяснение на мистериозното изчезване на враговете, докато освобожденият от Стернау съгледвач не им разкри истината.

Шестнадесета глава Безследно изчезнали

В щата Колима на западния бряг на Мексико е разположено превъзходното пристанище Мансанильо. Местността е плодородна, жителите въртят значителна търговия, така че в Мансанильо хвърлят котва и кораби с немалък тонаж.

Точно сега в пристанището лежеше един такъв кораб. Изглеждаше съвсем нов и предлагаше радваща окото гледка. Под въздействието му вероятно се намираха и двамата мъже, които бяха застанали един до друг на брега и разглеждаха морския съд.

– Сарајо, красиво нещо! – обади се единият. Той отдавна вече не беше млад, имаше сухо, източено телосложение и носеше кариран костюм. – Строен е в американска корабостроителница.

– Това се вижда от пръв поглед – рече другият, с кокалеста, четвъртита фигура, която човек би могъл да сметне за моряшка, ако она не бе напъхал краката си в изпокъсани лачени ботуши, а на ръцете нахлузил кожени ръкавици.

– Дали няма да може да се монтира замаскиран артилерийски борд, а? – подхвърли първият.

– Само не питайте, капитане. Та нали разбирате от тези неща повече от мен!

– Мислиш ли? Ха-ха-ха! Но не ме наричай капитан, иначе ще се изтървеш и някъде, където ни слушат. Аз съм достопочтеният театрален директор Гусман, а ти си моят... е... как се казваше онова...

– Режисьор!

– Да, моят режисьор Хермило Мартинес. Разбра ли?

– Да, да, така е, сеньор директор! – отвърна другият с несклопан поклон.

Директорът продължи да пита:

– Закъде ли може да е предназначен корабът?

– Кой го знае. Ама не е трудно да се разбере. Юнгата там в лодката изглежда принадлежи към екипажа.

Те пристъпиха по-близо до брега, където се полюляваше вързана на дебело въже една капитанска лодка. В нея седеше шестнайсетинагодишен юноша и зяпаше дяволито двете чудновати фигури. Когато стигнаха до лодката, директорът попита:

– Ах, сеньор, да не би да сте от онзи кораб там?

Младежът още никога не беше наричан сеньор, ето защо си състави добро мнение за двамата мъже, които се отнасяха към него с такава вежливост.

– Да – отговори той.

– Как се казва корабът?

– „Лейди“. Ама то си е изписано със златни букви!

– Да, да, не видях веднага, сеньор. И капитан ли има този красив кораб?

– Това се подразбира – прихна да се смее юношата, – Че какво друго да има?

– Мислех, може би лейтенант.

– Така стоят нещата само при бойните кораби.

– И как се казва този капитан, сеньор?

– Мистър Уилкърз.

– А-а, той е североамериканец?

– Да, чистокръвен. Аз също!

– Вярвам, вярвам. И какво всъщност сте натоварили?

– Какво ли не, отделно един хубав товар за Гуаймас.

– За Гуаймас? Хм! Навярно човек би могъл да пътува с вас. Ние също искаме да отидем до Гуаймас. Къде е капитанът?

– На сушата, но скоро ще се върне. А, ето го идва!

– Кой? Малкият?

– Да, дето държи ръцете си в джобовете на панталона. Двамата застаха на брега и се загледаха в приближаващия. Той беше дребно суховато човече, а от зачервените му страни, клатушкащата походка и плуналите във влага очи, човек лесно можеше да заключи, че днес той е ударил някоя и друга глътка в повече.

– Ей, петле, отвързвай! Аз идвам! – провикна се той още отдалеч на юношата.

– По-полека, сър – отвърна онзи.

– А? Я го виж, защо по-полека? Щом съм дошъл, значи тръгваме веднага. Трийсет възла за четвърт час: Отбележи си това!

– Но не и сега, защото тези джентълмени искат да говорят с вас.

– С мен? Хм! С мен? Че кои са?

Капитанът огледа двамата непринудено, после се поухили, щракна с пръсти и обяви:

– Кашоци! Тъй ли е?

Нахлупили дълбоко шапки, мъжете стояха в смирена поза пред

него. Дългият се обади:

– Извинявайте, капитане. Аз съм театралният директор Гусман, а това е моят режисьор Мартинес.

– Артисти? Хм, кротки, забавни хора! Какво желаете от мен?

– Чухме, че плавате за Гуаймас. Аз също искам да отида до Гуаймас с цялата си трупа.

– Zounds, колко народ сте?

– Шест господи и пет дами, всички млади, красиви и свежи, сеньор!

– Neigh-day, това означава развлечения! – ухили се капитанът. – Ама ще можете ли да платите, а?

– Стига да не е прекалено скъпо!

– По пет долара на човек, но само превоза. Всичко останало си е ваша работа!

– Това прави петдесет и пет долара. Петдесет става ли, сеньор?

– Петдесет? Хм, наистина не. Но понеже сте актьори и има дами с вас, от мен да мине. Заплащате веднага при качването на палубата, в противен случай ви изхвърлям във водата.

– Кога ще отплавате?

– Още тази вечер. Смяната на отлива и прилива е около девет часа, към единайсет тръгваме.

– Благодарим много, сеньор, за вашата любезна отзивчивост. В девет и половина ще бъдем на борда.

Мъжете се поклониха дълбоко и се отдалечиха. Капитанът се загледа след тях доволно ухилен и се качи в лодката.

Двамата артисти се помотаха малко из пристанищната част на градчето, след което се насочиха по-навътре и стигнаха до едноетажна постройка със западнал вид. Това беше кръчма и двамата не се поколебаха да влязат. Тук изглежда бяха добре известни, защото бяха поздравени с радост от няколко типа, насядали край разнебитена маса на чаша пулке.

– И тъй, директоре, още нищо? – запита единият.

– Напротив, днес най-сетне! – отвърна запитаният.

– Дойде време. Но как?

– Артисти – шест господи и пет дами.

– Хубаво! Ха-ха-ха-ха! И това ако не е виц.

Директорът изпи една-единствена чаша и отново напусна кръчмата, като заяви, че отива да доведе трупата.

Вечерта настъпи и „Лейди“ се подготвяше за отплаване. Беше минало девет часа и матросите току се озъртаха през борда за пасажерите. Ето че най-после и те се зададоха – единайсет човека, един подир друг.

Тъй като не се побраха в малката лодка, трябваше да ги превозят на два пъти.

Капитан Уилкърз стоеше на трапа с протегнатата ръка. Директорът заплати и капитанът се отправи към кърмата. За паспорти или някаква друга легитимация въпрос не бе повдигнат. Място за тях и вещите им не беше посочено. Но странно: те се свиха, смалиха се и където намереха място, наместваха багажа или себе си – не се пречкаха никому. Ето защо още след час моряците си казаха, че тези лейди и джентълмени все таки са съвсем порядъчни хора.

– Но дали лейди ще издържат! – рече един. – Та това е открито море, а там все ще се яви някоя проклета морска болест.

Напразно се беше загрижил човекът, нито един от джентълмените, нито една лейди не получи подобен пристъп. Това действително бе забележително, но не направи впечатление на моряците. Те седяха на предната палуба и си бърбеха. Кормчията стоеше отзад, флиртувайки със звездите, а капитанът лежеше в каютата и се отрезвяваше чрез сън.

Трупата се беше сместила на едно платно и като че ли всички спяха. По едно време, трябва да беше някъде два часа след полунощ, директорът се раздвижи.

– Настана време – прошепна той. – Да започваме!

– Всички едновременно? – запита един от преоблечените като дами матроси.

– Да – отговори директорът. – Вижте онзи облак там! Той приближава. Щом застане над кораба, всеки да се заеме с неговия човек. Ножът право в сърцето и да си остане там, така и капка кръв няма да протече.

Минаха още няколко минути, облакът надвисна над кораба и стана малко по-тъмно отпреди.

– Стани! Напред! – прошепна директорът. Десетимата смъкнаха всичко, що се белееше по тях, така че останаха само с черни дрехи и плъзнаха като сенки напред. Тук се чу въздишка, там по-шумно издишване, сетне отново настъпи тишина.

Директорът се промъкна безшумно към кърмата. Там стоеше кормчията. Той се бе извърнал и съзерцаваше бързо отминаващия облак. В един момент почувства върху сърцето си натиск, нещо студено и неумолимо проникна в гърдите му. Поиска да извика, но не успя и се свлече на палубата и в същия миг директорът бе поел кормилото. Той изсвири тихо и режисьорът тутакси се озова при него.

– Как стоят нещата? – попита той.

– Всичко е наред, сеньор!

- Поеми кормилото! Аз ще навестя капитана.
- Какво ще правим с юнгата? Той спи долу.
- Не можем да го използваме.
- Жалко. Беше такъв мил жабок.

Така бе решена съдбата и на следващите два човешки живота. Директорът отиде до каютата. Не беше заключена. Той я отвори и влезе. Капитанът спеше. Убиецът отметна спокойно завивката, постави с ужасяваща акуратност острието на ножа върху сърцето и натисна. Оставяйки ножа забит, отнесе капитана на палубата. След няколко минути изнесе и трупа на юнгата. Потърсиха в баластното помещение тежки камъни. Вързаха ги за краката на трупове и ги изхвърлиха в морето.

– Пред кап Лукас ще кръстосваме – рече директорът на режисьора си и се отправи в каютата.

Там проучи с голямо внимание корабните книги, таблиците и всички документи, които намери. Това продължи, докато нощта преваля. Тогава се върна обратно на палубата. Едно изсвирване с малката сребърна свирка свика всички мъже на кърмата.

– Ударът сполучи, момчета – произнесе предводителят. – Сега ще започне живот, на който и крал би могъл да завиди. Но на първо време трябва да бъдем предпазливи. Имаме товар за Гуаймас. Там корабът е непознат, екипажът също. Следователно ще запазим имената, които са отбелязани в дневника. Аз съм капитан Уилкърз.

Той прекръсти всеки един и го запозна с ролята му. После заповяда да се преустанови кръстосването и да влязат в тесния морски залив. „Лейди“ беше отличен ветроход и на следващия ден навлезе в пристанището на Гуаймас. Гуаймас е малко пристанищно градче, принадлежащо към мексиканския щат Сонора.

Капитан Уилкърз с безочлива дързост се осведоми за задълженията си при пристанищната полиция и търговеца, сякаш той беше законният собственик на кораба и името. После посвети няколко дни на удоволствието. Дължеше това на хората си, въпреки че поради близостта до арена на престъплението, селището би могло да бъде наречено опасно.

При един от тези дни предприе излет на зелено и взе със себе си кормчията. Те наеха мулета и препуснаха към планините. Поскитаха наоколо и се върнаха привечер. После прекараха още няколко часа в една кръчма и поеха към кораба. По пътя насреща им се зададе някаква човешка фигура. Когато приближи, от един отворен прозорец върху непознатия падна светлината от лампата, само за миг наистина, но той бе достатъчен да се различи лицето на мъжа. Двата се стъписаха, – както

капитанът, така и кормчията.

– Demonio! – изруга първият. – Дух ли беше това?

– Каква прилика! – добави вторият.

– Мътните да ме вземат, ако не беше той! Ела, кормчия, трябва да го проследим!

Те се обърнаха и побързаха след човека. Той тъкмо зави към една къща, издигаща се сред градина. Там позвъни. След кратка пауза му бе отворено и се появи красива млада дама с лампа в ръка. Нейната светлина падна върху новодошлия и се чу ясният поздрав на дамата:

– Ах, сеньор Мариано! Добре дошъл! Сеньор Стернау вече ви чака.

– Поврага, той е! – изруга капитанът.

– Да, той е – съгласи се кормчията.

– И знаеш ли кой живее тук? Оня Стернау, дето ни нападна с яхтата си край бреговете на Ямайка и очисти всичките ми офицери, а мен рани. Тогава се спасих, а ти стана кормчия.

– Sagamba, не бихме ли могли да предприемем едно малко отмъщение? Имам страшно голямо желание!

– Аз имам не само желание, за мен е жизнен въпрос дали негодият ще падне в ръцете ми или не. Чуй, отиват на градинската веранда! Там ще можем да ги подслушаме. Бързо през оградата!

Пиратите се метнаха през оградата и се потулиха зад няколко пишно избуяли декоративни храста. Обитателите на къщата междуременно отидоха на верандата. Бяха събрани две маси и застлани с бяла покривка. Поставиха на нея ламоата, поднесоха плодове и започнаха оживен разговор. Край масата седяха Стернау, Мариано, Бизоновото чело, Мечешко сърце, Гърмящата стрела, кормчията Унгер, Ема и Каря. Бяха пристигнали в градчето едва вчера и тъй като нямаше веднага кораб, от който да се възползват, бяха наели частни жилища и се събираха при Стернау. Разговорът се разпротря върху различни теми, които бяха безразлични на подслушвачите. Най-сетне той все пак взе любопитен поврат, защото Ема запита:

– А когато пристигнете в Мексико сити, после какво ще правите, сеньор Стернау?

– Ще отскоча до Африка – отвърна той. – Искам да потърся стария граф Фернандо де Родриганда.

– Значи вие наистина смятате, че той е жив?

– Мисля, че не е починал в Мексико. Нали чухте за онзи мерзавец Хенрико Ландола?

– Морският разбойник, когото потопихте край Ямайка?

– Да. Той е отвел стария граф до Африка, до източния бряг на този континент. Зная съвсем определено къде да го търся. Ако не е починал, ще го открия в Харар.

– И после смятате да стегнете примката около тия Кортейо?

– Да! Но я стига с тези тъжни работи! Днес писах на моята съпруга и не искам да нарушавам образа ѝ с черни краски.

Оттук нататък разговорът прие делнична форма и подслушвачите не чува нищо повече по въпроса.

– Тоя негодяй, тоя Стернау! – скръцна зъби капитанът, който не бе някой друг, а самият Ландола.

– Да го спипаме, сър! – рече кормчията.

– Ще го сторя, ако ще това да ми струва и главата! Но как да я подхванем тая работа?

– Все ще измислим как. Най-напред е нужно да се разберат сегашните планове и намерения на цялата им сган. Вие не бива да им се мяркате пред погледа.

– Ба, нали имам фалшива брада!

– На това не може да се разчита при такива хора. Аз ще действам за вас. Утре започвам да шпионирам и при дявола ще се упътя, ако се наложи, но ще намеря фарватер.

– Да се надявам. Но чуй, те тръгват! Трябва да проследим тоя Мариано. Трябва непременно да узная къде живее. Хайде бързо пак през оградата, а после ще се скрием там до ъгъла на сянка. Няма да се движим заедно, но ще го следваме и двамата. Единият и да го изтърве, толкова по-сигурно другият ще го държи под око.

Те изчакаха докато Мариано подмине и го последваха поотделно, като си придаваха вид на хора, излезли на разходка. Той закричи към крайбрежието и не след дълго влезе в къщата, която беше наел. Те го наблюдаваха, додето изчезна. После капитанът се отправи към кормчията и каза:

– Сега знаем къде живее, знаем и жилището на Стернау.

Значи остава да се разбере какви са им намеренията.

– Аз ще се сдобия със сведенията – рече кормчията. – Мен не ме познава нито Стернау, нито някой друг от тези хора.

Те тръгнаха към тяхната къща. На другата сутрин кормчията смяташе да се заеме с разследването, ала реши по-напред да отиде до пристанището и види дали на борда всичко е наред. Щастието му се усмихна – на брега бяха застанали Стернау и Мариано. Двамата оглеждаха кораба и забелязвайки, че кормчията се запътва към него, следователно беше от

екипажа, Стернау попита:

– Да ви е известен курса на кораба, сеньор?

Кормчията тутакси бе споходен от една идея, извънредно изгодна за намеренията на неговия капитан. Реши да я изпълни, като по-напред обаче почерпи сведения за плановете на Стернау. По тая причина отвърна:

– Защо питате, сеньор? Да не би да искате да се качите на борда като пасажер или препратите някакъв товар?

– Случаят е първият – отговори Стернау. – Смятам с няколко спътници да се спусна до Акапулко или някое друго пристанище в южната част на страната.

– Хм! – кимна кормчията. – Би могло да се уреди, тъй като при това плаване аз действително имам намерение да се отбия в пристанището на Акапулко.

– Я гледай, вие ли сте капитанът?

– Така е.

– Кога вдигате котва?

– Утре при зори. Пасажерите трябва да са на борда още тази вечер. Желаете ли да разгледате кораба?

– Ще го сторя, може би след час, тогава ще се споразумеем и за условията.

Стернау искаше да огледа кораба в присъствието на своя капитан Унгер, най-вещият от всички тях по мореходните въпроси. Докато той тръгна с Мариано към града да вземе Унгер, кормчията загреба към кораба. Беше доволен, че Стернау пожела да дойде по-късно, тъй като по този начин му даваше време да отстрани всичко подозрително и така да подреди вътрешността, че да няма какво да обезкуражи пасажерите. Екипажът получи необходимите инструкции и когато Стернау дойде с Унгер, двамата бяха посрещнати извънредно вежливо. Резултатът от прегледа беше благоприятен и Стернау веднага склучи сделката и заплати пътните.

За да се върнат в хасиендата Дел Ерина, двете дами можеха да поемат по суша под придружителството на Гърмящата стрела и двамата главатари. Но този път беше твърде опасен и изтощителен. Ето защо решиха да пътуват до Акапулко и оттам да отидат до Мексико, откъдето пък беше по-лесно да се стигне до хасиендата. Ала Бизоновото чело и Мечешко сърце нямаше да се присъединят към тях. Те смятаха да изберат пътя по суша, за да стигнат по него по-рано в Дел Ерина и отнесат на собственика горещо жадуваната новина, че дъщеря му е спасена и ще

се върне здрава и читава през столицата Мексико. Преди заминаването си все пак двамата пожелаха да отидат на борда, за да прекарат вечерта заедно с приятелите.

Капитан Ландола с голяма радост прие доклада на кормчията.

– Та това е къде по-благоприятно, отколкото можеше да се очаква – рече му той. – По този начин няма да ми е нужна фал

– Живи ли ще останат?

– Да, така е по-изгодно за мен.

– Но това означава ужасна битка! Всеки от тези типове струва колкото неколцина от нас.

– Ба, ще ги изненадаме поотделно. Няма да е толкова трудно да се осъществи. Стернау е най-опасният, той трябва най-напред да бъде обезвреден.

– Но все пак едва след като двамата индианци са напуснали кораба?

– Те изобщо няма да го напускат, ще бъдат пленени заедно с останалите. Заставен съм да действам така, та по-късно никой да не знае по какъв начин е изчезнала тая компания. Надвием ли ги, отплаваме на запад. Зная един усамотен остров, който лежи забравен сред океана и никакъв кораб не се мярка в негова близост. Там ще ги свалим. Няма да загинат, защото има достатъчно извори и плодове. От друга страна, всяко бягство е немислимо и те ще си останат пленници за цял живот, освен ако не ми хрумне, че се нуждая от тях.

– Къде е разположен островът?

– Лежи далеч от всеки морски път, под четиридесет градуса южна ширина, на меридиана на Великденския остров и е по-сигурен затвор и от бастилията с най-здрави зидове. Няма име и се състои от корали. Наличните дървета не са толкова големи, че да може да се построи кораб, а и дори това да се удаде на пленниците, те няма как да приведат несвършения съд през ужасния прибой, който ден и нощ връхлита кораловите рифове.

– Но ние ще имаме многобройни свидетели. Всеки от хората ни по-късно ще може да издрънка тайната.

Капитанът метна на кормчията един състрадателен поглед, после бавно изрече:

– Няма да има нито един свидетел, защото ние двамата ще бъдем единствените, които, връщайки се от това плаване, ще напуснат живи кораба.

Беше казано от ясно по-ясно. Кормчията изтръпна. А ако капитанът пожелае да няма никакъв свидетел и вземе, че посегне и на неговия

живот? Той реши да бъде нашрек.

Привечер пасажерите дойдоха на борда и бяха приети с най-голямо внимание. Получиха богата вечеря, която им бе поднесена в капитанската каюта. Докато бяха заети с нея, Ландола се появи и незабавно се залови за работа. Беше много тъмно, а освен това над водата тегнеше такава гъста мъгла, че човек не бе в състояние да види нещо на повече от три крачки разстояние. Няколко от най-здравите матроси се стайха край котвения шпил, след което един друг слезе до каютата, където самозваният капитан го заговори с престорена грубост:

– Какво търсиш тук в каютата, а?

– Прощавайте, сеньор капитане – извини се човекът. – Току-що дойде една лодка с някакъв непознат, който иска да говори със сеньор Стернау.

– С мен? – запита Стернау. – Кой е той?

– Казва, че е хазяинът, при когото сте живял. Искал да ви направи някакво съобщение на четири очи.

– Добре, идвам.

Сернау се надигна и тръгна след моряка към палубата. Когато минаваше край брашпила, той почувства внезапно две ръце да стягат гърлото му и същевременно получи тежък удар по главата, който го повали в безсъзнание без да е успял да издаде и звук.

– Той е уреден! – ухили се Ландола. – Вържете го и го отнесете долу в трюма! После ще се заемем с индианеца, който е облечен в бизоновата кожа, след Стернау той изглежда най-силен.

Не мина много, матросът отново се появи в каютата и събщи на Бизоновото чело да се качи при Сернау. Той последва водача, без да подозира нищо и бе повален в безсъзнание, преди да е оказал съпротива. След две минути дойде ред на Мечешко сърце и участва не му се размина. Тогава Мариано се изправи и заяви:

– Изглежда се касае за новина от изключителна важност, която не бива да се разгласява. Ще отида да се осведомя.

Той изкачи стъпалата на каютата. Сега двамата братя Унгер седяха на масата само с двете дами и мнимия капитан и чуха стъпките му да се отдалечават, но напразно чакаха връщането му. Тогава и те напуснаха трапезата, като обещаха на Ема и Каря да ги известят какво толкова важно става там горе.

Мина доста време, докато се чуха приближаващи стъпки. Вратата се отвори и влезе Ландола. Дамите го изгледаха с тревожно удивление. Той се поклони вежливо и събщи:

– Сеньоритас, имайте добрината да ме последват. Сеньорите имат голямо желание да поговорят с вас!

Двете девойки последваха поканата. Той ги изведе от каютата на тъмната палуба, където двама мъже веднага пристъпиха към тях и ги сграбиха. В отговор на техния вик на ужас, Ландола заповяда да пазят тишина.

– Мълчете! Изслушайте без излишни приказки какво ще ви кажа! Вие и мъжете с вас имате крайно враждебно отношение към мен и приятелите ми и аз съм длъжен да се застраховам. Сеньорите вече съм натикал в подходящо помещение, вие също сте мои пленници!

– С какво право? – запита Каря, чийто индиански дух бързо се съвзе.

– С правото на по-силния – ухили се онзи. – Не зная дали ме познавате. Името ми е Ландола.

– Ландола, морският разбойник – прошепна Ема ужасено.

– Да, морският разбойник – повтори той с брутална гордост. – Всяка съпротива е безполезна. На вас двете жени нищо лошо няма да се случи, да, дори под надзор ще можете да се разхождате на открито по палубата, но и при най-малкия опит да пристъпите заповедите ми, ще убия сеньорите. По време на пътуването няма да получите възможност да ги видите. Те лежат вързани долу в трюма и ще кажа и на тях да изоставят всяка мисъл за съпротива, защото в противен случай сеньоритите ще бъдат убити.

– И каква ще бъде нашата съдба? – попита невъзмутимо Каря.

– Ще ви сваля заедно със сеньорите на един необитаем остров, така никой няма да може да ми навреди. По пътя дотам няма да ви се случи нищо, никой от хората ми няма да ви докосне. Но в замяна на това искам безусловно подчинение и отказ от всякакъв опит за бягство, който всъщност би бил фатален за вас. Сега елате да ви покажа помещението, което ще ви служи за жилище.

Той се спусна с момичетата през предния люк и ги отведе до едно тясно, здраво малко помещение, където ги заключи. Те паднаха в прегръдките си от отчаяние. Един-единствен миг отново ги бе запокитил от върха на щастието към ужасяващите дълбини на злочестието.

Сега пиратът се упъти към мъжете, които беше заловил. Те се намираха най-долу, на дъното на кораба, под морската повърхност. Това помещение бе запълнено до височина три метра с пясък. Всеки един, дори най-добре построеният дървен кораб пропуска, което значи, че през талпите се процежда безопасно количество вода и пясъкът се

просмуква в значителна степен с влага. Върху този мокър пясък лежах пленниците. В ребрата на кораба, към които се закрепя дъсчената обшивка, бяха завинтени вериги, за които бяха приковани мъжете, и то на такова разстояние един от друг, че да не могат да се достигат. Освен това ръцете и краката им бяха здраво омотани с въжета, тъй че нямаше как да ги използват.

Когато Ландола дойде със запален фенер в тъмното помещение, установи, че всички са се съвзели от безсъзнанието. Прегледа всеки един поотделно и се намести срещу Стернау, който го бе разпознал от пръв поглед.

– Сеньор Стернау, позна ли ме? – присмя се той.

Запитаният даде вид, че не забелязва присъствието му.

– А-ха-а, играем си на гордост? – ухили се Ландола. – Е, ще трябва да го изтърпя! Но тъй като останалите сеньори навярно още не са ме виждали, искам да упомена, че аз съм Хенрико Ландола, капитанът на прочутия „Ла Пендола“. Сегиз-тогиз хората ме наричат и Грандприз от пиратския кораб „Лион“.

Никой не отрони и дума.

– Добре, добре – рече морският разбойник. – Убеден съм, че само от страх са се сковали езиците ви, поради което ще проявя снизходителност. Но допускам все пак, че поне слухът ви се е запазил, защото искам да ви уведомя каква цел гоня.

Ландола плъзна поглед от един на друг и виждайки, че и сега никой не го поглежда, кимна с подигравателна усмивка и продължи:

– Навремето получих задачата да обезвредя някой от вас. Ето че най-сетне вие попаднахте в ръцете ми и бих могъл да ви очистя без кой знае какъв труд. Но аз реших да не го правя, не от съчувствие разбира се, защото това би било проява на слабост, каквато Хенрико Ландола не познава, а от една проста сметка, която се налага от само себе си.

Той хвърли повторен изпитателен поглед на пленниците, но и сега не забеляза някой да е интригуван от неговото откровение. След кратка пауза продължи:

– В случай че ви премахна, мога да се надявам на едно доста голямо възнаграждение. Все пак съществува възможността да ми го откажат, когато разберат, че действително съм изпълнил заръката. Подаря ли ви обаче живота, макар да трябва да изчезнете, по-късно винаги ще мога да ви изкарам на бял свят. Ето как ще принудя моя доверител да ми изплати възнаграждението. Получа ли го, вие си оставате безследно изчезнали во веки. Откаже ли ми го, идвам да ви отведа и освободя при

условие, че ще получа възнаграждението си от вас и няма да ме преследват. Виждате, че не искам да ставам опасен за вас, да, при дадени обстоятелства по-късно дори бихте могли да разчитате на освобождението си. Затова мисля, че ще бъдете разумни. Под разумност разбирам най-вече отказване от всеки опит да се освободите. Той ще завърши само във ваша собствена вреда. Двете сеньорити също са пленени. Момчетата ще се отнасят порядъчно с тях, а и вас няма да измъчват ненужно. Но всеки опит за спасение на една от партиите, давам ви свещената си дума, ще коства живота на другата!

Ландола спря да види какъв ефект правят думите му на пленниците. Но те продължаваха да лежат неподвижно и с нито звук не му подсказаха какво изпитват. В заключение той каза:

– И накрая искам да ви съобщя, че ще останете да лежите в това положение, като ежедневно, под мой надзор, на всеки ще бъдат развързвани за кратко време ръцете, за да може да се нахрани и утоли жаждата. Сега знаете достатъчно. Не забравяйте, че имате работа с мъж, който и за най-малкото непокорство наказва със смърт! Желая ви най-добра нощ!

Капитанът взе фенера, тръгна и затвори люка, след което се чу издърнчаването на неговите тежки, железни резета. В продължение на няколко минути в душното, влажно помещение всичко остана спокойно. Чуваха се само плъховете да скачат насам-натам, каквито в един такъв кораб, особено в баластното помещение, се въдеха в изобилие. Най-сетне се долови гласът на апача, който изпусна само едно: „Уф!“

– Уф! – отвърна след известно време вождът на мишечките.

Отново настъпи кратка тишина, докато Мариано запита своя съсед Стернау:

– Какво ще кажеш за тая работа, Карлос?

– Нищо! – гласеше сериозният отговор. – Или смяташ, че би могъл още през нощта да си свалиш веригите?

– Невъзможно! Те са здрави. На всичкото отгоре са вързани и ръцете, и краката ни.

– Е, тогава трябва да се примирим!

Стернау изрече тези думи със спокоен тон, ала скърцането на зъбите издаде какво става в душата му. Те всички бяха мъже, които гледаха дръзко в лицето на смъртта и опасностите. Не бяха свикнали да хленчат, защото знаеха, че само с трезв дух и спокойно съсредоточаване е възможно да се спасят от застрашаваща гибел. И все пак навярно на всеки един му кипеше, въпреки че бяха твърде горди да го покажат външно.

Едва след още време Бизоновото чело се обади:

– Тоя разбойник е изгубен, ако падне и един косъм от главата на Каря, сестрата на вожда на мищеките.

Ловецът не мислеше за себе си, а само за своята сестра.

– Той ще изтърпи най-големи мъчения – прибави апачът.

– Мътните ги взели, ако си позволят и най-малката неучтивост с Ема! – отзова се и Антон Унгер. – Няма да загинем на тоя проклет кораб и ще разберем какво се е вършило.

Стернау, който винаги мислеше за най-важното, го запита:

– Как беше надвит?

– Задушиха ме – уведоми траперът.

– Значи можеш да говориш за късмет. Един удар по раната на главата щеше да те умъртви. Впрочем нека сега не се вайкаме и заканваме, а опитае най-сериозно дали някой не може да се справи с неговите вериги. За мен са помислили специално, аз съм много по-здроо окован от вас. Иначе навярно би ми се удало да скъсам с въртене железата.

Последваха предложението му. В мрака на помещението сега не се чуваше нищо друго освен едно напрегнато дрънчене, дърпане, усукване и въртене, но в крайна сметка всички трябваше да признаят опита за безполезен.

– Не става – оповести Мариано. – Трябва да разчитаме на някой щастлив случай.

– Едва ли ще ни се удаде такъв – отвърна Стернау. – Ландола още през нощта ще отплава с нас в открито море. Не сели освободим дотогава, оставаме негови пленници, докато му хрумне да ни пречука или сваля на някой пустинен, необитаем остров. А по път имаме да се борим не само срещу него и хората му, а и с природните стихии. Оковите не можем да скъсаме. Най-много на дамите да се удаде възможност да ни доставят някакъв инструмент, с който бихме могли да се освободим от веригите. Но дори и това да е възможно, те няма да се осмелят, та нали всеки един такъв опит ще ни заплашва със смърт. Считам за най-добро да понесем с твърдост това ново изпитание. Да запазим кураж и надежди и се ободряваме, за да не пострада много здравето ни, тогава за нас сигурно ще удари часът на свободата и отмъщението. Аз се надявам на Бог!

Тези твърди думи отново вдъхнаха увереност в останалите. Настъпи безмълвна тишина. Отвреме-навреме се чуваше само отъркването на някой синджир в пясъка и скоро равномерното дишане подсказа, че мъжете спят.

Защо да описваме часовете, дните и седмиците, които минаха там долу в тъмното помещение? Защо да възпроизвеждаме чувствата, които вълнуваха сърцата на пленниците по време на продължилото седмици пътуване? Въпреки че двете девойки можеха да се наслаждават на свеж въздух и светлина, те страдаха най-много. На тях липсваше оная твърда самоувереност на мъжете, които дори и във веригите съзнаваха своята цена и никога не загубиха убеждението, че денят на отмъщението ще дойде.

Времето дълго бе спокойно, преживяха само няколко щорма, ала корабът никъде не бе спирал. Но ето най-после, най-сетне вълните започнаха да се плискат по-тихо и бавно по обшивката. Чу се да дрънчи котвената верига... настъпи дълбока тишина, след което се чуха стъпките на няколко мъже, слизащи по люковата стълба.

– Присъдата приближава – рече Стернау. – И най-лошата участ ще бъде по-добра от тази убийствена неизвестност!

Издрънчаха резетата на люка и той се отвори. Ландола се спусна долу с неколцина от хората си.

– Махнете им веригите! – заповяда той. – Но ги вържете така, че да не могат да стоят на краката си или да движат ръце!

Така и стана. После отнесоха пленниците горе и ги положиха на палубата като трупи. Сега те за първи път отново дишаха свежия, чист въздух. Но как само изглеждаха тези мъже! От глад и жажда не бяха страдали, но от седмици не бяха полагали грижи за себе си, не бяха се мили, ресали, бяха лежали с полуизгнили дрехи, изпокъсани на парцали от плъховете. Наблизо стояха двете момичета. Днес и те бяха вързани, иначе биха се хвърлили с ридания върху възлюбените.

Отдясно се ширеше морето, отляво забелязаха един остров, ограден от коралов пояс, в който прибоят пръскаше високо пяната си. В този пръстен от прибой имаше само един проход, но и през него можеше да премине само здраво построена лодка. Пленниците бяха хвърлили бегъл поглед на острова. Тяхното внимание сега бе ангажирано главно от екипажа на кораба, който се бе събрал начело с капитана. Ландола се обърна към завързаните:

– Сеньори, ние сме при целта, защото този остров ще бъде вашето жилище. Вие никога не ще узнаете как се казва и къде е разположен, понеже няма кой да ви даде информация – островът се намира встрани от всеки курс и никой не го посещава. Тук няма да загинете от глад и жажда, тъй като има два бистри извора, плодове, риба, птици и ядовити миди. Оръжията, които ви отнех, няма да получите обратно, но все пак

можете да залагате примки или да си изготвите лъкове и стрели, за да си набавяте храна и кожи за дрехи. Аз ви казах, че ще се видим според обстоятелствата. В случай, че приближи някой кораб, то може да е само моят. Сега ви предстои едно плаване през приборя до сушата; Когато моите хора се отдалечат, лесно ще съумеете да се освободите от въжетата с помощта на остри камъни. Останете със здраве, сеньори! Сбогом, сеньорити!

Моряците хванаха пленниците, натовариха ги на лодката и се отлъснаха от кораба. Успяха да преминат през приборя. Вързаните бяха свалени и оставени на тихия бряг, после матросите загребаха обратно.

Стернау веднага се претърколи до един остър ръб на кораловия бряг и започна да претрива въжето, което връзваше ръцете му, додето се прокъса. Сетне откърти едно парче от канта, употреби го като нож и освободи и краката си. След късо време всички стояха и свободно раздвизваха крайници.

Бизоновото чело вдигна ръка и посочи кораба:

– Мислят ли моите братя, че можем да завладеем голямото кану на нашите врагове?

Въпреки сериозността на положението, Стернау не свари да прикрие една усмивка, когато отговори:

– Това е невъзможно!

Тогавя Бизоновото чело посочи приборя.

– Страхуват ли се моите братя от тези вълни? Вождът на мишките плува през всяка вода!

– Но още преди да излезе, корабът ще е отплавал. Там вече вдигат платната. Той тръгва. Кой плувец може да го достигне!

Наистина беше тъй, както казваше Стернау. Корабът бе възобновил плаването си и понеже бе добър платноход, направи такъв ускорен ход, че скоро островът се изгуби от очите на екипажа. Но капитанът продължаваше да стои на кърмата и да наблюдава острова през далекогледа. Когато вече не можеше да го различава, сгъна тръбата и се обърна към кормчията.

– Свършено! – каза той – Те са сигурно съхранени.

– Сигурно? – запита подофицерът. – А какво ще стане, ако все пак им се удаде да се освободят?

– Никога няма да им се удаде. Не те ми създават грижи, а тези тук. – При тия думи Ландола посочи моряците си.

– Трябва да се вземат предохранителни мерки – рече кормчията с лукава усмивка.

– Така ще направим – кимна капитанът. – Дръж курс запад-северо-запад! Искам да акостирам на остров Питкерн.

– Хм! – изръмжа морският сержант, като кимна бавно на себе си, смятайки, че е разбрал своя хитър повелител.

Плаването продължи добре. Питкерн бе благополучно достигнат и капитанът се отпрати сам към сушата с леката капитанска лодка.

– Това означава нещо – помисли кормчията. – Но аз искам да бъда зачитан.

Когато Ландола се върна, той го посрещна със сърдита физиономия.

– Не беше нещо особено – успокои го онзи. – Исках да подменя нашите хора с нов екипаж и въобще да не се задържам. Но тия неща тук стават твърде бавно. Ще трябва да изчакаме няколко дни.

– Дали да не опитам и аз, капитане? – попита морският сержант.

Сега на кораба му се струваше зловещо. Ландола даде прекалено ясно да се разбере, че задачата му е отстраняване свидетелите на неговото злодеяние. Останалата част от екипажа обаче не знаеше географското положение на острова и значи главният и най-опасен свидетел беше той, кормчията, единствено той!... Едва сега на подофицера проблясна опасността, грозяща живота му. Но лицето на Ландола се разведри, сякаш го избавяше от голяма грижа, след което отвърна:

– Би ми било много приятно. Може да дойдат още неколцина и ако останеш до утре, сигурно ще намериш достатъчно хора.

– Да, да, така е. Веднага ще се приготвя.

– Но не забравяй оръжията, защото с туземците шега не бива.

Кормчията тръгна. Когато се отдалечи, капитанът се изсмя подигравателно и промърмори:

– Тоя нехранимайко ме прозря. Той самият е, който трябва да хвърли топа. Колко хубаво, че намерих веднага екипажа на претърпелия крушение китоловен кораб и как се зарадваха ония, че ще ги наема. Обесниците несъмнено имат вина. Така ще мога да скъся процедурата и много много няма да се церемоня.

Капитанът слезе след кормчията. Онзи тъкмо се канеше да облече красивата си куртка, снабдена с лъскави копчета с форма на котва. На малката, завинтена за пода масичка, лежеше двуцевен револвер. Морският сержант го бе заредил, за да има оръжие срещу евентуално нападение на туземци.

– Вече зареден, а? – подпита капитанът, като посегна към оръжието да го разгледа.

Мнителният кормчия подозря нещо. Той бързо го сграбчи.

– Стой, по-внимателно, капитане! С тая вещ шега не бива!

– Не съм и мислил да се шегувам!

С тия думи капитанът рязко извъртя ръката, която стискаше револвера, и натисна спусъка. Куршумът прониза мозъка, минавайки през околото на кормчията. Той се строполи мъртъв. Капитанът изскочи стремително на палубата и повика хората на помощ.

– Подофицерът се нарани! – извика той. – Боравеше непредпазливо с оръжието си.

Всички побързаха надолу. Откриха, че за някакво обикновено нараняване и дума не може да става, оня просто си беше мъртъв. Загубелите хора много не го взеха присърце, та нали сега щяха да се издигнат с една степен. Главният свидетел, единственият, който притежаваше морски познания да открие уединения остров, беше премахнат. Трупът бе пхнат в един чувал и хвърлен във водата. Ландола събра останалите и съобщи, че същинската работа едва сега започва и ето защо той е вербувал екипажа на един претърпял крушение китоловен кораб.

– Те ни считат за мирен търговски кораб и тепърва полека-лека ще трябва да бъдат посвещавани в нещата. По тая причина на първо време ще си траете и се отнасяйте предпазливо с тях. Засега още не бива да заподозрат моето име.

Матросите обещаха на мерзавеца да действат умно. При пристигането си на борда китоловците бяха посрещнати приятелски от екипажа. Чрез умело поведение на пиратския капитан се удаде постепенно да спечели изцяло за своя зловещ занаят новите хора, чиято авантюристична професия отдавна ги бе лишила от онова, което се нарича угризение на съвестта. Години наред Ландола правеше моретата още по-несигурни, докато извоюваното по кървав път богатство не му позволи „да се върне към търговията“.

Седемнадесета глава „Пантерата на Юга“

Докато Хенрико Ландола плаваше с пленниците си по Великия океан, осъждайки нещастниците на дълбока изолираност и безпомощност, в родината напразно очакваха някакъв признак на живот от тях. Но и в Мексико се чакаше напразно: угрижени, лорд Дридън и Ейми жадуваха за новини от Мариано. От друга страна, Пабло Кортейо и неговата дъщеря Хосефа също не научиха нещо повече за своите врагове.

Седмици и месеци минаваха без да дойде вест. Вярно, политическите отношения в Мексико бяха затънали в такава немара, че сигурността на куриерите и известията бяха крайно съмнителни, защото тази колкото красива, толкова и своеобразна страна бе раздирана от междуособици, чието разрешение досега не се бе удало на никоя ръка.

Президентът Херера, срещу когото Хуарес бе воювал като политически противник, бе сменен още в края на 1850 от приемника, чието господство също така не продължи дълго. Отзован от чужбина през 1853 Санта Ана – могъщ по-рано политически лидер – бе заграбил властта, но сетне отново свален и принуден повторно да бяга в чужбина. Онзи, който го смъкна, беше Хуан Алварес – също като Бенито Хуарес от индиански произход, когото наричаха заради неговата свирепост „Пантерата на Юга“. Алварес, който въпреки необуздания си характер, беше изпълнен с гореща любов към отечеството и през 1855 доброволно се оттегли от президентството, на негово място се изкачи Игнасио Комонфорт. При него Хуарес бе назначен за министър на вътрешните работи и председател на Върховния съд. По този начин той същевременно получи ранга вицепрезидент на републиката.

От своя страна Комонфорт се сдобил с един генерал като втори президент на име Мигуел Мирамон, който в по-късно време с преминаването си към Максимилиан – пратеникът на Наполеон III, предаде родината си на французите.

Годината беше 1857. Откак Стернау, Мариано и Унгер напуснаха Мексико сити, бяха минали седем години. От север навлезе в града един ездач. Всички признаци говореха, че е оставил дълга езда зад себе си. Зад него язدهа в тръс няколко вакуероси. Те водеха със себе си едно муле, носещо на гърба си грижливо опакован товар, който изглежда бе доста тежък. Възрастният мъж премина по няколко улици и спря пред

Палатата на Върховния съд. Там слезе от коня и запита портиера дали може да говори с Хуарес. Човекът изгледа пренебрежително стария и отвърна:

– Наредил ли ви е да дойдете днес при него?

– Не.

– Тогава чакайте! Защото без предварително записване той приема само приятели.

– Тогава съобщете за мен, защото аз смело мога да се причисля към неговите приятели.

Увереният отговор на стареца направи впечатление.

– Как ви е името, сеньор?

– Казвам се Педро Арбелец, притежател на хасиендата Дел Ерина.

– О, това е нещо друго, сеньор! Вие сте яздил отдалеч и вашият вид ме заблуди! Тук грижата ни е да не се трупа много народ при сеньора. Целият свят като че се е сговорил да отиде при него, защото при никой друг няма да намери справедливост. Влизайте и наредете на вашите слуги да преминат с животните си в двора!

Вакуеросите се отправиха с конете във вътрешния двор на сградата, а Арбелец бе отведен от един служител в просторна стая. Въпреки размерите си, тя имаше само един прозорец, два хамака и една маса. Върху масата се мъдреха прибори за писане редом с камара книжа. В единия хамак седеше мъж и пушеше цигара. Този мъж беше Бенито Хуарес, Върховен съдия на страната. При влизането на госта той се надигна.

– Я гледай ти, дон Педро Арбелец! Не съм ви виждал от седем години. Какво ви води при мен?

– Наема за арендата, сеньор – отговори старецът. – И освен това бих желал да изложа една настойчива молба.

– От частен характер?

– Не. Идвам при вас като при съдия.

– Ще бъдете изслушан. Но нека по-напред уредя делото на този сеньор, което не търпи отлагане. Сложете писалищните прибори на пода и се настанете на масата! Нямам друго място.

Арбелец не сметна за уместно да сяде на масата, ала с къс, повелителен жест Хуарес го принуди да го стори. Сега Върховния съдия се обърна към другия – човек на средна възраст, с гъста четина по лицето и тъмни, пронизващи очи.

– И тъй, сеньор, аз ви отзовах от затвора, за да уредя час по-скоро нещата ви. Не е учтиво да караш някой да чака, а аз не обичам да се показвам невежлив. Ще запалите ли цигара?

– Да, сеньор.

– Добре! – продължи Хуарес в тон на ведра беседа. – Колко време ви държаха затворен?

– Пълни три седмици, сеньор.

– О-хо, това си е направо грубо, трябва да го призная. Ще помоля тези младши съдии да бъдат по-внимателни. И присъдата ви още не е произнесена?

– Така е за жалост. Но аз се надявам, че ще остана доволен от нея.

– Убеден съм в това – произнесе любезно Хуарес. – Аз няма да извърша несправедливост нито към вас, нито към вашия противник. Значи се касае за един малък изстрел?

– Точно така.

– И тоя изстрел улучи?

– Дамата право в главата. Бях се прицелил добре.

– Но тогава вие сте майсторски стрелец! Това ме радва, защото в тия лоши времена има нужда от добри стрелци. Защо стреляхте по дамата?

– Защото ми каза, че ще се омъжи за друг. Аз най-учтиво я помолих да размисли, ала тя държеше на своето и ето как я застрелях.

– Ясно – кимна Върховния съдия. – Тя не ви е искала и вие сте я застрелял. Всеки носи последствията на своите действия. Вашата цигара е към края си, сеньор. Мога ли да ви предложа една от моите?

Той подаде на другия да запали цигара, след което продължи:

– За жалост бащата на дамата ви подведе под отговорност и ние сме длъжни да се произнесем. Та казвате, наистина сте застрелял дамата?

– Наистина.

– Е, тогава веднага ще свършим. За убийство се налага смъртно наказание. Следователно ще наредя да застрелят и вас. Така справедливо ли е, сеньор?

Другият ококори очи. Той изобщо не бе помислил подобна присъда за възможна, тъй като Хуарес бе провел следствието по такъв любезен начин, кажи-речи като приятелска беседа.

– Но, Ваша милост, аз все пак мислех...

– Пет! – прекъсна го Хуарес. – Сред мъже за едно толкова просто и ясно дело много думи не са необходими. Вие сте застрелял и ще бъдете застрелян. Всеки носи последиците на своите действия, както вече казах преди малко. Ще бъдете ли така добър да дадете огънче?

Хуарес запали цигарата си от тази на убиеца, пъкна пръсти в уста и изсвири два пъти. Веднага се появиха двама полицаи.

– Подайте ми един лист и натопете перото!

Мъжете доставиха поисканото, Върховния съдия сложи хартията на коляното си, написа няколко думи и я подаде на убиеца.

– Ето, сеньор, четете! Това е вашата присъда. Намирате ли все пак за добре, че ще бъдете незабавно разстрелян?

Човекът се надигна бледен от матрака.

– Ваша милост, но аз трябва да помоля...

– Пет! – прекъсна го Хуарес с усмивка на пълно снизхождение. – Преди малко ми се оплакахте, че сте чакал цели три седмици и аз сега ви давам един вид удовлетворение. Човек винаги трябва да бъде изключително вежлив. Значи веднага, сеньор. Ще си запалите ли отново цигарата?

– Да, благодаря! – заекна запитаният.

– Хубаво! Няма нищо по-неприятно от това на някой да му угасне цигарата при някоя важна работа. Колко лесно би могло да бъде неправилно разтълкувано като липса на доволство. А тъкмо това човек трябва да избягва. А сега извинявайте, сеньор, че не разполагам с повече време! Адюс!

Той направи на човека учтив поклон, на който онзи отвърна и изчезна със служителите. Хуарес се заслуша няколко мига... разнесоха се няколко изстрела. Той се изтегна обратно на матрака и рече:

– Вече е мъртъв! Какво ще кажете за моя начин на провеждане на съд, сеньор Арбелец?

– Сеньор, той ми изглежда доста необичаен.

– Но практичен, драги ми Арбелец! – кимна Върховния съдия. – Справедливо, вежливо и бързо – така трябва да действа правосъдието, другояче не. Ето защо и ние двамата не бива да губим време. И тъй, носите ми наема за арендата?

– Да. Ще го наброя. Парите са още на мулето.

– Оставете това, сеньор! Ще ми пратите парите по-късно, когато сме се сбогували! Зная, че няма да ме измамите. Да пристъпим по-добре към вашата молба!

– Но, Ваша милост, тя няма да може да се третира така бързо, както смъртната присъда.

– Това няма да ни попречи, защото всяко нещо изисква своето време. Та значи, идвате при мен като при съдия?

– Да, моля за справедливост.

– Срещу кого?

– Срещу мнозина. Ще стане обширен разказ, сеньор, но аз

изстрадах толкова много, страдам и сега още повече дори и моето бащино сърце моли да ме изслушате внимателно.

– Говорете си, добри ми Арбелец, – успокои го Върховния съдия. – Ще ви изслушам докрай. Но запалете по-напред една от моите цигари.

– Как мога да го сторя, Ваша милост! От болка и сълзи не бих могъл и едно смукване да направя.

– Тъкмо затова трябва да пушите. Аз почитам болката и сълзите, когато са изразени честно, но те лесно объркват съдията, правят го пристрастен. Той се нуждае преди всичко от едно правдиво представяне на нещата. Така че пушете, та после разкажете ви да не бъде смущаван и ошетяван от сълзи. Ето, вземете огънче и започвайте показанията!

Ето как Арбелец се видя принуден да запуши. Той разказа разтегнатото и изчерпателно своите забележителни преживявания. Накрая заключи:

– Седем години се чувствам безсилен, защото справедливостта в Мексико вървеше по тъмни пътища. На вас обаче имам пълно доверие, както всеки мексиканец, който обича отечеството си.

Индианецът го бе изслушал спокойно, кажи-речи безмълвно. Сега се надигна от хамака и закрачи напред-назад из помещението. Дълго размисля, сетне застана пред стария и заговори:

– Сеньор Арбелец, ако не бяхте ми разказал вие тая история, нямаше да повярвам. Но тъй като ви считам за разсъдлив мъж, обичаш истината, вярвам на всяка ваша дума и обещавам пълната си подкрепа. Как ще действам наистина още не зная. Но съм длъжен да събера най-точна информация. А когато я имам, обещавам ви, ще последва удар след удар, докато целият тоя безобразен заговор бъде разкрит и наказан. Ще останете ли за известно време тук?

– Да, при лорд Дридън.

– А-а, при него! Защо точно при него?

– Защото той трябва да изпълни една моя молба, сеньор. Преди малко споменах, че Гърмящата стрела получи дар от Пещерата на кралското съкровище. Неговият брат има – в тяхната родина – едно много надарено момче. Гърмящата стрела, годеникът на моята дъщеря, преди седем години, сиреч преди да изчезне, реши това момче да получи половината от неговия дар. В ужасната бъркотия на тези години ценностите нямаше как да му бъдат изпратени и по тоя начин се изгуби времето, когато това богатство щеше да допринесе най-голяма полза на момчето. Ето защо натоварих скъпоценностите и ги донесох със себе си, за да ги предам на лорда, който пък да ги препрати по-нататък.

– Къде живее момчето?

– Край Майнц в един замък, чието име забравих. Но е лесно да се открие, защото принадлежи на един капитан и Главен лесничей фон Роденщайн. Името запомних.

– Тогава по-добре предоставете пратката на мен, отколкото на англичанина! Излезе ли тя от него, нашите бравос⁹ няма да я пощадят. Но произлезе ли от моята ръка, искам да видя мексиканеца, който ще ѝ поsegне. Аз ще ѝ избира най-сигурния път и ще я адресирам до някоя банкерска къща в Майнц. Банкерът ще я предаде на момчето.

– О, колко съм ви благодарен, защото смъквате голям товар от сърцето ми.

– Как се казва момчето?

– Курт Унгер. Баща му е капитан на кораб.

– Ще си го отбележа. Впрочем, докато сте в Мексико, ще ви помоля да отседнете при мен, а не при англичанина. Възможно е да се налага по-често да говорим по вашата работа, а това ще е по-удобно, ако сте при мен. Ще наредя да ви приготвят добра стая, а лорд Дридън няма да ни се разсърди. Та нали ще имате възможност да го посещавате. Донесете съкровището! И понеже така и така отивате, можете да донесете и наема за арендата.

Арбелец се отдалечи и с помощта на един от вакуеросите си домъкна товара на мулето. Той се състоеше от два пакета, увити в биволска кожа.

Единият съдържаше сумата за арендата и Върховния съдия издаде разписка. Когато бе отворен другият, съдържанието му улови нахлуващите през прозореца слънчеви лъчи и хвърли в стаята искрящи отблясъци.

– Dios! Какво великолепиe! – възкликна Хуарес смаяно. И мрачно добави: – Съкровището от Кралската пещера можеше да направи Мексико велика страна. Но неговите жители не го заслужават. Вождът на мишеките има право. Нека неговата тайна умре заедно с него! И всичко това е само половината от онова, което е получил вашият зет?

– Да.

– Другата половина добре ли е съхранена?

– Да. Заровена е на място, където никой няма да я открие.

– И наистина искате да изпратите тази част в Германия? И ще я

9. Бравос (исп. bravos) – скитници, безделници, подобно на североамериканските трампове (Б. нем. изд.).

получи едно момче, което не знае нейната стойност и което едва ли ще може да я употреби правилно?

– Да. Вождът на мишечките лично така пожела и аз съм длъжен да се подчиня. Върне ли се, ще ме похвали, че съм съблюдавал волята му.

– Тогава не можем да се противим. Съкровището излиза от страната. Но може би попада в достойни ръце.

Хуарес пристъпи към масата, отвори касата и разлисти някаква книга. Тя съдържаше поименен регистър, обозначаващ курсовете на различни акции и ценни книжа. Той търси известно време, след което съобщи:

– Ето го Майнц. Ще се обърна там към банкерската къща Фойгт & Валнер. Пратката ще бъде адресирана до тях и съм убеден, че за такава огромна стойност човекът ще си даде труда да издири получателя. Желаете ли да приложите писмо?

– О, сеньор, писането сега много ме затруднява. Но лейди Ейми навярно ще има добрината да го стори вместо мен.

– В такъв случай ми донесете писмото още днес, защото пратката ще замине утре в ранни зори. Ще ѝ отредя достатъчно сигурен и надежден конвой. А сега да изготвим един опис, след което ще получите разписка, че сте ми поверил предметите.

Това стана, а после на хасиендерото бе отредена стая. Той се почисти от пътния прах и отиде да потърси лорд Дридън. Само лейди Ейми си беше вкъщи и го посрещна сърдечно.

– Сеньор Арбелец! Каква изненада! Какви новини ми носите?

– Миледи, те са все още безследно изчезнали. Откак бях тук за последен път, нищо ново не съм узнал. А защо идвам, ще Ви уведомя накъсо.

Арбелец се настани предпазливо и започна да разказва. Ейми го слушаше с голямо напрежение и двамата съвсем забравиха, че не са сами в стаята, че в другия хамак седеше една девойка, която преди пристигането на хасиендерото четеше гласно на лейди. Тя беше нейната дуеня, компаньонката ѝ. В Мексико е неотменен обичай всяка знатна дама да си има дуеня.

Девойката предлагаше миловидна гледка. Очевидно беше метиска, което означава, че произхожда от бял баща и майка индианка. Тя държеше очите си сведени, привидно приковала внимание към книгата. Но един проникателен наблюдател щеше да забележи, че следи с голямо напрежение думите на стария човек. Отвреме-навреме поглеждаше през дългите си мигли към двамата, при което погледът ѝ наподобяваше на

хищно животно, което на драго сърце би се нахвърлило, ала от страх не смее да го стори. Никой познавач на хората не би я удостоил със своята симпатия или доверие.

По същото време в една друга къща се водеше разговор, засягащ съвсем същата тема. Беше в палата на граф де Родриганда. Хосефа Кортейо се бе изтегнала на хамака в стаята си. Изминалите години не бяха Допринесли за смекчаване на нейната грозота. Беше станала, ако това въобще бе възможно, още по-мършава. Изглежда се намираше в лошо настроение, защото когато прислужницата влезе, не отвърна и с дума на учтивия поздрав. Прислужницата бе все още онази индианка на име Амайка. Тя започна да облича своята господарка. Процедурата премина в мълчание и едва когато индианката облече последната дреха, Хосефа запита:

– Говори ли с дъщеря си?

– Не бива да отивам при нея, ако не искаме да се издадем. А тя при мен не е идвала.

– Виждам, че и двете сте немарливи! Когато чух, че Ейми Дридън търси дуеня ми костваше немалко усилия и други жертви, за да ѝ препоръчам от друго място твоята дъщеря. За моя радост разбрах, че е назначена. Но сега вместо да узная нещо съществено от шпионката, тя никаква не се мярка.

– Ще дойде, сеньорита – отвърна слугинята успокоително. – Та помислете, тя тепърва трябва да спечели доверието на студентата англичанка.

– Зная. Но вече е достатъчно дълго при нея и е длъжна да покаже най-сетне, че мога да разчитам на нея. Тая Ейми трябва да изчезне или умре. Я слушай! Чувам да идва татко. Сигурно носи новости. Можеш да си вървиш.

Старата се отдалечи. Вън пред вратата срещна Кортейо. Той се убеди недоверчиво дали наистина ще изчезне и няма да се върне да подслушва, след което влезе при дъщеря си. На нея ѝ направи впечатление сияещото му от радост лице и като забеляза, че държи в ръката си отворено писмо, запита бързо:

– Писмо? Да не би жадуваната новина?

– Да – отговори той, въздъхвайки дълбоко. Хосефа посегна към писмото, ала онзи дръпна ръката си и извика с тон, разкриващ триумфа на безсърдечния злодей:

– Спечелихме! Сега можем да бъдем спокойни!

– Ах! Наистина ли? Дай, дай го насам!

Тънките ѝ пръсти трепереха от възбуда, когато ги протегна повторно към многообещаващото писмо. Бащата го връчи с думите:

– Да, вземи и чети! Това е най-голямата радост и удовлетворение, сполетявали ме през моя живот.

– Ах, от твоя брат, от чичо?

Хосефа не бе в състояние да седи, вълнението не ѝ даваше мира и шарейки напред-назад из стаята прочете следното.

„Скъпи братко!

Най-после след дълги години, мога да ти предам новина с неимоверна стойност. Вчера ме посети Ландола и ми я продаде. Без да ми е известно, той вече години живеел в Испания от парите, донесени му от последното плаване. Когато ги изразходвал, решил да се обърне към мен за нови.

Та слушай: преди години, той се натъкнал в пристанището на Гуаймас на следните лица: Стернау, Мариано, двама немци на име Унгер и двама индианци единият от които се казва Бизоновото чело, а другия Мечешко сърце. При тях имало и две девойки, по-точно сестрата на този Бизоновото чело и Ема, дъщерята на този Педро Арбелец, хасиендерото на Дел Ерина.

Тези лица искали да отпътуват за Акапулко и не познали капитана. Той взел всички на кораба си, привидно, за да ги отведе на желаното пристанище. Били оковани от него, а от девойките разбрал, че са се изпълзвали благополучно от капитан Вердоха, комуто си възложил да ги унищожи. През първата нощ на плаването когато всички спели, а на палубата имало само един вахтен, Ландола запалил един фитил в погребата и се отдалечил незабелязано с малката лодка. Корабът хвъркнал във въздуха и потънал заедно с мишечките. Капитанът останал до разсъмване на произшествието, за да се убеди със сигурност. Не се бил спасил нито един.

С тая дръзка лудория на капитана сега сме освободени от всички грижи Съобщавам ти всичко без да губя време, като си запазвам правото да те осведомя по-изчерпателно по въпроса.

Твой брат Гаспарино Кортейо.“

Хосефа отпусна ръката с писмото. Беше бледа като мъртвец, дали от радост или ужас – не можеше да се определи.

– Значи са мъртви? – запита тя, втренчвайки поглед в баща си.

– Да, да така е! Действително! Та нали прочете! – викна Кортейо, пламнал от радост.

– Всички! О, Dios! Значи и той! – ликоваше Хосефа.

– Той? Кой? – попита Кортейо.

Истинският Алфонсо, наричан Мариано!

Да. Ние се освободихме от всички веднъж завинаги. И след като ми отпаднаха всякакви грижи, мога да пристъпя към осъществяването на моите планове.

– Твоите планове? Че какви са пък те?

Кортейо се тупна гордо в гърдите.

– Досега мълчах, но виждам, че трябва най-после да проговоря, за да те предпазя от неща, които могат да ни причинят големи щети. Знаеш, че сега са ни наложени двама президенти, никой от които не смятам, че си е на мястото. Страната се нуждае от истинско правителство. Необходимо е мъж, който да притежава и паричните средства за подкупване на враговете. Веднъж станал президент, ще разполага с всички богатства на нацията. И той човек ще бъде аз.

– Ти? – запита Хосефа с нескрито удивление.

– Да, аз! – потвърди той с тон на гордо самосъзнание. – Или се учудваш? Аз направих племенника си граф де Родриганда, а брат си регент на неговите доходи. Домът Родриганда притежава милиони. С празен джоб ли да изляза? Не, аз ще получа мексиканските имения. Стойността им възлиза на осем милиона песос. Отдавна съм в преговори с Пантерата на Юга. Ако му наброя един милион, ще ми отстъпи всичките си привърженици. Тези дни той ще ме посети. Може да дойде още тази вечер. Неговото господство се простира над всички жители от планините и свободни индианци на Юга. Щом му връча неговия милион, ще вербува десет хиляди души и ще се появи с тях в града. Бенито Хуарес ще бъде заловен и разстрелян. С останалите играта е лесна.

Очите на момичето заблестяха от възторг.

– И всичко това е истина?

– Мислиш, че бълнувам?

– О, не, по-скоро ми се струва, че самата аз сънувам. Аз, Хосефа Кортейо, от която другите надменно странят, дъщеря на президента, най-високопоставената дама в страната! Кой би го помислил! О, с какво презрение ще се отнасям към всички онези, които сега си втълпяват, че стоят по-високо от мен!

– Такава искам да те слушам и виждам, защото ти си истинска Кортейо. Ние сме свикнали да властваме над нашите господари и да отмъщаваме на неприятелите си. Какво е моят брат, какво е неговият син, фалшивият Родриганда, пред мен и теб! Аз ще бъда владетелят на Мексико. Ще направя тази страна наследствено кралство и за теб после ще

бъде достоен само кралски принц.

– О, нека спрем засега! Значи се касае за един милион?

– Да, точно за един милион.

– Но откъде ще вземеш тази чудовищна сума преди да са ти присъдени мексиканските имения?

– Ще продам едно от именията на притежателя или, което е още по-добро и лесно, ще го подаря на Пантерата на Юга. Сега нашите най-опасни врагове са унищожени и мога да се осмеля на всичко.

– Но наистина ли нямаме повече врагове, чрез които да се разкрие, че Алфонсо не е истинският син на стария Родриганда?

– От лицата, които останаха, не се страхувам.

– Добре. Но само да можем да си отмъстят на Ейми Дридън без това да ни напакости, щастието ми щеше да е пълно.

– Вероятно е възможно. Удаде ли се възможност, Надявам се, няма да действаш преди да си ми поискала съвет. Сега трябва да отида при президента. Колкото повече се докарвам пред него, толкова по-сигурно ще го пхна в джоба си. Адюос, дъще моя!

– Адюос, татко!

Кортейо и Хосефа си размениха по една целувка, нежност, каквато двамата от доста време не бяха проявявали един към друг.

Когато той тръгна, Хосефа побърза към огледалото да се огледа за хиляден път и прецени дали красотата ѝ е достойна за една президентска дъщеря. В този момент на вратата се почука. На нейното „Влез!“ на прага пристъпи онази хубавичка полуиндианка, която служеше при Ейми Дридън като шпионка на Хосефа.

– А-ха – обади се старата мома. – Най-сетне! Вече ми се струваше, че си забравила, че си при мен на заплата. Научи ли нещо важно?

– О, нещо извънредно важно, сеньорита! – отговори красивата измамница:

– Е? – запита Хосефа не много любезно, тъй като неволно бе сравнила красотата на слугинята със собствената.

– Надявам се днес да получа добро възнаграждение, сеньорита – рече момичето, – защото нося две новини от изключително значение. Педро Арбелец беше днес у нас. Бил е и при Върховния съдия, който го поканил да живее при него.

– Santa Madonna! Какво означава това?

– Не твърде много. Бях при лейди Ейми, когато той дойде и чух всичко, което ѝ разказа. На първо място донесъл наема за арендата и заплатил на Върховния съдия. Освен това бил донесъл златни накити,

предназначени за експедиция.

Хосефа прикри впечатлението, което ѝ направи това съобщение и каза с безразличие:

– Това е едната новина. Не може да се каже, че ме заплени. А другата?

– Щом първата не ви заплени, навярно няма да го стори и втората. В къщата на лорда се намира голямо съкровище.

– Хайде, бе! – сепна се Хосефа.

– Да, няколко милиона. Лейди Ейми спомена, че баща ѝ трябва да държи някъде към пет милиона песос в зимника и не може да ги изпрати, защото се страхувал от бравосите. Парите не са негови, а на английските капиталисти и са спечелени в Мексико. Част от тях са натрупани от лихви, а друга част от доходни капиталовложения.

– И това също не ме засяга – заяви Хосефа, въпреки че от радост едва съумяваше да се владее. – Ти познаваш ли тоя зимник?

– Да. Отпред е продоволственото отделение, после следва винарската изба, а зад нея се намира малко помещение, снабдено с желязна врата. Парите са вътре в железни сандъци.

– Откъде знаеш?

– Лейди Ейми го спомена пред хасиендерото, за да му покаже колко предпазлив трябва да бъде човек тук.

– И тъкмо по тоя начин е постъпила крайно непредпазливо. Ако някой узнае и проникне в зимника?

– Няма да стане, защото вечер ключовете от предните зимници винаги се предават на лорда. Ключ от най-задното помещение има единствено той и никога не го изпуска от ръка. Всички тези ключове прибира в секретното чекмедже на нощното шкафче, намиращо се в неговата спалня.

– В такъв случай той наистина е сигурен, че никой няма да посегне на парите. Е, ако не друго, поне виждам добрата ти воля. Ето ти пет златни монети. Сега можеш да си вървиш.

Момичето наметна грациозно мантилята си, поклони се и напусна стаята. Хосефа се послуша, докато стъпките отзвучаха и плесна ликуващо с ръце.

– Ето ти решението! Отмъщението е вече налице! Ох, дано Пантерата на Юга дойде по-скоро!

Но той не дойде нито на днешния, нито на другия ден. Едва на третата вечер изненада Кортейо. През деня шпионката отново бе посетила Хосефа и я бе уведомила, че Педро Арбелец си е заминал. Тя го

разказана баща си, когато се бяха настанили много по-късно един до друг. За останалото обаче още нищо не сподели. В един момент вратата се отвори и една фигура се вмъкна бързо и нечуто, сякаш беше сянка.

Хосефа изкрещя ужасено, дори баща ѝ подскочи. Тогава непознатият пристъпи от тъмнината към светлинния кръг на лампата и вдигна успокоително ръка. Беше облечен в простата носия на пеон, но по него се виждаха повече оръжия, отколкото позволява състоянието на един пеон. Мургавата кожа и дръзкото изражение на лицето говореха за индиански произход. Това беше Хуан Алварес, Пантерата на Юга.

– О, сеньор Алварес, как ни стреснахте! – призна Хосефа. – Още от завчера ви очакваме. Бъдете добре дошъл! Индианецът се обърна навъсено към Кортейо:

– Идвам в мрака на нощта, за да нямам свидетели. А ти си се постарал да осигуриш жена за свидетел!

– Тя ми е дъщеря – извини се Кортейо.

– Дъщерята не е ли жена? – прозвуча резкият въпрос. Тогава Хосефа пристъпи крачка към него. Когато се касаеше за неща, които се боят от дневна светлина, тя беше на мястото си. Ето защо заговори със самочувствие:

– Нима сред мъжете няма жени? И защо да няма сред жените пък мъже? Моят баща ми доверява всичко и никога не е имал повод да се разкайва. Вие още днес ще узнаете, че съм достойна за вашето доверие и умея да действам като мъж!

– Тя говори като мъж, сеньор Кортейо. Но не умее ли да действа като мъж, всичко ще бъде във ваша вреда. Пантерата на Юга съобщава своите тайни само пред толкова уши, колкото е сметнал за нужно. Нека говорим за нашата работа!

– Седнете! – предложи Кортейо, като бутна един стол към госта.

– Не – отказа онзи, скръсти ръце на гърдите, стрелна испанеца с пламтящите си очи и продължи: – Аз ще говоря прав. Тъй като имаш свидетел, без да си ме питал за разрешение, нека бъдем кратки. Имаш ли парите?

– В брой всъщност не.

– Тогава ние свършихме.

Индианецът се обърна студено и поиска да си върви. Но Кортейо го улови за ръката и помоли:

– Останете за миг, сеньор, и изслушайте обяснението ми! Казах, че нямам парите в брой, защото кой в днешно време ще е толкоз лекомислен да държи един милион под ръка! Аз имам имения, всяко от които е

много по-ценно. Продам ли едно, ще имате парите. Подаря ли ви го, ще го оформим така, сякаш сте го купил от мен. Какво избирате?

Индианецът го бе изслушал полуизвърнат, сега се обърна.

– Имаш ли правото да продаваш или подаряваш имения?

– Да.

– Ти ли си собственикът?

– Не, но аз имам широки пълномощия от граф Родриганда да правя каквото ми е угодно.

– Това си е ваша работа, но аз не искам да купувам или да ми се подарява хасиенда, която по-късно ще трябва да връщам. Сбогом!

Алварес отново се обърна и този път Хосефа беше, която го спря.

– Почакайте, сеньор! Аз ще уредя тая работа.

Индианецът се усмихна подигравателно и отвърна нетърпеливо:

– Какъв смисъл от безполезни думи! Как може една жена да уреди нещата, след като мъжът, който трябва да го стори, няма пари! А тъкмо парите са онова, от което се нуждая.

– Вие ще ги имате!

– Кога? – запита онзи студено.

– Когато поискате.

– Един милион?

– Не, пет милиона.

Алварес отстъпи удивено.

– Сеньоритата не е с ума си!

Баща ѝ също я изгледа с безкрайна изненада. Без да се обърка, тя продължи:

– Искам да се изразя по-ясно. Моят баща ви е обещал един милион, сеньор. Той искаше да ви го изплати тук на тази маса. Вие можехте да го приберете лесно, без особен труд. Сега аз ви предлагам четири милиона в повече, но поставям условия: да отидете сам да си ги вземете и да съдржите обещанието си към моя баща.

– Къде се намират? – запита припряно Алварес.

Индианецът отново бе застанал със скръстени ръце пред двамата и впи пронизващ поглед в девойката, която продължи да говори:

– Има две лица, които са си навлекли моето отмъщение. Те трябва да умрат или най-малкото да изчезнат в далечните планини, където вие сте повелител. Те са баща и дъщеря. Имат пет милиона в брой и живеят тук в града. Зная мястото, където се намира сумата, както и начина, по който човек може да я пипне. Вие ще отидете да си вземете парите. Прибирате и въпросните лица и изчезвате. Когато това ви се удаде, ще

приемете, че татко ви е платил своя милион и удържате честно думата, която сте му дал. При тези две условия ще ви кажа кои са лицата и кое място имам предвид.

– Demonio, разбирам какво имаш на ума си! – възкликна Кортейо. – И си сигурна, че тази чудовищна сума се намира там?

– Напълно. Та нали познаваш моята шпионка.

Тогава индианецът сложи ръка на рамото ѝ и произнесе с дълбок глас:

– Сеньорита, Пантерата на Юга никога не се оставя да го измамят, още по-малко някоя жена. Излъжеш ли ме, ще те убия!

– Сторете го! – отвърна Хосефа, поглеждайки го в алчно проблясващите очи. – Аз съм уверена в моите неща.

– Е, добре, щом за някой едно отмъщение е по-ценно от пет милиона, човек може да му се довери. Съгласен съм със сделката и приемам условията.

Ето че най-после ѝ бе провървяло. Бледожълтите ѝ страни поруменияха от радост. Но за по-сигурно все пак запита:

– Вземате бащата и дъщерята с вас?

– Да – потвърди индианецът.

– Давате разписка на моя баща за милионите и ще го подкрепите да стане президент?

– Да.

– Дайте си ръката и се закълнете!

Алварес подаде ръка на двамата и обеща с твърд глас:

– Заклевам се и ще удържа думата си, стига да си казала истината.

А сега ми кажи мястото, сеньорита!

– Познавате ли лорд Дридън, англичанина?

Индианецът наостри слух. Устните му леко се открянаха и между зъбите излезе тих, просвирващ звук.

– При него ли са? – попита той.

– Да. Изглеждате изненадан. Може би искате да отстъпите, сеньор?

– Не. Говори по-нататък!

– Зимникът на неговия дом има три отделения. Отпред е продоволственият склад, после винарната и накрая помещението с парите. То е малко и заключено с желязна врата. Съдържа железни сандъци с пари. Ключовете за него и за всички предходни помещения се намират в секретното чекмедже на нощното шкафче в спалнята на Дридън. Това е всичко, което знам и имам да кажа.

– То е достатъчно – рече индианецът. – Утре вечер си остани

вкъщи, сеньорита!

– Защо? Пак ли ще дойдете?

– Да, утре ще отида да взема парите. Ти ще присъстваш.

– Аз? Защо? – попита тя уплашено. – Какво ще правя там?

– Нищо. Никой няма да те забележи, защото ще те поставя на място, където ще бъдеш в безопасност. Ако парите са в зимника, ще те отведе вкъщи и ще съдържа думата си. Но излъгала ли си ме, на сутринта ще те намерят обесена на вратата на зимника.

– Dios! А ако парите са налице, а не ви се удаде да ги откънете?

– Тогава няма да носиш вина, а аз въпреки всичко ще удържа думата си. Виждаш, че постъпвам почтено с теб. Утре вечер идвам да те взема и не си ли на мястото си, и ти, и баща ти сте изгубени!

Пантерата на Юга не изчака отговора и остави двамата в не много ведро настроение. Какво щеше да стане, ако шпионката се бе заблудила? Индианецът премина тъмния коридор със сигурност, като че беше посред бял ден. Промъкна се с котешка походка през двора, метна се през зида и половин час по-късно стигна до водите на един канал, чиито брегове бяха оброчени от низ дървета. Няколко тъмни фигури бяха налякали по земята. Една от тях се надигна при приближаването му и запита тихо:

– Татко?

– Аз съм, Диего – отговори той. – Възсядайте!

Тогава и другите се изправиха и скоро малкият отряд се приведе в движение. Пантерата яздеше със сина си начело. Останалите ги следваха на почтително разстояние. Конете стъпваха сигурно, въпреки че бе много тъмно и те, и ездачите им изглежда познаваха всяка стъпка от пътя. Цялата околност, цялата природа тънеше в дълбока тишина. Пантерата също мълчеше. Най-сетне запита сина си:

– Нали помниш как прогонихме президента Санта Ана от Мексико

10

Запитаният потвърди.

– Състоя се ужасна улична битка, в която нашата дружина почти бе унищожена.

– Да. Аз бях намушкан в гърдите, получих и удар по главата и се строполих. Когато се свестих, лежах в легло в една красива стая.

– В къщата на англичанина лорд Дридън. Тогава навярно щях да те изгубя, защото всяка от раните ти изглеждаше смъртоносна. Но за теб

се грижеха като за син и отново те върнаха при мен. Двата се заклеха да се отблагодарим.

– Но още не сме го сторили.

– Утре ще го сторим. Моята задача включва да задигна пари от къщата на англичанина и очисти него и дъщеря му. Той ще види, че Пантерата на Юга не забравя благоденствията. Ще взема парите, но няма да ги убивам, а ще ги изпратя като пленници в далечните планини на Чинапас. Те не бива да разберат кой им е отмъкнал парите. Ето защо ще ги поверя на някой друг да ги отведе до местоназначението, където ще бъдат пазени, докато аз реша.

– Колко са парите?

– Пет милиона песос!

Синът не отговори. Тази сума бе толкова непонятно голяма за него, че кажи-речи дъхът му секваше да я изговори.

На другата вечер лорд Дридън остана буден с дъщеря си малко до по-късно от обикновено. Той беше съставил един изчерпателен доклад до родината и още беседваше с Ейми за визитата на почтения хасиендеро и безследно изчезналите приятели. Ейми бе обхваната от тежка меланхолия, а и лордът бе по-омърлушен от обичайното. Беше се уморил от вечните мексикански размирици и жадуваше да се махне от тая страна, в която никога не би могъл да си отпочине. Най-сетне те си казаха сърдечно лека нощ.

Лордът запали саморъчно свещта, тъй като прислугата си бе легнала и се отправи към стаята си. Там отвори нощното шкафче, натисна скритата пружина, от което отскочи едно чекмедже и сложи вътре няколко ключа. После отново заключи с подобно натискане. Той не забеляза, че под леглото два чифта очи следят с най-голямо внимание всяко негово движение, разсъблече се, угаси свещта и си легна. Скоро равномерното му дишане подсказа, че е заспал.

– Забеляза ли пружината? – прошепуна се под леглото.

– Ще я открия и в тъмното – гласеше прошепнатият отговор.

– Тогава ела!

Никакъв звук, ни най-малък шум не издаде, че изпод леглото изпъзяха две фигури и се изправиха до завесата. Единият от мъжете измъкна от джоба си кърпа, капна някаква течност от едно шишенце, отметна завесата и пристъпи към спящия. Първо приближи предпазливо кърпата до носа и устата му, а когато дишането престана да се чува я натисна по цялото му лице.

– Готово! – каза полугласно. – Дай маската!

– Да запаля ли свещта?

– Да. Но по-напред дръпни пердетата!

След минута свещта отново гореше. На наркотизирания лорд бе нахлузена черна капуцина, която можеше да се възвза под брадичката и имаше само три отворстия – за очите и устата. После двамата индианци пъхнаха в устата му през отвора на маската една кърпа, тъй като би могъл скоро да се разбуди.

Междувременно Ейми беше отишла в своята спалня и седнала с гръб към вратата, разлистваше на масата един албум с портрети на познати лица. Тук бе и този на любимия. Тя разглеждаше скъпите черти. Върна се мислено назад във времето, когато в Родриганда го видя за първи път, запозна се иго обикна. Споменът нахлу така могъщо в нея, че настоящето изчезна от съзнанието ѝ и до слуха ѝ изобщо не достигна разнесеният се лек шум. Не видя също, че вратата се отвори и се вмъкнаха двамата мъже, които току-що бяха в спалнята на баща ѝ.

Двамата си кимнаха един-друг. Единият отново извади кърпата и я навлажни с течността от шишенцето. Сетне бавно се приближиха до потъналата в дълбоки мисли девойка. Единият рязко стисна с две ръце Ейми за гърлото, за да не може да извика, а другият просна кърпата върху устата и носа ѝ. След късо време тя лежеше на стола като труп.

– Колко е красива! – прошепна единият.

– Няма да ѝ причиняваме повече болка – рече другият. – Тя спаси сина на Пантерата.

Мъжът се прокрадна безшумно навън и скоро се върна с няколко индианци. Свещите бяха угасени, пленниците вдигнати и отнесени. Пътят водеше по протежение на коридора и надолу по стълбите. Вдигнаха резетата на задната врата и се озоваха в двора. Към тях пристъпи един силует. Беше Пантерата.

– Най-последно! – рече той със снишен глас. – Накарайте ме да чакам. Живи ли са и двамата?

– Разбира се.

– Сдобихте ли се с ключовете?

– Ето ги.

– Как узнахте кои са стаите на двамата?

– През деня се запознах с дуенята, когато дойдох насам като просяк и изпях няколко песни. Момичето изгуби ума си по мен и даде отговор на всички въпроси.

– Добре. Знаете ли къде е вратата за зимника?

– Тук, точно до стълбите.

– Тогава отнесете двамата във при конете и ми пратете останалите!

Те тръгнаха с пленниците на ръце и след няколко мига в къщата плъзнаха трийсетина нови фигури, които зарезиха вратата след себе си, за да не бъдат обезпокоявани отвън. Пантерата се упъти пипнешком към описаното му място и намери вратата. Беше обкована с жезла и имаше отвор за голям кух ключ. По тая причина Алварес веднага се сети кой е истинският. Отвори без да предизвика шум, след което каза тихо:

– Вратата е отворена! Следвайте ме надолу по стъпалата. Последните двама да издърпат ключа и да затворят след себе си! Да останат на пост на най-горните стъпала. Едва тогава ще запалим светлина.

Така стана. Когато всички, освен двамата стражи, се намираха в склада с провизии, бяха измъкнати и запалени няколко малки фенера. Сега човек можеше горе-долу да се поогледа. Малко по-навътре, в отрупания с всевъзможни продоволствия зимник, имаше втора врата. Алварес прегледа ключалката, избра един ключ, който пасна и отвори. Озоваха се във винарната, в която се виждаха голям брой винени бурета и още по-голям запас бутилки. Съвсем в заден план се намираше третата, най-малката врата, изработена от дебели жезла. И за нея бе намерен ключът. Пантерата на Юга нямаше опит с ключалки, тази изглежда трудно се отваряше. Ето защо той отстъпи встрани, за да може да употреби повече сила. Внезапно вратата отскочи. В същия миг проехтя един двоен изстрел и двамина от индианците рухнаха. Останалите занемяха от ужас, само Алварес запази присъствие на духа. Наведе се хладнокръвно към простреляните, освети ги, опипа ги и съобщи:

– Мъртви са. Не помислих, че може да има самострел. Той е бил зареден с два куршума. Отнесете ги настрани!

Сетне освети нагоре, за да огледа сводестия таван и успокои хората си:

– Горе изстрелите не могат да се чуят. Предназначението им е само за отбрана, не и да разбудят обитателите на къщата. Впрочем имаме двама пазачи, пък в краен случай и оръжия. И тъй, да влизаме!

Алварес ни най-малко не се трогна, че избегна смъртта благодарение на едно незначително обстоятелство. Ако не беше застанал встрани, щеше да отнесе единия куршум. Малкото сводесто помещение не бе в състояние да побере всички. Но онези, които се вмъкнаха, не видяха нещо повече от шест черни жезлни сандъка, поставени на земята. Всъщност никой от тях не знаеше каква е работата. Предводителят не бе сметнал за уместно да сподели, че се кани да заграби пет милиона.

– Подемайте! – заповяда той.

Бяха необходими четирима здрави мъже за вдигането на един от сандъците.

– Качвайте се нагоре и останете на първо време в двора!

Алварес осветяваше отпред, а хората му мъкнеха след него шестте каси богата плячка. Когато стигна поста, запита:

– Усетихте ли нещо подозрително горе?

– Не.

– Тогава идвайте всички! Но угасете предварително фенерите и ги оставете!

Единствено Пантерата остави своя да гори и освети коридора и водещото нагоре стълбище. Установи, че всичко е спокойно и сигурно и угаси и своята светлина. Хората му го последваха навън, задъхани под тежкия товар. Стигнаха до зида, зад който минаваше път. Двамата мъже, поставени тук на пост, не бяха бездействали. Те бяха стъкмили с помощта на дървено магаре и няколко талпи една полоса, водеща от земята до горната част на зида. Алварес беше съобразил и се погрижил за всичко.

– Колата още ли не е тук? – попита той стражите.

– Чака отвън – отвърна единият.

– Чу ли се, когато пристигна?

– Не. Само конете изпръхтяха.

– В такъв случай бързо на работа, та да приключваме.

От другата страна на стената бе спряла една кола, запрегната с четири коня. Сандъците бяха отнасяни по дъските съвсем безшумно, но хората действаха с такава бързина, че не ги грозеше никаква опасност, дори и някой да се усъмнеше и дойдеше насам. Когато сандъците се намираха в колата, Пантерата даде заповед за потегляне. Един от подчинените се осмели да запита:

– Няма ли да вземем трупове на нашите хора, сеньор?

– Не – отвърна Алварес рязко. – Те ще останат там, също както и фенерите и тези дъски, та никой да не си помисли че самият англичанин е задигнал и избягал със сандъците. Така че, напред! Остава само колата да се измъкне благополучно от града.

Колата потегли. Пантерата се застоя още известно време върху зида, сетне извади от джоба една бележка, хвърли я в двора и скочи на пътя. Тръгна дебнешком по него, зави зад един, зад втори тъмен ъгъл и застана пред двама мъже, охраняващи една жена.

– Можете да ми доведете коня – повели той. Те се отдалечиха бързо. Но той изчака, докато тихите им стъпки престанаха да се чуват, и се

осведоми:

– Е, сеньорита, дълго ли ти се стори времето?

– Безконечно! – даде воля на гнева си тя. – Присъствието ми беше съвсем безполезно!

– Напротив, беше от полезно по-полезно! – ухили се Алварес.

– Всички сандъци в ръцете ли ви са?

– Всички.

– Значи ще удържите думата си?

– Няма да я наруша при положение, че милионите наистина са пет.

Товага Хосефа се сети, че шпионката не бе споменала за пълни пет, а „някъде към пет милиона“. Ето защо попита:

– Но ако малко нещо недостига, сигурно няма да е от значение?

– А ще може ли малко нещо да не достига и на моята дума, сеньорита? – подигра се той. – Аз не мога да разчленявам на части думата си, което означава, че няма да допусна да се дели и гарантираната сума. Ще се чувствам свободен от думата си, дори ако липсва една-единствена златна монета.

– Това би било позорно! – извика Хосефа, доста по-високо, отколкото налагаше предпазливостта. – Ще ме принудите при това положение да издам кой е отмъкнал касите.

Пантерата се изсмя.

– А аз при това положение ще издам кой най-напред се е добрал до сведенията за тези каси, как ми ги е предложил и стоял сетне тук на стража. Ето, че водят коня ми! Остани със здраве, сеньорита!

С тия думи той се метна на седлото и препусна. На нея не оставаше нищо друго, освен да тръгне сама в мрака на нощта към къщи, със съзнанието, че е заложила тези милиони в игра, в която няма ни най-малък шанс да спечели.

Още в зори новината за изчезването на парите хвърли във възбуда цяло Мексико сити. Откриха разредения самострел, двамата убити, фенерите, магарето с дъските и дори бележката, която съдържаеше думите:

„Това ще сполети всички чужденци, дошли в Мексико да проповядват човечност, а същевременно трупат богатства и изчерпват ресурсите на страната!

Един, чието отмъщение никога не търпи несполука.“

Престъпникът трябва да бе разполагал с особени средства и явно притежаваше дързост, каквато не се среща често. Всички издирвания останаха безрезултатни.

Друг съществен въпрос бе къде се е дянал лорд Дридън с дъщеря

си. За дълги години той остана безследно изчезнал и никой не знаеше нищо за по-нататъшната съдба на двамата нещастници, които най-вероятно бяха изчезнали по същото време с парите. Бележките на Дридън даваха да се разбере, че отмъкнатата сума възлиза на четири и половина милиона в злато и държавни облигации и когато Кортейо и дъщеря му го чуха, не можеха да се свъртят от ярост. Напразно бяха сключили контракт с Пантерата на Юга и щат не щат трябваше да прикриват разочарованието си. А след няколко дена някой им изпрати вестник, в който се упоменаваше грабежа и бе посочена точната сума. На края на въпросното място бе записано:

„Не разчитай на думата ми! Запитай се дали изобщо притежаваш качества за президент, а сеньорита Хосефа за дъщеря на такъв!“

Както изчезнаха Дридън и Ейми, също така се изгуби и писмото, което тя бе писала от името на стария Педро Арбелец до Германия. Писмото стигна до адреса толкова, колкото и ценната пратка, към която бе приложено. Върховният съдия бе взел всички предохранителни мерки и тъй като не постъпи насрещен въпрос – получателят нямаше и най-малко понятие за пратката – Хуарес стигна до убеждението, че е стигнала до правилното си местоназначение.

Междувременно Розета от години се бе сдобила с една дъщеричка, чието раждане бе предизвикало всеобща радост в Райнсвалден.

В деня на събитието женската част от обитателите на Райнсвалден се беше подготвила да го посрещне с най-любвеобвилни грижи, а мъжката обикаляше насам-натам, като събираше отвреме-навреме глави и шушукаше: „Сигурно ще е момиче.“ или „Гръм и мълния, ако е момче!“ Роденщайн обаче седеше в работния си кабинет и пресмяташе ли пресмяташе и като не можа да приключи, забеляза, че е изваждал, вместо да дели и събирал, вместо да умножи. А когато започна отначало, за да прецени фонда на своите лесовете, обърка така основно шефел¹¹, елхови дървета, зайци, морген¹², сърни, червени ели, младши лесничей, квадратура, яребици, че захвърли перото и къде разтеглено, къде насмешливо възкликна:

– Гръм да го удари, ама това е вече прекалено! Какви ли не ги забърква човек, когато чака да се пръкне някое момченце или момиченце! Все пак благодаря на Бога, че не се ожених. Щях да съм баща на петнайсет-шестнайсет дечурлига и тогава бих искал да видя своите

11. Шефел (остар.) германска, пруска, баварска крина; като мярка за земя която може да се засее с един шефел. (Б. пр.).

12. Морген – стара мярка = средно на 3.5 дка.

сметки, преценки и месечни доклади. Като нищо щях да омотам дъбове, бебешки шишета, язовци, дървени кончета, пелени, мерки за дърва и какво ли не. Ама съм любопитен, кой ще е кръстникът!

И докато още го казваше, вратата се разтвори и пропусна почтеният Лудвиг Щраубенбергер, който застана чинно и зачака да бъде заговорен.

– Какво има? – запита Главния лесничей.

– С ваше позволение, хер хауптман, искам само да запитам – какво?

– Какво? – повтори капитанът, удивен от тоя чудат начин на изразяване. – Е, та какво, по дяволите?

– Да, ами тъкмо това е то! Та какво, по дяволите? Само от чисто любопитство не ми хрумна правилното. Дали „Гледа момче – конче пасе“ или „Една пастирка пасеше“. Ама човек все още не е наясно дали ще е момче или момиче, на този свят тук!

– А бе, пройдоха такъв, ти да не би съвсем да си превъртял? – прогърмя Роденщайн.

– На заповедите ви, хер хауптман, наистина съвсем превъртях, на този свят тук – кимна Лудвиг.

– Но какво по дявола има общо онова с момчето и пастирката, а?

– Е, момците стоят долу с валдхорната. Ако бъде момче, мисля да изсвирим „Гледа момче – конче пасе“. Или хер хауптман може би ще заповяда „Аз съм от планината овчарче“ и „Гиздаво и напето възглицарче“ и „Девойче хоп-па, хоп-па, хоп по зелена морава“? Всички те са до една чудно хубави нежни и ние ще ги изсвирим полифонично, с чувство и в три четвърти такт, на този свят тук.

Главния лесничей слушаше помпозното изявление на любимия си помощник, занемял от удивление, ала сега отново върна говора си.

– Обеснико, човече, Лудвиг, да те изритам ли заедно с ония другите, възглицарчето, зелената морава и целият ви три четвърти такт? Нима работата на човек е да проглушава ушите на една изнемощяла родилка, а? Да се размаива той и да ми свири при тоя огън, когато щъркелът вече трака с клюна си! Не, това е нещо нечувано! Мисля...

Роденщайн бе прекъснат, понеже вратата се разтвори шумно и Алимпо нахлу запъхтян.

– Момиче! – извести той, останал без дъх.

– Момиче? – запита Главния лесничей.

– Да. Моята Елвира каза същото!

– Ура! И здраво, Алимпо?

– Като рибичка!

– Виктория! Да живее! Hussa!¹³ Тичай те, Алимпо, и разправяйте навсякъде, че е момиче! Момиче! Ей, вие окаяници, ама какво стърчите още! Днес всички получават безплатно бира. Фройлайн Стернау веднага да се залавя да пече кейкове със сливи. Хайнрих да отгърчи при енорийския свещеник и клисаря. При подобни регистрации човек трябва да е точен.

През туй време младата майка почиваше в постелята си и разглеждаше спящото дете. Край нея седеше фрау Стернау майката на нейния Карлос.

– Как си сега, Розета? – прошепна тя угрижено.

– Отпаднала съм, но щастлива – прошепна Розета. – Подай ми портрета му!

Тя направи с очи знак към стената, на която висеше портрета на Стернау. Фрау Стернау го откачи и сложи на леглото до малкото същество. Розета плъзна поглед по портрета и детето за да ги сравни.

– Виждаш ли колко прилича на него, майко? – попита тихо.

– Много – усмихна се запитаната, защото прилика с едно новородено едва ли можеше да се установи.

– О, само да знаеше той, любимият, добрият!

Розета склочи ръце и по красивите ѝ сега изнурени страни потекоха молитвени сълзи по човека, който беше нейде по света. Очите ѝ се плъзгаха ту от портрета към детето, ту от детето към портрета, докато накрая се умориха... беше заспала. И още по време на дрямката в чертите ѝ оспориха мястото си щастието на майката и страданието на върната любяща съпруга която знаеше, че скъпият е далеч в беда и опасност.

Последваха дни на спокойно изчакване докато Розета се почувства укрепнала и в състояние да приема посещения. Няколко седмици по-късно малката космополитка бе кръстена. Кръстници ѝ станаха граф Мануел, фрау Стернау и хауптман Роденщайн. Детето бе наречено на неговата майка – Розета, а любовта превърна името в немското умалително Розичка.

За жалост щастието се помрачаваше от мислите по онези в странство, за които все още нищо не се бе чуло. Така мина една година, после втора и сега наистина изглеждаше, че те са изчезнали безследно, че са безвъзвратно изгубени. Колкото повече време минаваше, толкова повече Розета гледаше на себе си като на вдовица. Ако не беше Розичка, нямаше да може да превъзмогне горестта. Но сега нейните грижи и

13. Hussa! (нем. лов.) – дръж! (за насъскване)

вътрешна енергия се насочваха изцяло към детето и престарелият баща, който постепенно възвръщаше силите си.

Три години бяха изтекли от рождението на Розичка, когато Розета Стернау се разхождаше един хубав летен ден из гората със своя баща. Тя мислеше за изчезналия любим и миналите времена.

По едно време видяха да се мерзелее нещо светло сред храстите. Пристъпиха по-близо и съгледаха Розичка с венец от елхови клонки и диви рози на главата и гирлянди от листа около хълбоците. Дванайсет-годишният сега Курт, синът на кормчията Унгер, бе коленичил пред нея и я украсяваше.

– На какво играете вие там? – попита Розета.

– Понеже Розичка живее в гората, нека се нарича Горската роза. Аз се постарях да я превърна точно в такава.

Тогава графът се наведе към малката, целуна я и произнесе разчувстван:

– Да, ти ще се наричаш Горската роза, защото си тъй нежна и красива като цветовете, които носиш. Бог да те закриля, скъпа моя!

От онзи час вече наричаха детето Горската роза. Курт бе дал името, а дон Мануел го бе потвърдил.

Четете продължението на романа в книга трета: „Бенито Хуарес“.

КРАЙ

© 1992 Любомир Спасов, превод от немски

Karl May
Die Pyramide des Sonnengottes, 1882–1884

Източник: <http://bezmonitor.com>
(c) Любомир Спасов, превод, 1992 Die Pyramide des Sonnengottes, Band 52 Karl May –
Verlag, Bamberg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1841>]